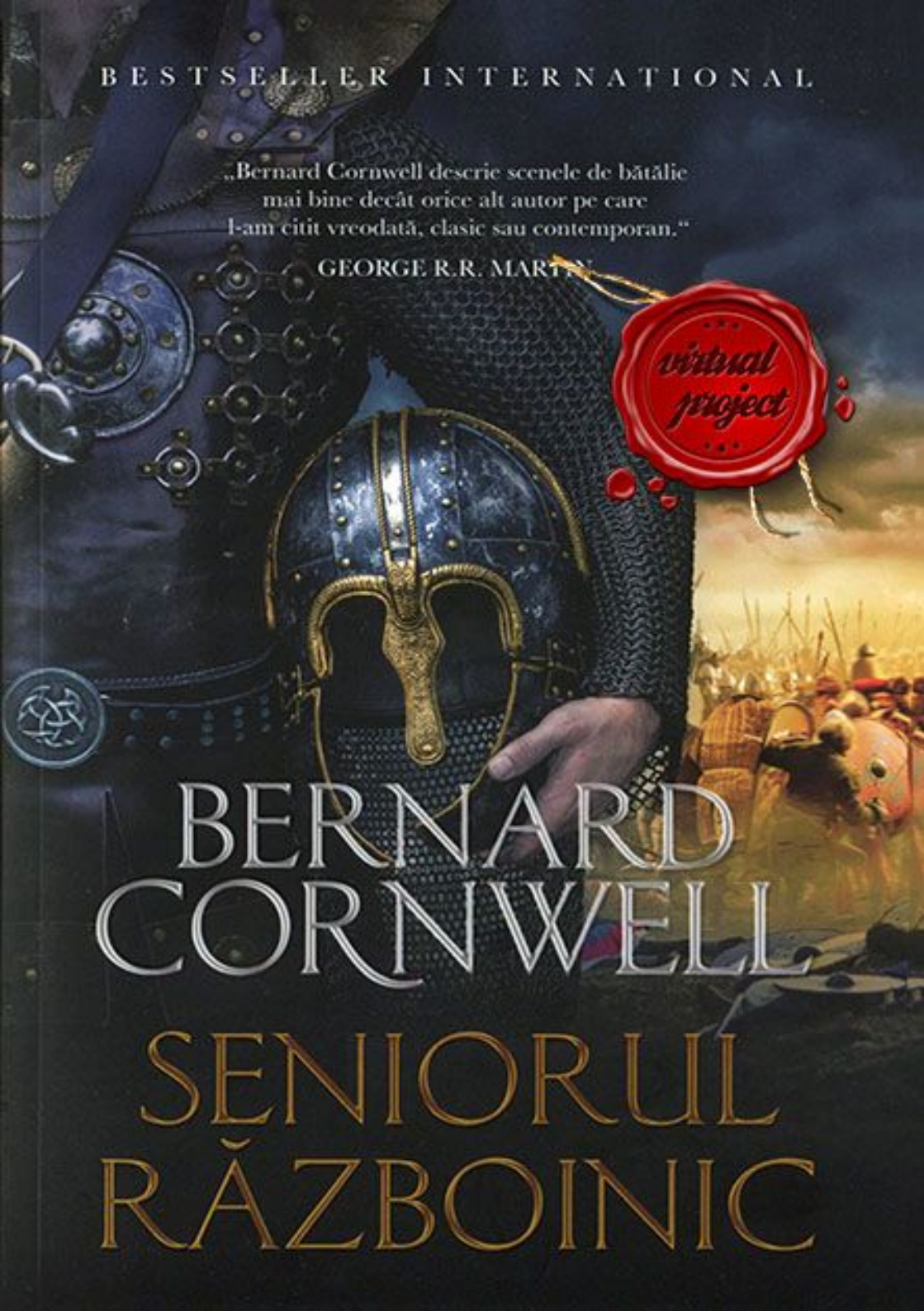
BESTSELLER INTERNATIONAL
„Bernard Cornwell descrie scenele de bătălie
mai bine decât orice alt autor pe care
l-am citit vreodată, clasic sau contemporan."
GEORGE R.R. MARTIN
virtual project
BERNARD
CORNWELL
SENIORUL
RĂZBOINIC

BERNARD CORNWELL

Seria: The Saxon Stories

— Partea a XIII-a —

SENIORUL RĂZBOINIC

Original: *War Lord* (2020)

Traducere din limba engleză şi note:
IOAN CIUPERCĂ

virtual-project.eu

Editura: LITERA
— 2024 —

Seniorul războinic
îi este dedicat lui Alexander Dreymon

Toponime

Ortografierea toponimelor în Anglia secolelor al IX-lea şi al X-lea rămâne o chestiune prea puţin lămurită. Nici măcar în privinţa numelor nu există opinii consecvente şi un acord general. Astfel, numele Londrei apare ca Lundonia, Lundenberg, Lundenne, Lundene, Lundenwic, Lundenceaster şi Lundres. Fără îndoială, unii cititori ar putea prefera alte variante ale toponimelor din lista de mai jos. În ce mă priveşte, am folosit, de regulă, ortografierile din *Dicţionarul Oxford al toponimelor din Anglia* sau *Cambridge Dictionary of English Place-Names* pentru perioada în care a domnit regele Alfred, respectiv 871-899 d.Hr., dar nici această soluţie nu este perfectă. În anul 956, numele insulei Hayling era scris atât Heilincigae, cât şi Hæglingaiggæ. Nici eu nu am fost mereu consecvent; am preferat numele modern de Northumbria în loc de Norðhymbralond pentru a nu crea impresia că hotarele vechiului regat ar coincide cu cele ale comitatului modern. Din aceste motive, lista care urmează, precum şi ortografierile toponimelor, sunt pur orientative.

Bebbanburg	Bamburgh, Northumberland
Brynstæþ	Brimstage, Cheshire
Burgham	Eamont Bridge, Cumbria
Cair Ligualid	Carlisle, Cumbria
Ceaster	Chester, Cheshire
Dacore	Dacre, Cumbria
Dingesmere	Wallasey Pool, Cheshire
Dun Eidyn	Edinburgh, Scoţia
Dunholm	Durham, comitatul Durham
Eamotum	râul Eamont

Eoferwic	York, Yorkshire
Farnea	insulele Fame, Northumberland
Foirthe	râul Forth
Heahburh	castelul Whitley, Cumbria
Hedene	râul Eden
Hlymrekr	Limerick, Ireland
Jorvik	numele viking al Yorkului
Lauther	râul Lowther
Legeceasterscir	Cheshire
Lindcolne	Lincoln, Lincolnshire
Lindisfarena	insulele Lindisfarne, Northumbria
Lundene	Londra
Mærse	Mersey
Mameceaster	Manchester
Mön	insula Man
Orkneyjar	insulele Orkney
Rammesburi	Ramsbury, Wiltshire
Ribbel	râul Ribble
Scipton	Skipton, Yorkshire
Snæland	Islanda
Snotengaham	Nottingham, Nottinghamshire
Sumorsæte	Somerset
Strath Clota	Strathclyde
Suðreyjar	Hebride
Temes	Tamisa
Tesa	râul Tees
Tinan	râul Tyne
Tuede	Râul tweed
Wiltunscir	Wiltshire
Wir	Râul Wire
Wirhealum	Wirral, Chesire

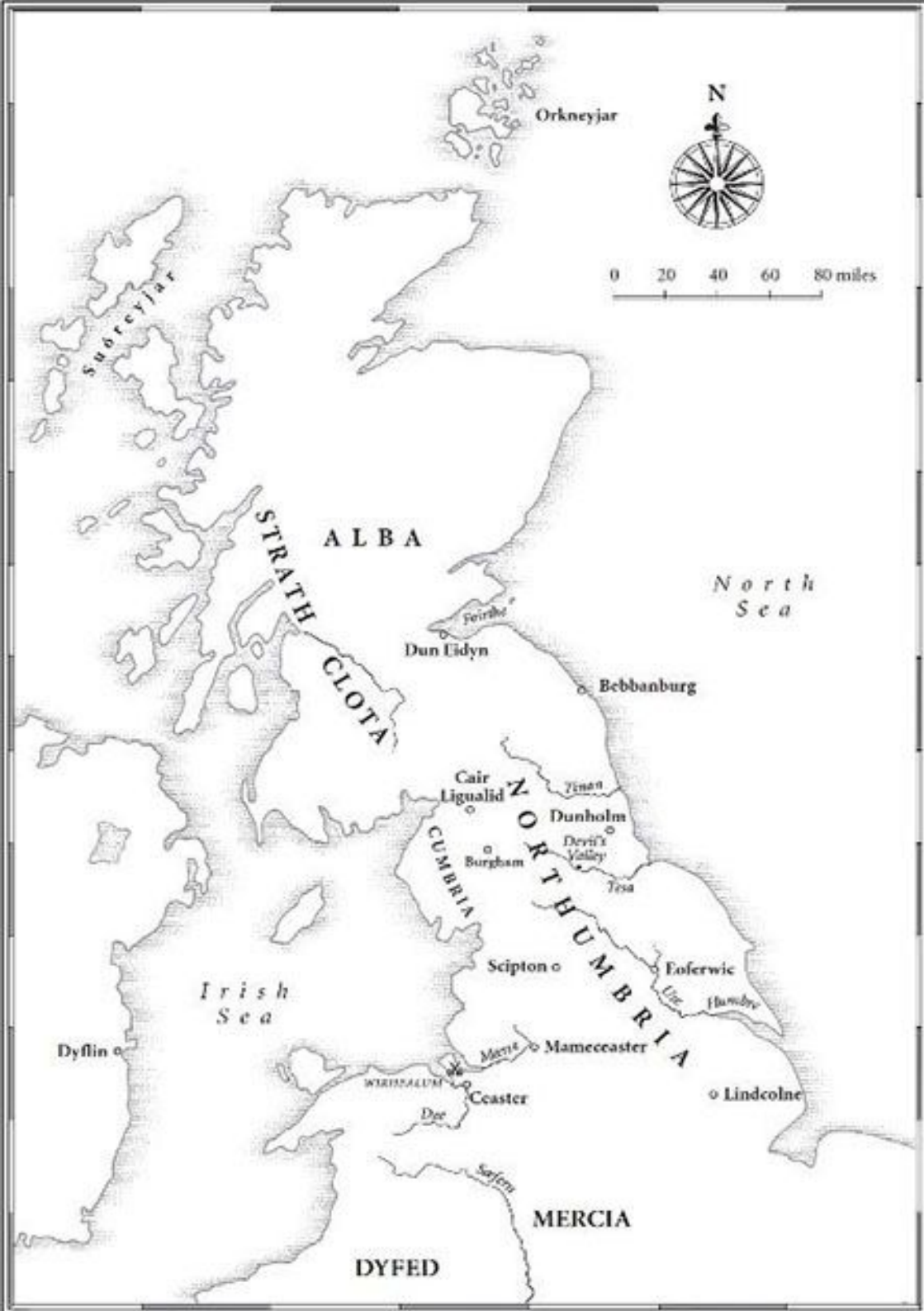
Orkneyjar
N
0 20 40 60 80 miles
Suðreyjar
ALBA
STRATH CLOTA
North Sea
Forthe
Dun Eidyn
Bebbanburg
Cair Ligualid
Yinan
NORTHUMBRIA
Dunholm
Derwent Valley
Burgham
Tesa
CUMBRIA
Scipton
Eoferwic
Ure
Humbre
Irish Sea
Dyflin
Mersa
Mameceaster
WIRRHALUM
Ceaster
Lindcolne
Dee
Sæfern
MERCIA
DYFED

PARTEA ÎNTÂI

Jurământul încălcat

Unu

în timpul verii, cămăşile de zale se încing şi simţi fierbinţeala lor pe piele chiar dacă sunt căptuşite. Metalul atârnă greu şi te arde orice ai face. Căptuşeala de piele este la fel de fierbinte. În dimineaţa aceea, soarele ardea ca un cuptor. Calul meu era nervos şi agitat din cauza muştelor. Abia dacă se simţea o adiere de vânt peste colinele ghemuite sub soarele amiezii. Aldwyn, slujitorul meu, îmi ducea lancea şi scutul cu margini de metal pe care era desenat un cap de lup, blazonul Bebbanburgului. Spada mea, Răsuflarea-Şarpelui, îmi atârna la şoldul stâng. Mânerul ei era atât de fierbinte încât nici nu-l puteam atinge. Coiful meu împodobit cu un cap de lup din argint era aşezat pe mânerul şeii. Putea să-mi acopere tot capul, avea căptuşeală din piele şi apărători care se puteau prinde peste gură astfel încât duşmanii nu-mi vedeau decât ochii; nu puteau vedea sudoarea, nici cicatricile făcute de-a lungul unei vieţi în care am avut de dus multe bătălii.

Puteau vedea capul de lup, lanţul de aur din jurul gâtului şi brăţările groase pe care le purtam în timpul luptei. Mă ştiau toţi. Cel mai curajos, dar şi cel mai neghiob dintre ei ar fi vrut să mă omoare pentru renumele pe care moartea mea i l-ar fi adus. Venisem pe colină împreună cu optzeci şi trei dintre oamenii mei. Dacă voiau să mă omoare pe mine, trebuiau să dea piept şi cu luptătorii mei. Eram războinicii Bebbanburgului, haita de lupi sălbatici ai nordului. Şi, la un moment dat, a apărut un preot.

Acesta, călare pe unul dintre armăsarii mei, nu purta zale şi nici nu avea vreo armă. Avea jumătate din vârsta mea, dar tâmplele îi erau cărunte. Faţa lui lungă era luminată de doi ochi pătrunzători. Era proaspăt ras. Purta o sutană lungă de culoare neagră, iar la gât avea o cruce de aur.

— Nu ţi-e cald îmbrăcat aşa? l-am întrebat încet.

— Nu mi-e prea comod, mi-a răspuns el.

Vorbeam în daneză, limba lui maternă pe care o vorbisem şi eu în copilărie.

— De ce trebuie să lupt întotdeauna de partea greşită? l-am întrebat.

A zâmbit.

— Nu te poţi ascunde în faţa sorţii, Lord Uhtred. Trebuie să faci lucrarea Domnului, fie că vrei, fie că nu.

Mi-am înăbuşit o replică furioasă şi am rămas uitându-mă la valea lipsită de copaci peste ale cărei pietre se revărsau razele fierbinţi ale soarelui şi prin care curgea un râu. Pe colinele din partea de răsărit păşteau nişte oi. Ciobanul ne văzuse şi încerca să-şi mâne turma de oi spre miazăzi, mai departe de noi, dar câinilor le era cald şi sete şi erau atât de obosiţi încât mai mult au speriat oile decât să le îndrepte încotro trebuia. Ciobanul nu avea de ce să se teamă de noi, dar văzuse călăreţi pe colină şi sclipirea armelor acestora în lumina soarelui şi se speriase. Jos în vale, drumul roman, acum doar un drum cu pământ bătătorit mărginit de pietre pe jumătate îngropate, mergea drept pe lângă râu înainte de a coti spre apus pe lângă colina pe care ne aflam noi. Un şoim s-a rotit pe deasupra drumului bătând din aripi în aerul cald. Ceva a sclipit în partea de miazăzi.

Una dintre iscoadele mele venea în goana calului şi asta însemna un singur lucru: duşmanul se apropia.

I-am tras înapoi pe oamenii mei şi pe preot. Am scos Răsuflarea-Şarpelui cam o lăţime de palmă din teacă, dar am pus-o apoi la loc. Aldwyn a vrut să-mi dea scutul, dar eu am scuturat din cap.

— Aşteaptă până îi vedem, i-am spus.

I-am dat coiful să mi-l ţină, am descălecat şi am plecat cu Finan şi cu fiul meu pe creasta unde stătuserăm toţi.

— Ceva parcă nu este în regulă, am zis.

— Asta-i soarta, a spus Finan. Şi soarta e o târfă.

Stăteam întinşi în iarba înaltă şi ne uitam la praful ridicat de copitele armăsarului iscoadei mele.

— Ar fi trebuit să vină pe marginea drumului, a spus Finan. Acolo nu este praf.

Iscoada a ieşit de pe drum şi a început să urce către locul în care ne aflam noi. Era Oswi.

— Eşti sigur în legătură cu dragonul? am întrebat.

— Nu te poţi înşela în privinţa unei aşa fiare, a zis Finan. Monstrul venea dinspre miazănoapte.

— Iar steaua a căzut de la nord spre sud, a adăugat fiul meu şi şi-a dus mâna la piept pentru a-şi atinge crucea.

Fiul meu este creştin.

Praful din vale s-a împrăştiat. Duşmanul venea, numai că nu eram sigur care dintre vrăjmaşii mei era. Ştiam doar că astăzi trebuia să lupt împotriva regelui care venea dinspre miazăzi. Şi acest lucru mă punea în încurcătură căci steaua şi dragonul dăduseră semn că va veni dinspre miazănoapte.

Mereu căutăm semne. Chiar şi creştinii cercetează în jur pentru a le găsi. Ne uităm la zborul păsărilor, ne îngrijorăm la căderea unei crengi, privim la forma urmelor pe care le lasă vântul pe suprafaţa unei ape, ne ţinem respiraţia când auzim strigătul unei vulpi şi ne atingem amuletele atunci când se rupe o coardă a harpei. E greu să înţelegi semnele dacă zeii nu vor să-ţi dea semne clare. Cu trei nopţi în urmă, la Bebbanburg, zeii ne-au trimis un mesaj care nu putea fi mai clar: răul va veni dinspre miazănoapte.

Dragonul zburase pe cerul nopţii pe deasupra Bebbanburgului. Eu nu l-am văzut, dar Finan l-a văzut şi am încredere în Finan. Mi-a spus că era uriaş; pielea lui avea culoarea argintului, ochii erau doi cărbuni aprinşi, iar aripile erau atât de mari încât acopereau stelele. Fiecare bătaie a acestor aripi monstruoase făcea ca apa mării să se cutremure ca lovită de un vânt năprasnic. Şi-a întors capul către Bebbanburg, iar Finan s-a gândit că urma să verse foc peste

fortăreaţă, dar aripile uriaşe au mai fâlfâit o dată făcând să se cutremure apa dedesubtul lor, apoi a plecat către miazăzi.

— Aseară a căzut o stea, mi-a spus părintele Cuthbert. A văzut-o Mehrasa.

Părintele Cuthbert, care era preotul Bebbanburgului şi care era orb, se însurase cu Mehrasa, o fată de pe alte meleaguri cu pielea de culoare închisă, pe care o salvase de la un negustor de sclavi din Lundene cu mulţi ani în urmă. Din obişnuinţă, îi spuneam fată deşi acum era o femeie de vârstă mijlocie. „Îmbătrânim", mi-am zis.

— Steaua a căzut de la miazănoapte spre miazăzi, mi-a spus părintele Cuthbert.

— Iar dragonul a venit tot dinspre miazănoapte, a adăugat Finan.

Am tăcut. Benedetta se sprijinea de umărul meu. Nici ea nu a spus nimic şi m-a strâns de mână.

— Semne şi miracole, se va întâmpla ceva înfricoşător, a mai spus părintele Cuthbert şi şi-a făcut semnul crucii.

Era o seară de vară timpurie. Stăteam afară din salon. Rândunelele se adunau pe la streşini, iar valurile mării se aruncau fără încetare spre ţărmurile de la poalele meterezelor în partea de răsărit a fortăreţei. Mă gândeam la mişcările lor ritmice ca la un sunet nesfârşit de urcare şi coborâre. M-am născut cu aceste sunete în urechi şi, în curând, voi muri. Mi-am atins amuleta în formă de ciocan aflată la gât şi m-am rugat să mor în zgomotul valurilor din Bebbanburg şi ascultând ţipetele pescăruşilor.

— Ceva înfricoşător care va veni dinspre miazănoapte, a repetat părintele Cuthbert.

Dar nu cumva dragonul şi steaua căzătoare erau un semn al morţii mele? Mi-am atins din nou amuleta. Încă pot călări, pot mânui un scut şi o spadă, dar, la sfârşitul zilei, încheieturile îmi aduc aminte că sunt bătrân.

— Cel mai rău lucru legat de moarte este că nu ştii ce se întâmplă după ea, am rupt eu tăcerea.

Un timp, nimeni n-a scos un cuvânt, apoi Benedetta mi-a strâns

din nou mâna.

— Eşti nebun, a spus ea într-un târziu cu tandreţe în glas.

— Întotdeauna aşa a fost, a spus Finan.

— Poate că vei putea vedea din Walhalla[1] ce se întâmplă, a intervenit părintele Cuthbert.

Creştin fiind, preotul nu putea să creadă în Walhalla, dar învăţase să fie îngăduitor cu mine. A zâmbit.

— Sau, poate să te alături Bisericii Romei, stăpâne? a mai zis pe un ton ironic. Te asigur că, din paradis, poţi vedea ce se întâmplă pe pământ.

— Ai depus tot felul de eforturi pentru a mă converti, dar niciodată nu te-am auzit spunând că în paradis se găseşte bere.

— Am uitat să-ţi spun asta? m-a întrebat continuând să zâmbească.

— Eu cred că în paradis se găseşte vin, a spus Benedetta. Vin bun din Italia.

S-a lăsat liniştea pentru că nici unuia dintre noi nu îi plăcea vinul.

— Am auzit că regele Hywel s-a dus în Italia, a zis fiul meu după o pauză. Sau doar se gândeşte să se ducă?

— La Roma? a întrebat Finan. Da, aşa se spune.

— Aş vrea să merg la Roma, a zis părintele Cuthbert cu părere de rău în glas.

— Nu mai este nimic la Roma, a spus Benedetta pe un ton dispreţuitor. Doar ruine şi şobolani.

— Şi Sfântul Părinte, a zis cu blândeţe părintele Cuthbert.

S-a lăsat din nou tăcere. Hywel, pe care îl plăceam, domnea peste regatul Dyfed[2] şi, dacă el a socotit că poate călători la Roma, înseamnă că era pace între galezi şi saxonii din Mercia. Dar dragonul nu venise dinspre miazăzi, nici dinspre apus, venise

[1] În mitologia nordică, Walhalla este paradisul în care ajungeau războinicii vikingi după moartea lor eroică în luptă.

[2] Comitat din sud-vestul Ţării Galilor.

dinspre miazănoapte.

— Scoţieni, am zis.

— Sunt prea ocupaţi să se lupte cu vikingii, a intervenit brusc Finan.

— Şi să facă incursiuni în Cumbria, a adăugat cu amărăciune fiul meu.

— Iar Constantin e bătrân, a adăugat părintele Cuthbert.

— Toţi suntem bătrâni, am spus la rândul meu.

— Constantin mai degrabă ar dori să construiască mănăstiri decât să poarte bătălii, a continuat Cuthbert.

Mă îndoiam că ar fi fost aşa. Constantin era regele Scoţiei. Îmi plăcea să mă întâlnesc cu el. Era un bărbat înţelept şi elegant, dar nu aveam încredere în el. Cei din Northumbria nu aveau încredere în scoţieni, cum nici scoţienii nu aveau încredere în cei din Northumbria.

— Nu se va termina niciodată, am zis cu voce înceată.

— Ce? a întrebat Benedetta.

— Războiul. Necazurile.

— Atunci când vom fi toţi creştini... a început să spună părintele Cuthbert.

— Ha! Ha! l-am întrerupt brusc.

— Dar dragonul şi steaua nu mint, a continuat el. Necazul va veni dinspre nord. Aşa ne spune profetul în scripturi. *Quia malum ego adduco ab aquilone et contritionem magnam.*

A făcut o pauză sperând că unul dintre noi îl vom ruga să ne traducă.

— Iată, aduc de la miazănoapte necaz şi nevoie mare[3], a intervenit Benedetta, dezamăgindu-l.

— Prăpăd mare! a mai spus părintele Cuthbert cu glas ameninţător. Răul va veni dinspre miazănoapte! Stă scris!

Şi, în dimineaţa următoare, răul, într-adevăr, a venit. Dinspre

[3] Vechiul Testament, Ieremia 4:6.

miazăzi.

Corabia a venit dinspre miazăzi. Vântul abia adia, marea era liniştită, valuri joase loveau istovite ţărmul lung de la Bebbanburg. Nava care se apropia avea o cruce fixată la proră şi lăsa în urmă o dâră pe care soarele dimineţii o acoperea cu nuanţe aurii. Era împinsă de vâsle care se ridicau şi coborau într-un ritm încet, parcă obosit.

— Bieţii vâslaşi! Probabil au vâslit toată noaptea, a spus Berg.

El era cel care comanda gărzile amplasate pe meterezele fortăreţei.

— Patruzeci de vâsle, am zis mai mult pentru a vorbi decât pentru a-i spune lui Berg ceva ce putea vedea şi el foarte bine.

— Şi vin încoace. De unde, totuşi?

Berg a ridicat din umeri.

— Ce se va întâmpla astăzi? a întrebat.

Am ridicat şi eu din umeri. Ce urma să se întâmple era ceea ce se întâmpla întotdeauna. Cazanele cu apă urmau să fie puse pe foc pentru a fierbe rufele, sarea va fi uscată în tigăi în partea de nord a fortăreţei, bărbaţii se vor antrena în mânuirea scuturilor, a săbiilor şi a lăncilor, caii vor fi antrenaţi, peştele va fi afumat, din fântânile adânci va fi scoasă apă proaspătă, iar în bucătăriile fortăreţei se va prepara bere.

— Eu am de gând să nu fac nimic, am zis. Dar tu ia doi oameni cu tine şi adu-i aminte lui Olaf Elnerson că îmi datorează chiria. Mulţi bani!

— Nevasta lui e bolnavă, stăpâne.

— La fel a spus şi iarna trecută.

— Şi scoţienii i-au luat mai mult de jumătate din turme.

— Sau, mai degrabă, el le-a vândut lor, am spus pe un ton acru. Nimeni nu s-a plâns de vreo incursiune a scoţienilor primăvara asta.

Olaf Elnerson preluase terenul arendat de la tatăl său care niciodată nu rămăsese dator cu plata arendei în lână sau în bani.

Olaf, fiul lui, era un bărbat priceput ale cărui ambiţii, mi se părea mie, treceau dincolo de a rămâne un crescător de oi pe colinele din zonă.

— Până una-alta, ia vreo cincisprezece oameni cu tine şi bagă-i frica în oase. Nu am niciun pic de încredere în el.

Corabia se apropiase destul de mult aşa încât îi puteam vedea pe cei trei oameni aflaţi pe puntea de la pupa. Unul dintre ei era un preot sau, cel puţin, avea pe el un anteriu lung de culoare neagră. Stătea în picioare şi făcea semn din mâini către meterezele fortăreţei noastre. Nu i-am răspuns.

— Oricine ar fi ei, adu-i în salon, i-am spus lui Berg. Se pot uita la mine cât timp eu beau bere. Şi aşteaptă înainte de a te duce la Olaf.

— Să aştept? De ce?

— Mai întâi, să vedem ce veşti ne aduc, i-am răspuns dând din cap către corabia care se îndrepta către intrarea îngustă a portului Bebbanburg.

Din câte vedeam, nu avea încărcătură, dar vâslaşii erau frânţi de oboseală pentru că se grăbiseră să ne aducă veşti care nu sufereau amânare.

— Este a lui Æthelstan, am gândit eu cu voce tare.

— Æthelstan? m-a întrebat Berg.

— Nu este o corabie din Northumbria, nu-i aşa?

Corăbiile din Northumbria aveau prore mai înguste în timp ce constructorii de nave din sud le făceau mai largi. În afară de asta, această corabie avea pe ea o cruce, ceea ce prea puţine dintre corăbiile din Northumbria aveau.

— Şi, în plus, cine se foloseşte de preoţi pentru a trimite mesaje?

— Regele Æthelstan.

Mă uitam la corabia care intra în canal, apoi l-am luat pe Berg şi am plecat de pe metereze.

— Ai grijă de vâslaşi. Trimite-le mâncare şi bere şi adu-l pe acel preot în salon.

M-am dus şi eu în salon, acolo unde doi servitori ştergeau

pânzele de păianjen cu nuiele de salcie având la capete mănunchiuri de pene. Benedetta se îngrijea ca toţi păianjenii să fie daţi afară din fortăreaţă.

— Avem oaspeţi, i-am spus. Războiul tău cu păianjenii mai poate aştepta.

— Nu este un război. Îmi plac păianjenii, dar nu în camera mea. Cine vine?

— Cred că sunt emisari ai lui Æthelstan.

— Atunci, trebuie să-i primim cum se cuvine! A bătut din palme şi a poruncit să fie aduse bănci. Şi aduceţi şi tronul, a mai poruncit ea.

— Ăsta nu-i chiar un tron. E doar un jilţ mai deosebit.

— Uff!

Auzeam această exclamaţie ori de câte ori ceva o exaspera pe Benedetta. Mereu îmi venea să zâmbesc, ceea ce o enerva şi mai mult.

— Este un tron pentru că eşti rege al Bebbanburgului!

— Senior, am ţinut să o corectez.

— Eşti rege atât timp cât idiotul de Guthfrith, sau Owain, sau oricare alţii se consideră că sunt, a zis făcând un semn de lehamite.

Asta era o discuţie mai veche şi am trecut peste ea.

— Şi nu uita să fie şi fetele care să ne servească bere şi să aducă ceva de mâncare. Proaspătă, oricum.

— Iar tu ar trebui să-ţi pui o îmbrăcăminte pe măsură. Ţi-o aduc imediat.

Benedetta venea din Italia. Fusese răpită din sânul familiei de către negustorii de sclavi, fusese purtată prin toată lumea creştină până a ajuns în Wessex. Am eliberat-o şi acum este doamna Bebbanburgului, fără a fi soţia mea.

— Bunica mea mi-a spus că nu ar trebui să mă mărit niciodată, mi-a spus ea de nenumărate ori făcându-şi, de fiecare dată, semnul crucii. Ăsta ar putea fi un blestem. Am fost destul de blestemată în viaţă. Acum sunt fericită! Nu contează blestemul de care vorbea

bunica mea, deşi ea nu s-a înşelat niciodată.

Am acceptat, bodogănind, să-mi pună pe umeri mantia scumpă, dar am refuzat să-mi pun pe cap diadema de bronz care aparţinuse tatălui meu. Cu Benedetta lângă mine, am rămas în aşteptarea preotului.

Cel care se îndrepta de pe drumul însorit către umbra răcoroasă din salonul Bebbanburgului era un vechi prieten, părintele Oda, acum episcop de Rammesburi, un bărbat înalt care păşea elegant îmbrăcat în roba lui neagră, lungă, garnisită cu stofa de culoare vişinie. Era însoţit de doi luptători saxoni care, înainte de a se îndrepta împreună cu Oda către mine, i-au dat majordomului meu spadele.

— Oricine ar putea spune că sunteţi rege, mi-a spus când s-a apropiat de mine.

— Dar este rege! a continuat să insiste Benedetta.

— Şi oricine s-ar putea gândi că eşti episcop.

— Da, prin voia Domnului sunt, Lord Uhtred.

— Prin voia lui Æthelstan, i-am spus şi m-am ridicat pentru a-l îmbrăţişa. Pot să te felicit?

— Cum doriţi. Cred că sunt primul danez ajuns episcop în Englaland.

— Aşa îi spui acum?

— E mai uşor decât să spun că sunt primul episcop danez în Wessex, Mercia şi Anglia de Est. Mă bucur să vă revăd, doamnă, a mai zis el înclinându-se în faţa Benedettei.

— Şi eu, părinte episcop, i-a răspuns ea făcând o reverenţă.

— Aşadar, e greşit ce se spune! Curtoazia există la Bebbanburg!

Mi-a zâmbit înveselit de propria glumă. I-am zâmbit la rândul meu. Oda, episcop de Rammesburi! Cel mai surprinzător lucru în această numire era faptul că Oda era danez, fiul unor imigranţi păgâni care invadaseră Anglia de Est sub conducerea lui Ubba, cel pe care eu l-am omorât. Acum, fiul danez al unor părinţi păgâni era episcop în Englalandul saxon! Nu că nu ar merita. Oda era un om

rafinat, isteţ şi, din câte ştiam, nimeni nu se îndoia de onestitatea lui.

A urmat un moment de pauză căci Finan, auzind de sosirea lui Oda, venise să-l salute. Oda fusese cu noi atunci când am apărat poarta Crepelgate din Lundene, o bătălie în urma căreia Æthelstan devenise rege. Nu sunt creştin şi nu-mi place creştinismul, dar nu se poate să nu-ţi placă un om care ţi-a fost alături într-o bătălie crâncenă.

— A, vin! a întâmpinat Oda cu bucurie un servitor care tocmai intrase. Şi, întorcându-se către Benedetta, a adăugat: Este, bineînţeles, binecuvântat de soarele Italiei.

— Mai degrabă făcut din boabe pe care s-au pişat ţăranii franci, am zis eu.

— Farmecul nu l-a părăsit, nu-i aşa, doamnă? a spus Oda şi s-a aşezat. Apoi, s-a uitat la mine şi a atins crucea grea din aur care-i atârna la gât. Am venit cu veşti, Lord Uhtred, mi-a spus pe un ton dintr-odată precaut.

— Îmi imaginam.

— Care nu vă vor plăcea, a continuat Oda, uitându-se la mine.

— Care nu-mi vor plăcea, am repetat eu şi am aşteptat să aud ce vrea să-mi spună.

— Regele Æthelstan este în Northumbria, a zis calm continuând să se uite la mine. Acum trei zile, a intrat în Eoferwic. A făcut o pauză, aşteptându-se ca eu să protestez, dar n-am zis nimic. Iar regele Guthfrith a înţeles greşit venirea noastră şi a fugit.

— A înţeles greşit? Chiar aşa? Şi a fugit de tine şi de Æthelstan? Doar de voi doi?

— Fireşte că nu, a spus tot cu calm Oda. Eram escortaţi de peste două mii de oameni.

De-a lungul anilor, luptasem destul de mult. Îmi doream să stau la Bebbanburg. Voiam să ascult cum se sparg valurile de mal şi cum se loveşte vântul de frontonul salonului. Ştiam că nu mai am mult de trăit, dar zeii au fost buni cu mine. Fiul meu devenise un bărbat în toată puterea cuvântului şi el va moşteni întinderi mari de

pământ. Puteam încă să călăresc şi să vânez. Şi o aveam pe Benedetta. Este adevărat că avea temperamentul unei oale în care clocoteşte apa, dar era iubitoare şi devotată, avea o strălucire care lumina cerul cenuşiu al Bebbanburgului, iar eu o iubeam.

— Două mii de oameni şi, cu toate acestea, are nevoie de mine? l-am întrebat pe un ton categoric.

— Da, vă cere ajutor, stăpâne.

— Şi nu se descurcă singur în această invazie?

Începusem să mă înfurii.

— Nu este o invazie, ci doar o vizită regală, a mai spus Oda tot pe un ton calm. Un semn de curtoazie între regi.

Eram furios.

Eram furios pentru că Æthelstan îmi jurase că nu va invada Northumbria atât timp cât eu eram în viaţă. Şi, iată că totuşi se afla în Eoferwic cu o armată. Iar eu aveam optzeci şi trei de oameni care aşteptau lângă creasta unei coline nu departe la miazăzi de Bebbanburg ca să răspundem invitaţiei lui. Voiam să-l refuz pe Oda, să-i spun să-şi ia afurisita aia de corabie şi să plece înapoi la Eoferwic şi să-l scuipe în faţă pe Æthelstan. Mă simţeam trădat. Îi dădusem un tron lui Æthelstan, deşi de la acele zile îndepărtate când luptasem la Crepelgate şi până acum mă ignorase, ceea ce nu m-a supărat. Trăiesc în Northumbria, sunt departe de pământurile lui Æthelstan şi tot ce doream era să fiu lăsat în pace. În străfundurile sufletului, ştiam că nu poate fi pace. Când m-am născut eu, Britania Saxonă era împărţită în patru ţări: Wessex, Mercia, Anglia de Est şi Northumbria mea. Regele Alfred, bunicul lui Æthelstan, visase să le unească în una singură care să se numească Englaland. Acum, acest vis era pe cale să se realizeze. Æthelstan domnea peste Wessex, Mercia şi Anglia de Est. Rămăsese doar Northumbria. Æthelstan îmi jurase că nu va dori să şi-o anexeze în timpul vieţii mele. Iar, acum, se afla în ţara mea cu o armată şi-mi cerea ajutorul. Încă o dată. În adâncul sufletului, ştiam

că Northumbria este condamnată şi că fie Æthelstan îmi va lua ţara, fie Constantin o va adăuga teritoriilor lui. Loialitatea mea se îndrepta către cel care îmi vorbea limba, un grai pe care noi îl numim ænglisc[4]. Acum, eram în fruntea a optzeci şi trei de luptători din Bebbanburg pentru a prinde în ambuscadă pe regele Guthfrith al Northumbriei care fugea din calea invaziei lui Æthelstan. Soarele strălucea pe cer.

Oswi, călare pe un cal plin de sudoare, ne aducea veşti despre apropierea lui Guthfrith.

— În curând, stăpâne.

— Câţi sunt?

— O sută paisprezece. Şi câţiva prizonieri.

— Prizonieri? a întrebat brusc episcopul Oda care insistase să vină cu noi. Ne aşteptam doar la un singur prizonier.

— Au şi nişte femei, stăpâne, a zis Oswi care mi se adresa tot mie. Le duc ca pe nişte oi.

— Adică femeile merg pe jos? l-am întrebat.

— Şi unii dintre bărbaţi, stăpâne. Şi mulţi cai şchioapătă. Sunt forţaţi să alerge.

A luat o ploscă din piele de la Roric, şi-a umplut gura cu bere pe care, apoi, a scuipat-o în iarbă, după care a mai luat o înghiţitură.

— Se pare că au călătorit toată noaptea.

— Probabil că da, pentru a ajunge repede atât de departe.

— Şi, acum, sunt extenuaţi, a mai spus Oswi cu bucurie în glas.

Episcopul Oda venise cu veşti de la Eoferwic şi corabia lui făcuse două zile pentru a ajunge la Bebbanburg în ciuda vântului neprielnic, iar oamenii care se apropiau pe drum fugiseră din oraş călare. Îmi amintesc că mie îmi trebuia o săptămână pentru a călări de la Bebbanburg la Eoferwic, dar asta pentru că îmi permiteam să merg încet şi să petrec nopţile în încăperi prietenoase. Odată, am parcurs acest drum în patru zile, dar nu într-o vară fierbinte ca

[4] Engleza veche.

aceasta. Fugarii din Eoferwic au venit în grabă şi au călărit cu viteză mare, dar vâslaşii episcopului Oda i-au depăşit uşor şi acum caii lor obosiţi îi aduceau spre ambuscada noastră.

— Nu este o ambuscadă, a insistat episcopul Oda când m-a auzit folosind acest cuvânt. Suntem aici pentru a-l convinge pe regele Guthfrith să se întoarcă la Eoferwic. Iar regele Æthelstan doreşte ca şi Domnia Voastră să veniţi la Eoferwic.

— Eu, la Eoferwic?

— Da. Şi ar mai vrea să eliberaţi prizonierul.

— Prizonierii, l-am corectat eu.

— Da, mă rog, a acceptat Oda. Dar Guthfrith trebuie dus înapoi la Eoferwic. Trebuie doar convins că regele Æthelstan este acolo ca prieten.

— Însoţit de mai mult de două mii de oameni? Toţi înarmaţi şi îmbrăcaţi în zale?

— Regelui Æthelstan îi place să călătorească cu stil, mi-a răspuns Oda mândru.

Æthelstan putea să spună că vizita lui la Eoferwic este o vizită de curtoazie, dar acolo, în oraş, trebuie să se fi dat lupte pentru că, în realitate, a fost o cucerire, o invazie fulgerătoare şi, deşi ezit să-i acord credit lui Æthelstan, trebuie să-l admir pentru ce a reuşit să facă. Oda îmi spusese că el a trecut graniţa Merciei cu o armată de peste două mii de oameni pe care i-a condus într-un ritm ameţitor către miazănoapte, abandonând pe drum orice om şi cal obosit sau slăbit. S-au îndreptat rapid către Eoferwic şi au ajuns acolo înainte ca zvonul despre intrarea lor în Northumbria să se confirme. Poarta de sud a oraşului a fost deschisă căci unii dintre luptătorii saxoni au pretins că sunt negustori şi armata lui Æthelstan s-a revărsat pe străzi. „Au fost ceva lupte pe pod, dar cu ajutorul lui Dumnezeu păgânii au fost învinşi şi supravieţuitorii au fugit”, mi-a povestit Oda.

Aceşti supravieţuitori erau conduşi de către Guthfrith. Æthelstan îl trimisese pe episcopul Oda ca să-mi ceară să blochez drumurile

din nord şi să-l împiedic pe Guthfrith să fugă în Scoţia şi de aceea mă aflam pe colină sub soarele arzător. Finan, fiul meu şi cu mine stăteam în vârful colinei uitându-ne fix spre miazăzi în timp ce episcopul Oda stătea ghemuit în spatele nostru.

— Şi de ce n-ar trebui să fugă Guthfrith în Scoţia? l-am întrebat pe acesta cu acreală în glas.

Oda a scos un oftat văzând că nu înţeleg.

— Pentru că acest lucru îi oferă lui Constantin un motiv să invadeze Northumbria. El va pretinde că-l va repune în drepturi pe rege.

— Constantin este creştin. De ce ar lupta el pentru un rege păgân?

Oda a oftat din nou. Îşi îndreptase ochii în depărtare, acolo unde drumul se pierdea în zarea toropită de căldură.

— Regele Constantin şi-ar sacrifica propriile fiice lui Baal dacă aşa ar reuşi să-şi mărească regatul.

— Cine e Baal? a întrebat Finan.

— Un zeu păgân, a răspuns Oda. Cât credeţi că-l va tolera Constantin pe Guthfrith? Îl va pune din nou pe tron, îi va da una dintre fete de soţie, apoi îl va suprima în tăcere şi scoţienii vor stăpâni în Northumbria. Aşa că nu, Guthfrith nu trebuie să ajungă în Scoţia.

— Uitaţi-vă acolo, a zis la un moment dat Finan.

În depărtare, pe drum, apăruse un grup de călăreţi. Abia puteam să-i zăresc.

— Sunt destul de obosiţi, a spus Finan.

— Îl vrem pe Guthfrith viu şi trimis înapoi la Eoferwic, m-a avertizat Oda.

— Mi-ai mai spus asta, dar tot nu înţeleg de ce, am bombănit eu.

— Pentru că aşa doreşte regele Æthelstan, de aceea.

— Guthfrith e un rahat cu ochi. Ar fi mult mai bine să-l omorâm.

— Regele Æthelstan cere să-l ţineţi în viaţă. Stăruie să faceţi acest lucru.

— Iar eu ar trebui să mă supun poruncilor lui? El nu este regele meu.

— El este *Monarchus Totius Brittaniae,* mi-a răspuns Oda uitându-se sever la mine.

Am rămas uitându-mă la el şi aşteptând să-mi traducă.

— Este monarhul tuturor britanilor.

— Aşa îşi spune acum? l-am întrebat.

— Da, mi-a răspuns Oda.

Nu puteam accepta aşa ceva. Æthelstan îşi spusese „rege al saxonilor şi anglilor" încă de la încoronare şi putea pretinde, mai mult sau mai puţin, că i se cuvine acest titlu, dar monarh al tuturor britanilor?

— S-ar putea ca regelui Constantin şi regelui Hywel să nu le convină asta, am zis pe un ton plin de acreală.

— Sunt sigur că nu, mi-a răspuns calm Oda. Dar, oricum, regele Æthelstan doreşte să-l împiedicaţi pe Guthfrith să ajungă în Scoţia şi să-l eliberaţi pe prizonier nevătămat.

— „Prizonieri" vrei să spui.

— Nu, prizonierul.

— Deci, nu-ţi pasă de femei? l-am întrebat.

— Mă rog pentru ele, bineînţeles, dar mă rog şi mai mult pentru pace.

— Pace? l-am întrebat eu furios. Invadarea Northumbriei aduce pace?

— În Britania e multă tulburare, stăpâne, a zis Oda cu mâhnire în glas. Vikingii ameninţă, scoţienii se agită, iar regele Æthelstan se teme că războiul este aproape. Îi este teamă că va fi un război mai cumplit decât oricare altul de până acum. Vrea să evite acest măcel şi, pentru asta, stăpâne, vă roagă să eliberaţi prizonierul şi să-l trimiteţi acasă viu pe Guthfrith.

Nu înţelegeam de ce a-l trimite acasă viu pe Guthfrith ar aduce pacea, dar mi-am amintit de dragonul care zburase pe deasupra meterezelor Bebbanburgului şi de mesajul nefast pe care ni-l

transmisese. M-am uitat la Finan care ridica din umeri ca pentru a spune că nici el nu înţelegea mai mult decât mine, dar ce aveam de făcut era să răspundem cererii lui Æthelstan. Acum, puteam vedea mai bine oamenii care se apropiau prin vale şi femeile prizoniere mergând pe jos în urma cailor.

— Ce facem? m-a întrebat Finan.

— Mergem călare într-acolo, i-am răspuns coborând din vârful colinei. Le zâmbim politicos şi-i spunem nemernicului idiot că acela este prizonierul nostru.

— Oaspetele nostru, a punctat episcopul Oda.

Roric m-a ajutat să mă urc pe cal şi Aldwyn mi-a dat coiful cu creastă de argint. Căptuşeala lui din piele era fierbinte. L-am prins sub bărbie, dar am lăsat libere apărătorile pentru obraz, apoi am luat în mână scutul cu cap de lup pe el.

— Lance nu încă, i-am spus. Şi, dacă va fi o luptă, stai deoparte.

— Mereu îmi spuneţi asta, mi-a răspuns Roric zâmbind.

— De aceea eşti încă în viaţă, am mormăit la rândul meu.

Roric fusese slujitorul meu înaintea lui Aldwyn, dar acum era prea bătrân pentru a mai putea rezista într-un zid de scuturi.

— Nu va fi nicio luptă, a zis episcopul Oda cu severitate.

— Nu-l ştii pe Guthfrith. E un idiot care începe să lupte fără să se gândească. Dar îmi voi da toată silinţa să-l ţin în viaţă pe acest cretin. Să mergem!

Am plecat spre apus împreună cu oamenii mei mergând în aşa fel încât Guthfrith să nu ne vadă. Când l-am văzut ultima dată era la o jumătate de milă de locul unde drumul cotea şi părea foarte obosit. Noi mergeam repede, caii noştri fiind mai odihniţi decât ai lor, am coborât de pe colină, am trecut printre pini, ne-am îndreptat către râu şi am ajuns la drum. Acolo, ne-am aşezat pe două rânduri astfel încât, atunci când vor apărea, ei să vadă călăreţi îmbrăcaţi în zale cu scuturi şi lănci în mâini. Şi am rămas în aşteptare.

Nu-mi plăcea Guthfrith. Nici el nu mă plăcea pe mine. A încercat trei ani să mă facă să-i jur credinţă şi tot atât timp am refuzat. I-a

trimis de două ori pe luptătorii lui la Bebbanburg şi de două ori am reuşit să blochez Poarta cu Cranii obligându-i pe lăncierii lui Guthfrith să dea asaltul asupra fortăreţei şi tot de atâtea ori au trebuit să renunţe. Şi acum, în această vară fierbinte, lăncierii lui se aflau din nou pe pământul meu, doar că, acum, se aflau chiar sub comanda lui Guthfrith şi el ar trebui să fie şi mai înverşunat. Acesta crede că regatul i-a fost furat şi, atunci când îmi va vedea oamenii şi capul de lup de pe scuturile lor, nu doar că îi va displăcea, dar îşi va da seama că sunt mai numeroşi decât noi. Episcopul Oda putea să creadă că nu va fi nicio luptă, dar un Guthfrith încolţit poate acţiona întocmai ca un dihor prins: scos din minţi şi fără speranţă.

Şi mai are şi prizonieri.

Nu doar femei care, şi ele, trebuie salvate, dar Guthfrith, viclean cum este, îl luase pe arhiepiscopul Hrothweard din catedrala lui din Eoferwic.

— Chiar când oficia sfânta liturghie! îmi spusese Oda pe un ton îngrozit. În timpul slujbei! Oameni înarmaţi în catedrală!

Mă întrebam dacă Guthfrith va îndrăzni să-i facă vreun rău arhiepiscopului. Dacă ar face-o, ar deveni duşmanul oricărui domnitor creştin din Britania. Constantin poate că-şi va potoli mânia şi-i va reda tronul Northumbriei lui Guthfrith. Moartea unui arhiepiscop va fi un preţ mic de plătit pentru o Scoţie mai mare.

S-au apropiat. Primii călăreţi se îndreptau spre noi la cotitura drumului. Ne-au văzut şi s-au oprit. Ceilalţi călăreţi li s-au alăturat.

— Să mergem către ei, a zis Oda.

— Nu.

— Dar...

— Vrei un măcel?

— Dar... a încercat din nou episcopul.

— Mă duc singur, am rostit cu hotărâre în glas.

— Ce faceţi?

I-am dat scutul lui Aldwyn şi am coborât din şa.

— Ar trebui să vin şi eu, mi-a spus Oda.

— Ca să aibă prizonieri doi preoţi? Un episcop şi un arhiepiscop? Asta ar fi pe gustul lui.

Oda se uita la oamenii lui Guthfrith care se aşezau încet în linie. Cel puţin douăzeci dintre ei erau coborâţi de pe caii lor care şchiopătau. Toţi aveau coifuri şi scuturi grele pe care se putea vedea blazonul lui Guthfrith: mistreţul cu colţi lungi.

— Invitaţi-l să vină să stea de vorbă cu mine, promiteţi-i că va fi în siguranţă, mi-a spus Oda.

Nu i-am dat nici cea mai mică atenţie. M-am uitat la Finan şi i-am zis:

— Încerc să mă întâlnesc cu Guthfrith la jumătatea drumului. Dacă nu vine singur, îmi trimiţi tot atâţia oameni.

— Vin şi eu, mi-a zis Finan zâmbitor.

— Nu. Tu rămâi aici. Dacă se întâmplă ceva rău, vei şti când să vii şi ce să faci. Şi trebuie să vii repede.

A încuviinţat din cap, semn că înţelesese. Finan şi cu mine luptaserăm împreună de atâta vreme încât rareori trebuia să-i explic ce planuri am. A zâmbit.

— Voi veni ca vântul, a mai spus, tot zâmbind.

— Lord Uhtred... a vrut să mai spună ceva Oda, dar l-am întrerupt.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă să-i las în viaţă, şi pe el, şi prizonierii.

Nu eram sigur că voi reuşi, dar era fără nicio îndoială că, dacă vom fi înaintat până la distanţa de la care puteam auzi ce spuneau oamenii lui Guthfrith, cu siguranţă va fi o bătălie sau spadele vor fi ţinute la gâturile ostaticilor. Guthfrith era un idiot, dar un idiot vanitos, şi ştiam că nu va fi de acord să elibereze prizonierii şi să se întoarcă la Eoferwic. Sigur că va refuza pentru că, dacă ar fi de acord, şi-ar ştirbi respectul în faţa luptătorilor lui.

Aceştia erau vikingi, vikingi mândri care credeau că sunt cei mai temuţi luptători din lumea cunoscută de ei. Erau mai mulţi decât noi şi întrezăreau o ocazie de a măcelări şi jefui. Mulţi dintre ei erau

tineri, voiau să câştige faimă, să li se umple braţele de cercuri de aur şi de argint, voiau ca numele lor să fie rostite cu groază. Voiau să mă ucidă, să ia brăţările mele de luptător, armele mele, pământurile mele.

M-am îndreptat către ei şi m-am oprit la jumătatea distanţei dintre oamenii mei şi luptătorii obosiţi ai lui Guthfrith aflaţi cam până unde ajunge o săgeată trasă cu arcul. Am rămas în aşteptare şi, pentru că Guthfrith nu se mişca, m-am aşezat pe o piatră de hotar a drumului roman, mi-am scos coiful şi m-am uitat la oile care păşteau pe o colină din depărtare, apoi la un şoim care plana în vântul uşor. Se rotea frumos, deci zeii nu-mi trimiteau niciun mesaj.

Venisem singur pentru că voiam ca şi Guthfrith să vină singur sau, cel mult, cu doi sau trei însoţitori. Eram sigur că e pregătit de luptă, dar ştia că oamenii lui şi caii lor sunt obosiţi şi m-am gândit că până şi un idiot ca el cântăreşte şansele de a evita o luptă dacă ar putea câştiga confruntarea fără a pierde luptători. În plus, avea în mână ostatici pe care-i putea, fără îndoială, folosi pentru a obţine retragerea mea umilitoare.

Şi, totuşi, Guthfrith nu se mişca. Era nedumerit. Văzuse că sunt singur şi că, aparent, nu-mi este teamă. Dar un om nu devine rege dacă nu are o anumită iscusinţă. În mod sigur, se gândea ce capcană i se pregăteşte. L-am lăsat să creadă că nu este nicio capcană, aşa că m-am ridicat, am dat cu piciorul în nişte pietre pe jumătate îngropate ale vechiului drum, am ridicat din umeri şi am plecat.

Asta l-a făcut să înainteze călare. Am auzit zgomotul copitelor, m-am întors, mi-am pus coiful şi m-am oprit.

Venea cu trei oameni. Doi dintre ei erau luptători. Unul ţinea de căpăstru un cal mic pe care se afla arhiepiscopul Hrothweard îmbrăcat cu roba brodată pe care preoţii creştini o poartă în bisericile lor. Părea să nu fie rănit, doar obosit, cu faţa arsă de soare şi cu părul alb încâlcit.

Am auzit zgomot de copite şi în spatele meu. Am privit în urmă şi am văzut că Finan îi trimisese pe Berg şi pe fiul meu.

— Staţi în spatele meu, le-am strigat.

Văzuseră că Guthfrith şi oamenii lui îşi scoseseră spadele şi au făcut şi ei acelaşi lucru. Berg era în spatele meu în partea dreaptă, în faţa bărbatului care conducea calul pe care se afla Hrothweard. Fiul meu se afla în partea stângă urmărindu-l atent pe celălalt luptător.

— Ce... a început să întrebe fiul meu.

— Nu scoate o vorbă! i-am spus.

Guthfrith şi-a strunit calul la doi-trei paşi de mine. Faţa lui bucălată, încadrată de coiful de oţel, era plină de sudoare. Fratele lui, chiorul Sigtryggr, era un bărbat arătos, dar Guthfrith, care băuse multă bere şi mâncase tot felul de mâncăruri grele, atârna greu în şa. Avea ochi mici, bănuitori, un nas turtit şi o barbă împletită care-i atârna peste zalele frumos lucrate. Calul său avea harnaşament de argint, pe coif se afla o aripă de corb negru, iar spada lui stătea la gâtul lui Hrothweard.

— Mărite arhiepiscop, am zis în semn de întâmpinare.

— Lord Uht... a început să spună Hrothweard, dar s-a oprit brusc pentru că Guthfrith şi-a împins spada în gâtlejul lui.

— Vorbeşte mai întâi cu mine, a mârâit Guthfrith. Sunt regele tău.

M-am uitat la el încruntându-mi sprâncenele.

— Care este numele tău? am zis şi l-am auzit pe fiul meu chicotind.

— Vrei ca acest preot să moară? m-a întrebat furios Guthfrith.

Împunsătura spadei lui l-a obligat pe Hrothweard să se dea înapoi în şa. Ochii lui înspăimântaţi mă priveau de dincolo de ascuţişul spadei.

— Nu neapărat, am răspuns eu liniştit. Îmi place de el destul de mult.

— Dar nu destul pentru a te ruga pentru viaţa lui?

M-am prefăcut că mă gândesc la un răspuns.

— Mă voi ruga pentru viaţa lui dacă juri că-l vei elibera.

— Va trebui să plăteşti pentru asta, a spus pe un ton dispreţuitor

Guthfrith.

Mi-am dat seama cât de neîndemânatic părea Guthfrith. Hrothweard se afla la stânga lui, iar el ţinea spada la gâtul lui cu mâna dreaptă.

— Întotdeauna plătim, i-am spus şi am făcut un pas la stânga pentru a-l obliga să-şi întoarcă privirea de la Hrothweard.

Aşa a făcut, iar spada i-a tremurat.

— Regele Æthelstan doreşte să-ţi vorbească, i-am spus. Promite că-ţi va lăsa viaţa şi regatul.

— Æthelstan este un porc nenorocit. El vrea Northumbria.

Avea, bineînţeles, dreptate, cel puţin în ceea ce privea dorinţa lui Æthelstan.

— Æthelstan îşi ţine promisiunile, i-am spus.

Şi, deşi Æthelstan mă trădase într-adevăr şi-şi încălcase promisiunea, iată-mă făcând exact ce-mi cerea.

— A promis că nu va invada Northumbria atât timp cât eşti în viaţă şi iată că a făcut-o.

— A venit ca să staţi de vorbă, nu pentru altceva.

— Poate că ar trebui să te omor. Cred că asta i-ar plăcea.

— Poţi încerca s-o faci, i-am spus.

Calul fiului meu s-a mişcat în spatele meu lovind cu copita una dintre pietrele de pe drum.

Guthfrith şi-a mânat calul spre mine şi şi-a mişcat spada până aceasta a ajuns aproape de mine.

— Deşi sunt regele tău, nu mi-ai jurat niciodată credinţă, Lord Uhtred.

— Aşa este.

— În genunchi, nobile Uhtred, şi jură-mi credinţă.

Rostise cuvântul „nobile” pe un ton profund dispreţuitor.

— Şi dacă nu o fac?

— Colţul-Mistreţului va mânca din tine.

Am înţeles că aşa îi spunea spadei sale care se apropiase de faţa mea. Puteam vedea crestăturile de pe tăişul ei, simţeam atingerea

oţelului pe obrazul meu şi eram orbit de razele de soare reflectate de acesta.

— În genunchi! mi-a poruncit Guthfrith mişcându-şi spada.

M-am uitat în sus la ochii lui mici şi bănuitori.

— În schimbul jurământului meu cer viaţa arhiepiscopului şi vieţile tuturor prizonierilor, i-am spus.

— Nu poţi cere nimic! Nimic!

M-a împuns cu spada în zale făcându-mă să mă dau un pas înapoi.

— Îmi vei jura credinţă, omule, şi vei primi ce cred eu că ţi se cuvine. În genunchi, am zis!

M-a împuns din nou, mai puternic de această dată.

Am îngenunchiat cu supuşenie şi am auzit un oftat de surprindere din partea fiului meu. Guthfrith a chicotit şi şi-a apropiat spada de faţa mea.

— Sărută spada şi jură, mi-a poruncit.

— Maiestate... am zis eu umil şi m-am oprit.

Cu mâna stângă am apucat o piatră destul de mare de pe drum.

— Mai tare! a ţipat Guthfrith.

— Maiestate, jur pe Odin[5]...

Am ridicat mâna şi am aruncat piatra drept în botul calului. L-am lovit puternic, strivind harnaşamentul şi, în mod sigur, asta l-a durut pe bietul animal care s-a dat înapoi nechezând. Spada lui Guthfrith nu mai era în apropierea mea.

— Acum! am strigat, deşi nici fiul meu şi nici Berg nu aveau nevoie de semnalul meu.

Guthfrith se străduia să rămână în şa. M-am ridicat înjurând din cauza durerilor din genunchi şi i-am prins spada. Fiul meu se afla la stânga mea şi-i distrăsese atenţia ţinându-şi spada la pântecele lui.

---

[5] În mitologia nordică, Odin este zeul suprem care a dobândit înțelepciunea universală sugând seva Arborelui Înțelepciunii, Yggdrasil, și plătind pentru acest privilegiu cu un ochi; este zeul cunoașterii și al inițierii. Cel mai important urmaș al său este Thor, zeu al naturii, al fulgerelor și al războiului.

L-am împins pe Guthfrith care fusese smucit către dreapta de mişcarea armăsarului şi, într-un final, a căzut de pe cal. I-am smuls spada, m-am aşezat cu genunchii pe burta lui şi i-am pus spada la gât.

— Vei avea un singur jurământ din partea mea, broscoi mizerabil. Acela că te voi omorî!

A încercat să se ridice, dar am împins spada, ceea ce l-a făcut să se liniştească.

În spatele meu, Finan se pregătea să atace. Lăncile oamenilor mei erau lăsate în jos, iar spadele străluceau în lumina soarelui. Oamenii lui Guthfrith au reacţionat cu încetineală, dar acum se mişcau.

Şi, din nou, m-am întrebat dacă luptam de partea care trebuie.

Doi

Eram de partea nepotrivită?

Nu-mi plăcea Guthfrith. Era un bătăuş beţiv şi un idiot. În puţinul timp cât a fost rege al Northumbriei nu a făcut decât să-i restrângă graniţele. Şi acum, trântit în praful drumului, mormăia ceva. L-am împuns cu spada pentru a-l face să tacă.

Fiul meu l-a străpuns cu spada pe inamicul din faţa lui. Şi-a scos spada, a întors calul şi l-a lovit cu putere în gât. A fost scurt şi brutal, dar făcut aşa cum trebuie. Omul s-a legănat în şa, calul lui a sărit într-o parte, iar călăreţul a căzut cu zgomot în buruienile de la marginea drumului. Trupul lui s-a mai zvârcolit puţin în timp ce sângele ţâşnea înroşind praful de pe jos.

Guthfrith s-a mişcat din nou. Am împins şi mai tare spada până când barba i s-a lipit de gât.

— Eşti oaspete pe pământul meu, aşa că ai grijă cum te porţi, i-am spus.

Berg l-a eliberat pe Hrothweard. Omul care ţinea calul pe care se afla arhiepiscopul apucase cu putere hăţurile, după care încercase să se întoarcă şi să fugă şi acest lucru i-a fost fatal, mai ales că avea de-a face cu un bărbat priceput şi nemilos cum era Berg, şi el tot viking. Acum, omul se zvârcolea pe jos, iar calul pornise în goană împreună cu armăsarul cu botul însângerat al lui Guthfrith.

— Berg, vino încoace! am strigat.

Guthfrith a încercat să spună ceva şi m-a lovit cu palma.

— Dacă mai faci o singură mişcare, îţi spintec gâtlejul ăsta umflat, i-am spus şi s-a liniştit.

Aşa cum promisese, Finan venea ca vântul. Caii lăsau o dâră de praf în urma lor. Erau mai puţin obosiţi decât cei ai lui Guthfrith, aşa încât Finan putea ajunge repede lângă mine.

— Opriţi-vă! i-am strigat lui Finan încercând să acopăr zgomotul copitelor. Opriţi-vă toţi!

A trebuit să mă ridic în picioare ca să le fac semn cu mâna. Guthfrith a vrut să mă trântească jos. L-am lovit cu Colţul-Mistreţului peste coif şi el a încercat să-mi ia spada din mână. Am tras-o înspre mine şi am văzut cum ţâşnea sânge din palma lui.

— Idiotule! L-am lovit din nou cu spada, apoi am strigat: Gerbruht! Vino încoace!

Oamenii mei se opriseră într-un nor de praf. Gerbruht, un frizon masiv şi puternic, s-a apropiat călare de mine şi a sărit din şa.

— Stăpâne?

— Ţine-l în picioare. Este rege, dar, dacă se zbate, îl poţi pocni pe nenorocit fără milă.

Oamenilor lui Guthfrith le-a luat ceva timp până să înţeleagă ce se întâmplă, dar, într-un târziu, au dat pinteni cailor şi s-au pus în mişcare venind către noi. Dar, când l-au văzut pe regele lor ţinut strâns de Gerbruht şi cu o spadă la gât, au încetinit goana şi s-au oprit.

Guthfrith nu s-a zbătut. N-a făcut decât să scuipe înspre mine, ceea ce l-a determinat pe Gerbruht să apese spada şi mai tare la gâtul lui.

— Să nu-l omori, i-am zis fără tragere de inimă.

Luasem captiv un rege, un rege care-şi pierduse regatul, îşi jecmănise poporul şi-i lăsase pe vrăjmaşi să facă raiduri sălbatice pe pământurile din apus. Acum, regele Æthelstan era la Eoferwic. El era un rege drept, un rege sever, dar era rege numai pentru că eu luptasem pentru el la poarta Crepelgate din Lundene. Pe vremuri, l-am socotit pe Æthelstan ca pe propriul meu fiu. L-am protejat de duşmani, l-am învăţat abilităţile unui luptător şi l-am vegheat în timp ce creştea.

Şi, cu toate acestea, el m-a trădat. A jurat că nu va invada Northumbria în timpul vieţii mele şi totuşi, el se afla aici cu o armată.

Eu trăiesc în Northumbria. Ţara mea înseamnă coasta biciuită de vânturi, colinele umbrite de norii care aduc ploi şi crestele costelive dinspre miazănoapte. De la pământurile bogate din jurul Eoferwicului până la păşunile înalte unde oamenii trudesc pentru a-şi procura hrana, de la apele repezi în care ei pescuiesc şi până la pădurile în care vânează căprioare, toate acestea sunt pământuri pe care le-au cucerit strămoşii mei. Ei s-au stabilit aici, şi-au construit case şi fortăreţe pe care le-au apărat cu piepturile lor. Suntem saxoni şi danezi, vikingi şi angli, suntem cei care iubim Northumbria.

Şi, totuşi, o ţară mică nu poate avea un viitor mare. Eram conştient de acest lucru. Spre nord, se afla Alba, pe care noi o numeam Scoţia, era a lui Constantin care se temea de saxonii aflaţi la sud de noi. Şi saxonii şi scoţienii erau creştini. Iar creştinii ne spun că zeul lor înseamnă iubire şi că ar trebui să ne iubim unii pe alţii şi să întoarcem şi celălalt obraz atunci când suntem pălmuiţi. Dar atunci când miza sunt pământurile, aceste precepte sunt uitate şi spadele sunt scoase din teacă. Constantin cârmuia în Alba, Æthelstan în Wessex, Mercia şi Anglia de Est şi amândoi îşi doreau Northumbria.

— Oamenii din Northumbria vorbesc limba noastră, limba oamenilor noştri, îmi spusese odată Æthelstan. Toţi trebuie să aparţină unei singure ţări, ţara în care se vorbeşte ænglisc!

Acesta fusese visul regelui Alfred. Cu mult timp în urmă, când se părea că danezii vor cuceri toată Britania şi când Alfred însuşi se refugiase în mlaştinile din Sumoræte, acest vis era la fel de palid ca flacăra pâlpâindă a unui opaiţ. Şi totuşi, am luptat, am câştigat, iar acum, nepotul lui Alfred domnea peste tot Englalandul, mai puţin ţara mea, Northumbria.

— Luptă pentru mine, am auzit pe cineva spunând.

M-am întors şi am văzut că fusese Guthfrith cel care vorbise.

— Puteai să lupţi cât erai la Eoferwic, dar ai preferat să fugi, i-am spus.

Ca întotdeauna, mă ura, dar am văzut că făcea eforturi să

vorbească cu calm.

— Aici, în Northumbria, voi sunteţi păgâni. Vrei să câştige creştinii?

— Nu.

— Atunci, luptă pentru mine. Oamenii tăi alături de oamenii mei. Iar Egil Skallagrimmrson va veni şi el cu oamenii lui.

— Chiar şi aşa vom fi de şase ori mai puţini, i-am spus pe un ton tăios.

— Şi dacă am fi în spatele zidurilor Bebbanburgului? a continuat să insiste Guthfrith. Şi ce importanţă are? Constantin oricum ne va ajuta!

— Ca, pe urmă, să-ţi ia regatul, i-am spus.

— Mi-a promis că nu, a spus el fără să se gândească prea mult.

Am făcut o pauză.

— Ţi-a promis? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns. Fără îndoială, Guthfrith, disperat fiind, a spus mai mult decât ar fi vrut să spună şi acum regreta. Oare Constantin trimisese emisari la Eoferwic? Şi Guthfrith îi primise? Îmi venea să scot pumnalul Acul-Viespii şi să i-l înfig în pântece, dar arhiepiscopul Hrothweard era lângă mine, iar episcopul Oda descălecase şi i se alăturase.

— Maiestate, i-a zis episcopul Oda lui Guthfrith făcând o plecăciune. Sunt trimis de către regele Æthelstan pentru a vă transmite salutul lui frăţesc. Apoi s-a uitat la Gerbruht şi i-a spus: Dă-i drumul, omule, dă-i drumul.

Guthfrith îl pironea cu privirea pe Oda ca şi cum nu-i venea să creadă ce se întâmplă. În acest timp, Gerbruht se uita la mine, aşteptând o confirmare din partea mea. Am încuviinţat fără tragere de inimă.

— Lord Uhtred vă va înapoia spada, Maiestate.

Oda vorbea pe un ton liniştitor ca şi cum se adresa unui copil înspăimântat.

— Vă rog, Lord Uhtred.

Era o adevărată nebunie! Ţinându-l ostatic pe Guthfrith era singura mea şansă de a evita un măcel. Oamenii lui încă aveau spadele scoase din teacă şi lăncile ridicate şi erau mai mulţi decât noi. Guthfrith a întins mâna care încă sângera.

— Dă-mi-o! mi-a cerut.

N-am făcut nicio mişcare.

— Spada lui, stăpâne, mi-a zis Oda.

— Vrei ca el să lupte? l-am întrebat mânios.

— Nu trebuie să fie nicio violenţă, i-a zis Oda lui Guthfrith care, după o pauză, a încuviinţat din cap. Vă rog, Lord Uhtred, daţi-i înapoi spada regelui, a continuat pe un ton foarte solemn.

Şovăiam.

— Vă rog, stăpâne, mi-a spus Oda.

— Rămâi pe loc, i-am spus lui Guthfrith.

Nu am dat nicio atenţie mâinii lui întinse şi m-am apropiat de el. Eram cu un cap mai înalt decât el, ceea ce nu-i convenea, şi a tresărit atunci când am pus mâna pe teaca poleită cu aur. A crezut, probabil, că vreau să i-o iau, dar eu am băgat Colţul-Mistreţului în ea. Apoi, am păşit înapoi şi am scos Răsuflarea-Şarpelui din teacă. Guthfrith şi-a dus mâna la mânerul spadei lui, dar eu i-am arătat pumnalul şi el a rămas nemişcat.

— Regele Æthelstan doreşte să aibă o întâlnire cu Maiestatea Voastră şi garantează pentru viaţa şi regatul Maiestăţii Voastre, i-a spus Oda tot pe un ton calm.

— Fără nicio îndoială, mai mult decât o face Constantin, am intervenit eu, dar Oda a ignorat spusele mele.

— Sunt multe de discutat, Maiestatea Voastră.

— Mai întâi despre asta! a izbucnit Guthfrith arătând cu degetul către mine şi oamenii mei. Să discutăm despre asta!

— Este doar o neînţelegere, a spus Oda. O regretabilă neînţelegere.

Arhiepiscopul Hrothweard tăcuse în tot acest timp, doar stătea şi se uita temător, dar acum s-a grăbit să încuviinţeze.

— Cuvântul regelui Æthelstan poate fi crezut, Maiestatea Voastră.

— Vă rog, Lord Uhtred, nu e nevoie de spade scoase din teacă, a zis episcopul Oda uitându-se la mine. Ne întâlnim ca prieteni.

În acel moment, s-a auzit ţipătul unei femei.

Nu vedeam ostaticii. Ei se aflau în spatele oamenilor lui Guthfrith. Dar cred că Finan văzuse ceva căci se îndreptase călare înainte strigând la oamenii lui Guthfrith să-i lase loc să treacă. Unul mai tânăr dintre aceştia şi-a ridicat lancea şi s-a îndreptat spre Finan călare pe calul său. Spada lui Finan, Hoţul-de-Suflete, a împins deoparte lancea, a lovit pieptul bărbatului, a pătruns prin zale şi se pare că i-a atins o coastă. Tânărul călăreţ s-a dat pe spate în şa, şi-a lăsat deoparte lancea, iar Finan a trecut pe lângă el. L-a lovit cu Hoţul-de-Suflete peste gât, făcându-l să scoată un strigăt înfiorător. Oamenii şi-au întors caii pentru a porni în urmărirea lui Finan ceea ce a făcut ca oamenii mei să-l urmeze pe irlandez. Totul s-a petrecut într-o clipită. Pentru ceva timp, cele două tabere au fost calme, dar precaute, după care a urmat un tumult de copite, de spade lucitoare şi de strigăte furioase.

Guthfrith a fost mai rapid decât m-aş fi aşteptat. L-a îmbrâncit cu putere pe Oda, făcându-l pe episcop să se lovească de Hrothweard, apoi s-a poticnit în timp ce striga la oamenii lui să-i aducă un cal. Era greoi şi obosit şi-i era cald. Nu mi-a fost greu să-l prind. L-am lovit cu putere în partea din spate a unuia dintre genunchi şi el s-a rostogolit pe jos. Şi-a întins o mână către mine chiar în momentul în care unul dintre oamenii lui se îndrepta călare către noi. Acesta şi-a lăsat lancea în jos şi s-a aplecat din şa. Guthfrith şi-a mişcat din nou mâna chiar în momentul în care călăreţul încerca să mă lovească cu lancea, de data aceasta, vrând să mă lovească cu o piatră, dar n-a reuşit decât să împingă într-o parte mânerul lăncii. Vârful acesteia mi-a lovit braţul atât de tare încât era aproape să scap din mână Răsuflarea-Şarpelui. Guthfrith încerca să-şi scoată spada, dar Gerbruht a sărit peste mine şi a lovit cu piciorul teaca spadei atât de

violent încât a smuls mânerul ei din mâna lui Guthfrith. Călăreţul se întorsese. Armăsarul lui negru cu pete albe era plin de sudoare. El urla, dar nu auzeam ce spune. Dădea cu putere din pinteni, dar calul a început să dea înapoi, venind acum către mine. Tânărul călăreţ a încercat să-şi mute lancea din mâna dreaptă în mâna stângă, dar a scăpat-o jos. Calul a făcut o mişcare bruscă şi, cum s-a dezechilibrat şi a căzut înapoi, tânărul s-a apucat strâns de mânerul şeii. I-am spintecat cu Răsuflarea-Şarpelui piciorul de la genunchi până la călcâi şi am scos sabia din rană doar atunci când calul a luat-o la fugă spre drumul unde oamenii mei străpungeau trupele lui Guthfrith întocmai precum colţii unui mistreţ străpung un zid de scuturi.

— Opriţi-vă! a strigat Oda. Opriţi-vă!

Gerbruht îl luase pe Guthfrith şi-l ridicase în picioare. Regele reuşise să-şi regăsească spada căzută, dar l-am pocnit peste mână şi i-am pus Răsuflarea-Şarpelui la gât.

— Ajunge! i-am strigat călăreţului atât de tare încât eram gata să-mi pierd vocea. Ajunge!

Guthfrith a încercat să mă înjunghie în picior cu spada, dar eu i-am pus-o pe a mea la distanţă de un deget de gâtlej.

— Aruncă spada, nemernicule, i-am şoptit.

A aruncat-o.

— Mă sufoci, mi-a murmurat.

— Asta-i foarte bine, i-am spus şi am retras încet spada de la gâtul lui.

Un călăreţ cu mistreţul lui Guthfrith pictat pe scut se îndrepta către noi. Ţinea în mână o lance pe care o îndreptase către mine, dar l-a văzut pe Guthfrith, a văzut spada mea şi şi-a oprit calul la câţiva paşi de mine. Ţinea în continuare lancea îndreptată spre mine şi am văzut că-şi plimba ochii de la mine la Guthfrith. Se gândea, probabil, dacă ar putea să-mi străpungă umărul înainte ca eu să spintec grumazul regelui.

— Nu fi idiot, băiete, am zis, dar asta se pare că l-a înfuriat.

S-a uitat fix la mine, şi-a ridicat lancea, am auzit cum gâfâie calul, m-am uitat în albul ochilor lui şi, pe urmă, călăreţul s-a încovoiat dintr-odată şi capul i-a căzut pe spate.

O altă lance, venită din spate, îi pătrunsese în şira spinării. Trecuse prin abdomen, străpunsese zalele şi se înfipsese în mânerul şeii. Berg era cel care aruncase lancea şi a lăsat-o înfiptă în băiatul care, cu un scâncet scurt, s-a agăţat de mânerul lăncii care-l ţinea ţintuit în şa. Apoi şi-a scos spada şi s-a îndreptat călare către ceilalţi călăreţi, dar lupta era pe sfârşite.

— Nemernicii ăştia nici măcar nu pot să lupte, stăpâne, mi-a zis uitându-se la mine.

A venit călare lângă calul tânărului aflat pe moarte şi a lovit puternic mânerul lăncii cu spada, iar călăreţul, eliberat din strânsoare, s-a prăbuşit la pământ.

Nemernicii puteau să lupte, dar nu prea mult. Erau obosiţi, iar asaltul lui Finan fusese atât de rapid şi de feroce încât puţinii care s-au încumetat sau au fost obligaţi să-i ţină piept au avut de suferit. Finan se înapoia acum. Zalele-i erau pline de sânge.

— Descălecaţi! Aruncaţi armele! le striga el oamenilor lui Guthfrith.

Apoi s-a răsucit în şa pentru a ameninţa un imbecil care pregeta să dea ascultare ordinelor.

— Coboară din şa, rahat împuţit! Şi aruncă spada!

Spada a căzut la pământ. Deseori, inamicii îşi pierd curajul atunci când Finan este în dispoziţie de luptă.

Am împins cu piciorul spada lui Guthfrith departe de el şi l-am lăsat să se mişte.

— Acum poţi să-i vorbeşti nemernicului ăstuia regal, i-am spus lui Oda.

Oda ezita pentru că Finan se îndrepta călare către noi. Irlandezul mi-a făcut semn din cap.

— Tânărul Immar este foarte grav rănit la umăr, dar toţi ceilalţi sunt bine. Nu suntem răniţi, stăpâne. Ceea ce nu pot spune despre

acest netrebnic!

A aruncat ceva către Guthfrith.

— Asta este una dintre lighioanele voastre, Maiestate, a mârâit el.

Am văzut că ceea ce aruncase el era un cap tăiat plin de sânge care, acum, se rostogolea către picioarele lui Guthfrith.

— Credea că se pune cu un copil, mi-a explicat Finan amuzat. Femeile şi copiii sunt în siguranţă. Fiul Domniei Tale are grijă să fie în siguranţă.

— Şi Maiestatea Voastră este în siguranţă, i-a spus Oda lui Guthfrith făcând o plecăciune. Şi sunt sigur că abia aşteptaţi să-l întâlniţi pe regele Æthelstan.

Vorbea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic ceva mai înainte, ca şi cum pe pietrele drumului nu s-ar fi aflat un cap tăiat şi un tânăr zvârcolindu-se cu o lance trecută prin pântece.

— Regele este nerăbdător să vă întâlnească, a continuat Oda pe un ton jovial.

Guthfrith tăcea. Tremura tot, nu ştiu dacă de furie sau de teamă. Am luat spada lui de pe jos şi i-am aruncat-o lui Gerbruht.

— O vreme nu va avea nevoie de ea, am zis, ceea ce l-a făcut pe Guthfrith să se încrunte.

— Trebuie să mergem la Eoferwic, Maiestate, a continuat Oda.

— Domnul fie lăudat!

— Avem o corabie, a spus Oda bucuros. Putem ajunge la Eoferwic în două, maximum trei zile.

— Jorvik, a bombănit Guthfrith, folosind numele danez al Eoferwicului. La Jorvik, într-adevăr.

Printre călăreţii înfrânţi l-am zărit pe Boldar Gunnarson. Era un bărbat mai în vârstă, cu barbă sură, cu un ochi lipsă şi un picior schilodit de lancea unui saxon. Fusese unul dintre cei mai de încredere oameni ai lui Sigtryggr, un luptător cu experienţă şi cu mult bun-simţ. M-a surprins faptul că-i jurase credinţă lui Guthfrith.

— Ce puteam face, stăpâne? m-a întrebat el când l-am chemat la mine. Sunt bătrân, familia mea este în Jorvik. Unde să mă fi dus?

— Dar să-l serveşti pe Guthfrith?

— E adevărat, nu este ca fratele lui, a admis el ridicând din umeri.

Fratele lui Guthfrith fusese Sigtryggr, ginerele meu, un om la care ţinusem mult şi în care aveam încredere.

— Ai fi putut veni la mine atunci când a murit Sigtryggr.

— M-am gândit la asta, stăpâne, dar Jorvik este casa mea.

— Atunci întoarce-te acolo şi ia şi oamenii lui Guthfrith cu tine.

— Aşa voi face, stăpâne, a încuviinţat.

— Şi fără necazuri, Boldar! l-am avertizat eu. Să-mi lăsaţi sătenii în pace! Dacă aud doar un singur zvon despre jafuri sau violuri, familia ta să se aştepte la acelaşi lucru din partea noastră.

Am văzut o uşoară tresărire din partea lui, dar a încuviinţat din nou.

— Nu vă vom face necazuri, stăpâne. Ce se va întâmpla cu răniţii şi morţii noştri?

— Îngropaţi-vă morţii sau lăsaţi-i să-i mănânce corbii. Nu-mi pasă. Şi luaţi-vă răniţii cu voi.

— Unde să-i luăm? a întrebat Guthfrith.

Îşi reamintise că este rege şi-şi recăpătase aroganţa. Mă împingea spre o confruntare cu Boldar.

— Unde? a întrebat din nou.

— Acasă! i-am spus întorcându-mă către el şi îmboldindu-l la rândul meu. Boldar îi va duce pe oamenii tăi acasă şi va avea grijă să nu se întâmple nimic rău.

— Oamenii mei vor sta cu mine! a insistat Guthfrith.

— Tu pleci cu corabia, rahat mizerabil ce eşti, i-am strigat apropiindu-mă de el şi obligându-l să se dea înapoi. Pe corabie, nu este loc. Nu poţi lua mai mult de patru oameni. Nu mai mult de patru!

— În mod sigur... a început să spună ceva Oda, dar eu l-am întrerupt.

— Va lua doar patru oameni!

Şi-a ales patru oameni.

Ne-am întors la Bebbanburg împreună cu Guthfrith, cei patru luptători ai lui şi arhiepiscopul Hrothweard care mergea alături de Oda. Fiul meu le-a însoţit pe femei spre miazăzi şi a aşteptat ca Boldar şi oamenii lui să plece în siguranţă. Corabia care-l adusese pe Oda la Bebbanburg urma să-i ducă pe el, pe arhiepiscop şi pe regele captiv tot într-acolo, la Eoferwic.

— Regele Æthelstan doreşte să vă vadă, stăpâne, mi-a spus Oda înainte de a se urca pe corabie.

— Ştie unde să mă găsească.

— Ar dori să veniţi la Eoferwic.

— Eu nu plec de aici, am mormăit.

— El vă cere să veniţi, stăpâne, a zis Oda pe un ton liniştit.

Nu i-am răspuns. Şi pentru că tăcerea dura prea mult, a ridicat din umeri şi a mai spus:

— Cum doriţi, stăpâne.

A doua zi, ne uitam cum părăsea corabia lui Oda portul Bebbanburg. Vântul rece dinspre nord-est umfla velele. Vâslele fuseseră trase la bord. Valuri de spumă se adunau pe marginile şi în urma corabiei în timp ce aceasta se îndrepta spre insulele Farnea. M-am uitat la ea până când a dispărut în furtuna iscată din senin spre miazăzi.

— Deci nu mergem la Eoferwic? m-a întrebat Finan.

— Rămânem aici!

Æthelstan, cel pe care-l crescusem şi-l ajutasem să ajungă pe tron şi care acum îşi spunea *Monarchus Totius Brittaniae,* putea să rezolve singur problemele Britaniei.

Eu aveam de gând să rămân la Bebbanburg.

Două zile mai târziu, stăteam împreună cu Finan şi Benedetta şi ne bucuram de lumina blândă a soarelui de dimineaţă. După zăpuşeala din zilele anterioare, venise o vreme rece, neobişnuită pentru acest anotimp. Benedetta şi-a strâns sub bereta de pe cap

câteva şuviţe de păr răvăşite de vânt. Un fior a făcut-o să tremure.

— Asta e vară?

— Oricum este mai bine decât în ultimele două zile, a răspuns Finan.

Vântul rece venit dinspre nord-est, care împinsese spre miazăzi corabia lui Oda, adusese o ploaie sâcâitoare şi rece, ceea ce m-a făcut să mă tem pentru soarta recoltei, dar ploaia trecuse şi soarele a început să strălucească uşor. Mă gândeam că, dacă reîncepea să bată vântul, atunci se va reîntoarce şi căldura.

— Oda ar trebui să fie deja la Eoferwic, am spus eu.

— Şi cât va dura până ce Æthelstan va trimite soli pentru a te chema la el? a întrebat Finan pe un ton amuzat.

— Probabil că sunt deja pe drum.

— Şi te duci? a întrebat Benedetta.

— Dacă mă roagă frumos? Poate că da.

— Sau poate că nu, a adăugat Finan.

Ne uitam la oamenii mei mai tineri care învăţau meşteşugul mânuirii spadelor. Berg îi instruia.

— Roric nu se pricepe, am mormăit.

— Abia acum învaţă.

— Şi uitaţi-vă la Immar! Nici cu un melc nu s-ar putea lupta.

— Braţul lui nu e vindecat.

— Şi Aldwyn! Parcă ar cosi fân!

— E încă un copil. Va învăţa.

M-am aplecat şi am mângâiat blana aspră a unuia dintre câinii mei lup.

— Iar Roric se îngraşă.

— Cred că e încurcat cu una dintre fetele de la lăptărie, a zis Finan. Aceea mai grasă. Cred că ea îi aduce unt.

— Aşa crezi tu? l-am întrebat încruntându-mă.

— Da, poate chiar şi smântână, a continuat Finan. Va trebui s-o urmăresc.

— Şi, dacă o prinzi că fură, pune s-o biciuiască.

— Şi pe el?

— Fireşte, am zis eu căscând.

— Şi cine crezi că a câştigat întrecerea mâncăilor ieri-seară?

M-a întrebat Finan râzând.

— Gerbruht?

— Mănâncă precum un taur.

— Este, totuşi, un om bun.

— Da, aşa este, a mai spus Finan. A câştigat şi întrecerea de tras vânturi.

— *Uff!* a exclamat Benedetta strâmbându-se.

— Aşa se distrează ei.

Auzisem râsetele care veneau din sala de pe meterezele care dădeau spre mare. Stătusem acolo privind la razele de lună care îmbrăţişau marea gândindu-mă la Æthelstan. Mă întrebam ce căuta el la Eoferwic şi de câţi ani sau de câte luni nici măcar nu mă gândisem la asta.

— Şi găsesc repede motive de distracţie, a continuat Finan.

— E o corabie acolo, am spus arătând către miazănoapte.

— Am văzut-o acum vreo zece minute, a zis Finan, cel cu ochi de şoim. Şi nu este o corabie de negustori.

Avea dreptate. Era o navă lungă şi joasă, făcută pentru război, nu pentru cărat mărfuri. Carena era neagră, la fel şi velele.

— Este *Trianaid,* am spus.

Numele ei însemna „Trinitate”.

— O ştii? m-a întrebat surprins Finan.

— E o corabie scoţiană. Am văzut-o la Dumnoc acum câţiva ani.

— Răul vine dinspre nord, a spus Benedetta pe un ton sumbru. Steaua şi dragonul nu mint!

— E o singură corabie, am spus pentru a o linişti.

— Şi vine încoace, a adăugat Finan.

Corabia, cu velele umflate de vânt, era aproape de Lindisfarena şi-şi îndrepta prora pe care era fixată o cruce către canalul portului din Bebbanburg.

— Idiotul ăsta se va împotmoli dacă nu este atent.

Dar cârmaciul de pe *Trianaid* îşi cunoştea meseria. Corabia a ocolit bancurile de nisip, velele au fost coborâte şi ea a intrat în canal, acolo unde nu o mai puteam vedea. Am aşteptat ca străjile de pe meterezele din partea de nord să-mi aducă veşti. O singură corabie nu reprezintă un pericol. Pe *Trianaid* încăpeau cel mult şaizeci-şaptezeci de oameni, dar fiul meu îi luase pe ceilalţi luptători şi-i dusese pe ziduri. Berg şi-a întrerupt antrenamentul şi şi-a dus oamenii pentru a strânge caii de pe păşunile aflate în afara oraşului. Câţiva săteni, temându-se că sosirea corabiei negre prevestea un jaf scurt, dar sălbatic, îşi aduseseră turmele la Poarta cu Cranii.

Cel care mi-a adus veşti a fost Vidarr Leifson.

— Sunt scoţieni, stăpâne. Ne-au salutat. Au ancorat în port şi aşteaptă.

— Ce aşteaptă?

— Spun că vor să vă vorbească, stăpâne.

— Pe corabie este vreo flamură?

— Da, o mână roşie ţinând o cruce în ea.

— Domnall, am spus eu surprins.

— Nu l-am văzut de mult pe nemernicul ăsta, a comentat Finan.

Domnall era unul dintre comandanţii lui Constantin. Era un luptător formidabil.

— Îi lăsăm să intre?

— Pe el împreună cu şase oameni, dar nu mai mult de şase, îl primim în salon.

Trecuse o oră şi ceva de când Domnall venise în marele salon de la Bebbanburg. Toţi oamenii lui, în afara celor şase care-l însoţeau, rămăseseră pe corabie. Era clar că Domnall le ordonase să nu mă provoace, aşa încât nici măcar nu au coborât de pe corabie. Domnall însuşi a împins bunăvoinţa mai departe şi a predat din proprie iniţiativă spada la intrarea în salon şi le-a cerut oamenilor lui să facă acelaşi lucru.

— Ştiu că te înspăimânt, Lord Uhtred, a strigat Domnall în timp

ce slujitorul meu lua spadele. Dar am venit cu gânduri de pace.

— Atunci când scoţienii vorbesc despre pace, Lord Domnall, am grijă să-mi ascund fetele.

A făcut o pauză, a încuviinţat scurt şi, atunci când a vorbit din nou, avea o voce simpatică.

— Ştiu că ai avut o fată. Îmi pare pentru ea, Lord Uhtred. A fost o femeie curajoasă.

— Da, a fost.

Fiica mea murise apărând Eoferwicul de vikingi.

— Ce fac fetele tale? l-am întrebat. Sunt bine?

— Da, sunt bine, mi-a răspuns el îndreptându-se cu paşi mari către focul care ardea cu vâlvătăi în cămin. Toate patru s-au măritat şi fac copii unul după altul. Slavă Domnului! Şi-a întins mâinile către flăcările focului şi a adăugat: E o zi urâtă.

— Da, aşa este.

— Regele Constantin îţi trimite salutul lui, a zis el pe un ton neutru. Apoi, a continuat pe un ton plin de entuziasm: Asta este bere?

— Ultima dată când ai băut din berea mea ai zis că-ţi aminteşte de pişatul de cal.

— Probabil că voi spune din nou la fel, dar ce poate face un om însetat? Toată simpatia mea, doamnă.

— Simpatie? a întrebat Benedetta.

— Pentru că-mi eşti alături, i-am explicat eu.

I-am făcut lui Domnall semn către cealaltă parte a mesei unde, pe bănci, puteau încăpea toţi oamenii lui. Domnall se uita prin salon. Tavanul înalt era susţinut de căpriori şi bârne mari, pereţii erau îmbrăcaţi cu piatră în partea de jos, iar podeaua acoperită cu stuf era făcută din scândură de pin sălbatic. Fortăreaţa mă costase o avere, dar arăta bine.

— E un loc foarte frumos, Lord Uhtred. Ar fi păcat să-l pierzi.

— Voi încerca să nu-l pierd.

A chicotit şi s-a aşezat pe o bancă. Era o namilă de om, unul pe

care nu m-aş fi bucurat să-l întâlnesc într-o bătălie. Îmi plăcea, însă. Însoţitorii lui, cu excepţia unui preot cu faţă palidă, erau la fel de impresionanţi. Îi alesese pentru a ne intimida prin înfăţişarea lor. Cel din dreapta lui Domnall era tot o namilă de om. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani, faţa arsă de soare îi era plină de cicatrici, iar părul lung îi era surprinzător de alb. Se uita la mine cu o ostilitate făţişă. Dar ce era cel mai ciudat era că, peste zale, atârnau două amulete: o cruce de argint şi un ciocănel. Creştin şi păgân.

Domnall şi-a tras spre el un urcior cu bere şi i-a făcut semn preotului să se aşeze la stânga lui.

— Nu-ţi fie teamă, părinte, i-a spus preotului. Lord Uhtred este păgân, dar nu e un om rău. Apoi s-a întors către mine şi mi-a spus: Părintele Coluim este duhovnicul regelui Constantin.

— Fii bine-venit, părinte, i-am spus.

— Pacea Domnului fie în acest salon, a zis Coluim cu o voce puternică din care îţi puteai da seama că are mai multă încredere decât arăta înfăţişarea lui neliniştită.

— Zidurile înalte, o garnizoană puternică şi oamenii cumsecade îi asigură pacea, părinte.

— Şi aliaţi de nădejde, a spus Domnall întinzând mâna după urciorul cu bere.

— Şi aliaţi de nădejde, am repetat eu.

În spatele scoţienilor, s-a auzit căzând un buştean din care s-au împrăştiat scântei.

Domnall şi-a turnat singur bere.

— În prezent, Lord Uhtred, nu ai aliaţi.

Vorbea liniştit şi, din nou, vocea-i părea simpatică.

— Nu am aliaţi? l-am întrebat căci nu găsisem ce altceva puteam să spun.

— Cine ţi-e prieten? Regele Constantin te respectă, dar nu este aliatul Northumbriei.

— Este adevărat.

S-a aplecat în faţă pironindu-mă cu privirea şi vorbindu-mi încet

astfel încât cei care se aflau mai departe pe bancă să trebuiască să facă eforturi pentru a auzi ce spune.

— Mercia ţi-a fost cel mai bun prieten, dar ea nu mai există.

Am încuviinţat din cap. Atunci când Æthelflaed, fata lui Alfred, domnea în Mercia, ea mi-a fost aliată. Şi iubită în acelaşi timp. N-am spus nimic.

— Hywel şi Dyfed te admiră, a continuat fără să-i pară rău de ce spune. Dar Ţara Galilor este departe. Şi de ce ar mărşălui Hywel pentru a-ţi veni în ajutor?

— Ştiu că nu ar avea niciun motiv, am admis eu.

— Şi de ce te-ar ajuta vreun rege galez?

A tăcut, aşteptând să-i răspund, dar eu n-am spus nimic.

— Iar vikingii din Cumbria te urăsc. I-ai învins de prea multe ori.

Vorbea despre ţinuturile sălbatice din partea apuseană a Northumbriei, de dincolo de coline.

— Dar nu destul, am mormăit.

— Se înmulţesc ca şoarecii. Omori unul şi alţi zece apar în locul lui. Însuşi propriul tău rege, Guthfrith, nu te poate suferi. N-ar ridica nicio mână moleşită de băutură ca să te ajute.

— Acum, chiar mă urăşte de când i-am ţinut spada la gât în urmă cu două zile.

Pur şi simplu, Domnall era surprins să audă despre venirea lui Guthfrith de la Eoferwic.

— Cred că era în drum către voi, am continuat eu pe un ton binevoitor.

— Şi l-ai oprit? a întrebat Domnall precaut.

Am decis să nu-i spun că am auzit de întâlnirea solilor scoţieni cu Guthfrith, aşa că am ridicat din umeri.

— Oamenii lui au violat câteva femei din satele mele şi asta nu mi-a plăcut.

— L-ai omorât?

— I-am mai dat o şansă. L-am întrebat dacă vrea să se lupte cu mine sau pleacă acasă. Şi a plecat acasă.

— Deci Guthfrith nu-ţi este aliat.

Pe Domnall îl intriga toată povestea, dar şi-a dat seama că nu va afla nimic în plus.

— Deci, cine ţi-e aliat? Æthelstan?

I-am dat un răspuns la care nu se aştepta.

— Owain din Strath Clota este duşmanul regelui tău, i-am spus. Îndrăznesc să spun că el se va bucura să aibă un aliat. Nu că ar avea neapărată nevoie. De câte ori aţi încercat să-l învingeţi?

A fost rândul lui Domnall să mă surprindă. S-a întors către bărbatul din dreapta lui, luptătorul cu faţă aspră şi cu părul lung şi alb care avea la gât o cruce şi un ciocănel.

— Acesta este Dyfnwal, a zis Domnall, vorbind tot încet. Este fratele lui Owain.

Cred că mi s-a citit uluirea pe faţă căci Dyfnwal mi-a aruncat o privire batjocoritoare. „Dyfnwal", am repetat în gând. Era un nume galez. Strath Clota era un regat galez fondat de bretonii care fuseseră împinşi către miazănoapte de către invadatorii saxoni. Cei mai mulţi dintre bretoni au plecat, bineînţeles, în Ţara Galilor, dar unii dintre ei şi-au găsit refugiu pe coasta de apus a Albei. Acolo, micul lor regat a fost consolidat de către vikingii care, la rândul lor, căutau pământ.

— Owain din Strath Clota a încheiat pace cu noi şi acum suntem aliaţi, a mai spus Domnall. Regele Constantin nu mai are duşmani la miazănoapte de Bebbanburg. Owain este de partea noastră. La fel şi regele Gibhleachán al Insulelor. Cine îţi va fi aliat, Lord Uhtred?

— Egil Skallagrimmrson, i-am zis.

Era un răspuns prostesc şi ştiam asta. Egil, un viking şi un mare luptător, îmi era prieten, dar el avea puţini oameni, doar atâţia cât să încapă pe două corăbii. Îi dădusem pământ la nord de Bebbanburg de-a lungul malului de miazăzi al râului Tuede care era graniţa dintre Northumbria şi Alba lui Constantin.

— Egil are o sută de luptători? a insinuat Domnall pe un ton care sugera că-i pare rău pentru mine. Poate o sută cincizeci? Sunt

luptători straşnici, dar nu suficient de mulţi pentru a inspira teamă unei întregi naţiuni.

— Să îndrăznesc să spun că aţi venit pe lângă coasta lui pe drumul vostru încoace?

— Da, a admis Domnall. Am navigat destul de departe de coastă. Nu era cazul să zgândărim fără vreun motiv un cuib de viespi.

— Şi eu ce sunt? Un gândac de bălegar?

— Eşti un neîntrecut luptător fără aliaţi puternici, a spus zâmbind. Sau poate crezi că Æthelstan îţi este prieten?

A făcut o pauză ca şi cum şi-ar fi cântărit ce avea să spună mai departe.

— Un prieten care-şi încalcă jurămintele.

Mi-am dat seama că această întâlnire semăna cu cea dintre Guthfrith şi solii lui Constantin. Mă înfuriasem când auzisem despre ea şi iată-mă acum stând de vorbă cu Domnall în fortăreaţa mea. Æthelstan va afla despre această conversaţie. Eram sigur că el avea la Bebbanburg oameni care erau plătiţi ca să-i dea informaţii şi, oricum, spionii lui de la curtea lui Constantin îi vor spune despre ea. Şi asta însemna că el trebuia să audă ceea ce voiam eu să audă.

— Regele Æthelstan nu a încălcat niciun jurământ, am spus pe un ton tăios.

— Nu? a întrebat Domnall cu blândeţe în glas.

— Niciunul, am răspuns tăios.

Domnall şi-a îndepărtat faţa de la mine şi a luat o înghiţitură mare de bere. Şi-a şters gura şi barba cu mâneca, apoi a dat din cap către preotul aflat lângă el.

— Părinte Coluim?

— Cu ceva mai mult de o lună în urmă, a fost sărbătoarea Sfintei mucenice virgine Christina, a început preotul cu vocea lui profundă şi făcând o pauză pentru a face semnul crucii. În acea zi, în marea catedrală de la Wintanceaster, arhiepiscopul de Contwaraburg a ţinut o predică în prezenţa regelui Æthelstan. Şi, în această predică, a cerut ca jurămintele faţă de păgâni să nu-i oblige cu nimic pe

creştini. A spus chiar că este datoria oricărui creştin să încalce astfel de jurăminte.

Am şovăit câteva clipe, apoi am spus:

— Regele Æthelstan nu este răspunzător pentru prostiile pe care le borăşte un preot.

Părintele Coluim s-a dovedit nepăsător faţă de grosolănia pe care o spusesem.

— Şi, în aceeaşi zi, l-a recompensat pe arhiepiscop dându-i în păstrare lancea lui Carol cel Mare pe care Hugh, domnitorul francilor, i-o dăruise.

Am simţit că mă ia cu răcoare. Aveam oamenii mei în Wintanceaster care îmi trimiteau veşti, dar niciuna dintre ele nu vorbea despre această predică. Jurămintele pe care Æthelstan şi cu mine ni le făcuserăm ar fi trebuit să fie secrete.

— Este aceeaşi lance cu care a fost străpuns în coaste Domnul Nostru Iisus Hristos, a mai spus părintele Coluim şi a făcut din nou o pauză pentru a-şi face semnul crucii. Şi a doua zi, de sărbătoarea Sfântului Apostol Iacob (altă pauză, alt semn al crucii), arhiepiscopul a citit din Deuteronom fragmentele în care sunt înfierate locurile păgâne şi care îi dau regelui obligaţia creştină de a-i stârpi pe păgâni de pe pământurile lui şi dintre oamenii lui.

— Înfierate, am spus, repetând acest cuvânt necunoscut mie.

— Şi, drept recompensă, regele i-a oferit arhiepiscopului custodia spadei lui Carol cel Mare care are o aşchie din crucea sfântă încrustată în mânerul ei.

S-a făcut linişte. Se auzeau doar trosnitul focului, suspinul vântului şi zgomotul valurilor care loveau ţărmul.

Domnall a rupt tăcerea.

— E cumva ciudat, nu-i aşa? a spus el uitându-se la căpriori. Acest rege Æthelstan nu a fost însurat niciodată, aşa-i?

— Sunt sigur că o va face, am răspuns, deşi nu eram nici pe departe sigur de asta.

— Şi-şi face bucle în păr prinse cu fire de aur, a mai spus

Domnall zâmbind.

— Asta e moda, am spus încercând să abandonez subiectul.

— Cam ciudată modă pentru un rege, nu-i aşa?

— Un rege luptător, am replicat. L-am văzut cum luptă.

Domnall a încuviinţat sugerând că felul în care Æthelstan îşi aranjează părul nu are foarte mare importanţă. Şi-a tăiat o bucată de brânză, dar nu a muşcat din ea.

— Ai fost îndrumătorul lui, aşa-i?

— Protectorul lui.

— Un rege luptător nu are nevoie de un protector, nici de un îndrumător, a spus el cu grijă. El are nevoie de sfetnici.

— Niciunui rege nu-i lipsesc sfetnicii.

— Dar toţi vor sfetnici al căror sfat se potriveşte dorinţelor lor. Şi un sfetnic care se opune dorinţelor regelui lui nu va rezista mult timp ca sfetnic. A făcut o pauză, după care a spus: Bună brânza asta!

— Este brânză de capră.

— Dacă ai mai multă, stăpâne, regele meu s-ar bucura să i-o oferi drept dar. Îi place mult brânza.

— Voi porunci să i se pregătească.

— Eşti foarte mărinimos, a spus Domnall zâmbind din nou. Se pare că regele tău luptător a găsit un sfetnic care i se potriveşte.

— Îl are pe Wulfelm, am spus pe un ton dispreţuitor.

Wulfelm era arhiepiscopul de Contwaraburg şi avea reputaţia de a fi un predicator înfocat. Nu-l cunoşteam.

— Sunt sigur că regele Æthelstan dă ascultare preoţilor săi. Este cunoscut pentru cucernicia lui, nu-i aşa?

— Aşa cum era şi bunicul lui.

— Şi, totuşi, regele Alfred nu avea un viking drept prim sfetnic. Domnall a şovăit puţin, apoi a adăugat: Sau, poate, ar trebui să spun însoţitor?

— Oare?

— Vânează împreună, îngenunchează împreună la biserică, mănâncă la aceeaşi masă.

— Te referi la Ingilmundr?

— Îl cunoşti?

— Puţin.

— Am auzit că este tânăr şi chipeş.

— E tânăr, am zis.

— Regele Æthelstan mai are şi alţi... sfetnici. Ealdred de Mærlebeorg îşi oferă serviciile când Ingilmundr este plecat.

N-am spus nimic. Auzisem de Ealdred, un luptător tânăr care-şi câştigase reputaţia în luptele împotriva regatelor galeze din sud.

— Dar tot Ingilmundr pare să fie prim... sfetnic. Ştii că regele l-a răsplătit cu multe terenuri în Wirhealum?

— Da, ştiu, i-am răspuns.

Ingilmundr era o căpetenie vikingă care se refugiase din Irlanda împreună cu oamenii lui şi se aşezaseră în Wirhealum, o fâşie de pământ dintre gurile de vărsare în mare ale râurilor Dee şi Mærse. Acolo l-am întâlnit pe Ingilmundr, la fortăreaţa care se construise la Brunanburh la porunca lui Æthelflaed ca pavăză în faţa incursiunilor vikingilor din susul râului Mærse. Îmi amintesc că era un bărbat frapant de frumos, tânăr, încântător şi tot atât de demn de încredere ca un şoim care nu a fost încă dresat. Cu toate acestea, Æthelstan a avut încredere în el şi l-a plăcut.

— Am auzit că Ingilmundr a devenit un bun creştin, a continuat Domnall.

— Asta i-o fi plăcând lui Æthelstan, am spus sec.

— Am auzit că sunt şi alte lucruri care-i plac la Ingilmundr, a zis Domnall cu un zâmbet pe buze. Mai ales sfaturile legate de Northumbria pe care i le dă.

— Cum ar fi? l-am întrebat.

Întrebarea mea putea să-mi trădeze ignoranţa, dar pentru ce-l trimisese Constantin pe Domnall la mine dacă nu pentru a mă surprinde?

— Ni s-a spus că Ingilmundr pretinde că Northumbria este un teritoriu sălbatic şi necârmuit, că, de drept, ea îi aparţine lui

Æthelstan şi că are nevoie de un cârmuitor hotărât, poate un viking. Un viking creştin care va jura credinţă lui Æthelstan şi care va munci neobosit pentru a converti necredincioşii pe pământul de la miazănoapte.

Am rămas tăcut ceva vreme, încercând să-mi dau seama dacă ce-mi spusese Domnall era adevărat. Nu-mi plăcea.

— Mă întreb cum de ştie regele Constantin atât de multe despre sfaturile unui însoţitor la vânătoare al regelui Æthelstan, am zis eu.

— Tu primeşti veşti din alte ţări, Lord Uhtred, a zis Domnall ridicând din umeri. Aşa facem şi noi.

A dat din cap curtenitor către Dyfnwal, fratele lui Owain şi luptător şef, şi a continuat:

— Regele Owain, noul nostru prieten, are norocul de a avea şi alţi prieteni, unii dintre aceia care-l servesc pe Anlaf Guthfrithson. În Irlanda.

N-am spus nimic, dar am simţit un fior rece pe şira spinării. Anlaf Guthfrithson era vărul lui Sigtryggr şi al lui Guthfrith. Era recunoscut ca un luptător strălucit şi lipsit de milă care şi-a clădit reputaţia pe învingerea rapidă a rivalilor vikingi din Irlanda. Ştiam puţine despre el: că era tânăr, că avea reputaţia unui bun războinic şi că pretindea tronul Northumbriei pe motiv de rudenie. În privinţa acestei pretenţii, nu-mi făceam prea multe griji căci Irlanda este departe de Eoferwic şi de Bebbanburg.

— În Irlanda, a repetat ostentativ Domnall.

— Irlanda e departe, am spus eu scurt.

Atunci, Dyfnwal a vorbit pentru prima dată:

— O corabie bună poate ajunge de la Strath Clota în Irlanda într-o jumătate de zi, poate chiar mai puţin.

Vocea lui era liniară şi aspră.

— Ce legătură are Anlaf Guthfrithson cu Ingilmundr? l-am întrebat pe Domnall.

— Acum un an Ingilmundr şi Anlaf s-au întâlnit pe o insulă numită Mon, mi-a răspuns Dyfnwal în locul lui Domnall. S-au

întâlnit ca prieteni.

— Amândoi sunt vikingi, am zis eu pe un ton neutru.

— Prieteni, a repetat Domnall ca pentru a atrage atenţia asupra ultimului cuvânt rostit de Dyfnwal.

Mă uitam la el şi i-am întâlnit privirea. Pentru o clipă, n-am ştiut ce să spun. Primul imbold a fost să-l provoc, să neg că Æthelstan ar putea fi atât de neghiob încât să aibă încredere în Ingilmundr. Voiam să iau apărarea regelui pe care l-am crescut ca pe propriul meu copil, l-am iubit ca pe fiul meu şi l-am ajutat să ajungă pe tron, dar, acum, n-o puteam face pentru că-l credeam pe Domnall.

— Continuă, i-am spus lui Domnall pe un ton la fel de plat ca al lui Dyfnwal.

Domnall s-a tras înapoi relaxat ca şi cum şi-ar fi dat seama că am înţeles mesajul cu care venise.

— Sunt două posibilităţi, Lord Uhtred, a zis. Prima ar fi aceea în care regele Æthelstan alipeşte Northumbria la regatul lui. Vrea să creeze... cum îi spuneţi voi? Englaland? Şi va da cârmuirea ei unui prieten, unui om în care are încredere.

Rostise numele Englaland cu dispreţ.

— Ingilmundr, am mormăit.

Domnall a ridicat o mână ca pentru a-mi spune să nu vorbesc deocamdată.

— Şi oricine va domni în Northumbria, fie Ingilmundr, fie altcineva, Æthelstan va dori să-şi întărească graniţa de miazănoapte. Va construi burguri, le va consolida pe cele deja existente şi va vrea ca toate acestea să fie conduse de oameni care-i sunt loiali în totalitate.

Se referea, bineînţeles, la Bebbanburg.

— Regele Æthelstan nu are motive să se îndoiască de loialitatea mea.

— Şi va voi ca toţi aceşti oameni să fie creştini, a continuat Domnall ca şi cum nu auzise ce-am spus.

Am rămas tăcut.

— A doua posibilitate ar fi ca Ingilmundr să insiste pentru a fi numit cârmuitor al Northumbriei, a continuat Domnall după ce şi-a mai turnat nişte bere. Odată ajuns la Eoferwic şi cu Æthelstan aflat departe la Wintanceaster, el îl va invita pe Anlaf Guthfrithson să i se alăture. Vikingul are nevoie de un regat. De ce nu ar fi Northumbria?

— Ingilmundr şi Anlaf se vor lupta între ei, am spus ridicând din umeri. Doar unul dintre ei poate fi rege şi niciunul nu va ceda în faţa celuilalt.

Domnall a încuviinţat din cap, dându-mi dreptate.

— Doar că îşi vor împărţi duşmanii şi aceştia, la rândul lor, nu sunt neapărat prieteni.

A zâmbit şi s-a uitat la Dyfnwal aşteptând ca acesta să fie de acord cu el. Dyfnwal nu a zâmbit şi a spus:

— Anlaf Guthfrithson are o fată care nu este căsătorită. Nici Ingilmundr nu este însurat.

A ridicat din umeri ca şi cum ar fi fost de acord cu ceea ce spusese Domnall.

Dar ce spusese? Că Æthelstan voia Northumbria? Întotdeauna şi-a dorit-o. Că Æthelstan a jurat că nu va invada Northumbria în timpul vieţii mele şi şi-a încălcat jurământul?

Era adevărat şi Æthelstan ar fi trebuit să-mi explice de ce a făcut-o. Că Ingilmundr era un om în care nu se poate avea încredere şi care avea propriile planuri legate de Northumbria? Şi Constantin avea astfel de planuri. Un singur lucru le stătea în cale: Bebbanburg.

Nu pot spune că Bebbanburg este inexpugnabil. Strămoşii mei au capturat fortăreaţa cu sute de ani înainte şi eu am cucerit-o la rândul meu, dar pentru oricine, fie el saxon, viking sau scoţian, Bebbanburg este o piatră de încercare. Am întărit o fortificaţie care era deja formidabilă. Singura cale de a o cuceri consta în a pune o flotă pe ţărmul Bebbanburgului şi o armată la porţile ei pentru a împiedica aprovizionarea noastră cu alimente, ceea ce ne-ar face să ne predăm fiind lihniţi de foame. Sau printr-o trădare.

— Şi ce-mi cereţi? l-am întrebat pe Domnall vrând să pun capăt acestei întâlniri stânjenitoare.

— Regele meu îţi propune o alianţă, a spus cu grijă Domnall ridicând o mână pentru a mă opri să glăsuiesc. Jură că nu te va ataca şi, mai mult decât atât, că-ţi va veni în ajutor în caz că vei fi atacat.

S-a oprit aşteptând ca eu să răspund, dar eu am tăcut.

— Şi ţi-l dă pe fiul lui drept ostatic, Lord Uhtred.

— Mi-a mai fost ostatic şi altă dată.

— Prinţul Cellach îţi trimite salutul lui. Vorbeşte frumos despre tine.

— Şi eu la fel.

Cellach fusese ostaticul meu cu ani în urmă, când Constantin a dorit încheierea unui armistiţiu între Alba şi Northumbria. Armistiţiul a fost respectat şi eu l-am ţinut pe tânărul prinţ la mine timp de un an. L-am îndrăgit. Cred că acum era un bărbat de vârstă mijlocie.

— Ce vrea regele Constantin de la mine? am întrebat.

— Cumbria, mi-a răspuns Domnall.

— Şi va face parte din Strath Clota? am întrebat uitându-mă la Dyfnwal.

Cumbria se afla la graniţa micului regat. Nu-mi puteam imagina că regele Owain ar fi vrut ca, la hotarul de miazăzi, să se afle luptători scoţieni. Niciunul dintre cei doi bărbaţi nu mi-a răspuns, aşa că mi-am întors privirea către Domnall.

— Doar Cumbria?

— Regele Constantin vrea tot teritoriul de la miazănoapte de Tinan şi Hedene, a răspuns Domnall vorbind cu grijă.

— Vrea ca eu să fiu scoţian? am întrebat zâmbind.

— S-ar putea şi mai rău, a zis Domnall zâmbind şi el.

Constantin îmi mai ceruse acest lucru cu ceva timp înainte pretinzând că marele drum pe care romanii îl construiseră şi care traversa Britania de la râul Tinan la răsărit şi râul Hedene la apus era frontiera naturală dintre scoţieni şi saxoni. Era o pretenţie

exagerată căreia ştiam că Æthelstan îi va rezista cu toată puterea. Bebbanburg ar fi devenit o fortăreaţă scoţiană şi, deşi nimeni nu a spus acest lucru, pentru mine era clar că mi se va cere să-i jur credinţă lui Constantin.

Northumbria, biată Northumbrie! Era o ţară mică şi prost cârmuită, cu naţiuni puternice la graniţele ei. La miazănoapte, scoţienii, la miazăzi, saxonii. Şi unii, şi alţii şi-o doreau. Vikingii din Cumbria, care fusese regiunea de vest a Northumbriei, i-ar prefera, probabil, pe scoţieni, dar saxonii din răsăritul Northumbriei învăţaseră să se teamă de ei. Apărarea lor depindea de un Bebbanburg puternic.

— Şi Bebbanburgul? am întrebat.

— Regele jură că-ţi va aparţine, ţie şi moştenitorilor tăi, pentru totdeauna.

— Asta înseamnă cam mult timp.

— Bebbanburg este o fortăreaţă eternă.

— Şi creştinii scoţieni? Cât timp îi vor suporta pe păgâni?

— Regele Owain respectă credinţa vikingilor din ţara noastră, a zis Dyfwal.

Asta explica prezenţa ciocănelului atârnând lângă cruce la gâtul lui.

— Le respectă credinţa atât timp cât are nevoie de spadele lor, am replicat tăios.

— Eu nu discut despre asta, a zis Domnall. Apoi s-a uitat către fiul meu aflat la dreapta mea. Fiul tău este creştin? a întrebat cu blândeţe.

Am încuviinţat din cap.

— Asta înseamnă că, în timp, mai devreme sau mai târziu, Bebbanburgul va aparţine unui creştin.

Am mormăit, dar nu am spus nimic, deşi aş fi fost tentat. Dar ce-mi propunea Constantin era atât de neruşinat şi de radical încât nu aveam ce răspunde. Se pare că Domnall remarcase dilema în care mă aflam.

— Nu aşteptăm un răspuns acum, Lord Uhtred, a spus el. Gândiţi-vă în linişte la toate aceste lucruri şi daţi-ne un răspuns peste trei săptămâni.

— Trei săptămâni?

— Da, la Burgham.

— Burgham? l-am întrebat nedumerit.

— Nu aţi fost invitat?

Părea surprins.

— Unde-i Burgham ăsta? l-am întrebat.

— Undeva în Cumbria. Regele Æthelstan ne-a chemat pe toţi. Vorbea pe un ton acru şi ultimele cuvinte aproape le-a scuipat. Va fi o adunare a consilierilor[6] din toată Britania.

— Nu ştiu nimic despre asta, am zis întrebându-mă în sinea mea de ce nu-mi spusese nimic Oda. Şi vă duceţi?

— Suntem chemaţi şi, dacă stăpânul ne cheamă, trebuie să ne supunem, a zis Domnall cu aceeaşi acreală în glas.

Asta însemna că Æthelstan voia să-i intimideze pe scoţieni cu armata lui şi să-i convingă să renunţe la orice pretenţie asupra Northumbriei. Şi totuşi, mă întrebam, de ce vor participa scoţienii la adunare? Pentru că Æthelstan era cel mai puternic rege din Britania şi pentru că, dincolo de invitaţia la discuţii, se afla ameninţarea unui război pe care Constantin nu şi-l dorea încă.

Domnall îmi sugerase că Æthelstan voia mai mult decât Northumbria, voia şi Bebbanburgul.

Încă o dată, fortăreaţa mea era ameninţată şi, de această dată, nu aveam aliaţi.

Aşa că voi merge la Burgham.

[6] În original, Witan, consiliul național al sfătuitorilor regilor anglo-saxoni.

Trei

Oare se aştepta Constantin ca eu să-i accept cererea? Să-i jur credinţă şi să cedez Scoţiei Bebbanburgul şi terenurile lui întinse? Mă cunoştea mult prea bine ca să creadă că voi fi de acord. Nu-l trimisese pe Domnall pentru a se asigura de acest lucru. L-a trimis ca să mă avertizeze că şi Æthelstan îşi doreşte Bebbanburgul. L-am crezut pentru că oameni din Wessex îmi trimiseseră veşti despre ce se întâmplă la curtea lui Æthelstan şi nu-mi plăcea deloc. Salonul principal de la Wintanceaster avea acum grinzi poleite cu aur, tronul fusese îmbrăcat în stofa stacojie, membrii gărzii personale a regelui purtau mantii de aceeaşi culoare şi coifuri argintate. Æthelstan voia să uimească prin lux, iar în jurul lui erau tineri ambiţioşi care doreau şi ei să deţină pământuri, argint şi lux.

Regele tuturor britanilor m-a chemat la Burgham.

Invitaţia a fost adusă de un preot însoţit de patruzeci de luptători pe scuturile cărora se putea vedea dragonul Wessexului cu un fulger în gheare.

— Regele vă trimite salutul lui, stăpâne, mi-a spus preotul.

A descălecat stângaci şi s-a lăsat într-un genunchi. Mi-a întins un sul legat cu panglică roşie şi cu o pecete de ceară cu acelaşi dragon şi fulger pe ea. Era sigiliul lui Æthelstan.

Domnall mă convinsese să nu am încredere în Æthelstan şi acest lucru mă mâhnea. Am permis ca doar şase dintre călăreţii saxoni să treacă de Poarta cu Cranii şi le-am interzis să treacă de grajduri. Am poruncit să li se dea bere slabă şi le-am cerut să plece de pe teritoriul meu înainte de lăsarea serii.

— Şi tu va trebui să pleci împreună cu ei, i-am spus preotului, un bărbat tânăr cu păr rar, ochi mici şi un nas care-i curgea tot timpul.

— Suntem obosiţi de atâta drum, stăpâne, s-a plâns preotul.

— Deci, cu cât veţi pleca mai repede, cu atât mai bine, am mormăit eu.

Am rupt sigiliul de pe sulul de hârtie.

— Dacă aveţi nevoie de ajutor pentru a-l citi, stăpâne... a început să spună ceva preotul, dar văzând cum mă uit la el, a bâiguit ceva de neînţeles.

— Înainte de lăsarea serii, am zis din nou şi m-am îndepărtat.

Era nepoliticos din partea mea, dar eram furios.

— Ei cred că sunt prea bătrân! m-am plâns Benedettei după ce preotul a plecat.

— Prea bătrân pentru ce?

— Într-o vreme, îi eram util lui Æthelstan, i-am spus ignorând întrebarea ei. Avea nevoie de mine! Acum crede că nu mai contez, că sunt prea bătrân pentru a-l ajuta. Sunt ca un fel de rege din jocul de tafl[7].

— Tafl? m-a întrebat ea poticnindu-se la acest cuvânt necunoscut ei.

— E un joc în care muţi piesele pe o planşetă. El crede că sunt blocat şi nu mă mai pot mişca pentru că sunt prea bătrân.

— Dar este prietenul tău!

— A fost prietenul meu. Acum ar vrea să dispar. Vrea Bebbanburgul.

Pe Benedetta a trecut-o un fior. Fusese o zi caldă, dar acum, la lăsarea serii, vântul venit dinspre mare aducea valuri de răcoare printre frontoanele înalte.

— Ce ţi-au spus scoţienii? Te vor apăra?

— Nu despre mine e vorba, şi ei vor Bebbanburgul, i-am răspuns cu un râs nervos.

— Atunci te voi apăra eu, a spus cu înverşunare în glas. Diseară mergem la capelă.

---

[7] Joc de strategie combinatorie popular în țările nordice încă din secolul al IV-lea î.Hr. până la pătrunderea jocului de șah în această zonă.

N-am spus nimic. Dacă Benedetta voia să se roage pentru mine, aveam să merg cu ea, dar mă îndoiam că rugile ei se puteau compara cu ambiţiile regilor. Æthelstan şi Constantin îşi doreau Bebbanburgul pentru că orice regat are nevoie să fie puternic. Regele Alfred a dovedit că marile fortăreţe, fie că sunt burguri ca Mameceaster sau bastioane inexpugnabile ca Bebbanburg, erau singurele mijloace de intimidare a invadatorilor. Bebbanburgul va apăra fie graniţa de miazănoapte a lui Æthelstan, fie pe cea de miazăzi a lui Constantin, iar stăpânul lui nu va fi Uhtred, ci unul dintre oamenii loiali ai unuia dintre cei doi regi.

Şi, totuşi, eu nu am fost loial? L-am crescut pe Æthelstan, l-am învăţat să lupte şi i-am redat tronul. Este adevărat, eu nu sunt creştin, nu sunt frumos ca Ingilmundr şi nu sunt linguşitor ca aceia despre care zvonurile spun că-l sfătuiesc pe regele Wessexului.

Mesajul adus de preot îmi cerea să-l întâlnesc pe Æthelstan la Burgham de praznicul lui Zefirin, oricine va fi fost acela[8], şi trebuia să aduc cu mine cel mult treizeci de oameni şi destulă hrană pentru ei cât să le ajungă zece zile. Treizeci de oameni! Putea la fel de bine să-mi ceară să arunc spada şi să las deschisă Poarta cu Cranii!

Dar i-am dat ascultare.

Am luat doar treizeci de oameni, dar i-am cerut lui Egil Skallagrimmrson să mă însoţească cu şaptezeci şi unu dintre vikingii lui.

Şi aşa am plecat spre Burgham.

În seara dinaintea plecării, am fost la capela din Bebbanburg. Nu mă duc prea des acolo şi nici nu merg de bunăvoie, dar Benedetta a insistat şi m-am dus cu ea prin frigul nopţii la capela care fusese ridicată lângă palat.

Mă gândeam că va trebui doar să îndur rugăciunile ei, dar am

[8] Papă între anii 199-217 a cărui zi de naștere este sărbătorită în Biserica Catolică pe data de 26 august.

văzut că-şi pregătise cu mare grijă această vizită. În capelă se afla un lighean mare, un urcior cu apă şi o sticluţă. Altarul era luminat de lumânările aprinse care au pâlpâit uşor la intrarea noastră. Benedetta a închis uşa, şi-a tras gluga peste părul ei negru şi a îngenuncheat lângă lighean.

— Ai duşmani, a zis ea pe un ton ciudat.

— Toţi oamenii au duşmani, altfel nu ar fi oameni.

— Te voi apăra eu de ei. Îngenunchează.

Am şovăit, dar am ascultat-o. Eram obişnuit cu femeile şi vrăjitoriile lor. Gisela arunca beţişoare pentru a prezice viitorul, fiica mea se folosea de vrăji şi, cu mult timp în urmă, într-o peşteră, am fost făcut să visez. Şi bărbaţii se ocupă cu vrăjitorii, fireşte, şi ne temem de ele, dar vrăjitoriile femeilor sunt mai subtile.

— Ce vrei să faci? am întrebat-o.

— Linişte, te rog.

A turnat apă în lighean şi am auzit-o spunând:

— *Il malocchio ti ha colpito.*

Nu am întrebat-o ce înseamnă pentru că am simţit că a spus aceste cuvinte pentru ea mai degrabă decât pentru mine. A scos dopul de la sticluţă şi, cu foarte mare grijă, a lăsat să cadă trei picături de ulei în apă.

— Acum aşteaptă, mi-a spus.

Cele trei picături s-au împrăştiat, au strălucit în lumina aruncată de lumânări şi s-au strâns laolaltă pentru a forma o imagine. Vântul care trântea valurile pe coastă gemea pe acoperişul capelei. Uşa acesteia a scârţâit.

— E periculos, mi-a spus Benedetta după ce a privit atentă imaginea din lighean.

— Întotdeauna e periculos.

— Dragonul şi steaua au venit dinspre miazănoapte, nu-i aşa?

— Ba da.

— Şi, totuşi, pericolul vine dinspre miazăzi, a zis ea nedumerită.

Părul îi atârna deasupra ligheanului, iar gluga îi acoperea faţa.

Un timp a rămas tăcută.

— Vino mai aproape, mi-a spus făcându-mi semn cu mâna.

M-am apropiat târându-mă în genunchi.

— Nu pot veni cu tine? m-a întrebat ea parcă scâncind.

— Dacă e periculos? Nu!

A fost de acord fără a fi prea încântată. Insista să mă însoţească, dar eu le cerusem oamenilor mei să nu-şi ia nevestele cu ei, deci nici eu nu puteam face altfel.

— Nici nu ştiu dacă asta va avea efect, a spus pe un ton trist.

— Asta?

— *Hai bisogno di farti fare l'affascinò,* a continuat încruntându-se. Trebuie să te protejez făcând... o vrajă? a zis după ce a căutat cuvântul cel mai potrivit.

— O vrajă?

— O femeie poate face acest lucru de trei ori în timpul vieţii, a spus cu voce tristă. Doar de trei ori!

— Şi tu ai făcut-o de trei ori? am întrebat-o cu grijă.

— Da, pentru negustori de sclavi.

Ea însăşi fusese sclavă în copilărie. Fusese purtată prin toată creştinătatea până a ajuns în sălbatica şi ceţoasa Britanie unde a ajuns sclava celei de-a treia neveste a regelui Edward. Acum era tovarăşa mea de viaţă.

Şi-a făcut semnul crucii şi mi-a spus:

— Dar Dumnezeu îmi dă voie să mai fac încă una căci, de această dată, nu este vorba de o vrajă.

— Sper să nu fie!

— Dumnezeu este bun. Mi-a dat o altă viaţă de când te-am întâlnit. Nu mă va lăsa singură tocmai acum.

Şi-a pus degetul arătător în uleiul de la suprafaţa apei.

— Vino mai aproape, mi-a zis.

M-am apropiat. Ea şi-a scos degetul din lighean şi m-a uns pe frunte cu el.

— Asta-i tot. Când vei simţi că se apropie un pericol, tot ce

trebuie să faci este să scuipi.

— Doar să scuip? am întrebat amuzat.

— Doar să scuipi! mi-a răspuns cumva deranjată de zâmbetul meu. Tu crezi că Dumnezeu, îngerii şi demonii au nevoie de mai mult de-atât? Ei ştiu ce-am făcut. Şi nu doar ei, chiar şi zeii tăi!

— Îţi mulţumesc, i-am spus pe un ton smerit.

— Şi te întorci la mine, Uhtred al Bebbanburgului.

— Mă voi întoarce, i-am promis.

Doar dacă îmi voi aminti să scuip.

Niciunul dintre noi nu ştia unde este Burghamul, deşi preotul înspăimântat care-mi adusese invitaţia mă asigurase că se află în Cumbria.

— Cred că este la miazănoapte de Mameceaster, stăpâne.

— E un teritoriu întins la miazănoapte de Mameceaster.

— Există o mănăstire la Burgham, a zis el şi, pentru că nu am răspuns, a părut dezamăgit. Apoi s-a luminat la faţă. A fost şi o bătălie acolo, cred.

— Crezi?

— Da, stăpâne, i-am auzit pe oameni vorbind despre ea. Ei spuneau că a fost o bătălie, stăpâne. Mi-a zâmbit aşteptând ca şi eu să zâmbesc, apoi a continuat: Spuneau că acolo aţi obţinut o mare victorie. În nord, stăpâne, lângă marele zid. Spuneau că Domnia Voastră...

Singura bătălie care corespundea descrierii era lupta de la Heahburh, aşa că am urmat indicaţiile vagi ale preotului şi ne-am îndreptat către apus de-a lungul vechiului zid roman care traversa Northumbria. Vremea se înrăutăţise. O ploaie rece venea dinspre colinele Scoţiei şi am înaintat destul de greu. A trebuit să ne oprim o noapte printre ruinele de piatră ale unui fort roman în unul dintre bastioanele ridicate în zid. Am stat ghemuit în bătaia vântului şi mi-am adus aminte de bătălia cumplită de sub meterezele fortului Heahburh.

Am aprins focuri pentru a ne încălzi puţin, dar mă îndoiesc că vreunul dintre noi a putut dormi. Zorile au venit cu cer senin şi un soare anemic. Nu ne-am grăbit să plecăm. Am petrecut toată dimineaţa uscându-ne hainele şi curăţându-ne armele.

— Vom ajunge târziu, i-am spus lui Finan. Nu că mi-ar păsa, dar nu cumva chiar astăzi e sărbătoarea nu ştiu cărui sfânt?

— Cred că da, dar nu sunt sigur. Poate mâine?

— Cine a mai fost şi ăsta?

— Părintele Cuthbert spunea că a fost un idiot ignorant care a devenit papă. Zeferin Idiotul.

Am izbucnit în râs la auzul acestor cuvinte.

— Cred că ar trebui să plecăm, am spus uitându-mă la un şoim care plana uşor sub soarele amiezii.

— Mergem la Heahburh? m-a întrebat Finan.

— Pe-aproape.

Nu-mi doream să mă întorc în acele locuri, dar, dacă preotul avea dreptate, Burgham trebuia să se afle undeva mai spre sud. Am mers pe potecile de pe colinele golaşe. Ne-am petrecut noaptea în valea râului Tinan adăpostindu-ne sub copacii înalţi. A doua zi dimineaţa, sub o ploaie măruntă, am urcat pe colină şi am văzut Heahburh aflat în vârful unui deal. O rază de soare venea de dincolo de fort, aşa că nu puteam vedea prea bine şanţurile în care muriseră atât de mulţi oameni ai mei.

Egil călărea alături de mine. N-a spus nimic despre bătălia de la Heahburh.

— La ce ne aşteptăm la Burgham? m-a întrebat el.

— La necazuri.

— Deci, nimic nou, a zis pe un ton mohorât.

Egil era un viking înalt şi arătos. Avea păr blond, lung şi un nas ascuţit. Fusese pribeag, dar găsise o casă pe pământul meu în care i-am dat voie să stea. Drept mulţumire, m-a răsplătit cu prietenie şi loialitate. Îmi spusese că îmi datorează viaţa pentru că-l salvasem pe fratele lui, Berg, de la moarte pe un ţărm din Ţara Galilor. Eu

credeam însă că datoria fusese plătită cu vârf şi îndesat. Cred că rămăsese pentru că-mi plăcea de el şi el mă plăcea pe mine.

— Spui că Æthelstan are două mii de oameni? m-a întrebat el.

— Aşa ni s-a spus.

— Dacă nu-i va plăcea de noi, atunci vom fi puţin depăşiţi ca număr.

— Doar puţin.

— Se va ajunge la asta?

Am scuturat din cap.

— Nu a venit pentru a se bate.

— Atunci ce caută aici?

— Se comportă ca un câine. Se pişă pe toate graniţele sale.

Pentru asta se afla în Cumbria, acest teritoriu sălbatic din partea apuseană a Northumbriei. Scoţienii şi-l doreau, vikingii din Irlanda îl revendicau, la rândul nostru, noi luptaserăm pentru el şi acum Æthelstan venise să-şi pună propria flamură pe el.

— Înseamnă că o să se pişe şi pe noi? m-a întrebat Egil.

— La asta mă aştept.

Egil şi-a atins ciocănelul agăţat la gât.

— Lui nu-i plac păgânii.

— Din cauza asta o să se pişe şi mai tare pe noi.

— Vrea ca noi să plecăm. Ne socotesc străini. Străini şi păgâni.

— Acum tu trăieşti aici, am spus că tărie în glas. Faci parte din Northumbria. Ai luptat pentru acest pământ, deci ai, ca oricare altul, dreptul de locuieşti aici.

— Dar el vrea ca toţi să fim angli şi să fim creştini.

— Dacă vrea să înghită Northumbria, atunci va trebui să înghită şi oasele, nu doar carnea, am spus cu cruzime în glas. Jumătate dintre oamenii din Cumbria sunt păgâni! Vrea ca toţi aceştia să-i fie duşmani?

A ridicat din umeri, apoi m-a întrebat:

— Deci, aşteptăm să se pişe pe noi şi ne întoarcem acasă?

— Dacă asta-l face fericit, da.

Speram să nu mă înşel, deşi mă aşteptam că va trebui să înfrunt o revendicare a Bebbanburgului.

Târziu în acea după-amiază, pe când coboram spre albia unui râu, am văzut spre miazăzi un fuior de fum. Nu era atât de mult încât să trădeze prezenţa unui conac sau a unei colibe cuprinse de flăcări, ci părea fumul uşor care ieşea de la focuri aprinse de oameni în valea râului. Am întors caii către miazăzi şi a doua zi am ajuns la Burgham.

Aici fuseseră oameni din timpuri străvechi. Aceşti oameni construiseră nişte clădiri ciudate de formă sferică din bolovani uriaşi. Când le-am văzut, mi-am atins ciocănelul de la gât. În mod sigur, zeii cunosc aceste locuri, dar care zei? Zei mai vechi decât ai mei şi mult mai vechi decât zeul creştin crucificat. Creştinii cu care stătusem de vorbă îmi spuseseră că aceste locuri sunt blestemate, bântuite de diavol. Cu toate acestea, Æthelstan alesese o astfel de clădire ca loc de întâlnire.

Aceste clădiri se aflau în partea de miazăzi a râului. Am văzut două dintre ele şi, peste puţin timp, am mai descoperit una aflată în apropiere. Cea mai mare dintre ele se afla spre apus. Acolo flutura flamura lui Æthelstan în mijlocul a sute de oameni, sute de corturi şi sute de căsuţe acoperite cu iarbă proaspătă. Printre toate acestea, erau focuri de campanie şi cai priponiţi.

Erau foarte multe flamuri. Câteva dintre ele erau triunghiulare şi aparţineau nobililor vikingi. Cele mai multe dintre acestea se aflau în partea de sud lângă un alt râu care curgea repede peste un vad din piatră. Mai aproape de clădirea mai mare, erau steaguri pe care le recunoşteam. Erau stindarde din Wessex: cruci şi sfinţi, dragoni şi cai, cerbul negru al lui Defnascir, spadele încrucişate şi capul de taur al Centului. Pe toate le văzusem în timpul luptelor, fie alături de mine în zidurile de scuturi, fie de cealaltă parte. Acolo se afla şi cerbul rampant al lui Æthelhelm, dinastie care acum nu-mi mai era potrivnică. Nu eram sigur dacă-mi erau prieteni, dar vărsarea de sânge încetase odată cu moartea lui Æthelhelm cel Tânăr. Mai erau

şi flamurile Merciei şi Angliei de Est care-l recunoscuseră pe regele Wessexului drept suveran al lor. Apoi, am văzut armata saxonă care venea spre miazănoapte. Judecând după numărul flamurilor, cred că Æthelstan adusese cu el cel puţin o mie de oameni.

Înspre apus, într-o tabără mai mică, am văzut nişte flamuri pe care nu le recunoşteam, dar am văzut mâna roşie a lui Domnall ţinând crucea, ceea ce îmi spunea că acolo îşi ridicaseră corturile sau intraseră în casele înverzite scoţienii, în timp ce, spre miazăzi, în mod surprinzător pentru mine, flamura cu dragon roşu al lui Hywel din Dyfed se unduia în bătaia vântului. Mai aproape de noi, dincolo de vadul din calea râului, erau corturi pe care flutura steagul cu mistreţul cu colţi al lui Guthfrith. Deci era şi el aici şi am văzut că acea tabără era păzită de luptători cu zale cu blazonul lui Æthelstan, dragonul şi fulgerul pe scuturile cu margini de oţel. Acelaşi blazon se afla pe steagul lui Æthelstan pus pe un buştean înalt de pin aflat la intrarea în clădirea mare circulară. Alături era un stindard de culoare deschisă cu o cruce de culoare roşie pe el.

— Ce steag e ăsta? a întrebat Finan arătând către el.

— Cine poate şti? Cred că al lui Æthelstan.

— Şi Hywel e aici, a mai zis Finan. Credeam că e plecat la Roma.

— A fost şi s-a întors sau e pe cale să se ducă. Cine ştie? Oricum, galezii sunt aici.

— Unde-i flamura noastră?

— La Bebbanburg, am zis eu. Am uitat să o iau.

— Am adus eu două, a spus Egil cu voioşie în glas.

— Scoate una.

Voiam ca Æthelstan să vadă steagul cu vulturul negru al unei căpetenii vikinge venind în tabăra lui.

Am trecut prin vad şi am ajuns la saxonii care păzeau corturile lui Guthfrith.

Ne-a oprit un luptător cu mutră acră care voia să ne verifice.

— Tu cine eşti? a întrebat el.

— Egil Skallagrimmrson.

În mod premeditat, îi cerusem lui Egil să ne conducă dincolo de râu. De fiecare parte a lui, se aflau luptători vikingi, în timp ce Finan şi cu mine eram în spate. Aşteptam în vad, iar apa râului clipocea de jur-împrejurul copitelor cailor.

— Şi unde te duci? a mai întrebat tăios bărbatul cu mutră acră.

— Acolo unde vreau eu, sunt în ţara mea, i-a răspuns Egil.

El vorbea bine limba anglică pe care o învăţase de la fetele saxone pe care le seducea bucuros, dar acum stâlcea cuvintele ca şi cum nu-i erau familiare.

— Vii aici doar dacă eşti invitat şi nu cred că eşti.

Bărbatul era însoţit de doisprezece lăncieri saxoni cu blazonul lui Æthelstan pe scuturi. Câţiva oameni de-ai lui Guthfrith se adunaseră în spatele lor, abia aşteptând un prilej de amuzament care părea iminent. Tot mai mulţi saxoni veneau în grabă spre locul posibilei confruntări.

— Mă duc într-acolo, a răspuns Egil arătând către miazăzi.

— Ba te întorci şi te duci acolo de unde ai venit. Plecaţi toţi în ţara voastră blestemată de dincolo de mare!

Pe măsură ce zvonul se răspândea ca fumul, tot mai mulţi bărbaţi veneau dinspre tabăra saxonă pentru a întări rândurile celor care-l însoţeau pe cel care îi poruncise lui Egil.

— Hai, plecaţi! a mai spus el pe un ton ameninţător ca şi cum i-ar fi vorbit unui copil încăpăţânat. Valea de-aici!

— Nu, am spus eu şi mi-am îndemnat calul să mergem şi să ne oprim între Egil şi purtătorul lui de stindard.

— Tu cine eşti, tataie? m-a întrebat bărbatul pe un ton agresiv ridicându-şi lancea.

— Omoară-l pe moşul ăsta nebun! a strigat unul dintre oamenii lui Guthfrith. Termină-l pe ramolit!

Tovarăşii lui au început să mă înjure, încurajaţi fiind de gărzile lui Æthelstan. Bărbatul care strigase era tânăr, avea păr lung pe care-l purta împletit. Îşi făcuse loc printre saxoni şi se uita insolent la mine.

— Te provoc, a mârâit.

Întotdeauna există câte un nebun care vrea să câştige reputaţie şi uciderea mea era o cale uşoară pentru ca un luptător să-şi asigure faima. Tânărul era, fără îndoială, un bun luptător. Era voinic, avea curaj, iar braţele lui erau pline de brăţări luate în bătălii. Tânjea după renumele pe care-l putea câştiga după uciderea mea. În plus, era îmboldit de presiunea oamenilor din spatele lui care ţipau la mine să cobor din şa şi să lupt.

— Tu cine eşti? l-am întrebat.

— Sunt Kolfinn, fiul lui Hæfnir, şi-l servesc pe Guthfrith al Northumbriei.

Bănuiam că fusese împreună cu Guthfrith atunci când le-am blocat trecerea spre Scoţia şi acum Kolfinn Hæfnirson voia să răzbune acea umilinţă. Mă provocase şi rânduiala cerea să accept provocarea.

— Kolfinn, fiul lui Hæfnir, nu am auzit de tine, deşi îi ştiu pe toţi luptătorii din Britania care se bucură de reputaţie. Dar ceea ce nu ştiu este de ce ar trebui să mă deranjez şi să te ucid. Pentru ce cauză lupţi, Kolfinn, fiul lui Hæfnir? Pentru ce ne certăm noi?

Pentru o clipă, m-a privit nedumerit. Avea faţa colţuroasă şi nasul turtit. Cercurile de aur şi de argint pe care le avea pe braţe sugerau că acest tânăr luptător a câştigat multe bătălii şi a supravieţuit altora pe care nu le-a câştigat. Nu avea spadă şi nici o altă armă. Doar saxonii de sub comanda celui cu mutră acră aveau lănci sau spade.

— Deci, de ce ne certăm noi? l-am întrebat.

— Nu ai voie... a început să spună ceva saxonul cu mutră acră, dar i-am tăiat-o scurt cu un gest ferm.

— Ce motiv avem noi să ne certăm, Kolfinn, fiul lui Hæfnir? l-am întrebat din nou.

— Eşti duşmanul regelui meu, a strigat el.

— Duşman al regelui tău? Înseamnă că ar trebui să te lupţi cu jumătate din Britania.

— Eşti un laş, a spus şi a scuipat către mine.

A făcut un pas în faţă, dar Egil şi-a mânat armăsarul puţin înainte şi şi-a scos spada căreia îi spunea Vipera. Egil zâmbea. Gloata gălăgioasă din spatele lui Kolfinn a amuţit, ceea ce nu mă surprindea. Ştiau ce înseamnă un viking zâmbitor care ţine în mână o spadă care i-ar putea trimite la moarte pe cei mai mulţi dintre luptători.

L-am împins înapoi pe Egil.

— Nu ai niciun motiv să te cerţi cu mine, Kolfinn, fiul lui Hæfnir, i-am spus. Acum însă am eu un motiv de ceartă cu tine. Şi ne vom certa la un moment şi într-un loc pe care le voi alege eu. Îţi promit asta. Acum, daţi-vă la o parte din calea noastră!

Saxonul a făcut un pas în faţă, căci trebuia să-şi apere mica lui autoritate.

— Dacă nu eşti invitat, trebuie să plecaţi, a spus acesta.

— Dar este invitat, a spus un alt bărbat.

Tocmai se alăturase grupului tot mai numeros de oameni care ne barau drumul. Ca şi cel care ne provocase, avea pe scut crucea şi fulgerul lui Æthelstan.

— Iar tu, Cenwalh, eşti un bărbat în toată firea cu creier de melc, a continuat el uitându-se la bărbatul cu mutră acră. Eşti un idiot sau vrei să te lupţi cu Lord Uhtred? Sunt sigur că te va obliga.

Cenwalh a mormăit ceva în barbă încruntându-se, dar a coborât lancea şi s-a dat înapoi pentru a-i face loc celui nou-venit care a făcut o plecăciune în faţa mea.

— Fiţi bine-venit, stăpâne. Presupun că aţi fost invitat.

— Da, am fost invitat. Tu cine eşti?

— Fraomar Ceddson, stăpâne, dar mai toţi îmi spun Pistruiatul.

Am zâmbit pentru că, într-adevăr, faţa lui era acoperită cu o mare de pistrui întretăiată de o cicatrice albă şi încadrată de un păr roşu ca focul.

S-a uitat apoi la Egil.

— V-aş fi recunoscător dacă v-aţi băga sabia în teacă, a spus el cu

blândeţe. Regele a poruncit că doar gărzile pot umbla cu spadele scoase prin tabără.

— Dar el face parte din garda mea, am spus eu.

— Vă rog, i-a zis Fraomar lui Egil, ignorând spusele mele.

Egil şi-a pus în teacă lunga lui Viperă.

— Mulţumesc.

Cred că avea în jur de treizeci şi cinci de ani. Era un bărbat încrezător în sine a cărui prezenţă i-a împrăştiat pe cei care căscau gura şi i-am văzut pe oamenii lui Guthfrith uitându-se la mine cu ură.

— Trebuie să vă găsiţi un loc unde să vă instalaţi tabăra, a continuat Fraomar.

M-am uitat spre miazăzi şi spre apus pentru a găsi un spaţiu liber între tabăra saxonilor şi cea a galezilor.

— Aşa vom face, i-am spus.

Am descălecat, i-am dat lui Aldwyn frâul armăsarului meu şi am pornit pe jos împreună cu Fraomar în faţa oamenilor mei.

— Am sosit ultimii? l-am întrebat.

— Cei mai mulţi au venit acum trei zile, a zis şi, stingherit, a făcut o pauză. Jurămintele au fost făcute în ziua Sfântului Bartolomeu.

— Nu a sfântului... am început eu, dar m-am oprit căci nu mi-am amintit numele acelui idiot de papă. Când a fost ziua Sfântului Bartolomeu?

— Acum două zile, stăpâne.

— Şi ce jurăminte? l-am întrebat. Ce jurăminte?

A urmat iar o pauză.

— Nu ştiu, stăpâne, nu am fost acolo. Şi să ştiţi că-mi pare rău pentru ce a făcut Cenwalh.

— De ce?

Chiar voiam să aflu mai multe despre jurăminte, dar mi-era clar că Fraomar nu voia să discutăm despre asta. Oricum, aveam să aflu cât de curând. Voiam să aflu şi de ce acel preot agitat ne spusese să venim mai târziu, dar ştiam că Fraomar nu are nicio idee despre

acest lucru.

— Cenwalh este unul dintre oamenii tăi?

— Este saxon de vest, mi-a răspuns Fraomar.

Accentul lui îmi spunea că este din Mercia.

— Şi saxonii de vest încă sunt supăraţi pe cei din Mercia? l-am întrebat.

Æthelstan era şi el saxon de vest, dar armata care l-a ajutat să urce pe tronul Wessexului era formată, în principal, din oameni din Mercia.

Fraomar a scuturat din cap.

— Nu sunt prea multe tulburări. Saxonii de vest ştiu că el a fost cea mai bună alegere. Poate că unii încă mai tânjesc după vechile bătălii, dar nu mulţi.

— Doar un nebun îşi mai doreşte o bătălie cum a fost cea de la Lundene, am zis strâmbându-mă.

— Adică lupta de la poarta oraşului, stăpâne?

— A fost oribil!

Şi chiar aşa fusese. Oamenii mei împotriva celor mai bune trupe din Saxonia de Vest, un măcel la amintirea căruia, atunci când mă trezesc, uneori, noaptea, încerc un sentiment de osândă.

— Am văzut. Cel puţin finalul bătăliei l-am văzut.

— Erai împreună cu Æthelstan?

— Călăream alături de el. I-am văzut pe oamenii Domniei Voastre cum luptau.

A făcut câţiva paşi fără să spună nimic, apoi s-a întors şi s-a uitat la Egil.

— Chiar este cu Domnia Voastră, stăpâne?

— Da. Este viking, poet, luptător şi prieten. Da, este cu mine.

— Pare ciudat... a început să spună ceva Fraomar, dar vocea i s-a stins.

— Să mă aflu printre atâţia păgâni?

— Păgâni, da, dar şi printre nemernicii de scoţieni şi de galezi.

M-am gândit cât de cumpătată a fost porunca lui Æthelstan ca, în

tabere, să nu poarte spade decât cei care asigurau paza.

— Nu ai încredere în păgâni, scoţieni şi galezi, aşa-i? l-am întrebat.

— Dar Domnia Voastră, stăpâne?

— Sunt unul dintre ei, Fraomar. Eu sunt păgân.

Mi-am dat seama că se simte stânjenit. Probabil ştia că nu sunt creştin şi ciocănelul de la gât arăta acest lucru, ca să nu mai vorbim de reputaţia mea.

— Şi, totuşi, tatăl meu îmi spunea că aţi fost cel mai bun prieten pe care l-a avut vreodată regele Alfred.

— Alfred nu mi-a fost deloc prieten, am spus râzând. Eu l-am admirat, el m-a îndurat.

— Iar regele Æthelstan ar trebui să ştie ce aţi făcut pentru el, stăpâne, a zis şi, în urechi, acest lucru mi-a sunat suspect.

— Sunt sigur că apreciază ce am făcut noi toţi pentru el.

— A fost o bătălie straşnică la Lundene! a spus Fraomar uşurat de faptul că eu nu observasem tonul ultimei sale remarci.

— Aşa este.

M-am oprit puţin, apoi am continuat pe un ton cât mai neglijent posibil:

— Nu l-am mai văzut de atunci.

Momeala şi-a făcut efectul.

— S-a schimbat, stăpâne! A ezitat un moment, dar şi-a dat seama că trebuie să explice ceea ce spusese. A devenit... pompos.

— Este rege.

— Aşa este, a spus pe un ton plin de tristeţe. Cred că la fel aş fi şi eu dacă aş fi rege.

— Regele pistruiat? am insinuat şi el a izbucnit în râs. E aici?

Întrebându-l, am arătat către marele cort din aria cea mai largă.

— Stă la mănăstirea din Dacore, mi-a spus Fraomar. Nu-i departe de aici. S-a oprit în mijlocul unei mari pajişti. Puteţi să vă instalaţi tabăra aici. Aveţi apă de la râu, lemne din dumbravă, va fi bine aici. Pe seară, va fi o slujbă la biserică, dar bănuiesc că...

— Bănuieşti bine, i-am spus.

— Pot să-i spun regelui că sunteţi aici, stăpâne? m-a întrebat Fraomar cu aceeaşi stinghereală în glas.

Am zâmbit.

— El ştie că sunt aici. Dar dacă asta-i obligaţia ta, fă-o.

Fraomar a plecat şi ne-am apucat să ne facem adăposturile. Din precauţie, l-am trimis pe Egil împreună cu doisprezece oameni în recunoaştere. Nu mă aşteptam la necazuri, erau prea mulţi luptători ai lui Æthelstan care să împiedice orice răzvrătire a scoţienilor sau a galezilor, dar nu cunoşteam această zonă a Cumbriei şi voiam să ştiu cum să fiu apărat de orice încurcătură. Şi, în timp ce noi ne aranjam, Egil era plecat în recunoaştere.

Nu luasem corturi cu noi. Benedetta dorise să facă nişte corturi din pânză de vele, dar i-am dat asigurări că ştim să ne construim adăposturi şi că armăsarii noştri aveau de cărat vedre de bere, saci cu pâine şi cu carne afumată, brânză şi peşte. Neavând corturi, oamenii mei au tăiat cu securi de război ramuri de copaci pentru a face acoperişuri simple legate cu fire de răchită şi au tăiat iarbă şi ferigi pentru a le acoperi. S-au luat, bineînţeles, la întrecere, dar nu pentru a vedea cine termină primul un cort, ci care face cel mai complet adăpost. Câştigătorul a fost un bordei înalt cât un conac făcut de Finan, Egil şi fratele lui, Thorolf. I-am răsplătit pe constructori cu bucăţi de argint[9], bere şi laude. Apoi, doi oameni au tăiat un trunchi înalt de zadă, l-au curăţat şi au arborat pe el flamura cu vultur a lui Egil. Cum soarele începuse să apună, am aprins focuri de campanie. Vreo doisprezece creştini s-au dus într-un loc unde mai multe sute de oameni stăteau pe jos şi ascultau predica unui preot, în timp ce eu, Finan, Egil şi Thorolf ne-am aşezat şi ne-am pironit privirile către focul care trosnea.

Mă gândeam la jurăminte, la atmosfera tensionată din tabără

[9] În original, *hacksilver,* fragmente de obiecte de argint, folosite ca monedă de către vikingi.

unde grupuri de lăncieri erau acolo pentru a asigura liniştea, la lucrurile pe care Fraomar nu voise să mi le spună şi la faptul că mi se spusese să vin la Burgham la două zile după ziua în care ceilalţi fuseseră convocaţi. Mă gândeam la Æthelstan. Ultima dată când l-am văzut, îmi mulţumise pentru că-l ajutasem să cucerească Lundene, mă lăudase în palat unde oamenii mă aclamaseră. Odată cu Lundene, primise şi coroana cu smaralde. Dar, din acea zi îndepărtată, nu-mi mai trimisese niciun mesaj şi nici nu-mi oferise vreo favoare. Le-am dat oamenilor mei bucăţi de argint pentru că-mi construiseră o colibă, dar singura răsplată pentru a-i fi oferit un regat cuiva a fost totala mea ignorare.

Wyrd bið ful ãræd.

Soarta este neînduplecată.

Predica se terminase, oamenii se împrăştiaseră mergând toţi către colibele lor. Câţiva călugări, cu rase negre şi cu capetele ascunse în glugi, mergeau prin tabără şi psalmodiau. Cel din faţa lor avea un felinar în mână. Vocile lor joase erau tânguitoare.

— Vrăjitorie creştină? a întrebat Thorolf pe un ton acru.

— Se roagă pentru o noapte liniştită, i-a răspuns Finan făcându-şi semnul crucii.

Călugării nu s-au apropiat de adăposturile noastre şi s-au îndreptat către focurile care luminaseră predica serii. Vocile lor se auzeau tot mai încet. La un moment dat, din tabăra galezilor s-a auzit hohotul de râs al unei femei. L-am auzit pe Egil oftând.

— Noi de ce nu ne-am adus nevestele cu noi?

— Pentru că nu era nevoie, i-a răspuns Finan. Toate târfele, de la Cair Ligualid până la Mameceaster, sunt aici.

— Aşa? a zis strâmbându-se Egil. Atunci de ce trebuie să stau în colibă cu voi?

— Dacă nu vrei, poţi să te duci în crângul de acolo, i-am spus arătând către un grup de copaci aflat între noi şi tabăra galezilor.

Şi, deodată, am văzut săgeata.

A fost ca o licărire în noaptea luminată de flăcările focului, o

lucire de metal care se îndrepta către noi. L-am împins pe Finan spre stânga, pe Egil spre dreapta, iar eu m-am aruncat la pământ. Săgeata a trecut pe lângă umărul meu stâng şi s-a înfipt în mantie.

— Să plecăm de aici! am strigat.

Toţi patru am fugit de lângă foc şi ne-am pierdut în umbrele nopţii. O altă săgeată a trecut pe lângă noi şi s-a înfipt în pământul acoperit cu iarbă.

— Veniţi lângă mine! am ţipat.

Eram în spatele unui adăpost, ascuns de vederea arcaşului care aruncase săgeţile prin întunericul care coborâse peste copacii din crâng. Egil, Thorolf şi Finan au venit alergând lângă mine. Oamenii mei au ieşit din adăposturile lor şi au venit să afle de ce ţipasem.

— Cine are arme cu el? i-am întrebat.

Toţi mi-au răspuns în cor că au. Fără a mai aştepta altceva, le-am spus să mă urmeze.

Am alergat către crâng. Am luat-o la stânga în speranţa că nu voi fi zărit în lumina aruncată de focuri. Ştiam că, totuşi, voi fi văzut în ciuda acestei mici precauţii pe care mi-o luasem. Mă gândeam că era doar un singur arcaş căci dacă erau doi sau mai mulţi am fi fost atacaţi cu mai multe săgeţi deodată, nu doar cu una singură. Eram, de asemenea, sigur că, oricine ar fi fost cel care aruncase săgeata, deja fugise. Văzuse oameni ale căror spade luceau în lumina focurilor şi, cum nu avea intenţia să se lase ucis, plecase. Dar eu continuam să alerg.

— Bebbanburg! am strigat şi ceilalţi au preluat strigătul meu.

Încă mai strigam când am ajuns în tufele din crâng unde călcam cu greu prin hăţişul de rugi şi puieţi. N-au mai venit săgeţi şi, încet, s-a făcut linişte. M-am oprit în umbra unui copac mai gros.

— De ce strigăm? m-a întrebat Berg.

— De asta, a zis Finan şi a pus mâna pe săgeata care rămăsese prinsă în mantia mea.

A smuls-o şi a adus-o spre lumină.

— Dumnezeule, ce săgeată mare!

— Să mergem toţi în întuneric, le-am spus.

— Nenorocitul ăla a plecat de mult, nu are cum să ne vadă.

Nu era o noapte cu lună, dar focurile noastre de tabără şi flăcările din tabăra galezilor trimiteau fâşii de lumină care se strecurau printre copaci. Am izbucnit în râs.

— Ce e? m-a întrebat Egil.

— Se presupune că nu avem arme, am spus şi am făcut semn cu mâna spre oamenii care se aflau printre copaci şi care, toţi, aveau spade şi securi.

Tot mai mulţi oameni de-ai mei ieşiseră din adăposturile lor şi se îndreptau către noi, şi toţi aveau arme asupra lor.

Egil îi condusese pe câţiva dintre oamenii lui până la marginea de miazăzi a crângului, dar acolo se opriseră. În apropiere se aflau vikingi care se uitau peste tot în căutarea arcaşului care se pierduse în întunericul nopţii. Finan a ridicat din nou săgeata şi a spus pe un ton serios:

— Asta nu a plecat dintr-un arc obişnuit.

— Nu.

— Este o săgeată pe care o folosesc vânătorii.

Şi-a plimbat degetele peste penele de la capătul săgeţii.

— Una dintre acelea pe care le folosesc galezii.

— Şi unii saxoni le folosesc.

— Dar mai rar.

A atins vârful săgeţii şi a tresărit.

— Proaspăt ascuţit. Nemernicul chiar voia să te omoare.

Mi-am amintit licărul de lumină apărut în întunericul nopţii. Şi acesta dispărea acum, căci mai mulţi oameni, curioşi să vadă de ce se aud strigăte, alergau înspre crâng cu torţe aprinse în mâini. Galezii erau cel mai aproape, aşa că au venit primii. În fruntea lor se afla un bărbat vânjos îmbrăcat cu o mantie de blană şi o secure mare de război în mâna dreaptă. A hămăit o întrebare în limba lui şi părea complet netulburat de faptul că oamenii mei ridicaseră spadele pentru a-l înfrunta. Dar, înainte de a avea loc vreo

confruntare, un preot înalt şi pleşuv l-a împins deoparte pe bărbat. Preotul s-a uitat fix la mine şi a zis pe un ton plin de voioşie:

— Lord Uhtred! Se pare că încurcăturile nu vă ocolesc.

— Mă găsesc ele întotdeauna, părinte Anwyn, i-am spus. Dar mă bucur mult să te revăd.

— Acum sunt episcopul Anwyn, mi-a zis el.

Apoi, i-a vorbit pe un ton tăios bărbatului pe care-l dăduse deoparte şi acesta şi-a coborât securea. Anwyn s-a uitat prin crângul acum împânzit cu oameni de-ai mei şi luminat de torţele galezilor. A zâmbit văzând amuletele-ciocănel.

— Văd că aveţi aceiaşi însoţitori, Lord Uhtred. Şi de ce strigau? N-aţi ştiut că se săvârşeşte o slujbă? Episcopul Oswald ţine o predică.

— Ar trebui să-l ştiu? l-am întrebat pe un ton aspru.

Vocea lui Anwyn îmi sugera că episcopul Oswald devenise faimos, dar de ce mi-ar fi păsat mie? Ani întregi a trebuit să ascult predici creştine.

— Şi de ce nu te-ai dus să-l asculţi? l-am întrebat pe Anwyn.

— De ce aş avea nevoie ca o scârbă de episcop saxon să-mi spună cum să mă comport? mi-a replicat Anwyn şi faţa lui osoasă s-a umplut de un zâmbet larg.

Îl întâlnisem cu ani în urmă pe un ţărm galez unde oamenii mei şi oamenii regelui Hywel îi măcelăriseră pe vikingii lui Rognvald. Acolo îl găsisem pe Berg.

— Şi de ce aţi ţipat în halul ăsta? V-aţi speriat de un şoarece?

— Nu, de asta, i-am spus luând săgeata din mâna lui Finan şi arătându-i-o.

Anwyn a luat-o în mână, s-a uitat la ea şi s-a încruntat. Cred că ştia la ce mă gândesc, căci l-am văzut scuturând din cap.

— Nu este de la oamenii noştri. Veniţi să staţi de vorbă cu regele Hywel.

— Nu este plecat la Roma?

— Credeţi că v-aş fi invitat dacă el ar fi fost la Roma? mi-a

răspuns Anwyn. Gândul de a vă însoţi în această călătorie mă îngrozeşte, Lord Uhtred. Hywel, însă, doreşte să vă întâlnească. Nu ştiu din ce motive ciudate el vă vorbeşte de bine.

Înainte de a pleca, am văzut că tot mai mulţi oameni cu torţe în mâini veneau dinspre partea de apus a crângului. Mulţi dintre ei aveau scuturi cu dragonul şi fulgerul lui Æthelstan pe ele. Erau conduşi de un tânăr urcat în şaua unui frumos armăsar cu coamă sură. A trebuit să-şi plece capul pentru a trece pe sub crengile copacilor. S-a oprit lângă mine.

— Aveţi o spadă, a mormăit, apoi s-a uitat la celelalte arme din jurul lui. Regele a poruncit ca doar santinelele să fie înarmate.

— Eu sunt o santinelă, i-am spus.

Acest lucru l-a enervat şi chiar asta îmi doream. Se uita fix la mine. Era tânăr, avea douăzeci şi unu, poate douăzeci şi doi de ani. Faţa lui feciorelnică era proaspăt bărbierită. Avea ochi albaştri, păr blond, un nas lung şi o înfăţişare trufaşă. Era, într-adevăr, un bărbat extraordinar de chipeş şi frumuseţea zalelor ca şi lanţul de aur gros de la gât îl făceau şi mai arătos. În mână, avea o spadă grea ale cărei plăsele erau turnate din aur. Mă privea, iar pe faţă îi puteam vedea profundul dispreţ pe care-l nutrea faţă de mine.

— Tu cine eşti? a întrebat.

Unul dintre oamenii lui a încercat să spună ceva, dar a fost redus la tăcere de către Fraomar care venise împreună cu tânărul. Acesta zâmbea. La fel şi Anwyn.

— Sunt o santinelă, am spus din nou.

— Mie să mi te adresezi cu „stăpâne”, a zis călăreţul.

A coborât din şa, a ridicat spada cu plăsele din aur şi a îndreptat vârful ei către ciocănelul de la gâtul meu.

— Mie să-mi spui „stăpâne”, a spus din nou. Şi ascunde tinicheaua asta idolatră de la gât. Deci, cine eşti?

— Eu sunt acela care-ţi va înfige Răsuflarea-Şarpelui în fundul tău împuţit şi apoi îţi va reteza limba, rahat de vierme cu faţă de şobolan ce eşti.

— Slavă Domnului că Lord Uhtred nu a uitat încă limba îngerilor, a intervenit repede episcopul Anwyn.

Spada a fost lăsată în jos. Surprins, tânărul părea, spre satisfacţia mea, şi speriat.

— Şi să-mi spui „stăpâne”, am mârâit eu.

A rămas tăcut. Armăsarul lui a nechezat şi a păşit într-o parte în timp ce episcopul Anwyn a mai făcut un pas înainte.

— Nu este cazul să provocăm necazuri aici, Lord Ealdred. Am venit doar pentru că regele Hywel este nerăbdător să-l revadă pe Lord Uhtred.

Deci acesta era Ealdred, unul dintre companionii favoriţi ai lui Æthelstan. Se făcuse de râs gândindu-se că apropierea lui de rege îl făcea invulnerabil, dar şi-a dat seama că el şi oamenii lui erau mai puţini decât galezii înverşunaţi şi vikingii potrivnici care erau duşmani ai saxonilor.

— Armele nu au ce căuta în tabără, a spus el, dar din glas îi dispăruse orice urmă de aroganţă.

— Cu mine ai vorbit? l-am întrebat pe un ton aspru.

A şovăit puţin, apoi a spus:

— Nu, stăpâne.

Şi-a întors calul cu o smucitură puternică şi a plecat valvârtej.

— Bietul băiat, a zis Anwyn cu veselie în glas. Dar acest biet băiat vă va face necazuri.

— Lasă-l să-ncerce.

— Nu, să-l lăsăm pe regele Hywel să vă spună. Se va bucura că sunteţi aici. Veniţi, stăpâne.

I-am luat pe Finan, Egil şi Berg cu mine şi am plecat să ne întâlnim cu un rege.

Am întâlnit mulţi regi în viaţa mea. Unii, la fel ca Guthfrith, erau nişte idioţi, alţii erau veşnic îngrijoraţi pentru că nu ştiau ce trebuie să facă, în timp ce alţii, foarte puţini de altfel, erau oameni care meritau să li se acorde deplină loialitate. Alfred a fost unul dintre ei,

Constantin al Albei era un altul, iar Hywel al Dyfedului era al treilea. Cel mai bine îl cunoşteam pe Alfred şi, după moartea lui, ori de câte ori oamenii mă întrebau despre el, spuneam că era tot atât de onest pe cât era de deştept. Era oare pe deplin adevărat? Alfred era priceput la vicleşuguri, la fel sunt şi Constantin şi Hywel, dar toţi trei se foloseau de ele în scopul de a obţine ce credeau ei că este mai bine pentru supuşii lor. Deseori, nu am fost de acord cu Alfred, dar am avut încredere în el pentru că era un om de cuvânt. Nu-l cunosc prea bine pe Constantin, dar cei care i-au fost mai mult timp în preajmă îl compară cu Alfred. Alfred, Constantin şi Hywel sunt cei trei regi măreţi pe care i-am cunoscut. Toţi trei sunt înţelepţi şi au o autoritate înnăscută. Dintre toţi, cel mai mult îmi place Hywel. Are calmul care-i lipsea lui Alfred şi un umor la fel de larg ca zâmbetul pe care-l afişa foarte des.

— Dumnezeule mare, dar ce vânt năprasnic te-a adus la cortul meu? m-a întâmpinat el. Am crezut că nu văd bine.

— Maiestate, am spus făcând o plecăciune.

— Aşază-te, omule, ia loc. Bineînţeles că regele saxonilor[10] este găzduit la o mănăstire, dar noi, bieţii galezi, trebuie să ne mulţumim cu bordeiul ăsta.

A făcut un semn din mână de jur-împrejurul cortului mare în care ne aflam. Pe pereţi, erau agăţate covoare groase din lână. Mai era acolo bănci şi mese. Cortul era luminat de o mulţime de lumânări înalte şi groase şi încălzit de un cazan cu jăratic.

S-a întors şi i-a vorbit în galeză unui servitor care se grăbise să-mi aducă un corn pe care-l umpluse cu vin. În cort, se aflau vreo doisprezece oameni aşezaţi pe bănci în jurul cazanului şi ascultau sunetele unei harpe care veneau de undeva din zona mai întunecată a cortului. Hywel i-a făcut semn harpistului să se oprească, apoi s-a întors spre mine zâmbind.

---

[10] În original *sais,* numele folosit de către galezi pentru a desemna seminția anglo-saxonă.

— Încă mai trăieşti, Lord Uhtred. Mă bucur.

— Vă mulţumesc, sunteţi prea bun, Maiestate.

— Aha, i-auziţi cum mă linguşeşte! le-a spus celorlalţi bărbaţi aflaţi în cort.

Cred că foarte puţini dintre ei vorbeau limba saxonă, dar toţi au zâmbit.

— Am fost bun cu Sanctitatea Sa Papa, a continuat. Suferă din cauza durerilor de la încheieturi. I-am spus bietului om să-şi ungă încheieturile cu o pomadă făcută din untură amestecată cu urină de capră, dar crezi că m-a ascultat? Nu! Şi dumneata suferi de dureri ale încheieturilor, Lord Uhtred?

— Deseori, Maiestate.

— Urină de capră! Freacă-te cu ea. Îţi va face bine şi-ţi va schimba şi felul în care miroşi! a mai spus el cu un surâs pe buze.

Arăta la fel cum mi-l aminteam: un bărbat voinic, cu faţa lată arsă de vânt şi ochi veseli cu uşoare riduri la colţuri. Anii îi albiseră barba tunsă scurt şi părul nu prea lung pe care era aşezată o diademă simplă din bronz aurit. Părea să aibă în jur de cincizeci de ani, dar era încă în putere.

S-a uitat către însoţitorii mei.

— Aşezaţi-vă, luaţi loc toţi. Îmi aduc aminte de tine. Tu eşti irlandezul, nu-i aşa?

Arătase cu degetul spre Finan.

— Da, Maiestate.

— Finan, i-am amintit eu numele.

— Da, tu eşti cel care s-a luptat ca un demon, îmi aduc aminte. Bietul de tine, cred că este normal ca un irlandez să lupte pentru un lord saxon, nu-i aşa? Dar tu cine eşti?

De data asta, făcuse semn către Egil.

— Egil Skallagrimmrson, Maiestate, a răspuns Egil făcând o plecăciune şi punând mâna pe arcul lui Berg. Iar el este fratele meu, Berg, care trebuie să vă mulţumească.

— Mie? Pentru ce mi-ar mulţumi mie un viking?

— Pentru că mi-aţi salvat viaţa, Maiestate, a spus Berg înroşindu-se la faţă în timp ce făcea o plecăciune.

— Eu?

— Pe ţărm, acolo unde l-aţi ucis pe Rognvald, i-am amintit eu.

Faţa lui Hywel s-a întunecat la amintirea acelei bătălii. L-am văzut făcându-şi semnul crucii.

— Pe cuvântul meu că acel om era un nelegiuit. Nu-mi place să ucid, dar ţipetele lui de moarte erau ca balsamul din Galaad[11] pentru sufletul meu.

S-a uitat la mine şi a făcut semn din cap către Berg.

— Este un om cinstit? m-a întrebat el. Este un om bun?

— Un om foarte bun, Maiestate.

— Dar nu este creştin, a spus pe un ton categoric.

— Jur că l-am învăţat credinţa, i-am spus. Mi-aţi cerut asta ca o condiţie pentru a-l lăsa în viaţă şi m-am ţinut de cuvânt.

— Iar el a ales altceva.

— Da, Maiestate.

— Lumea e plină de proşti, nu-i aşa? Dar de ce, bunule episcop, ai o săgeată în mână? Vrei să mă străpungi cu ea?

Anwyn i-a explicat ce se întâmplase. A vorbit în galeză, dar nu aveam nevoie de tălmaci pentru a înţelege ce îi relata el.

Când episcopul a terminat de povestit, Hywel a mormăit ceva şi i-a luat săgeata din mână.

— Lord Uhtred, crezi că a fost unul dintre oamenii mei?

— Nu ştiu, Maiestate.

— Săgeata asta te-a omorât? m-a întrebat zâmbind.

— Nu, Maiestate.

— Atunci n-a fost unul dintre oamenii mei. Băieţii mei nu dau greş. Şi asta nu este una dintre săgeţile mele. Noi punem pene de

[11] Regiune de pe malul de est al Iordanului unde, în perioada relatată în Vechiul Testament, se găseau tufe abundente ale unei plante din fructele căreia se obținea o rășină cu virtuți terapeutice.

gâscă la capetele lor. Iar astea par a fi pene de vultur.

A aruncat săgeata în cazanul cu jăratic unde s-a aprins pe loc.

— Dar şi alţi oameni din Britania folosesc arcuri mari de vânătoare, nu-i aşa? a întrebat Hywel. Am auzit că în Legeceasterscir oamenii se pricep la asta.

— E o îndemânare rar întâlnită, Maiestate.

— Aşa este, aşa este. La fel şi înţelepciunea. Şi Domnia Ta, Lord Uhtred, vei avea nevoie de înţelepciune.

Hywel i-a făcut un semn celui care stătea alături de el şi a cărui faţă era acoperită cu gluga mare a mantiei sale.

— În seara asta, am vizitatori ciudaţi, Lord Uhtred, mi-a spus Hywel cu voioşie în glas. Domnia Ta, păgânii Domniei Tale, dar şi un prieten venit de departe.

Mirosul penelor de la săgeata arsă s-a împrăştiat în tot cortul atunci când bărbatul şi-a scos gluga. Era Cellach, fiul lui Constantin şi prinţ al Albei.

— Alteţă, am spus înclinând uşor capul.

Acum îmi dădeam seama că Hywel avea dreptate: trebuia să fiu înţelept.

Mă aflam printre duşmanii lui Æthelstan.

Patru

Cu ani în urmă, Cellach fusese ostaticul meu. A trăit la mine timp de un an şi îmi plăcuse de el. Pe atunci, era doar un băiat. Acum, era un bărbat în toată firea. Semăna cu tatăl lui, avea acelaşi păr scurt, aceiaşi ochi albaştri şi o faţă serioasă. Mi-a zâmbit precaut, dar nu a spus nimic.

— Te-ai gândi, sau poate nu, că o întâlnire a regilor din Britania este un motiv de sărbătoare.

— Aşa ar trebui, Maiestate?

Hywel a simţit scepticismul din glasul meu şi a zâmbit.

— De ce crezi că ne-am întâlnit, Lord Uhtred?

I-am răspuns aşa cum îi răspunsesem şi lui Egil pe drumul nostru către Burgham.

— Se poartă ca un câine, i-am zis. Îşi marchează hotarele.

— Adică regele Æthelstan se pişă pe noi? a încercat Hywel.

Am încuviinţat din cap în timp ce Cellach s-a strâmbat.

— Sau poate se pişă dincolo de fruntariile lui? a întrebat Hywel uitându-se în sus la acoperişul cortului său. Vrea să-şi lărgească teritoriile?

— Asta vrea oare? am întrebat la rândul meu.

Hywel a ridicat din umeri.

— Ar trebui să ştii, Lord Uhtred. Eşti prietenul lui, nu-i aşa?

— Am crezut că sunt.

— Dar ai luptat pentru el! Oamenii încă mai vorbesc despre bătălia de la poarta oraşului Lundene!

— Întotdeauna se exagerează în poveştile despre bătălii, Maiestate. Douăzeci de oameni se iau la harţă şi, în cântece, totul devine o sângeroasă bătălie eroică.

— Este foarte adevărat, a spus vesel Hywel. Dar mie îmi plac

poeţii. Ei fac ca încăierările mele jalnice să semene cu măcelul de la Badon.

I-a zâmbit cu viclenie lui Cellach.

— Aceea a fost o bătălie adevărată, prinţe. Armate de mii de oameni! În acele zile, britonii i-au masacrat pe saxoni. Au căzut în lăncile noastre ca spicele secerate. Sunt sigur că Lord Uhtred îţi poate povesti despre ce s-a întâmplat acolo.

— Asta a fost acum trei sau, poate, patru sute de ani. Şi chiar nu sunt atât de bătrân încât să-mi amintesc toată povestea.

Hywel a chicotit.

— Acum, regele saxonilor vine să se pişe pe noi. Ai dreptate, Lord Uhtred. Vrea să-i impună regelui Constantin acelaşi lucru pe care mi l-a cerut mie cu un an în urmă. Ştii ce anume?

— Am înţeles că erau condiţii dure.

— Dure? a spus Hywel care, dintr-odată, devenise vehement. Regele tău, Æthelstan, a cerut douăzeci şi patru de livre de aur, trei sute de livre de argint şi o mie de vite pe an. Pe an! În fiecare an până în ziua Judecăţii de Apoi! Şi mai trebuie să-i dăm şoimi şi câini. În fiecare primăvară, va trebui să-i trimitem la Gleawecestre o sută de păsări şi două sute de câini de vânătoare pentru ca el să aleagă ce-i place.

— Şi veţi plăti? l-am întrebat deşi ştiam răspunsul.

— Ce-am putea face? El are armatele din Wessex, Mercia şi Anglia de Est. Are corăbii. Iar eu am, în ţara mea, mici regate care mă sâcâie precum puricii. M-aş putea lupta cu Æthelstan, dar ce-aş obţine? Dacă nu plătim tributul, el va veni cu hoardele lui, toţi regii micilor regate i se vor alătura, iar Dyfed va fi scurmat de pe coline până în toate văile.

— Deci veţi plăti până în ziua Judecăţii de Apoi?

— Sfârşitul lumii este departe, Lord Uhtred, mi-a răspuns el având un zâmbet amar pe buze. Dar roata norocului se mai întoarce, nu-i aşa?

Mi-am întors privirea către Cellach.

— Şi cere acelaşi lucru şi tatălui Alteţei Voastre, prinţe?

— Mai mult de-atât, mi-a răspuns el pe un ton aspru.

— Şi acum vrea să adauge şi armata Northumbriei hoardelor lui, a continuat Hywel. Se pişă dincolo de graniţele lui, Lord Uhtred. Se pişă şi pe Domnia Ta.

— Înseamnă că face exact ca Maiestatea Voastră, am zis pe un ton hotărât. Ceea ce faceţi împotriva acelor neînsemnaţi regi care vă sâcâie precum puricii. Mi-am întors privirea către Cellach şi i-am spus: Sau ce face tatăl Alteţei Voastre sau ce ar vrea să facă împotriva lui Owain din Strath Cota sau împotriva regatului Hebridelor.

Spunând acestea, am şovăit puţin, dar m-am decis să-l înfrunt.

— Sau ce v-ar plăcea să faceţi cu pământurile mele.

Cellach se uita fix la mine. Sigur ştia despre vizita lui Domnall la Bebbanburg, dar nu s-a trădat prin nimic şi nu a spus nimic.

Cred că Hywel a sesizat jena care se instalase între noi, dar nu i-a dat atenţie.

— Regele Æthelstan pretinde că vrea să asigure pacea! Un lucru foarte creştinesc, de altfel, nu-i aşa?

— Pace? am întrebat ca şi cum aş fi auzit pentru prima dată despre acest lucru.

— Iar el face pace obligându-ne să ne alăturăm teritoriului său lipsit de dumnezeire şi să-l recunoaştem ca pe... cum să-i zic? Ca pe un rege suprem?

— *Monarchus Totius Brittaniae,* am auzit o voce morocănoasă venind dinspre zona mai întunecată a cortului.

M-am uitat atent şi am văzut un preot aşezat pe una dintre bănci.

— Monarh al tuturor... a început să traducă preotul.

— Ştiu ce înseamnă, l-am întrerupt.

— Şi monarhul tuturor britanilor ne va călca în picioare, a murmurat Hywel.

— Şi se va pişa pe noi, a adăugat furios Cellach.

— Iar pentru a păstra această pace creştinească măreţul rege va

pune garnizoane puternice la graniţe, a continuat Hywel.

— Garnizoane creştine, a adăugat Cellach.

Am tăcut. L-am auzit pe Hywel suspinând.

— Ai auzit ce am spus, Lord Uhtred. Nu ştim mai multe. Oamenii i-au jurat credinţă lui Æthelstan întocmai ca nişte copii ascultători! Eu am jurat să păstrez pacea. Constantin, la fel. Chiar şi Guthfrith a îngenunchiat.

— Guthfrith?

— S-a târât ca o broască râioasă, a spus Hywel pe un ton plin de dezgust. A jurat că-i permite lui Æthelstan să-şi lase trupe în ţara lui. Şi, la toate aceste jurăminte, au fost martori oameni ai bisericii. Ele au fost scrise pe hârtie de pergament şi sigilate cu ceară. Fiecare dintre noi a primit o copie. Dar a fost şi un jurământ făcut în secret. Niciun spion de-al meu n-a ştiut să-mi spună despre ce este vorba. Ştiu doar că Ealdred a îngenunchiat în faţa regelui.

— Şi nu pentru prima oară, a adăugat Cellach cu şiretenie în glas.

Nu i-am dat atenţie, dar l-am întrebat pe Hywel:

— Ealdred a jurat?

— A jurat solemn, dar nu ştim pentru ce. Şi, după jurământ, a fost tras deoparte şi tot ce ni s-a spus este că el este acum ealdorman[12]. Va trebui să-i spunem „stăpâne”! Dar ealdormanul cui? Ealdormanul de unde?

S-a lăsat linişte. Se auzea doar ropotul uşor al ploii pe acoperişul cortului, un ropot care a plecat la fel de repede cum a venit.

— Nu ştim al cui? am întrebat.

— Al Cumbriei? a sugerat Hywel.

— Al Northumbriei?

— Al Bebbanburgului? a mormăit Cellach.

Mi-am întors capul într-o parte şi am scuipat.

---

[12] La sfârșitul perioadei anglo-saxone (sfârșitul secolului al IX-lea și începutul secolului al XI-lea), ealdormanul, de regulă un nobil de rang înalt, era reprezentatul puterii regale în comitatele engleze. Termenul provine din alăturarea cuvintelor *elder* și *man* (om sau bărbat mai în vârstă).

— Nu-ţi place ospitalitatea pe care ţi-o ofer? m-a întrebat Hywel amuzat.

Scuipasem pentru a-mi ţine promisiunea făcută Benedettei şi pentru că nu voiam să cred ceea ce sugerase Cellach.

— L-am întâlnit adineaori pe Ealdred, i-am spus lui Hywel.

— Aha! Şi eu aş fi tentat să scuip. Sper că i-ai spus „stăpâne”.

— Cred că i-am spus „rahat de vierme” sau cam aşa ceva.

Hywel a izbucnit în râs, apoi s-a ridicat în picioare. La rândul nostru, noi toţi ne-am ridicat în picioare.

— E târziu, Lord Uhtred, a spus el. Dar voi face câţiva paşi împreună cu Domnia Ta.

Doisprezece oameni de-ai mei aşteptau în afara cortului şi de două ori mai mulţi luptători de-ai lui şi toţi ne-au însoţit pe drumul spre tabăra mea.

— Mă îndoiesc că arcaşul va încerca din nou, a spus Hywel. Dar e mai bine să te asiguri că nu o va face.

— Nu va încerca, Maiestate.

— Nu a fost unul dintre oamenii mei, îţi dau cuvântul meu. Nu am motive de gâlceavă cu Bebbanburgul.

Ne îndreptam spre focurile de tabără de lângă adăposturile noastre. Preţ de câţiva paşi, niciunul dintre noi nu a zis nimic, dar, la un moment dat, Hywel s-a oprit şi m-a prins de cot.

— Roata norocului se învârte încet, Lord Uhtred, dar se învârte. Nu mi-a venit încă vremea, dar va veni. Însă mă îndoiesc că regele Constantin va aştepta rotirea ei.

— Şi, cu toate astea, i-a jurat credinţă lui Æthelstan?

— Ce poţi face atunci când la graniţele tale se află un rege în fruntea a trei mii de luptători?

— Trei mii? Mi s-a spus că sunt doar două mii.

— Două mii în jurul Eoferwicului şi încă pe puţin o mie aici, iar regele Constantin contează cam tot pe atâţia oameni. A fost obligat să promită că nu se amestecă în Northumbria şi că va plăti tribut. Aşa că a fost de acord.

— Deci a jurat, i-am spus.

— Tot aşa cum Domnia Ta şi Æthelstan aţi jurat, dar toată lumea din Britania ştie ce s-a întâmplat cu jurămintele. A promis că nu-ţi va invada ţara şi iată-l aici. Domnia Ta şi cu mine, Lord Uhtred, suntem de modă veche, ne ţinem de regulile altor vremuri. Noi credem că jurămintele trebuie respectate, acum însă, sunt mulţi aceia care spun că un jurământ obţinut prin constrângere nu este un jurământ.

Şi eu credeam la fel.

— Poate că au dreptate. Ce poţi face atunci când o spadă îţi apasă grumazul?

— Nu trebuie să juri! Să semnezi un tratat? Poate că da. Dar să juri pe lancea lui Carol cel Mare? Pe lancea care a străpuns coastele Domnului nostru?

Am văzut că l-a trecut un fior.

— Şi, cu toate acestea, aţi jurat? l-am întrebat ştiind că întrebarea mea îl va deranja.

Spre surprinderea mea, l-a amuzat. A chicotit şi mi-a atins din nou cotul pentru a mă îndemna să mergem mai departe.

— Am jurat că păstrez pacea, nimic mai mult. Iar în privinţa tributului? Am fost de acord, dar nu am jurat. I-am spus că nu-i pot obliga pe urmaşii mei şi a înţeles. Nu i-a convenit, Lord Uhtred, dar el nu este tâmpit. Nu vrea să aibă probleme cu galezii atât timp cât ochii lui sunt aţintiţi către miazănoapte.

— Dar Constantin îşi va ţine jurământul? l-am întrebat.

— Nu şi dacă vrea să-şi păstreze tronul. Nobilii lui nu ar fi mulţumiţi dacă regele lor ar accepta această umilire. Scoţienii sunt o naţie mândră. A mai făcut câţiva paşi fără să spună nimic. Constantin este un om bun şi un bun creştin. Cred că este şi un rege bun, dar el nu-şi poate permite să se lase umilit. Cu acest jurământ el câştigă ceva timp. Îşi va respecta jurământul? Faţă de Æthelstan? Faţă de un băiat care-şi încalcă promisiunile? Vrei să ştii ce gândesc eu, Lord Uhtred? Nu cred că regele Constantin va aştepta foarte

mult timp. Regatul lui este mai puternic decât al meu. Mult mai puternic!

— Adică vreţi să spuneţi că el se va îndrepta către miazăzi?

— Vreau să spun că nu va aştepta să fie atacat. Aş dori să fac acelaşi lucru, dar, pentru moment, am nevoie de pace între mine şi saxoni dacă vreau să-mi salvez ţara. Constantin? A încheiat pace cu Strath Clota, va face acelaşi lucru cu Gibhleachán al Hebridelor şi cu fiarele din Orkneyjar şi, în acest fel, nu va mai avea duşmani în părţile de nord ale regatului, dar va avea o armată cu care să-l înfrunte pe Æthelstan. Dacă aş fi în locul lui Æthelstan, eu mi-aş face griji.

Mi-am adus aminte de dragonul şi de steaua căzătoare care veneau dinspre miazănoapte şi, dacă Hywel avea dreptate, prevesteau un război.

— Mă rog să fie pace, dar mă tem că războiul nu este departe, a continuat să zică Hywel ca şi cum mi-ar fi ghicit gândurile. Va fi un război cumplit şi Bebbanburg, despre care mi s-a spus că este o fortăreaţă formidabilă, va fi singur între două ţări puternice. A făcut o pauză şi şi-a pus mâna pe umărul meu. Alege de partea cui vei fi, Lord Uhtred. Alege cu grijă. S-a uitat oftând în sus către cerul înnorat. Va ploua mâine! Îţi doresc noapte bună.

M-am înclinat şi i-am spus:

— Vă mulţumesc, Maiestate.

— Eşti saxon, dar întotdeauna a fost o plăcere să te întâlnesc, a mai spus Hywel, îndepărtându-se de noi.

Şi pentru mine fusese o plăcere să-l întâlnesc.

Aşa deci, Ealdred era ealdorman. Dar al cui?

Al Northumbriei? Al Cumbriei?

Sau al Bebbanburgului?

N-am dormit prea bine în acea noapte.

În acea noapte, Finan a fost primul care a stat de gardă. El a pus doisprezece oameni să păzească adăposturile noastre. Am vorbit

puţin cu Egil, după care am încercat să dorm pe aşternutul de ferigi. Dimineaţă, când m-am trezit, o ploaie nemiloasă venită dinspre răsărit care întunecase cerul ne stinsese focurile de campanie. Egil insistase ca vreo câţiva oameni să rămână de pază lângă mine. Unul dintre aceştia a vrut să-mi spună ceva.

— Stăpâne, am văzut o bufniţă polară care zbura jos, mi-a spus vikingul.

— Încotro zbura?

— Către miazănoapte, stăpâne.

Într-acolo se afla tabăra lui Guthfrith. Ăsta era un semn. Bufniţa înseamnă înţelepciune. Dar ea fugea de mine sau îmi spunea ceva mie?

— Egil mai este pe-aici?

— A plecat înainte de a se crăpa de ziuă, stăpâne.

— Unde a plecat? a întrebat Finan care mi se alăturase şi care era îmbrăcat cu o mantie din piele de focă.

— S-a dus să vâneze, i-am spus.

— Să vâneze? Pe vremea asta?

— Noaptea trecută mi-a spus că a văzut nişte mistreţi dincolo de râu, am spus şi i-am arătat spre miazăzi. Apoi m-am întors către viking şi l-am întrebat: Câţi oameni a luat cu el?

— Şaisprezece.

— Du-te să te încălzeşti şi odihneşte-te puţin. Finan şi cu mine mergem să plimbăm caii.

— Dar pentru asta avem servitori, a mormăit Finan.

— Doar noi doi cu caii noştri, am spus pe un ton categoric.

— Şi dacă Æthelstan trimite după tine?

— Poate să aştepte!

I-am poruncit lui Aldwyn, slujitorul meu, să înşeueze caii. Vântul bătea în rafale şi ploaia ne lovea cu putere. Finan şi cu mine am plecat spre miazănoapte. Amândoi aveam pe noi zalele de luptă ale căror căptuşeli de piele erau năclăite, ude leoarcă şi reci. Pe cap, aveam coiful şi, la şold, Răsuflarea-Şarpelui. De jur-împrejurul

nostru se aflau corturile şi adăposturile în care se strânseseră luptători din toată Britania adunaţi la porunca lui Æthelstan.

— Uită-te la ei, am zis în timp ce călăream pe o potecă îmbibată cu apă. Li s-a spus că sunt aici pentru a face pace, dar toţi, până la ultimul om, se aşteaptă să fie război.

— Şi tu crezi la fel?

— Sigur vine război. Ar trebui să mai înalţ meterezele de la Bebbanburg şi să-i las naibii afară pe toţi.

— Şi crezi că ei ne vor lăsa pe noi în pace? a zis Finan mai mult mormăind.

— Nu, nu cred.

— Pământul îţi va fi prădat, vitele omorâte, locuinţele arse şi câmpurile pustiite. La ce-ţi vor mai servi meterezele?

— Crezi că Æthelstan chiar vrea să-i dea Bebbanburgul lui Ealdred? l-am întrebat la rândul meu.

Era întrebarea care mă frământase toată noaptea.

— Dacă o va face înseamnă că este un prost. Vrea cumva să-i fii duşman?

— Æthelstan are mii de oameni, iar eu am doar câteva sute. Cine ar trebui să se teamă?

— Tu, eu. Noi.

Am zâmbit în timp ce am cotit spre răsărit. Mergeam pe malul de nord al râului Lauther care se umflase din cauza furtunii şi ieşise din albia pietroasă. Tabăra lui Guthfrith, bătută de vânt şi de ploaie, se afla la stânga noastră. Se vedeau puţini oameni, cei mai mulţi dintre ei se adăpostiseră, probabil, de ploaie. Vreo şase femei aduceau apă de la râu în găleţi de lemn. S-au uitat nervoase la noi, dar au continuat să care vedrele pline către tabăra în care focurile care nu fuseseră stinse de ploaie fumegau uşor. Mi-am strunit armăsarul şi m-am uitat la adăposturile lui Guthfrith.

— Mie mi s-a cerut să vin cu treizeci de oameni. Câţi crezi că are Guthfrith?

Finan a numărat adăposturile.

— Pe puţin o sută, a răspuns el încruntându-se. Cel puţin o sută! Ce caută ei aici?

Aştepta un răspuns de la mine, dar eu nu i l-am putut da. Continuam să mă uit spre tabăra lui Guthfrith.

— Ce faci acum? m-a întrebat el. Vrei să fii o ţintă?

— Pentru un arcaş? Niciun arc nu poate trage pe ploaia asta căci coardele lor sunt îmbibate cu apă. În plus, oamenii ăştia doar veghează.

Am făcut semn din cap către un grup de călăreţi saxoni de vest care aşteptau pe drumul care se afla dincolo de tabăra lui Guthfrith. Drumul trecea peste un vad de pe râul Eamotum şi ducea spre miazănoapte către pământurile scoţiene. Am bănuit că aceşti oameni care păzeau vadul erau aceiaşi care ne opriseră la sosirea noastră, oameni însărcinaţi cu asigurarea păcii.

— Să mergem mai departe către răsărit, am zis eu.

Furia ploii se mai potolise, la fel şi vântul, iar deasupra colinelor dinspre răsărit apăruseră nori deschişi la culoare. Am ţinut în continuare malul râului.

— Deci Guthfrith i-a jurat credinţă lui Æthelstan, am spus eu.

— Dar încă luptă alături de Constantin.

— Probabil.

Mi-am amintit sfatul lui Hywel de a alege cu grijă de ce parte să fiu. Familia mea deţinea Bebbanburgul de aproape patru sute de ani chiar dacă era înconjurat de un regat cârmuit de nou-veniţi, fie vikingi, fie danezi. Acum, Northumbria era ultimul regat aflat în mâini păgâne. Şi Æthelstan, şi Constantin erau cu ochii pe el şi şi-l doreau.

— De ce nu l-a omorât Æthelstan pe Guthfrith? m-am întrebat eu cu voce tare.

— Din cauza lui Anlaf, fireşte, a răspuns Finan pe un ton plin de încredere.

Anlaf. Pentru mine, era doar un nume, dar un nume care devenea tot mai familiar şi tot mai ameninţător. Era un viking tânăr,

regele Dyflinului din Irlanda care obţinuse foarte repede reputaţia unui luptător de temut. Cucerise toate celelalte mici regate vikinge din Irlanda şi veştile venite de dincolo de mare spuneau că are o flotă care ar putea face ca marea să nu mai poată fi văzută din cauza corăbiilor.

— Anlaf face parte din familia lui Guthfrith şi, dacă Guthfrith moare, el, ca moştenitor, va revendica tronul, a continuat Finan. Va veni cu armata lui pe calea apelor. El vrea să aibă şi Northumbria.

M-am întors încet spre miazănoapte către un adăpost aşezat într-o dumbravă şi am aşteptat acolo uitându-mă înapoi la drumul pe care veniserăm. O dâră de fum se ridica de la focurile aprinse de oamenii adunaţi de Æthelstan. Finan se oprise şi el lângă mine.

— Crezi că Guthfrith ne va urmări? m-a întrebat.

— Cred că arcaşul din noaptea trecută era unul dintre oamenii lui.

— Sau poate că nu.

— Moartea mea ar fi un dar pentru Æthelstan, am spus cu amărăciune în glas.

— Pentru că-şi doreşte Bebbanburgul?

— Are nevoie de el. Are nevoie de fortăreţe în partea de miazănoapte şi ştie că niciodată nu voi renunţa la Bebbanburg.

Finan, căruia apa de ploaie îi cădea în barbă de pe marginea coifului, a tăcut câteva momente, apoi a spus:

— Îţi datorează totul.

— Dar s-a ridicat deasupra mea. Este rege al Britaniei, iar eu sunt bătrân şi lipsit de importanţă. El îşi doreşte o Britanie dominată de Englaland, iar eu sunt doar o pietricică păgână în regala sa cizmă creştină.

— Ce vei face?

— Aştept să mă cheme, i-am răspuns ridicând din umeri. Îl voi asculta, apoi mă voi hotărî. Am rămas puţin pe gânduri, apoi am spus zâmbind ironic: Dacă voi mai fi în viaţă.

Am făcut un semn către apus. Vreo doisprezece călăreţi ne

urmăreau. Îi vedeam printre arborii mai mărunţi de pe malul râului. Aveau zale, coifuri, lănci, spade şi scuturi cu blazonul lui Guthfrith, mistreţul.

— Să mergem mai departe.

Am plecat în goană către răsărit. Copitele cailor aruncau în urma lor bucăţi mari de pământ plin de apă. La dreapta noastră, râul Lauther îşi trimitea apele către întâlnirea cu apele râului Eamotum. Un alt pâlc de copaci în care ne-am afundat ne-a împiedicat să-i mai vedem pe călăreţii care ne urmăreau.

— Mergem pe aici? m-a întrebat Finan arătând spre nord, acolo unde râul era mărginit de arbori mai mari.

Era posibil să scăpăm de cei din urma noastră, dar am scuturat din cap.

— Mergem mai departe.

— Dar...

— Mergem mai departe!

M-am aplecat ca să mă feresc de creanga unui copac, am dat pinteni calului şi am intrat pe o păşune plină de apă. În faţa noastră, cele două râuri se apropiau unul de celălalt.

— Putem trece peste ele? a întrebat Finan.

— Va trebui să traversăm râul Lauther dacă va fi nevoie, am spus arătând către râul din dreapta noastră.

Nu am părut foarte convingător căci, deşi acest mic râu era puţin adânc, apele lui erau vijelioase şi depăşiseră malurile de piatră. Dar n-aş încerca asta căci ne-am putea poticni şi nemernicii ăştia ne-ar copleşi, am adăugat eu. Ar fi mai bine să rămânem între cele două râuri.

— Pare că se unesc.

— Aşa este.

Finan s-a uitat curios la mine. Ne îndreptam către porţiunea îngustă de pământ în care cele două râuri se întâlneau. Călăreţii lui Guthfrith ne blocau întoarcerea în tabără. Dar Finan şi-a dat seama că nu mă îngrijorasem. A aruncat o privire în spate, s-a încruntat,

apoi s-a uitat atent la pădurícea deasă aflată la stânga noastră şi a izbucnit în râs.

— Vânătoare de mistreţi! Nemernic şmecher mai eşti, stăpâne.

— Oare?

A râs din nou, bucuros că m-a însoţit în ploaia năprasnică. Ne-am mişcat către arborii dinspre miazănoapte. În spate se aflau urmăritorii noştri. Erau la mare distanţă, dar cred că-şi dădeau seama că suntem prinşi între cele două râuri vijelioase. Mi-am înfrânat armăsarul, m-am întors şi m-am uitat la ei. Dacă Egil nu se afla acolo unde mă aşteptam să fie, chiar eram într-o capcană, dar eu aveam tot atâta încredere în viking cât aveam în Finan.

— Vreau să-l ispitesc pe Guthfrith, am zis. Sunt prea multe lucruri pe care nu le înţeleg.

Nu eram sigur dacă Guthfrith era împreună cu călăreţii lui care ne împingeau spre istmul în care cele două râuri se întâlneau. Înaintau încet şi cu băgare de seamă, dar siguri că nu le putem scăpa.

— Nu ştiu ce şi-au promis unul altuia Guthfrith şi Æthelstan şi aş vrea să aflu, am zis urmărind mişcarea călăreţilor.

Se aflau la vreo două sute de paşi distanţă de noi, iar noi, la cincizeci de paşi de istmul îngust.

— Chiar acum, i-am spus.

— Eşti sigur că Egil se află aici?

— Are vreo importanţă? Ei sunt doar doisprezece, în timp ce noi suntem doi! Ce te îngrijorează?

Mi-a răspuns cu un hohot de râs.

— Şi dacă Guthfrith se află printre ei?

— Îl omorâm pe nenorocit, i-am spus. Dar nu înainte de a afla răspunsuri la unele întrebări.

În timp ce vorbeam, urmăritorii noştri şi-au tras caii înapoi, şi-au coborât lăncile şi şi-au ridicat scuturile căci caii lor alunecau pe iarba udă. Am pornit imediat către pădure ca şi cum ne-am fi căutat adăpost printre copaci. Pe când alergam în galop, am văzut acolo

scânteieri ale unor vârfuri de lance.

Egil Skallagrimmrson venea călare dinspre pădure. Îi vedeam flamura pe care se afla vulturul cu aripile desfăcute. Îşi împărţise oamenii în două grupuri: unul urma să-i atace pe oamenii lui Guthfrith, celălalt intenţiona să se aşeze în spatele acestora pentru a le tăia retragerea. Egil scotea ţipătul de război stând în picioare în scări. Îşi ţinea ridicată în aer spada pe care o numise Vipera. Fratele lui, Thorolf, un bărbat voinic aflat pe un cal înalt, venea în spatele lui cu toporul pregătit să ucidă. Erau vikingi nerăbdători să lupte. Finan şi cu mine ne-am întors caii ca să ne alăturăm lor pentru atac.

În doar câteva momente pline de groază, oamenii lui Guthfrith cu feţele lovite de ploaie au înţeles capcana în care erau prinşi. Crezuseră că ne-au prins în capcană, dar un strigăt de luptă i-a neliniştit. Şi-au întors caii în direcţia lui Egil. Unul dintre cai a alunecat şi a căzut. Călăreţul, cu un picior prins sub animalul prăbuşit la pământ, a scos un urlet de durere. Lăncierii lui Egil au intervenit şi au aruncat la pământ trei călăreţi.

Începuse să curgă sânge sub ploaia dimineţii. Egil a împins într-o parte cu Vipera o lance, după care, tot cu ea, a crestat faţa unui călăreţ. Ceilalţi, ajunşi din urmă de celălalt grup al lui Egil, au început să-şi arunce spadele şi lăncile în timp ce strigau că se predau. Doar unul a vrut să scape, rănind burta calului cu pintenii pe când încerca să ajungă la râul Lauther.

— Lăsaţi-mi-l mie! a ţipat Finan, pornind în galop în urma fugarului.

— Îl vreau viu! am strigat eu.

Teaca spadei lui se clătina în timp ce calul tropăia prin iarba îmbibată cu apă. Pentru un moment, am crezut că s-ar putea să fie însuşi Guthfrith, dar am văzut că fugarul era prea slab şi de sub coif îi ieşea părul lung împletit.

— Viu! am strigat din nou, plecând în spatele lui Finan.

Bărbatul şi-a forţat calul să coboare malul abrupt către apele repezi ale râului. Armăsarul s-a opintit, din coaste începuse să-i

curgă sânge, dar, la un moment dat, una dintre copitele din faţă i-a alunecat pe o piatră din albia râului, şi calul a căzut pe o parte. Călăreţul a căzut şi el, dar a reuşit să-şi păstreze spada şi scutul. A reuşit să iasă de sub calul care se zbătea, a încercat să se ridice, dar Finan, care descălecase şi sărise pe el, îi pusese Hoţul-de-Suflete la gât. M-am oprit pe malul râului. Calul ieşea din apă în timp ce bărbatul căzut a încercat să-l lovească pe Finan cu spada, dar acesta a apăsat tăişul spadei sale de gâtlejul lui, aşa încât s-a oprit.

— Cred că ar trebui să vorbeşti cu cineva, i-a spus Finan arătând către mine.

Finan s-a aplecat să-i ia spada din mână şi atunci am văzut că era Kolfinn, tânărul care ne provocase atunci când ajunseserăm la Burgham. Finan i-a aruncat spada pe mal, apoi l-a ridicat pe Kolfinn în picioare.

— Hai, sus pe mal, băiete. Şi pentru asta nu ai nevoie de scut.

Kolfinn, din hainele căruia se scurgea apă, a început să urce spre mal. La un moment dat, a vrut să se întoarcă spre calul lui, dar Finan l-a lovit cu Hoţul-de-Suflete peste coif.

— Nici de cal nu ai nevoie, băiete, i-a spus. Hai, mergi înainte!

Kolfinn s-a uitat ameninţător la mine. Mi s-a părut că vrea să spună ceva, dar a socotit că este mai bine să tacă. Părul lui lung legat în coadă îi atârna pe spate. Din el picura apă, iar cizmele lui lipăiau în timp ce se îndrepta spre supravieţuitorii înconjuraţi de lăncierii lui Egil.

— A fost mult prea uşor, a mormăit el atunci când m-am apropiat de el.

Aveam opt ostatici de la care luaserăm zalele, armele şi coifurile. Şeful lor era un bărbat ursuz pe nume Hobern. L-am tras deoparte, iar ceilalţi i-au aruncat în râu pe însoţitorii lor ucişi. Unul dintre oamenii lui Egil îi spunea lui Kolfinn să-şi scoată zalele, dar l-am oprit.

— Lasă-l, i-am spus.

— Stăpâne?

— Lasă-l, am repetat.

L-am împins pe Hobern către locul în care se întâlneau cele două râuri. Eram urmaţi de Thorolf care ţinea în mână toporul lui uriaş pregătit, parcă, să lovească spinarea lui Hobern.

— Ce au convenit Æthelstan şi Guthfrith? l-am întrebat pe Hobern.

— Convenit?

— Atunci când Guthfrith i-a jurat credinţă lui Æthelstan, ce au stabilit?

— Tribut, trupe, misionari, mi-a răspuns el pe un ton amărât.

Nu prea voia să vorbească, dar Thorolf l-a pus în genunchi. Hobern nu mai avea arme, coif şi zale. Tremura tot sub ploaia rece. Acum, îl îmboldeam să vorbească ţinând un cuţit lipit de faţa lui.

— Misionari? l-am întrebat pe un ton vesel.

— Guthfrith trebuie să fie botezat, a murmurat el.

— Şi voi, ceilalţi? l-am întrebat râzând. Va trebui să vă creştinaţi?

— Aşa se spune, stăpâne.

N-ar fi trebuit să fiu surprins. Æthelstan voia să-i unească pe toţi saxonii într-o singură ţară, Englaland, dar voia şi ca toţi cei din Englaland să fie creştini. Northumbria era departe de a fi o ţară creştină. Ea fusese cârmuită de către danezi şi de către vikingi aproape toată viaţa mea şi tot mai mulţi păgâni veneau de dincolo de mare. Æthelstan putea creştina ţara măcelărindu-i pe păgâni, dar asta ducea la un război pentru că vikingii de peste mare ar fi intervenit. Ar fi fost mai bine, mult mai bine, să-i convertească pe vikingi şi cea mai rapidă cale pentru a face acest lucru era să-i convertească pe şefii lor. Aşa se întâmplase în Anglia de Est şi în Mercia, unde danezii care se stabiliseră acolo se închinau acum zeului crucificat, unii dintre ei, precum episcopul Oda, chiar crescuseră în biserici. Æthelstan îl voia mort pe Guthfrith, dar uciderea lui n-ar fi făcut altceva decât să atragă pretendenţi la tron dintre membrii familiei sale, dintre care, cel mai probabil, ar fi putut fi Anlaf, vikingul ale cărui corăbii acoperiseră întreaga mare şi ale

cărui armate îi învinseseră pe toţi rivalii lui irlandezi. Pentru Æthelstan era mai bine să-l lase pe Guthfrith cel mediocru pe tron, să-l oblige să se boteze, să-i umple ţara de garnizoane cu trupe saxone loiale şi să-i slăbească autoritatea obligându-l să-i plătească un tribut gras.

— Şi de ce te-a trimis Guthfrith să mă urmăreşti? l-am întrebat.

La început, Hobern a ezitat, dar eu am ridicat cuţitul până ce i-a ajuns aproape de ochi.

— Vă urăşte, stăpâne.

— Şi?

Încă o ezitare, o altă ridicare a cuţitului.

— Vă doreşte moartea, stăpâne.

— Pentru că l-am împiedicat să ajungă la Constantin al Scoţiei?

— Pentru că vă urăşte, stăpâne.

— Şi Æthelstan îmi doreşte moartea?

Mi s-a părut că întrebarea mea l-a surprins, dar a ridicat din umeri.

— Nu a spus aşa ceva, stăpâne.

— Dar Guthfrith a spus-o, stăpâne?

— A spus că trebuie să-i plătiţi tribut, stăpâne.

— Eu? Să-i plătesc tribut rahatului ăluia?

Hobern a ridicat iarăşi din umeri ca pentru a spune că nu se simte răspunzător pentru răspunsul pe care mi-l dăduse.

— Regele Æthelstan a spus că Bebbanburgul se află în regatul lui Guthfrith şi că ar trebui să-i juraţi credinţă acestuia. Şi a mai spus că pământurile Domniei Voastre îl pot îmbogăţi pe Guthfrith.

— Deci Guthfrith va trebui să-mi declare război?

— Va trebui să vă ceară tribut, stăpâne.

Şi, dacă voi refuza să plătesc, ceea ce aş şi face, Guthfrith îmi va lua vitele pentru ce socoteşte el că i se cuvin. Asta va însemna război între Eoferwic şi Bebbanburg, un război care ne-ar şubrezi pe amândoi şi i-ar oferi lui Æthelstan un motiv pentru a interveni ca să asigure pacea.

— Cine a fost arcaşul de aseară? l-am întrebat pe neaşteptate.

— Aseară, stăpâne? m-a întrebat Hobern, apoi a tresărit când a simţit vârful cuţitului sub ochiul lui stâng. Kolfinn, stăpâne, a murmurat el.

— Kolfinn!

Poate glasul meu suna surprins, dar mă aşteptasem oarecum să fi fost acel tânăr furios care mă acuzase de laşitate.

— Este vânătorul-şef al lui Guthfrith, stăpâne, a mai îngăimat Hobern.

— Guthfrith i-a poruncit să mă omoare?

— Nu ştiu, stăpâne, mi-a răspuns înfiorat. Nu ştiu.

— Guthfrith a primit solii lui Constantin, aşa-i? l-am întrebat împingând puţin vârful cuţitului.

— Da, stăpâne, a încuviinţat el.

— Ce vrea Constantin? O alianţă cu Guthfrith?

— Da, stăpâne.

— Constantin îl va lăsa pe Guthfrith pe tron?

Hobern a şovăit, dar, văzând muchia cuţitului, mi-a răspuns:

— Nu, stăpâne.

— Nu?

— I-a promis lui Guthfrith că va avea Bebbanburgul.

— Bebbanburgul, am repetat eu pe un ton categoric.

— Constantin aşa i-a promis.

Am simţit un junghi în genunchi şi am tras o înjurătură.

— Guthfrith este un mare idiot, am zis pe un ton aspru. Constantin şi-a dorit dintotdeauna Bebbanburgul. Crezi că i l-ar da lui Guthfrith?

Mi-am pus cuţitul în teacă şi m-am îndepărtat câţiva paşi. Eram oare surprins? Constantin l-a trimis pe Domnall la Bebbanburg cu oferta unui tratat generos, dar această ofertă ascundea, de fapt, ambiţia de a stăpâni Northumbria şi, aşa cum generaţii întregi de vikingi îşi dăduseră seama, pentru a-ţi asigura cârmuirea Northumbriei aveai nevoie de fortăreţele ei puternice. Dacă

Guthfrith s-ar fi aliat cu Constantin, el nu ar mai fi avut multe zile de trăit şi, după moartea lui, pe fortăreaţa mea ar fi fluturat flamura Albei.

— Ce-ai aflat? m-a întrebat Finan care era în spatele meu.

— Că nu trebuie să ai încredere în nimeni.

— O, asta-i foarte folositor, a zis el pe un ton sarcastic.

— Toţi vor Bebbanburgul. Absolut toţi.

— Ce vrei să faci acum?

— Să termin o ceartă, am spus eu furios. Ai adus spada nenorocitului ăstuia?

— Spada lui Kolfinn? Da, iat-o.

Mi-a întins spada.

— Dă-i-o.

— Dar...

— Dă-i-o.

M-am îndreptat încet către ostaticii rămaşi fără speranţe. Kolfinn era singurul care purta zale, dar era ud din cap până în picioare şi tremura în bătaia rafalelor de vânt rece care aduceau ploaia dinspre răsărit.

— Mi-ai zis că sunt laş, i-am spus. Ia-ţi spada.

S-a uitat agitat de la mine la Finan după care a luat spada pe care i-o întindea irlandezul.

Am scos Răsuflarea-Şarpelui din teacă. Eram furios, dar nu din cauza lui Kolfinn, nici măcar din cauza lui Guthfrith. Eram furios pe mine pentru că nu recunoscusem ceea ce era limpede ca lumina zilei. Pe de o parte, era Englaland aproape de a lua fiinţă, de cealaltă parte era Alba şi ambiţia ei de a stăpâni pe tot mai mult teritoriu, iar, între ele, se afla Northumbria, nici păgână, nici creştină, nici scoţiană, nici anglică şi care, în curând, avea să facă parte din unul dintre cele două regate. Şi asta însemna că va trebui să lupt, chiar dacă vreau, chiar dacă nu vreau.

Acum, însă, era o luptă mai uşoară, una care avea să-mi domolească furia cea mare.

— Mi-ai spus că sunt laş şi m-ai provocat, i-am spus lui Kolfinn. Îţi accept provocarea.

M-am îndreptat repede către el, m-am oprit şi am făcut un pas înapoi. El s-a retras şi am văzut că cizmele pline de apă îi încetineau mişcările. M-am apropiat din nou de el, am rotit larg Răsuflarea-Şarpelui şi am îndreptat spada spre el, ceea ce l-a făcut să-şi ridice spada pentru a lovi la rândul lui. Am făcut un pas lateral şi lovitura lui nu a avut niciun efect.

— Asta-i tot ce poţi face? i-am zis pe un ton batjocoritor. Cum ai strâns brăţările alea? Luptând cu nişte copii?

— Eşti mort, tataie, a zis el şi s-a îndreptat către mine.

M-a atacat atât de repede şi de sălbatic încât mi-a fost destul de greu să parez prima lui lovitură, dar hainele îmbibate cu apă îl făcea să pară lipsit de îndemânare. Şi eu eram ud, dar nu atât de tare precum era Kolfinn. S-a schimonosit şi a atacat din nou. E adevărat că şi eu l-am îmboldit să facă asta dându-mă înapoi ca şi cum asaltul lui sălbatic m-ar fi făcut să mă îndepărtez de el. Am văzut că faţa i s-a luminat de bucurie la gândul că el va fi cel care l-a învins pe Uhtred al Bebbanburgului. Voia ca lupta să se termine repede. A scrâşnit din dinţi, a păşit către mine şi a încercat să-mi spintece pântecele cu spada. Am evitat lovitura, m-am apropiat de el şi l-am lovit cu mânerul spadei peste faţă. I-am zdrobit un ochi şi durerea resimţită i-a redus forţa de atac.

S-a clătinat şi s-a aplecat în spate. L-am împins cu putere şi a căzut la pământ.

— Mi-ai spus că sunt laş, i-am spus.

L-am lovit cu Răsuflarea-Şarpelui peste încheietura mâinii. Degetele au slăbit strânsoarea şi am putut să-i iau spada şi să o arunc în iarba udă.

— Nuuu! a ţipat el.

— Nu vreau să-ţi văd mutra roşcovană în Walhalla, i-am spus eu.

Apoi, folosindu-mă de ambele mâini, i-am înfipt Răsuflarea-Şarpelui în piept. Tăişul spadei a trecut prin zale, prin piele şi prin

oase. S-a zbătut puţin, a scos un geamăt urmat de un suspin adânc. Am scos spada din trupul lui şi i-am aruncat-o lui Roric.

— Curăţ-o, i-am spus.

M-am aplecat şi am scos cele şase cercuri de pe braţul lui Kolfinn, două de aur şi patru de argint, dintre care unul era ghintuit cu granate.

— Ia-i şi centura spadei, i-am spus lui Roric.

Am luat tot ce era de valoare de la oamenii lui Guthfrith: caii, banii, zalele, coifurile, cizmele şi armele.

— Spune-i lui Guthfrith că e bine-venit să vină să şubrezească Bebbanburgul sau măcar să încerce să facă acest lucru, i-am spus lui Hobern.

Ne-am întors în tabără. În mod sigur, Guthfrith ne-a văzut trecând împreună cu cei doisprezece cai fără călăreţi, dar a rămas ascuns în adăpostul lui.

Fraomar mă aştepta. A făcut o plecăciune când am descălecat şi, pe faţa lui pistruiată, a apărut o expresie de groază la vederea cailor capturaţi şi a oamenilor lui Egil care cărau armele luate drept pradă. Nu a spus nimic, doar a făcut încă o plecăciune.

— Lord Uhtred, regele doreşte să vă vadă.

— Să aştepte, trebuie să-mi pun haine uscate.

— Aşteaptă cam de mult timp, stăpâne.

— Înseamnă că ştie ce înseamnă aşteptarea.

Nu m-am schimbat. Ploaia spălase sângele lui Kolfinn de pe zalele mele, dar pe mantie rămăseseră pete care din roşu deveniseră aproape negre fără a lăsa, însă, îndoieli asupra provenienţei lor. L-am făcut să aştepte puţin pe Fraomar, apoi am pornit călare către apus spre mănăstirea Dacore care se afla într-o vale şi care era înconjurată de câmpuri pestriţe şi livezi bine îngrijite. Pe câmpuri, se înghesuiau mai multe corturi şi adăposturi pe care fluturau flamuri murdare şi ţarcuri pline de cai. De jur-împrejurul mănăstirii de lemn care-l adăpostea pe Æthelstan, se afla şi cea mai mare parte a armatei lui.

La intrarea în mănăstire, a trebuit să renunţ la Răsuflarea-Şarpelui. Doar luptătorii de casă ai regelui aveau dreptul să aibă arme asupra lor. Cu toate acestea, Hywel nu se neliniştise în privinţa spadei cu o seară înainte. Îi luasem pe Finan şi Egil cu mine. Şi ei au pus Hoţul-de-Suflete şi Viespea pe masa pe care se găseau multe alte spade. Am lăsat şi pumnalele, acele arme scurte cu tăiş dublu care pot face mult rău într-un zid de scuturi. Pumnalul meu, Acul-Viespii, îi luase viaţa lui Waormund în ziua în care i-am predat coroana lui Æthelstan şi moartea lui Waormund a dus la prăbuşirea armatei care i se opunea lui Æthelstan.

— Ar trebui să-l numesc Făcătorul-de-Regi, i-am spus majordomului care se uita mut la mine fără să înţeleagă ce vreau să spun.

Fraomar ne-a condus printr-un coridor lung.

— Nu mai sunt mulţi călugări aici, ne-a spus în timp ce treceam pe lângă uşile unor chilii goale. Regele a avut nevoie de camere pentru însoţitorii lui, aşa că fraţii au fost trimişi în altă parte, spre miazăzi. Dar stareţul este fericit.

— Fericit?

— Da, i-am refăcut trapeza şi regele a fost, fireşte, foarte generos. A dăruit mănăstirii ochiul Sfintei Lucia.

— Ce-a dăruit?

— Sfintei Lucia i s-au scos ochii înainte de martiriu, ne-a explicat Fraomar. Sanctitatea Sa Papa i-a trimis regelui Æthelstan unul dintre ochii ei. Este un adevărat miracol! Ochiul nu s-a uscat deşi Sfânta Lucia a murit cu şapte sute de ani în urmă! Sunt sigur că regelui îi va face plăcere să vi-l arate.

— Abia aştept, am mormăit.

Nu am mai zis nimic căci doi străjeri, amândoi îmbrăcaţi în mantiile stacojii ale lui Æthelstan, au deschis cele două uşi masive ale unei camere.

Aceasta trebuie să fi fost cea refăcută recent. Mirosea încă a lemn crud. Era o cameră lungă şi înaltă cu bârne groase sub acoperişul de

paie. Cele şase ferestre mari erau închise din cauza ploii. Încăperea era luminată de mai multe lumânări groase aflate pe mesele lungi în jurul cărora se aflau cincizeci sau şaizeci de oameni. La capătul celălalt al încăperii fusese amplasat un podium. Acolo, se afla o masă înaltă aşezată sub un crucifix uriaş.

Am fost întâmpinat cu aclamaţii puternice, ceea ce m-a surprins, dar m-a şi bucurat. Unii dintre cei prezenţi s-au ridicat în picioare pentru a mă întâmpina. Erau oameni alături de care mă aflasem umăr lângă umăr în ziduri de scuturi. Merewalh, acel extraordinar bărbat care comandase trupele de casă ale lui Æthelstan, mi-a strâns mâna, iar Brihtwulf, un luptător tânăr care fusese în fruntea oamenilor săi alături de mine la Crepelgate, m-a îmbrăţişat, după care s-a tras înapoi căci o voce tăioasă ceruse să fie linişte şi ordine în încăpere.

Æthelstan stătea împreună cu alţi şase bărbaţi la masa aşezată sub acel crucifix uriaş. Episcopul Oda, aflat lângă rege, făcuse linişte în încăpere lovind în masă cu mânerul unui cuţit. Æthelstan era la mijlocul mesei. Mai multe lumânări îşi aruncau lumina asupra diademei de aur aşezată peste părul lui lung, negru, şi asupra firelor de aur împletite în buclele lui. Cred că Oda ceruse linişte pentru că eu ar fi trebuit să-l salut pe rege înainte de a sta de vorbă cu ceilalţi oameni. Avea, bineînţeles, dreptate, drept care am făcut o respectuoasă plecăciune.

— Maiestate, am spus cu multă consideraţie în glas.

Æthelstan s-a ridicat în picioare ceea ce au făcut şi ceilalţi aflaţi de faţă. Hârşâitul băncilor pe podea a spart tăcerea. Am făcut o nouă plecăciune.

Liniştea s-a instalat din nou. Æthelstan se uita fix la mine. Eu mă uitam la el. Părea, pe bună dreptate, mai bătrân. Tânărul pe care mi-l aminteam devenise un rege arătos cu tâmple uşor înspicate şi cu fire sure în barbă. Faţa lui lungă era mai aspră.

— Maiestate, am spus din nou pentru a sparge liniştea care se instalase.

Æthelstan a zâmbit.

— Prietene, a spus el cu căldură în glas. Vechiul meu prieten! Vino! Mi-a făcut semn din mână, apoi li s-a adresat servitorilor care stăteau în umbră la marginea camerei. Bănci pentru însoţitorii lui Lord Uhtred, a zis arătând către una dintre mesele aflate mai jos. Şi aduceţi-le vin şi mâncare. Vino, Lord Uhtred! mi-a spus zâmbind din nou. Vino lângă mine!

Am pornit spre el, dar m-am oprit.

Patru dintre oamenii care stăteau lângă Æthelstan erau luptători tineri cu gâturile şi braţele pline de aurul succesului. L-am recunoscut pe Ingilmundr care zâmbea şi pe Ealdred cu faţa lui ursuză. Ceilalţi doi îmi erau necunoscuţi.

Mai erau doi preoţi împreună cu ei, ceea ce nu era o surpriză pentru mine. Episcopul Oda, aşezat la loc de cinste la dreapta lui Æthelstan, la fel ca Ingilmundr şi Æthelstan, îmi zâmbea.

Dar preotul aflat la stânga lui Æthelstan nu zâmbea. Stătea încruntat. Nu-mi era prieten, ci mă ura.

Era fiul meu mai mare.

Când l-am recunoscut pe fiul meu, m-am oprit plin de uimire. Uimire şi dezgust. Am fost tentat să întorc spatele şi să plec, dar n-am făcut-o. M-am uitat la Æthelstan şi am văzut că zâmbetul lui se transformase într-o expresie în care se amestecau provocarea şi amuzamentul. Îşi dorea această confruntare. Nu ştiu care era scopul lui, dar celebra aversiune a fiului meu faţă de păgâni făcea parte din intenţia lui.

Æthelstan îmi era dator. Cu ani în urmă, la Lundene, unde drumul spre Crepelgate era îmbibat cu sângele saxonilor de vest, el recunoscuse că-mi este dator. Îi dădusem oraşul şi, odată cu el, coroana a trei regate: Mercia, Anglia de Est şi Wessex. Dar, după aceea, m-a ignorat pur şi simplu. Acum înţelegeam. Æthelstan avea sfetnicii lui: luptători ca Ingilmundr şi Ealdred şi preoţi ca Oda. Acum, avea încă unul: preotul Oswald care mă ura. Mi-am adus

aminte că preotul galez Anwyn îmi spusese cu o noapte în urmă că episcopul Oswald ţinea o predică. Fiul meu era episcop şi sfetnic apropiat al lui Æthelstan.

La naştere, primise numele Uhtred. Aceasta era tradiţia familiei noastre. Fratele meu mai mare se numea tot Uhtred. Un danez îi tăiase capul pe care-l aruncase în faţa Porţii cu Cranii de la Bebbanburg. În acea zi, tatăl meu mi-a dat mie numele Uhtred şi, de atunci, aşa a rămas până acum.

Şi eu i-am dat numele Uhtred fiului meu mai mare, dar el a fost, întotdeauna, o mare dezamăgire pentru mine. Fusese un copil agitat şi neliniştit, speriat de luptătorii mei de casă îmbrăcaţi în zale şi care nu voise niciodată să înveţe mânuitul armelor. Trebuie să recunosc şi că nu am fost un părinte bun. Mi-am iubit copiii, dar mereu eram plecat la război. După ce a murit Gisela, am petrecut puţin timp cu ei. Alfred i-a dus pe băieţi la o şcoală din Wintanceaster unde Uhtred a supt cu lăcomie la sânul creştinătăţii. Îmi amintesc oroarea pe care am încercat-o atunci când l-am văzut îmbrăcat în robă albă cântând în corul bisericii. Amândoi băieţii erau creştini. Doar mult iubita mea fată păstrase credinţa în zeii cei vechi.

Fiul meu mai mic, acum purtând numele Uhtred, este creştin, dar el s-a dedicat vieţii de luptător. El a învăţat meşteşugul mânuirii spadei, a lăncii şi a scutului, în timp ce fratele lui mai mare a mers pe un alt drum: acela de a deveni un preot creştin şi, pentru asta, l-am dezmoştenit. Îl numeam părintele Iuda, un nume pe care îl adoptase înainte de a-şi alege noul nume, Oswald. Îl uitasem şi apăruse rareori în viaţa mea. Fusese cu mine în ziua în care fiul meu mai mic îl omorâse pe Sigurd Ranulfson şi fratele lui Sigurd, Cnut, era gata-gata să mă omoare. Părintele Oswald, ascuns în spatele zidului nostru de scuturi, se ruga şi ne încuraja, dar nu ne-am împăcat. Îi ura pe păgâni, iar eu uram faptul că el se lepădase de credinţa familiei mele.

Apoi, Brida, o târfă care-i ura pe creştini, care-mi devenise metresă şi care, până la urmă, a ajuns să mă urască şi pe mine, l-a

capturat pe părintele Oswald şi l-a castrat. Şi ea a murit, spintecată de fiica mea. Părintele Oswald s-a vindecat greu. Am avut grijă de el, m-am bucurat când l-am văzut vindecat, dar nu l-am putut ierta pentru că părăsise Bebbanburgul. De atunci, nu ne-am mai vorbit, dar, uneori, în întunericul nopţii, când vântul venit de peste mare mătura acoperişul fortăreţei, mă gândeam la el, dar niciodată cu afecţiune, doar cu regret şi mânie. El trădase datoria familiei noastre, aceea de a păstra Bebbanburgul până când haosul de pe urmă va acoperi pământul, oceanele vor fierbe şi zeii se vor prăbuşi în sânge.

Şi iată-l aici. Era episcop. Se uita la mine de pe podium. Avea o expresie severă pe chip. Se afla acolo lângă regele lui, aşezat pe un loc de onoare.

— Vino, Lord Uhtred, a zis Æthelstan din nou cu zâmbetul pe buze. Fii bine-venit! Vino!

Tatăl meu spunea că recunoştinţa este boala câinilor. Am urcat pe podium şi m-am uitat să văd dacă Æthelstan păstrează vreo urmă de boală şi dacă fiul meu cel mare, care nutrea resentimente faţă de mine, se va strădui să distrugă ambiţia vieţii mele, aceea de a păstra Bebbanburgul pe vecie.

Wyrd bið ful ãræd.

Soarta este neînduplecată.

Cinci

Am mâncat puţin şi am băut şi mai puţin. Æthelstan m-a aşezat pe locul de onoare în dreapta lui spunându-i părintelui Oda să se mute puţin mai departe de el pentru a-mi face loc mie. Regele mi-a oferit vin, şuncă, brânzeturi, pâine proaspătă şi migdale despre care mi-a spus că îi fuseseră trimise în dar de către regele francilor. S-a interesat de sănătatea mea şi m-a întrebat despre Benedetta.

— Am auzit că trăieşte cu tine, mi-a zis. Sigur că-mi amintesc de ea pe când era la curtea tatălui meu.

— Unde era sclavă, am spus cu cinism.

— Şi-mi aduc aminte că era o femeie foarte frumoasă, a adăugat ignorând tonul pe care îi vorbisem. Da, era sclavă. De aceea nu te însori cu ea, Lord Uhtred?

— Bineînţeles că nu, i-am răspuns scurt.

Mi-am dat seama că, totuşi, era nevoie de o explicaţie, aşa încât am adăugat:

— E superstiţioasă în privinţa căsătoriei.

— Ca şi mine, a spus Æthelstan cu un zâmbet pe buze.

— Ar trebui să te însori, Maiestate. Regatele Domniei Tale au nevoie de un moştenitor.

— Dar există un moştenitor! Fratele meu vitreg, Edmund.

— Îmi amintesc că era un copil enervant.

— Nu ţi-au plăcut niciodată copiii, aşa-i? m-a întrebat râzând. Nici chiar ai tăi.

Am simţit sarcasmul din cuvintele lui.

— Mi-am iubit copiii, dar am pierdut trei dintre ei, i-am spus şi mi-am atins ciocănelul atârnat la gât.

— Trei? m-a întrebat el.

— Am avut un băiat din prima căsătorie, i-am explicat. A murit

de mic.

— Îmi pare rău. N-am ştiut.

— Apoi, a murit Stiorra.

Æthelstan nu m-a întrebat care era cel de-al treilea copil. Înţelesese că mă refeream la episcopul Oswald. Era, într-adevăr, episcop al diocezei Ceaster. Stătea la stânga lui Æthelstan, dar nu ne-am dat nicio atenţie. Când am urcat pe podium, el înclinase uşor din cap în semn de salut plin de indiferenţă, dar eu nu i-am răspuns. Nici măcar nu m-am uitat la el. La un moment dat, când Æthelstan nu era atent, m-am întors către părintele Oda şi l-am întrebat cu glas scăzut:

— De ce nu mi-ai spus?

Nu a trebuit să-i explic lui Oda sensul întrebării mele.

— Regele a vrut să vă facă o surpriză, stăpâne, a spus el ridicând din umeri.

Se uita la mine cu ochii lui gravi şi inteligenţi. Avea o expresie greu de pătruns.

— Vrei să spui că a vrut să mă şocheze.

— Episcopul se roagă pentru împăcare. Toţi facem acest lucru. Fiul Domniei Voastre este un om bun, stăpâne.

— Nu este fiul meu.

Furia şi neputinţa mă făceau morocănos. Æthelstan mă primise cu generozitate, dar eu mă simţeam prins în capcană. Uciderea lui Kolfinn fusese floare la ureche, dar această primire frumoasă în trapeza abia refăcută mă umplea de teamă.

— Prinţul Edmund este un bărbat promiţător! a spus Æthelstan pe un ton entuziast. A devenit un bun luptător, stăpâne. A vrut să vină cu noi în nord, dar l-am lăsat la Wintanceaster cu deplină autoritate acolo.

În loc de răspuns, am mormăit ceva, apoi m-am uitat prin încăperea luminată de lumânări. Cei aşezaţi la mesele de jos se uitau la mine. Îi cunoşteam pe mulţi dintre ei, dar pentru tinerii de acolo eram un străin, o relicvă, un nume din trecut. Auziseră despre mine,

auziseră poveşti despre oameni ucişi şi armate înfrânte, vedeau cercurile strălucitoare de pe braţele mele şi cicatricile de pe obraji, dar vedeau şi barba sură şi ridurile care-mi cutau faţa. Eu eram trecutul, ei erau viitorul. Eu nu mai contam.

Æthelstan s-a uitat la ferestrele închise.

— Cred că iese soarele, a spus el. Abia aşteptam să călăresc puţin. Mă însoţeşti?

— Eu am făcut o plimbare călare azi-dimineaţă.

— Pe ploaia asta?

— Am căutat un om pe care trebuia să-l omor.

S-a uitat la mine. Ochii lui negri erau înfundaţi în orbite. Duşmanii îl numeau „băiat drăguţ", dar toţi acei duşmani plecaseră pe lumea cealaltă, iar „băiatul drăguţ" îşi depăşise copilăria şi devenise un bărbat chipeş, chiar impunător.

— E mort acum, i-am mai spus.

Am văzut o urmă de zâmbet pe buzele lui. Ştia că îl provoc, dar nu a dat curs supărării pe care i-o putea provoca un astfel de comportament din partea mea. El interzisese certurile şi poruncise ca nimeni să nu poarte arme, iar eu tocmai mărturisisem că am ucis un om. A trecut uşor peste asta.

— Plecăm călare şi vom lua şi şoimi, da? mi-a zis cu fermitate în glas. A bătut din palme cerând ca toată lumea să fie atentă. A ieşit soarele! Mergem la vânătoare?

Şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat în picioare obligându-i şi pe ceilalţi să facă acelaşi lucru.

Deci, iată-ne plecând la vânătoare.

Nici episcopul Oda, nici episcopul Oswald nu au mers cu noi, ceea ce a fost un motiv de uşurare pentru mine. Oda îmi spusese că Æthelstan vrea să vadă o împăcare şi m-am temut că voi fi obligat să fiu toată după-amiaza în compania fiului meu mai mare. Æthelstan a călărit alături de mine un timp, iar ceilalţi călăreţi mergeau în spatele nostru. Vreo doisprezece luptători îmbrăcaţi în

zale, bărbaţi cu lănci lungi având pe ei mantii stacojii, ne escortau călare pe armăsari puternici.

— Ţi-e teamă de duşmani? l-am întrebat pe Æthelstan când am plecat de la mănăstire.

— Nu mi-e teamă, mi-a răspuns el cu voioşie în glas. Sunt bine păzit.

— Şi eu sunt păzit, am replicat. Cu toate acestea, un arcaş a încercat să mă omoare seara trecută.

— Am auzit. Crezi că vor încerca să mă străpungă şi pe mine?

— Poate.

— Crezi că a fost unul dintre oamenii lui Hywel?

Mi-am dat seama că ştia că fusesem în cortul lui Hywel seara trecută.

— Galezii folosesc arcuri de vânătoare lungi, dar Hywel jură că n-a fost unul dintre oamenii lui.

— Sunt sigur că aşa este, mi-a spus zâmbind. Hywel nu are vreo neînţelegere cu tine şi a încheiat pace cu mine. Am încredere în el. Ai încercat vreodată să întinzi un arc lung de vânătoare? Eu am încercat o dată. Dumnezeule mare, trebuie să fii foarte puternic! Am tras de coardă cât am putut de tare, dar braţul îmi tremura din cauza efortului făcut.

S-a întors către Ealdred care călărea la stânga lui.

— Ai încercat vreodată să foloseşti un arc mare de vânătoare, Lord Ealdred?

— Nu, Maiestate.

Lui Ealdred nu-i făcea plăcere că era obligat să fie în preajma mea. Nici măcar nu se uita la mine.

— Ar trebui să încerci! i-a spus Æthelstan vesel.

Avea un şoim al cărui cap era acoperit cu glugă. Acesta îşi întorcea capul brusc dintr-o parte în alta în timp ce noi vorbeam.

— Este un mascul, mi-a spus Æthelstan ridicând mâna pentru a-mi arăta şoimul. Lord Ealdred preferă şoimii femele. Sunt mai mari, este adevărat, dar nemernicul ăsta mic e mult mai rău.

— Toţi sunt răi, am spus eu.

Eu nu aveam nicio pasăre. Atunci când vânez, îmi place să folosesc o lance pentru mistreţi, dar fiului meu, cel de-al doilea fiu, îi plăcea să vâneze cu şoimi. Îl lăsasem la comanda Bebbanburgului şi speram că niciun nemernic nu va încerca să-mi ia fortăreaţa în timp ce eu mă aflam în cealaltă parte a Northumbriei.

Ne-am întors în tabără. Æthelstan şi-a oprit calul lângă marile pietre circulare care se aflau lângă cortul lui. A făcut semn către bolovanul aflat la intrare.

— Nimeni nu poate explica ce-i cu pietrele astea, a zis el.

— Le-au pus oamenii din vechime.

— Da, da, dar de ce?

— Pentru că nu aveau altceva mai bun de făcut, Maiestate, a intervenit Ealdred.

Æthelstan s-a uitat la pietre şi s-a încruntat uşor. Oamenii ne-au văzut şi unii dintre ei s-au îndreptat către noi, dar gărzile călare i-au trimis înapoi.

— Sunt atât de multe peste tot în regat, a spus Æthelstan vorbind despre pietre. Cercuri uriaşe de piatră şi nu ştim de ce le-au pus aici.

— Superstiţie păgână, a zis Ealdred nepăsător.

— Fiul tău ar trebui să pună să fie distruse, a spus uitându-se la mine.

Se referea la fiul meu cel mare.

— De ce?

— Pentru că sunt păgâne, fireşte.

— Zeii aceia sunt morţi, nu ne mai pot face niciun rău, am spus arătând către piatră.

— Nu au fost niciodată vii, Lord Uhtred. Nu există decât un singur Dumnezeu!

Æthelstan a făcut un semn către şeful escortei şi i-a spus:

— Nu-i mai alungaţi pe oameni! Nu vor să facă nimic rău!

Vorbea despre oamenii care veniseră să-l vadă. S-a îndreptat către ei, s-a apropiat de ei şi le-a vorbit. I-am auzit cum râdeau.

„Are talent”, mi-am zis în gând. Oamenii îl plac. Arăta ca un rege, bineînţeles, dar Æthelstan adăugase coroanei propria sa eleganţă. Acum, pe cap avea o diademă simplă din aur care strălucea în lumina slabă a soarelui. Calul lui, un armăsar înalt, sur, era acoperit cu o bucată de piele fină ornamentată cu însemne de aur, vârful lăncilor lui erau făcute din aur, iar mantia lui lungă era tivită cu fire de aur. M-am uitat la feţele oamenilor şi am văzut cât erau de încântaţi că regele lor se oprise să stea de vorbă cu ei. Zâmbeau de bucurie şi râdeau la spusele lui. Auziseră zvonurile. Cine nu le auzise? Zvonuri care spuneau că regele lor refuză să se căsătorească şi preferă compania tinerilor arătoşi, dar nu le păsa de ele pentru că Æthelstan arăta ca un rege, pentru că fusese în fruntea lor în bătălii şi se dovedise la fel de curajos şi puternic ca oricare dintre luptătorii lui şi pentru că-l plăceau. Aveau încredere în el. Acum glumea cu ei şi ei îl aclamau.

— Este un om bun, mi-a spus Ealdred care venise călare lângă mine.

— Întotdeauna a fost aşa, i-am răspuns încă uitându-mă la Æthelstan.

A urmat o pauză stânjenitoare, apoi Ealdred a tuşit uşor.

— Ar trebui să-mi cer iertare, stăpâne.

— Ar trebui?

— Seara trecută nu am ştiut cine sunteţi.

— Acum ştii, i-am răspuns scurt şi am dat pinteni calului.

M-am purtat urât. Ştiam asta, dar nu m-am putut stăpâni. În jurul meu erau prea multe secrete, prea mulţi oameni plini de ambiţii erau cu ochii aţintiţi asupra Northumbriei, ţara în care trăiam. Sunt nobilul[13] Uhtred din Northumbria. Strămoşii mei au luat acest pământ de la britoni şi l-au păstrat luptând împotriva danezilor şi a vikingilor. Acum, era rândul meu să-l apăr. Dar de cine?

Mi-am întors calul şi, ignorându-l pe Ealdred, m-am uitat către

[13] În original *jarl,* titlu nobiliar în istoriografia scandinavă.

Egil care stătea de vorbă cu Ingilmundr, un prieten viking de-ai lui. Acesta a văzut că mă uitam la ei şi a făcut o plecăciune din cap. Nu i-am răspuns. M-am uitat doar la crucea mare de argint care-i atârna la gât.

Finan a venit lângă mine.

— Ai aflat ceva? a întrebat nerăbdător.

— Nimic.

— Eu am aflat că Ingilmundr a fost botezat, a spus repede.

— Am văzut crucea.

— Nici nu e greu de văzut! Poţi crucifica o oaie pe ea. Şi spune că-i va îndemna pe toţi vikingii de la Wirhealum până la Ceaster să se boteze şi ei.

— Ceaster, am mormăit eu pe un ton morocănos.

— Pentru că episcopul Oswald i-a convins să accepte adevărul lui, a zis Finan vorbind fără intonaţie. Ştia că e mai bine să spună „episcopul" şi nu „fiul tău". Şi a reuşit, a continuat el.

Am mormăit iar ceva. Păgânii se converteau, bineînţeles. Episcopul Oda era o dovadă. Iar eu aveam tot atâta încredere în Ingilmundr câtă aş fi putut avea într-un lup flămând la stână.

— Ingilmundr mi-a mai spus că acum toţi suntem angli.

— Şi suntem?

— Credeam că te bucuri.

Am râs uşor. Æthelstan, care se apropia de noi, m-a auzit.

— Eşti binedispus, Lord Uhtred.

— Ca întotdeauna în preajma Domniei Tale, Maiestate, am spus eu pe un ton acru.

— Finan, prietene! Ce mai faci?

Dar Æthelstan nu a aşteptat răspuns la întrebarea lui şi a spus:

— Să călărim spre miazănoapte! Lord Uhtred, mă însoţeşti?

Am trecut de vadul de pe râul Eamot şi am mers pe lângă drumul roman. La plecarea din tabără, Æthelstan chemase un servitor ca să ia şoimul din mâna lui.

— Nu-i place să zboare atunci când e multă umezeală în aer, mi-a

explicat el.

Îmi dădusem, oricum, seama că nu avea de gând să vâneze. Ne însoţeau mai mulţi călăreţi. Toţi aveau mantii stacojii, zale, coifuri, scuturi şi lănci grele. Unii dintre ei mergeau în faţa noastră şi cercetau colinele. În jurul nostru, formaseră un cordon de protecţie. Mergeam pe o ridicătură acoperită cu iarbă spre un loc unde se afla un pătrat cu pereţi din lemn pe care crescuseră buruieni şi licheni.

— Asta a fost, probabil, o tabără romană, mi-a explicat Æthelstan în timp ce descălecam. Să facem câţiva paşi!

Apărătorii lui în mantii stacojii au înconjurat fosta tabără, dar înăuntru am intrat doar noi doi.

— Ce ţi-a spus Hywel aseară? m-a întrebat direct.

Am fost surprins de felul brusc în care mă întrebase, dar i-am spus adevărul ştiind că-i va face plăcere să audă ce-i spun.

— Va respecta tratatul încheiat cu Domnia Ta.

— Aşa va face, aşa va face. A tăcut câteva momente şi s-a încruntat puţin. Cel puţin, mă gândesc că aşa va face.

— Dar ai fost aspru cu el, Maiestate.

— Aspru? m-a întrebat surprins.

— Mi-a spus că-ţi plăteşte douăzeci şi patru de livre de aur, trei sute de livre de argint şi zece mii de vite în fiecare an.

— Aşa este.

— Regii creştini nu pot asigura pacea fără a cere un preţ în schimb?

— Nu este un preţ, mi-a explicat el. Suntem o insulă aflată sub asalt. Vikingii ne inundă dinspre Marea Irlandei, flotele vin aduse parcă de vântul de miazănoapte, luptătorii lor vor să ocupe pământurile noastre. Ţara Galilor este un teritoriu mic şi vulnerabil. Coastele ei au fost deja atacate. Aceşti bani, Lord Uhtred, sunt folosiţi pentru lăncile care o vor apăra.

— Lăncile Domniei Tale?

— Ale mele, într-adevăr! Hywel nu ţi-a spus? Dacă ţara lui va fi atacată, eu o voi apăra. Vreau să menţin o pace creştină, o alianţă a

tuturor naţiunilor creştine împotriva nordului păgân. Şi orice război costă bani.

— Pacea Domniei Tale înseamnă ca, până la urmă, cel slab să-i plătească celui puternic. Nu ar trebui să-i plăteşti Domnia Ta lui Hywel ca să aibă propria armată puternică?

Mi s-a părut că Æthelstan nu a luat în seamă întrebarea mea. S-a încruntat şi a făcut câţiva paşi.

— Suntem o insulă. Un atac asupra unui regat creştin este un atac împotriva noastră, a tuturor. Trebuie să existe un conducător. Dumnezeu a hărăzit ca noi să fim cel mai mare şi mai puternic regat, aşa încât noi vom conduce lupta împotriva oricăror păgâni care vor veni aici pentru a ne prăda insula.

— Deci, dacă vikingii vor debarca în Alba din nord, vei mărşălui într-acolo pentru a te lupta cu ei?

— Dacă regele Constantin nu va putea să se apere? Desigur că aşa voi face.

— Asta înseamnă că Hywel şi Constantin plătesc pentru propria protecţie?

— De ce n-ar plăti?

— Ei nu au cerut protecţia Domniei Tale, am zis cu asprime în glas. Domnia Ta le-ai impus-o.

— Ei nu au viziune. Pacea pe care eu o instaurez este spre binele lor.

M-a condus către peretele scund din lemn. S-a aşezat şi m-a invitat să mă aşez lângă el.

— Cu timpul, vor înţelege.

A tăcut aşteptând ca eu să spun ceva, dar, cum eu tăceam, am văzut că este cuprins de neastâmpăr.

— De ce crezi că i-am chemat pe toţi aici, la Burgham?

— Nu ştiu.

— Aceasta este Cumbria, făcând un semn cu degetele pline de inele bătute cu pietre preţioase. Este pământ saxon, este pământul nostru pe care strămoşii l-au cucerit şi care, de secole, a fost lucrat

de oamenii noştri. Aici sunt biserici şi mănăstiri, drumuri şi iarmaroace şi, cu toate acestea, este cel mai fără de lege ţinut din Britania! Câţi vikingi trăiesc acum aici? Câţi danezi? Owain din Clota pretinde că îi aparţine. Constantin chiar a avut neobrăzarea să numească un cârmuitor al acestui teritoriu! Ce ţară e asta? Este Northumbria!

A apăsat pe ultimele cuvinte şi a dat cu piciorul câte unei pietre pentru fiecare dintre ele.

— Ce a făcut Northumbria pentru a-i alunga pe invadatori? Nimic! Nimic! Nimic!

— Am pierdut mulţi oameni în bătălia cu Sköll Grimmarson la Heahburh, am zis cu toată înverşunarea de care eram capabil. Şi, atunci, nu am primit niciun ajutor din partea Merciei sau a Wessex-ului! Poate pentru că nu le plătisem nimic?

— Lord Uhtred! a spus el ca pentru a mă linişti. Nimeni nu se îndoieşte de curajul tău. Nimeni nu contestă ceea ce îţi datorăm. Am venit să-mi plătesc datoria.

— Cum? Invadând Northumbria? Făcând ceva ce ai jurat să nu faci atât timp cât eu sunt în viaţă?

— Şi tu ai jurat să-l ucizi pe Æthelhelm cel bătrân şi n-ai făcut-o, mi-a răspuns pe un ton liniştit. Alţii au făcut-o.

Mă uitam la el şi mă gândeam că era adevărat, dar şi josnic. Æthelhelm murise pentru că îi învinsesem oamenii, îi măcelărisem capii şi-i obligasem trupele să se lupte cu mine. Fireşte că Æthelstan mă ajutase, dar o făcuse pentru că îi dădusem Crepelgate din Lundene.

— Un jurământ este un jurământ, mi-a spus tot pe un ton liniştit, dar autoritar. Ai jurat să omori un om şi n-ai făcut-o, deci jurământul nu mai este valabil. A ridicat o mână pentru a pune stavilă împotrivirii mele. Şi, în plus, s-a hotărât că jurământul făcut unui păgân nu este întemeiat. Doar jurămintele făcute în numele lui Hristos şi al sfinţilor ne obligă. A ridicat din nou mâna. Cu toate acestea, sunt aici pentru a-mi plăti datoria pe care o am faţă de tine.

Niciun om, nici chiar nobilul Bebbanburgului, nu poate înfrunta armatele a trei regate. Mă simţeam trădat, eram trădat, dar am reuşit să-mi muşc buzele şi să-mi înfrunt furia.

— Datoria, da, am zis.

S-a ridicat şi a început să păşească prin spaţiul îngust dintre pereţii ruinaţi.

— Cumbria este o ţară care nu este bine cârmuită, eşti de acord?

— Aşa este.

— Dar face parte din Northumbria, aşa-i?

— Da.

— Iar Northumbria este un regat anglic, nu-i aşa?

Începusem să mă obişnuiesc cu acest nume, tot aşa cum mă deprinsesem să aud despre Englaland. Erau unii care preferau să-i spună Saxonland, dar saxonii de vest, care erau în fruntea eforturilor de unificare a tuturor celor care vorbeau limba anglică preferau, totuşi, să-i spună Englaland. În ea se întâlneau nu doar saxoni, ci şi cei care erau angli sau iuţi. Nu vom mai fi saxoni, ci angli.

— Northumbria este anglică, am admis eu.

— Cu toate astea, cei mai mulţi oameni din Cumbria vorbesc limbile din nord, nu limba noastră.

Am şovăit puţin, apoi am ridicat din umeri.

— Destul de mulţi, am zis.

— Acum trei zile, am fost la vânătoare cu şoimul meu. M-am oprit să stau de vorbă cu un pădurar. Omul vorbea limba vikingilor! Şi asta, într-o ţară anglică!

— Copiii lui vor vorbi limba noastră, am ţinut să remarc.

— La naiba cu copiii lui! Vor fi crescuţi ca păgâni!

Am lăsat să treacă aceste vorbe uitându-mă, în schimb, la cum păşea Æthelstan. Avea dreptate. Northumbria şi-a impus destul de rar forţa asupra Cumbriei, deşi aceasta făcea parte din regat. Vikingii, sesizând astfel de slăbiciuni, au debarcat pe ţărmurile ei şi s-au stabilit în văi. Nu plăteau tribut Eoferwicului şi doar burgurile

solide de la graniţa Merciei au oprit raidurile lor pe pământurile lui Æthelstan. Şi nu doar vikingii erau cu ochii pe slăbiciunea Cumbriei. Strath Clota, aflată la frontiera nordică a Cumbriei, visa să anexeze acest teritoriu. La fel şi Constantin.

La fel şi Æthelstan.

— Dacă nu-ţi plac vikingii şi vrei ca şi Cumbria să fie anglică, de ce-l ţii pe Guthfrith pe tronul Eoferwicului?

— Nu-ţi place de el.

— Este un idiot.

Æthelstan a încuviinţat, apoi s-a aşezat din nou lângă mine în aşa fel încât să stea cu faţa la mine.

— Prima mea datorie nu este să-i stârpesc pe vikingi, deşi Dumnezeu ştie că i-aş măcelări unul câte unul dacă asta ar fi voia Lui. Prima mea datorie este să-i convertesc. A făcut o pauză aşteptând să spun ceva, dar eu am tăcut, aşa că a continuat să vorbească. Bunicul meu m-a învăţat că aceia care îl servesc pe Domnul nu sunt saxoni sau vikingi, angli sau danezi, ci sunt cei uniţi întru Hristos. Uită-te la Ingilmundr! Pe vremuri era viking şi păgân, iar acum este un creştin în serviciul meu, regele lui.

— Şi e cel care l-a întâlnit pe Anlaf Guthfrithson pe insula Mön, am zis cu asprime în glas.

— La porunca mea, a ripostat el imediat. Şi de ce nu? L-am trimis pe Ingilmundr să-i transmită un avertisment din partea mea, şi anume că, dacă ambiţiile lui îl aduc pe această insulă, îi voi jupui pielea, o voi tăbăci şi-mi voi face o şa nouă din ea. Ştiu că pe Anlaf îl tentează Cumbria.

— Pe toţi îi tentează, inclusiv pe Domnia Ta.

— Da, dar dacă păgânii din Cumbria vor fi convertiţi, atunci ei vor lupta pentru regele lor creştin, nu pentru un aventurier păgân din Irlanda. Da, ai dreptate, Guthfrith este un idiot, dar, acum, graţia lui Iisus Hristos lucrează prin el. A fost de acord să fie botezat şi să mă lase să ridic burguri în Cumbria, să pun în ele garnizoane formate din luptători de-ai mei şi preoţi curajoşi care vor ţine

predici celor care nu sunt convertiţi încă. A fost, de asemenea, de acord ca doi ealdormani saxoni, Godric şi Alfgar, să cârmuiască în Cumbria, iar trupele lor îi vor proteja pe preoţi. Păgânii îi vor da ascultare lui Guthfrith; el este unul de-al lor şi le vorbeşte limba. I-am spus să creştineze Cumbria dacă vrea să rămână rege. Şi gândeşte-te ce s-ar întâmpla dacă Guthfrith ar muri.

— Femeile ar fi mai în siguranţă.

Æthelstan nu a dat atenţie la ce spusesem şi a continuat:

— Familia aceea poate domni în Irlanda, dar ei cred că destinul lor este să domnească şi în Dyflin şi în Eoferwic. Dacă Guthfrith moare, Anlaf va încerca să pună mâna pe Northumbria. Va pretinde că, prin naştere, are drepturi asupra ei. Mai bine este să suport un idiot beţiv decât să duc o bătălie cu un luptător de temut.

— De ce să nu-l omori pe Guthfrith şi, apoi, să te declari rege? l-am întrebat încruntându-mă. De ce nu spui că, pur şi simplu, Northumbria nu mai există, că acum există doar Englaland?

— Pentru că deja sunt rege aici, Englaland există! a spus lovind peretele cu piciorul. Guthfrith mi-a jurat credinţă, sunt stăpânul lui. Dacă-l înlătur, risc să am necazuri cu familia lui irlandeză. Dacă vikingii din Irlanda atacă în partea de apus, mă aştept la o incursiune a lui Constantin în partea de răsărit. Şi, atunci, vikingii din Cumbria şi danezii din Northumbria vor fi tentaţi să fie de partea invadatorilor. Chiar şi galezii, în ciuda promisiunii lui Hywel. Niciunul dintre ei nu ne place! Suntem *sais* şi lor le este frică de puterea noastră, vor să ne-o împuţineze. Un război între noi şi duşmanii noştri va fi cel mai îngrozitor dintre toate câte au existat, chiar mai grozav decât cele pe care le-a purtat bunicul meu. Nu vreau ca acest lucru să se întâmple. Vreau să impun ordinea în Northumbria. Nu mai vreau haos şi vărsare de sânge! Păstrându-l pe Guthfrith şi ţinându-l în frâu, voi transforma păgânii din nord într-un popor creştin supus legilor. Aşa îi voi convinge pe duşmanii noştri că Northumbria nu este la dispoziţia oamenilor cu ambiţii asupra ei. Vreau o insulă liniştită, prosperă şi creştină.

— Cârmuită de Englaland, am spus pe un ton posomorât.

— Cârmuită de Dumnezeu cel atotputernic! Căci, dacă Dumnezeu a hotărât ca Englaland să fie cel mai puternic regat din Britania, atunci el trebuie să conducă.

— Şi, pentru asta, te bazezi pe un zevzec beţiv care să ne convertească pe noi, păgânii?

— Şi ca să-l ţin pe Anlaf la locul lui.

— Şi i-ai mai spus beţivanului ăluia idiot să-mi ceară tribut.

— Trăieşti pe pământul lui. De ce să nu contribui cu ceva la vistieria lui? De ce să nu-i juri credinţă? Trăieşti în Northumbria, nu-i aşa?

Am fost atât de şocat de sugestia de a-i jura credinţă lui Guthfrith încât n-am putut scoate niciun cuvânt şi sunt sigur că indignarea mi se putea citi pe chip.

— Eşti cumva deasupra legilor, Lord Uhtred? m-a întrebat cu severitate Æthelstan.

— Guthfrith n-are lege, am răspuns încercând să mă stăpânesc. Şi să-i plătesc tribut? Să plătesc pentru berile şi târfele lui?

— Lord Ealdred va conduce garnizoana din Eoferwic. El se va asigura că banii vor fi cheltuiţi cu înţelepciune. Cât despre jurământul de credinţă, acesta va fi un exemplu pentru ceilalţi.

— Nu mă interesează ceilalţi. Am auzit că Lord Ealdred a fost făcut ealdorman.

— Aşa este.

— Ealdorman al cui?

Æthelstan a şovăit puţin, apoi, într-un târziu, mi-a răspuns:

— Al Northumbriei.

Îl crezusem până în acest moment. Vorbise atât de impetuos şi pătimaş, condus de propria ambiţie, dar şi de credinţa profundă în zeul lui, dar ultimele cuvinte fuseseră atât de vag exprimate încât l-am provocat cu asprime:

— Eu sunt ealdormanul Northumbriei!

În schimb, el şi-a regăsit calmul.

— Într-o ţară în care domneşte fărădelegea este nevoie de autoritate şi aceasta trece de la rege către nobilimea sa. A făcut o scurtă pauză, şi-a atins crucea de aur de la gât şi a continuat. Acest rege a hotărât că Northumbria are nevoie de mai mult de un ealdorman pentru a fi îmblânzită. Lord Godric şi Lord Alfgar în partea de apus şi încă doi, tu şi Lord Ealdred, în partea de răsărit. Dar, înainte de a-ţi arăta nemulţumirea, vreau să-ţi amintesc că am venit ca să-mi plătesc datoria.

— Cea mai bună plată este să mă laşi în pace, am mormăit eu. Sunt bătrân, am dus multe bătălii încă de pe vremea bunicului tău. Am o femeie lângă mine şi am o casă bună. Nu-mi trebuie nimic mai mult.

— Şi dacă-ţi spun că voiam să-ţi dau Wiltunscir?

M-am uitat uluit la el fără spun ceva. Se uita la mine şi, privindu-l, mi se părea imposibil ca eu să-l fi crescut, să-l fi apărat şi iubit ca pe propriul copil. Avea o siguranţă de sine pe care nu o avusese în copilărie. Era rege acum şi ambiţia lui acoperea întreaga insulă a Britaniei şi, poate, mai mult decât atât.

— Wiltunscir este unul dintre cele mai bogate comitate din Englaland. Îl poţi avea şi, odată cu el, cea mai mare parte a proprietăţilor lui Æthelhelm.

Continuam să tac. Æthelhelm cel Tânăr, ealdorman de Wiltunscir, fusese duşmanul meu şi cel care contestase dreptul lui Æthelstan la tronul Wessexului. ÆThelhelm a pierdut în această confruntare şi a murit pierzând totul. Toată bogăţia lui a fost luată de către rege. Era o avere imensă şi acum, Æthelstan îmi oferea cea mai mare parte a ei. Proprietăţile se întindeau în trei regate. Erau palate impozante, păduri întinse pline de vânat, păşuni şi livezi, oraşe bogate cu neguţători prosperi. Şi toate acestea, sau cea mai mare parte din ele, tocmai îmi erau oferite mie.

— După rege, vei fi cel mai important lord din Englaland, mi-a spus Æthelstan zâmbind.

— Şi dai toate astea unui păgân?

— Iartă-mă că-ţi spun, Lord Uhtred, mi-a zis cu zâmbetul pe buze. Eşti bătrân. Te mai poţi bucura ceva timp de aceste bogăţii. Apoi, fiul tău te va moşteni. Iar el este creştin.

— Care fiu? l-am întrebat tăios.

— Cel căruia-i spui Uhtred, bineînţeles. De ce nu-i şi el aici?

— L-am lăsat la comanda Bebbanburgului.

— Îmi place mult de el, a spus pe un ton plin de entuziasm. Întotdeauna l-am plăcut.

— Aţi crescut împreună.

— Aşa este. Îmi plac amândoi fiii tăi.

— Am un singur fiu.

Æthelstan s-a făcut că nu aude.

— Nu cred că fiul tău cel mare va vrea să moştenească bogăţii. Episcopul Oswald nu are nevoie de bogăţii lumeşti. El se mulţumeşte cu îndurarea Domnului.

— Înseamnă că nu-i ca toţi ceilalţi clerici.

— Aşa este. Este un om bun. Ţin la sfaturile lui.

— Dar mă urăşte!

— A cui este vina?

Am mormăit în barbă. Cu cât vorbeam mai puţin despre episcopul Oswald, cu atât mai bine.

— Şi ce vrei în schimbul bogăţiilor din Wiltunscir?

A ezitat puţin înainte de a-mi răspunde.

— Ştii ce vreau. Bebbanburgul. A ridicat imediat ambele mâini. Nu spune nimic, Lord Uhtred! Nu spune nimic acum! Da, vreau Bebbanburgul.

I-am respectat dorinţa de a nu spune nimic şi bine am făcut că m-am stăpânit, căci prima reacţie ar fi fost să-l refuz cu o mânie fără margini. Sunt din Northumbria şi toată viaţa mi-am dedicat-o redobândirii Bebbanburgului, dar, trecând peste primul impuls, în minte mi-au încolţit alte gânduri. Æthelstan îmi oferea atât de multă bogăţie încât Benedetta s-ar putea bucura de tihna pe care o merită, iar fiul meu ar moşteni o avere importantă. Cred că Æthelstan îşi

dăduse seama de încurcătura în care mă aflam, aşa că a ridicat din nou mâinile pentru a mă linişti. Nu voia un răspuns nechibzuit de la mine, voia ca eu să cumpănesc bine.

Nu a spus decât atât:

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus. Peste două zile, vom părăsi taberele. Regii vor pleca, toţi călugării se vor întoarce la Dacore, iar eu voi pleca spre miazăzi la Wintanceaster. Mâine după-amiază vom avea un mare ospăţ. Aş vrea să-mi dai răspunsul atunci.

S-a ridicat în picioare şi a păşit spre mine, întinzându-mi mâna pentru a mă ajuta să mă ridic. L-am lăsat să mă ridice. Mi-a strâns mâna între mâinile lui.

— Îţi datorez mult, Lord Uhtred, mai mult decât aş putea să-ţi plătesc vreodată. În timpul care ţi-a mai rămas de trăit pe acest pământ vreau să-mi fii alături în Wessex, să fii sfetnicul meu! Mi-a zâmbit din nou şi m-am simţit cuprins de farmecul lui. Aşa cum, odată, ai avut grijă de mine, şi eu voi avea grijă de tine, mi-a spus cu căldură în glas.

— Mâine, am zis cu o voce care semăna, mai degrabă, cu un croncănit de corb.

— Mâine după-amiază, mi-a spus în timp ce-şi punea o mână pe umărul meu. Şi adu-i şi pe Finan şi cei pe doi fraţi vikingi!

S-a îndreptat spre caii pe care-i strunea un servitor dincolo de peretele scund al vechii tabere. S-a întors dintr-odată spre mine şi mi-a spus:

— Nu uita să vii cu Finan şi cei doi vikingi.

N-a spus nimic despre oamenii lui Egil care mă însoţeau în ciuda poruncii sale de a veni cu doar treizeci de oameni. Se pare că nu-i păsa.

— Adu-i pe toţi trei! mi-a strigat. Şi, acum, hai să mergem la vânătoare.

Creştinii spun o poveste despre cum diavolul lor l-au dus pe zeul lor crucificat pe vârful unui munte şi i-a arătat toate regatele lumii. I-a promis că toate pot fi ale Lui dacă îngenunchează în faţa lui şi îi

jură credinţă. Şi mie, la fel ca zeului crucificat, mi s-a oferit bogăţie şi putere. Acela a refuzat, dar eu nu sunt zeu ca să nu mă las tentat.

Mi-am dat seama că Æthelstan era ca un jucător de tafl. Muta piesele dintr-un pătrat în altul pentru a ajunge să ia piesele cele mai înalte şi, astfel, să câştige. Oferindu-mi mie Wiltunscirul, încerca să mă scoată cu totul din joc. Fireşte că oferta lui era îmbietoare. În timp ce vânam, m-a tentat şi mai mult spunându-mi pe un ton neutru că voi rămâne senior al Bebbanburgului.

— Fortăreaţa şi proprietăţile de acolo vor rămâne ale tale pe veci. Tot ce-ţi cer este să mă laşi să asigur comanda şi garnizoana ei. Doar până când voi fi sigur de pacea cu scoţienii! Odată ce aceste canalii vor dovedi că-şi respectă jurămintele, Bebbanburgul va aparţine familiei tale pentru totdeauna! Totul va fi al tău!

Mi-a zâmbit larg, apoi a dat pinteni calului şi a plecat.

Mă tenta oferta lui. Voi păstra Bebbanburgul, dar voi trăi în Wiltunscir unde voi dispune de pământ, oameni şi bani. Voi muri bogat. În timp ce-l urmam uitându-mă la şoimii care prindeau potârnichi şi porumbei, m-am gândit la promisiunea lui că voi putea reveni la Bebbanburg atunci când va fi pace cu scoţienii. Părea o promisiune liniştitoare, doar că eu ştiam că niciodată nu fusese pace cu scoţienii şi nici nu părea că va fi vreodată. Chiar şi atunci când vorbeau de pace, scoţienii se pregăteau de război şi, atunci când, la rândul nostru, le spuneam vorbe frumoase, noi forjam tot mai multe săgeţi şi făceam tot mai multe scuturi. Era o vrăjmăşie fără sfârşit. Şi Wiltunscir? Bogatul, îndestulătorul Wiltunscir? Dacă un rege îţi dă ceva, la fel de bine îţi poate lua înapoi. Mă gândeam la ce-mi spusese Hywel, şi anume că moştenitorii lui s-ar putea să nu ţină seama de înţelegerea lui cu Æthelstan. De ce ar ţine moştenitorii lui Æthelstan seama de o înţelegere pe care acesta o făcuse cu mine? Ce nevoie ar mai avea Æthelstan de mine odată intrat în posesia Bebbanburgului?

Cu toate acestea, mi-a strâns mâna, m-a privit în ochi şi mi-a

promis că va avea grijă de mine aşa cum, pe vremuri, am avut eu grijă de el. Voiam să-l cred. Era, poate, mai bine să-mi petrec ultimii ani ai vieţii printre păşunile grase şi livezile bogate din Wiltunscir, sigur fiind că fiului meu celui de-al doilea i se va recunoaşte dreptul obţinut prin naştere atunci când scoţienii vor fi îngenuncheaţi.

— Crezi că va fi pace cu scoţienii? l-am întrebat pe Finan în acea seară.

— Crezi că un miel va doborî la pământ un lup?

— Noi suntem mieii?

— Noi suntem haita de lupi a Bebbanburgului, a zis el cu mândrie.

Stăteam lângă foc împreună cu Egil şi fratele lui, Thorolf. Luna, aflată în primul pătrar, strălucea atunci când apărea din spatele norilor care alergau pe cer alungaţi de un vânt rece care bătea dinspre răsărit ridicând în văzduh scânteile smulse din foc. Îi auzeam cântând pe oamenii mei aşezaţi în jurul focurilor. Din când în când, câte unul dintre ei venea şi ne aducea bere, deşi Æthelstan îmi trimisese un butoiaş cu vin. Thorolf gustase puţin şi-l scuipase.

— E bun doar pentru spălat zalele, pentru nimic altceva, spusese el.

— E oţet, a adăugat Egil.

— Lui Æthelstan nu i-ar face plăcere să te audă, a intervenit şi Finan.

— El nu a vrut vinul, de ce i-ar păsa? am întrebat.

— Lui nu i-ar face plăcere dacă ai rămâne la Bebbanburg.

— Şi ce-ar putea face?

— Să ne asedieze? a sugerat Egil cu nesiguranţă în glas.

— Are destul de mulţi oameni, a mormăit Thorolf.

— Şi corăbii, a adăugat fratele lui.

În ultimii doi ani, am auzit că Æthelstan îşi construia corăbii noi şi mai bune. Bunicul lui, Alfred, avea o flotă, dar corăbiile lui erau grele şi încete. Æthelstan îşi făcea corăbii pe care chiar şi vikingii le-ar admira.

Finan se uita în sus la scânteile ridicate de vânt.

— Nu-mi vine să cred că te-ar putea asedia, stăpâne. Doar i-ai dat un tron!

— Nu mai are nevoie de mine!

— Dar îţi este dator!

— Şi-l are lângă el pe episcopul Oswald care-i picură ură în urechi, am zis eu.

— Cel mai bun lucru ce poate fi făcut episcopilor este să-i spinteci ca pe somoni, a spus Thorolf cu cruzime în glas.

Pentru ceva timp, nimeni nu a mai spus nimic. La un moment dat, Finan a râcâit cu un băţ în foc.

— Ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

Egil a mai luat o înghiţitură de vin.

— Nu mi-aş spăla zalele cu pişatul ăsta de capră, a zis el strâmbându-se.

— I-ai dat un răspuns lui Constantin? Nu aştepta să-i spui ceva?

— Nu am ce să-i spun, am replicat eu tăios. El poate aştepta un răspuns, dar eu socotesc că tăcerea mea este cel mai bun dintre toate.

— Şi Æthelstan nu te-a întrebat nimic despre asta?

— De ce ar fi făcut-o?

— Pentru că ştie despre asta, a zis Egil. Ştie că scoţienii te-au vizitat la Bebbanburg.

M-am uitat la el printre flăcările focului.

— Ştie?

— Mi-a spus Ingilmundr. M-a întrebat dacă ai acceptat propunerea lui Constantin.

Într-o bătălie, apar momente în care îţi dai seama că duşmanul tău este mai deştept decât tine şi că este aproape să lupte mai bine decât tine. Ai, atunci, un sentiment de prăbuşire. Aşa mă simţeam eu acum. Continuam să mă uit la Egil, în timp ce mintea încerca să înţeleagă ce-mi spusese.

— M-am gândit să-i spun ceva, dar el nu m-a întrebat, aşa că nu i-am mai spus.

— Ei, bine, el tot ştie.

Am tras o înjurătură. Mă gândisem să-i vorbesc lui Æthelstan despre solii scoţieni, dar, până la urmă, m-am hotărât să nu-i mai spun. „Mai bine tac", m-am gândit.

— Ce i-ai spus lui Ingilmundr? l-am întrebat pe Egil.

— I-am spus că nu ştiu nimic despre asta.

Am fost un prost. Æthelstan îmi oferea bogăţii, dar ştia că regele Constantin îmi făcuse o propunere, iar eu nu i-am spus nimic despre asta. Ar fi trebuit să ştiu că spionii lui mişunau la curtea lui Constantin tot aşa cum regele scoţian avea spioni printre oamenii lui Æthelstan. Ce gândeşte acum Æthelstan? Dacă îi voi spune că nu voi renunţa la Bebbanburg atunci, cu siguranţă, va crede că plănuiesc să-i jur credinţă lui Constantin.

Am auzit cântecele călugărilor şi am văzut acelaşi grup mic din seara trecută în fruntea căruia se afla acelaşi bărbat cu felinar care păşea încet şi solemn prin tabără.

— Îmi place cum sună cântecele astea, am zis.

— Eşti un creştin ascuns, a spus Finan zâmbind.

— Am fost botezat. Chiar de trei ori.

— Canoanele spun că nu aşa se face. O singură dată este de ajuns.

— Niciodată nu a mers cum trebuie. A doua oară era gata-gata să mă înec.

— Păcat că nu te-ai înecat, a spus Finan tot zâmbind. Ai fi ajuns direct în rai! Acum ai fi stat pe un nor şi ai fi cântat la harpă.

Nu i-am mai spus nimic pentru că am văzut cum călugării mergeau acum către tabăra galezilor, în timp ce unul dintre ei părăsise grupul pe furiş şi venea către noi. Am ridicat o mână pentru a-i face să tacă pe însoţitorii mei şi am făcut un semn către călugărul cu glugă care părea că se îndreaptă către focul nostru.

Într-adevăr, asta făcea. Gluga lui era mare, atât de mare încât nu-i puteam vedea faţa în timp ce păşea către noi. Roba lui de culoare

maro închis era legată cu sfoară, la gât îi atârna o cruce de argint şi-şi ţinea mâinile apropiate ca şi cum se ruga. Nu ne-a salutat, nu a întrebat dacă îl primim lângă noi. S-a aşezat în faţa mea, între Finan şi Egil. Şi-a tras gluga şi mai mult în jos ca să nu-i pot vedea faţa.

— Te rog să ni te alături, am spus pe un ton plin de sarcasm.

Călugărul nu a spus nimic. Cântecele se pierdeau în întuneric, iar vântul continua să împrăştie scânteile ridicate din foc.

— Vin, părinte? l-a întrebat Finan. Sau poate nişte bere?

A făcut din mână semn că nu vrea. Am reuşit să văd în ochii lui un licăr de la lumina focului.

— Ai venit să ne ţii o predică? l-a întrebat Thorolf.

— Am venit să vă spun să plecaţi din Burgham.

Mi-am ţinut respiraţia simţind că mă inundă furia. Nu era un călugăr. Vizitatorul nostru era episcop şi eu îi cunoşteam vocea. Era episcopul Oswald, fiul meu. Finan i-a recunoscut şi el vocea. S-a uitat scurt la mine înainte de a se întoarce către Oswald.

— Nu-ţi place compania noastră, episcope? l-a întrebat el cu blândeţe în glas.

— Toţi creştinii sunt bine-veniţi aici.

— Dar nu şi tatăl tău păgân? l-a întrebat cu amărăciune în glas. Cine l-a pus pe prietenul şi regele tău pe tron?

— Îi sunt credincios regelui, dar prima mea datorie o am faţă de Dumnezeu, a răspuns calm.

Eram pe punctul să spun ceva tăios, dar Finan şi-a pus o mână pe genunchiul meu pentru a mă împiedica.

— Şi acum ai o datorie bisericească? l-a întrebat irlandezul.

Oswald a tăcut câteva momente. Tot nu-i puteam vedea faţa, dar simţeam că se uită la mine.

— Ai făcut o înţelegere cu Constantin? a întrebat într-un târziu.

— Nu a făcut, a spus Finan pe un ton ferm.

Oswald a aşteptat. Voia un răspuns de la mine.

— Nu, n-am făcut şi nici nu voi face.

— Regele se teme că ai făcut.

— Îl poţi asigura că nu am făcut.

Oswald a şovăit din nou, apoi, pentru prima dată de când ni se alăturase, părea nesigur pe el.

— Nu ştie că am venit să vă vorbesc.

— De ce? l-am întrebat pe un ton agresiv.

— Ar socoti acest lucru drept trădare.

Am lăsat ca aceste cuvinte să se aşeze bine, apoi, uitându-mă la însoţitorii mei, am spus:

— Regele nu va afla acest lucru de la noi.

Finan, Egil şi Thorolf au încuviinţat din cap.

— Ce fel de trădare? l-am întrebat, pe un ton mai blând de această dată.

Oswald a tăcut câteva momente, apoi a spus cu voce ezitantă:

— Sunt momente când sfetnicul unui rege trebuie să facă ce crede el că este bine, nu ce vrea regele.

— Şi asta-i trădare?

— În sens strict, da, dar în sens larg, nu. Este loialitate.

— Şi ce vrea regele? a întrebat repede Finan.

— Bebbanburg.

— Mi-a vorbit despre asta toată după-amiaza. Şi dacă nu vreau să i-l dau, va trebui să lupte la zidurile fortăreţei mele.

— Regele crede altceva.

— Altceva?

— Atunci când forţa poate pierde, viclenia poate câştiga.

Mi-am amintit cât de isteţ fusese Æthelstan atunci când a cucerit Eoferwicul punându-l pe Guthfrith pe fugă şi mi-a trecut un fior rece pe şira spinării.

— Spune mai departe, i-am spus.

— Regele este convins că ai o înţelegere cu Constantin şi este hotărât să zădărnicească această înţelegere. V-a invitat la ospăţul de mâine. În timp ce toată lumea mănâncă şi bea, Lord Ealdred va pleca cu două sute de oameni de cealaltă parte a Northumbriei. Vorbea pe un ton categoric, dar fără tragere de inimă. Ealdred va

duce o scrisoare fratelui meu, o scrisoare din partea regelui. Regele Æthelstan şi fratele meu sunt prieteni, iar fratele meu va crede în conţinutul scrisorii şi-i va primi pe oamenii regelui în fortăreaţă. Astfel Ealdred va deveni senior al Bebbanburgului.

Finan a înjurat încet, apoi a aruncat o bucată de lemn în foc. Egil s-a aplecat în faţă.

— De ce crede regele o minciună? a întrebat el.

— Pentru că sfetnicii lui l-au convins că tatăl meu şi Constantin sunt aliaţi.

— Sfetnicii, adică Ingilmundr şi Ealdred?

Oswald a încuviinţat.

— Nu a vrut să-i creadă, dar astăzi nu i-ai spus nimic despre întâlnirea cu oamenii lui Constantin la Bebbanburg şi asta l-a convins.

— Pentru că nu aveam ce să-i spun! am zis supărat şi, din nou, mi-am dat seama cât de idiot am fost că nu i-am spus. A fost doar o întâlnire, nu o înţelegere. Nu există nicio alianţă. I-am trimis înapoi pe acei oameni cu un dar din partea mea, nişte brânză de capră. Asta a fost tot.

— Regele crede altceva.

— Atunci regele este un... am început să spun căutând un cuvânt insultător, dar m-am oprit. Spui că-l trimite pe Ealdred?

— Da, însoţit de două sute de oameni.

— Şi Ealdred a fost numit senior al Bebbanburgului?

— Da, a încuviinţat capul ascuns sub glugă.

— Chiar înainte ca eu să fi vorbit cu regele?

— Regele este convins că vei accepta oferta lui. E o ofertă generoasă, nu-i aşa?

— Foarte generoasă, am admis, cu ranchiună în glas.

— Te-ai putea duce la el în seara asta şi să-i spui că o accepţi? a sugerat Oswald.

— Şi Ealdred să devină senior al Bebbanburgului?

— El e mai bun decât Ingilmundr.

— Şi decât mine! am spus furios.

— Asta aşa este, a zis Oswald luându-mă prin surprindere.

A urmat un moment de linişte. Apoi, la un moment dat, Finan a scormonit din nou cu băţul în foc şi l-a întrebat pe Oswald:

— Ingilmundr deţine pământuri în Wirhealum, aşa-i?

— Da.

— Ele se află în dioceza ta, episcope, aşa-i?

— Da.

— Şi?

Oswald s-a ridicat în picioare.

— Cred că este un ipocrit. Mă rog la Dumnezeu să mă înşel, dar, cu toată milostenia, nu pot avea încredere în el.

— Dar regele are încredere în el.

— Da, regele are, a spus el pe un ton categoric. Tată, tu însuţi ştii ce ai de făcut.

S-a întors brusc şi a plecat.

— Îţi mulţumesc! am strigat în urma lui.

Nu mi-a răspuns.

— Oswald!

Tot niciun răspuns. M-am ridicat şi am strigat:

— Uhtred!

Acesta fusese numele lui înainte de a-l renega. La auzul acestui nume, s-a întors. M-am îndreptat către el.

— De ce? l-am întrebat.

Şi-a dat gluga pe spate. În lumina aruncată de foc, am văzut că era tras la faţă şi palid. Îmbătrânise. Părul lui scurt era sur, la fel ca şi barba frumos tunsă. Am vrut să-i spun ceva pentru a-i aminti trecutul, pentru a-l face să mă ierte, dar cuvintele mi s-au oprit în gât.

— De ce? l-am întrebat din nou.

— Regele se teme că scoţienii vor cuceri Northumbria, mi-a răspuns el.

— Bebbanburg a rezistat întotdeauna. Şi va rezista pentru

totdeauna.

— Pentru totdeauna? Singurul lucru care va dăinui pentru totdeauna este îndurarea Domnului. Familia noastră a stăpânit toate teritoriile până la râul Foirthe. Acum, scoţienii pretind tot ce se află la miazănoapte de râul Tuede. Vor restul teritoriilor.

— Iar regele crede că eu nu voi lupta împotriva lor? Am jurat să-l protejez pe Æthelstan şi mi-am ţinut jurământul!

— Nu mai are nevoie de protecţia ta. Este cel mai puternic rege din Britania, iar sfetnicii lui îi toarnă otravă în urechi, spunându-i că nu trebuie să mai aibă încredere în tine. Şi-şi doreşte nespus de mult ca flamura lui să fluture pe meterezele de la Bebbanburg.

— Tu nu vrei asta? l-am întrebat.

A făcut o pauză încercând să-şi adune gândurile.

— Bebbanburgul este al nostru, a spus într-un târziu. Deşi îţi deplâng credinţa, sunt sigur că îl vei apăra cu mai multă îndârjire decât ar putea-o face oricâte trupe ar trimite Æthelstan pe zidurile lui. În plus, trupele lui vor fi nimicite acolo.

— Nimicite?

— Regele spune că, dacă planul lui de pace va da greş, insula Britania va cunoaşte cel mai groaznic război din istoria ei şi, dacă acest lucru se va întâmpla, luptele nu se vor duce la Bebbanburg.

— Tu crezi că nu?

— Scoţienii ne pot ataca doar dacă păgânii li se alătură. Cei mai puternici păgâni sunt vikingii din Irlanda. Ştim că regele Constantin i-a trimis daruri lui Anlaf. I-a trimis un armăsar, o spadă şi un platou de argint. De ce? Pentru că vrea să se alieze cu el. Dacă vikingii irlandezi vor dori să se alieze, toată armata lor va veni pe cel mai scurt drum. Vor debarca în partea de apus. Tu ai luptat la Ethandun, tată?

— Da.

— Acolo unde Guthfrith era în fruntea vikingilor?

— Da.

— Iar Alfred era în fruntea creştinilor?

— Am luptat pentru el, i-am spus, dar nu a dat atenţie răspunsului meu.

— Tată, dacă Anlaf vine, va fi un război între doi nepoţi. Nepotul lui Guthrum contra nepotului lui Alfred şi acest război va avea loc departe de Bebbanburg.

— Vrei să spui că eu ar trebui să mă duc la mine acasă şi să apăr această casă?

— Vreau să spun că tu ştii cel mai bine ce trebuie să faci. A dat din cap şi şi-a tras gluga. Noapte bună, tată!

— Uhtred, l-am strigat în timp ce se îndepărta de mine.

— Numele meu este Oswald.

Nu i-am mai spus nimic şi el a păşit în întuneric.

Pentru câteva momente, am rămas singur în noapte, copleşit de sentimente pe care nu doream să le încerc. Mă simţeam vinovat faţă de fiul de care mă lepădasem şi furios pentru ce-mi destăinuise acesta. Am simţit că ochii mi se umplu de lacrimi amare, dar nu le-am dat atenţie, m-am întors şi m-am dus înapoi la focul lângă care se aflau trei feţe care se uitau în sus la mine întrebător. Şi, pentru a-mi vărsa furia, am răsturnat butoiul astfel încât vinul sau pişatul de capră din el să curgă în foc şi să-l facă să sfârâie.

— Plecăm în noaptea asta, am zis.

— În noaptea asta? a întrebat Thorolf.

— Da, în noaptea asta plecăm în linişte.

— Dumnezeule! a exclamat Finan.

— Regele nu trebuie să vadă că ne pregătim de plecare, am ţinut să le atrag atenţia. M-am întors către Finan şi i-am spus: Întâi plecăm noi, tu, eu şi oamenii noştri. Apoi, m-am adresat lui Egil şi Thorolf: Voi şi oamenii voştri veţi pleca înainte de a se crăpa de ziuă.

Câteva momente, toţi am tăcut. Vinul încă sfârâia şi făcea băşici la marginea focului.

— Chiar crezi că Æthelstan plănuieşte să fure Bebbanburgul? m-a întrebat Finan.

— Ştiu că şi-l doreşte! Vrea ca noi patru să fim la ospăţul de mâine şi, în timp ce noi stăm acolo, oamenii lui se vor duce la Bebbanburg cu o scrisoare către fiul meu. El şi Æthelstan sunt prieteni vechi, aşa că fiul meu va crede orice i-a scris. Va deschide Poarta cu Cranii, oamenii lui Æthelstan vor intra în fortăreaţă şi vor pune mâna pe ea.

— Poate ar fi mai bine să plecăm acum, a zis Finan ridicându-se în picioare.

— Mergem către miazăzi, i-am spus. Nu departe de aici se află calea romană către Hearburh.

— Eşti sigur de asta? m-a întrebat surprins.

— Ştiu că, de la Heahburh, există un drum spre miazăzi. Pe acolo, se transportau plumbul şi argintul către Lundene. Trebuie doar să-l găsim. Æthelstan nu se va aştepta ca noi să mergem pe acolo. Va crede că mergem spre miazănoapte la Cair Ligualid, apoi spre răsărit pe lângă zid.

— Iar noi vom merge pe acest drum? m-a întrebat Egil.

— Da.

Egil adusese mai mulţi oameni decât mine. Speram ca Æthelstan să fie convins că noi am plecat pe drumul roman către miazănoapte şi că-şi va trimite urmăritorii acolo, în timp ce Finan şi cu mine vom alerga ca nişte demoni dintr-o parte în alta a ţinuturilor înalte.

— Plecaţi înainte de ivirea zorilor şi călăriţi cât puteţi de repede căci va trimite oameni după voi! i-am spus lui Egil. Şi lăsaţi focurile aprinse ca să creadă că încă sunteţi aici.

— Şi dacă oamenii lui Æthelstan vor încerca să ne oprească? m-a întrebat Thorolf.

— Nu-i atacaţi! Nu le oferiţi o scuză pentru a începe un război împotriva Bebbanburgului. Lăsaţi-i pe ei să atace primii.

— Atunci putem să ne luptăm cu ei? a mai întrebat Thorolf.

— Sunteţi vikingi, ce altceva aţi putea face?

Thorolf a râs, dar fratele lui părea îngrijorat.

— Şi, când ajungem acasă, ce vom face? m-a întrebat el.

Nu ştiam ce să-i răspund. În mod sigur, Æthelstan va socoti fuga mea un act de ostilitate, dar se va gândi şi că am încheiat o alianţă cu scoţienii? Am rămas tăcut un timp, chinuit de nesiguranţă. Oare ar fi mai bine să-i accept oferta? Eram senior al Bebbanburgului, îmi petrecusem cea mai mare parte a vieţii încercând să recapăt marea fortăreaţă şi acum, cu supuşenie, cedam ambiţiei lui Æthelstan care voia ca flamura lui să fluture pe zidurile mele?

— Dacă ne atacă pământurile, încheiaţi cea mai bună pace posibilă cu el, le-am spus lui Egil şi Thorolf. Nu muriţi pentru Bebbanburg! Dacă nu vrea să facă pace, duceţi-vă la corăbiile voastre vikinge!

— Noi vom... a mormăit Thorolf.

— ...vom veni cu corăbiile la Bebbanburg, a terminat Egil în locul fratelui său care a încuviinţat din cap.

Am luptat atât de mult şi atât de tare pentru a-mi recăpăta casa. Ea îmi fusese furată pe când eram copil şi am luptat de-a lungul şi de-a latul Britaniei pentru a o recăpăta.

Acum, trebuie să lupt din nou pentru Bebbanburg. Vom merge către casă.

Şase

Am călărit sub lumina lunii care se cernea prin întuneric. Atunci când norii acopereau luna trebuia să ne oprim şi să aşteptăm până puteam vedea din nou drumul pe care mergeam. Pe terenurile mai accidentate, am ţinut caii de căpăstru poticnindu-ne în fuga noastră din cauza unui rege care jurase că-mi este prieten.

Durase ceva timp până am înşeuat caii şi am umplut sacii cu alimente. Am mers spre miazăzi pe lângă tabăra galezilor şi am continuat pe drumul roman care ne ducea la Lundene. Bineînţeles că am fost văzuţi, dar nicio santinelă nu ne-a oprit. Speram ca nimeni să nu creadă că oamenii care se îndreptau spre miazăzi au, de fapt, intenţia să fugă spre miazănoapte. În spatele nostru focurile de tabără abandonate ardeau cu vâlvătăi mari căci oamenii lui Egil puneau mereu lemne pe ele.

Drumul trecea prin râu peste un vad, apoi mergea peste păşuni mărginite de ridicături din piatră până la o aşezare mică unde se auzeau câini lătrând dincolo de gardurile din lemn. Aveam o idee destul de vagă despre această aşezare, dar ştiam că trebuie să ne îndreptăm către nord-est şi că, din centru, pleca un drum care ne ducea într-acolo. Părea a fi un drum pentru vite în care se vedeau urme de copite. De o parte şi de cealaltă a drumului erau resturi de pietre, ceea ce îmi spunea că acest drum fusese construit de către romani.

— E oare un drum roman? l-am întrebat pe Finan.

— Dumnezeu ştie.

— Trebuie să mergem într-acolo.

— E un drum la fel de bun ca oricare altul.

Urmăream o stea, la fel cum făceam şi pe mare. Mergeam încet pentru că şi drumul, şi marginile lui erau denivelate. Înainte ca

stelele să se piardă în spatele norilor, ele mi-au spus că drumul ne ducea, într-adevăr, către nord-est, acolo unde colinele golaşe se zăreau deja în zorile care se iveau. Mă temusem că nu acesta era drumul pe care-l doream şi că el se va opri la coline, dar el a urcat încet către coline şi mai abrupte ale căror vârfuri se pierdeau în nori. M-am uitat în urmă şi, dinspre îndepărtatul Burgham, am văzut un giulgiu de fum.

— Cât ne va lua să ajungem acasă, stăpâne? m-a întrebat îngrijorat Aldwyn, slujitorul meu.

— Dacă avem noroc, patru sau cinci zile, poate şase.

Şi am fi norocoşi dacă nu am pierde vreun cal. Alesesem drumul acesta peste coline pentru că era cel mai scurt drum către casă, dar, în această parte a Northumbriei, pantele erau abrupte, râurile repezi şi drumul mai nesigur. Speram ca Egil să fie deja în drum către Cair Ligualid şi mă gândesc că era urmărit de trupele lui Æthelstan. În timp ce urcam, m-am tot uitat înapoi ca să văd dacă ne urmăreşte cineva, dar nu am văzut pe nimeni, dar, la un moment dat, norii au coborât şi nu am mai putut vedea mare lucru. O burniţă uşoară ne îmbiba din nou hainele şi ziua era rece. Îmi spuneam că fusesem un prost. Cum de se gândise Æthelstan să mă răneascăă? Îl crescusem, îl protejasem, chiar îl iubisem şi, în cele din urmă, l-am călăuzit să-şi împlinească destinul de rege.

Dar ce este un rege? Strămoşii mei fuseseră regi ai Berniciei, un regat care, acum, nu mai există, care se întindea de la râul Foirthe aflat în ceea ce acum este regatul Alba şi până la râul Tesa. De ce ajunseseră ei regi? Pentru că fuseseră cei mai înstăriţi, cei mai îndrăzneţi şi cei mai crunţi luptători din Britania nordică. Aveau putere şi au căpătat şi mai multă putere cucerind regatul vecin Deira şi numind noua ţară Northumbria. Ei au deţinut această putere până când un rege şi mai puternic i-a detronat. Ce voiau toţi aceşti regi? Putere absolută? Dacă asta voiau, eu puteam fi rege al Northumbriei, dar nu asta am urmărit eu. Nu am vrut să iau asupra mea răspunderea şi nevoia de a controla oamenii plini de ambiţii

care m-ar putea provoca şi, cu atât mai mult în Northumbria, obligaţia de a nimici haosul care cuprinsese Cumbria. Eu am vrut să domnesc în Bebbanburg, nimic mai mult.

Drumul ne purta prin ceaţă şi burniţă prin locuri unde aproape nu se mai vedea calea de urmat sau trecea pe pante cu şisturi. Urcam în continuare printr-o lume umedă şi tăcută. Finan călărea alături de mine. Armăsarul lui sur îşi smucea capul la fiecare pas pe care-l făcea. Şi Finan, şi eu eram tăcuţi.

Regalitatea, mă gândeam eu, nu era doar putere absolută, deşi, pentru unii dintre ei, aceasta era îndestulătoare. Guthfrith şi-a savurat puterea ca rege şi şi-a păstrat-o mituindu-i pe susţinătorii lui cu argint şi sclavi, şi totuşi, nu se bucura de admiraţie. Ăsta era un lucru limpede. Nu avea destulă putere şi, dacă regele Constantin nu-l distrugea, Æthelstan ar fi făcut-o cu siguranţă. Sau aş fi făcut-o eu. Îl dispreţuiam pe Guthfrith. Ştiam că este un rege rău. Cum ajunsese el rege? Doar din motive de familie. Fratele lui fusese rege şi, pentru că acesta nu avea moştenitori direcţi, el i-a succedat la tron şi astfel, rânduiala a făcut ca Northumbria să aibă un rege nepotrivit chiar atunci când ea avea nevoie de un rege bun.

Wessexul fusese mai norocos. Când ajunsese în momentele cele mai grele şi se părea că domnia saxonă era osândită şi vikingii vor cuceri întreaga Britanie, Alfred i-a succedat la tron fratelui său. Alfred! Un om al cărui trup slăbit era măcinat de boală, un împătimit după religie, lege şi învăţătură. A fost cel mai bun rege pe care l-am cunoscut. Ce l-a făcut mare pe Alfred? Nu priceperea lui în războaie, nici înfăţişarea lui firavă, ci încrederea. A fost un om inteligent. Avea autoritatea unui om care vedea lucrurile mult mai clar decât noi, toţi ceilalţi, a unui om care era încrezător că deciziile lui erau cele mai bune pentru ţara lui. Şi ţara lui a început să aibă încredere în el. Şi mai era ceva. El credea că zeul lui îl făcuse rege şi că lui i se dăduse obligaţia de a cârmui, obligaţie pe care şi-a îndeplinit-o cu toată responsabilitatea. Odată, pe când stăteam de vorbă cu el la Wintanceaster, a deschis o carte de rugăciuni legată în

piele, a întors paginile ei foşnitoare şi mi-a arătat cu degetul arătător pe care se afla un inel cu pietre preţioase câteva rânduri de neînţeles pentru mine scrise cu cerneală neagră.

— Poţi citi în limba latină?

— Pot citi, Maiestate, dar nu înţeleg ce înseamnă, i-am răspuns întrebându-mă în sinea mea ce cuvinte plicticoase avea să-mi citească din scriptura lui.

El a împins una dintre lumânări mai aproape de carte.

— Domnul nostru ne spune să dăm de mâncare flămânzilor, apă celor însetaţi, un adăpost celor care nu au, haine celor goi şi îngrijire celor bolnavi.

Deşi se uita în carte, mi-am dat seama că-mi spunea din memorie căci, în ciuda luminii de la lumânare, ochii şi degetul nu i se mişcau. Apoi a ridicat spre mine ochii lui întunecaţi şi mi-a spus:

— Asta este datoria mea, Lord Uhtred, este datoria unui rege.

— Şi nu spune nimic despre măcelărirea danezilor? l-am întrebat pe un ton acru şi acest lucru l-a făcut să ofteze.

— Trebuie să-mi apăr poporul, da, a spus închizând cu grijă cartea. Este cea mai importantă datorie a mea şi, oricât ar părea de ciudat, cea mai uşoară dintre toate. Am buldogi ca tine care abia aşteaptă să măcelărească. Am încercat să protestez, dar mi-a făcut imediat semn să mă opresc şi a continuat: Dumnezeu îmi cere să am grijă şi de alte popoare. Asta-i o datorie fără sfârşit care nu poate fi îndeplinită prin măcelărirea oamenilor în timpul unei bătălii. Trebuie să le arăt ce înseamnă judecata lui Dumnezeu şi să le dau de mâncare în vremuri de restrişte. Trebuie să am grijă de ei!

Se uita la mine şi aproape că-mi părea rău pentru el.

Şi acum îmi părea rău pentru el. Fusese un om bun şi un rege bun, dar datoria lui ca rege îl făcuse să fie şi nemilos. Îmi aduc aminte cum a poruncit masacrarea ostaticilor care jefuiseră un sat şi violaseră femeile de acolo, cum condamna hoţii la moarte. L-am urmat în destul de multe bătălii şi mi-am dat seama că făcea toate acestea cu regret şi cu sentimentul că ele îi tulbură datoria pe care i-

o încredinţase zeul lui. Ca rege, a fost şovăitor. Alfred ar fi fost mult mai fericit ca preot sau călugăr, studiind vechi manuscrise, învăţându-i pe cei tineri şi având grijă de cei lipsiţi de noroc.

Acum, rege era nepotul lui, Æthelstan, care era inteligent, destul de bun la inimă şi care se dovedise un temut luptător, dar lui îi lipsea smerenia bunicului său. În timp ce călăream pe colinele învăluite în ceaţă, mă gândeam la el şi mi-am dat seama că el avea ceva ce-i lipsea bunicului său: vanitate. Se preocupa de felul în care arăta, voia ca palatele lui să fie somptuoase, îşi îmbrăca oamenii în haine croite pentru a impresiona. Iar vanitatea îl făcea să vrea să fie mai mult decât un rege, să fie un suprarege, rege al tuturor regilor. Pretindea că vrea să fie pace în insula Britaniei, dar ce voia el în realitate era să fie admirat ca *Monarchus Totius Brittaniae,* strălucitorul rege glorios aşezat pe cel mai înalt tron. Şi singurul mod prin care-şi putea satisface această ambiţie era cel al spadelor, căci Hywel din Dyfed şi Constantin al Albei nu aveau de gând să îngenuncheze doar pentru că ar fi fost orbiţi de către Æthelstan. Şi ei erau regi. Ştiam că Hywel, la fel ca Alfred, avea grijă de poporul lui. Făcuse legi, voia dreptate pentru toţi oamenii şi se străduia ca ei să trăiască în siguranţă. Era un om bun, poate la fel de măreţ ca Alfred. Şi el voia pace în Britania, dar nu cu preţul supunerii.

Cred că pe Æthelstan îl schimbase coroana cu smaralde. Nu era un om rău, nici pe departe atât de josnic ca Guthfrith, dar dorinţa lui de a domni peste toată Britania nu venea din grija pentru poporul Britaniei, ci din propria ambiţie. Bebbanburgul se potrivea acestei ambiţii. Era cea mai puternică fortăreaţă din nord, un bastion în calea scoţienilor. Dacă o deţinea, el arăta tuturor celor din Britania că este, într-adevăr, cel mai mare rege. Nu încăpeau aici sentimentele, miza consta în glorie, putere şi reputaţie. El ar fi fost marele rege Æthelstan.

În timpul zilei, ne-am oprit de mai multe ori pentru a le permite cailor să se odihnească. Toată ziua, am fost învăluiţi de nori joşi. Spre amurg, în timp ce drumul urca dintr-o vale adâncă, un zgomot

sec m-a făcut să tresar. Cred că moţăiam legănat în şaua înaltă şi, la început, am crezut că visez. Dar am auzit din nou acel zgomot sec.

— Ce-i asta?

— Duşmani morţi, a răspuns Finan sec.

— Ce?

— Cranii, stăpâne, a zis şi mi-a arătat în jos.

Mergeam pe marginea drumului unde caii puteau călca mai uşor pe iarbă. Am văzut că armăsarul meu lovise un craniu care se rostogolea acum spre marginea drumului. M-am uitat înapoi şi am văzut împrăştiate peste tot oase lungi, coaste şi cranii, unele dintre ele, cu crăpături adânci făcute de topoare sau de spade.

— Nu i-au îngropat destul de adânc, a spus Finan.

— Cine?

— Cred că ne aflăm mai jos de Heahburh. Ăştia s-ar putea să fie oamenii lui Sköll. Noi i-am îngropat pe ai noştri sus, pe colină, îţi aminteşti? Calul meu şchioapătă.

Armăsarul lui tot mişca din cap de fiecare dată când îşi lăsa greutatea pe piciorul drept din faţă şi acest lucru putea fi observat mai bine pe parcursul ultimei mile pe care o străbătusem.

— Nu va putea merge aşa până la Bebbanburg, am spus.

— Poate că ar trebui să ne oprim pentru odihna de noapte, stăpâne. În curând, se va lăsa întunericul. Trebuie să ne oprim.

Aşa că ne-am oprit lângă acel loc al morţii, Heahburh. M-am simţit uşurat că negura încă acoperea colinele, căci aşa nu mai vedeam zidurile năruite lângă care muriseră atâţia oameni. Am adăpat caii, am aprins focuri cu ce-am putut culege de prin pădurice, am mâncat pâine uscată şi brânză, ne-am învelit cu mantiile şi am încercat să dormim.

Fugeam din calea băiatului pe care-l crescusem ca să devină rege.

Ne-au trebuit patru zile ca să ajungem la Bebbanburg. Am lăsat calul lui Finan cu doi oameni cu poruncă să-l aducă acasă când nu va mai şchiopăta. Doi cai nu mai puteau continua să meargă. Noroc

că, întotdeauna, aveam cu noi jambiere pentru copitele cailor făcute din piele fiartă şi tălpuite cu metal. Odată prinse la picioarele cailor, aceştia au putut să-şi continue drumul. Am mers mai tot timpul la pas, oprindu-ne seara şi plecând la drum de îndată ce zorile ne arătau pe unde trebuia să mergem. Vremea a fost din ce în ce mai urâtă, cu ploaie biciuitoare şi vânt foarte rece dinspre răsărit. Singura mea consolare era că, dacă oamenii lui Æthelstan îi urmăreau pe Egil şi Thorolf, şi ei se luptau cu aceeaşi vreme potrivnică.

În ultima zi, ca pentru a-şi râde de noi, a apărut soarele şi vântul a început să bată dinspre sud-vest. Câmpurile jilave de la Bebbanburg scoteau aburi sub mângâierea razelor de soare. Am mers pe istmul nisipos care duce spre Poarta cu Cranii. În partea mea dreaptă, marea mugea trimiţând pe nisip val după val într-o nesfârşită suită de urări de bun-venit acasă.

Acasă, nu ne aştepta niciun duşman, cel puţin niciunul dintre oamenii lui Æthelstan. Câştigaserăm întrecerea. Dar fusese oare o întrecere? Mă panicasem şi vedeam duşmani acolo unde ei nu existau.

Poate că Æthelstan nu mă minţise atunci când mi-a spus că voi rămâne senior al Bebbanburgului chiar dacă trăiam în îndepărtatul Wiltunscir. Poate episcopul căruia îi dădusem viaţă nu-mi spusese adevărul. El nu mă iubea. Oare m-a convins să plec speriat pentru a părea că, într-adevăr, mă aliasem cu Constantin? Mă temeam că făcusem o alegere greşită. Benedetta a venit în fugă spre mine prin poarta interioară urmată de fiul meu. Panicat sau nu, acum mă simţeam în siguranţă. Doi dintre cei mai puternici regi din Britania voiau să-mi ia fortăreaţa, iar Guthfrith era încurajat să mă hărţuiască, dar eu mă simţeam în largul meu în interiorul zidurilor Bebbanburgului. Am coborât de pe armăsarul obosit, l-am mângâiat cu blândeţe pe grumaz şi am îmbrăţişat-o pe Benedetta. Marea Poartă cu Cranii a fost închisă şi drugul a fost pus la loc. Eram acasă.

— Æthelstan chiar nu-ţi este prieten? m-a întrebat Benedetta în acea seară.

— Singurii prieteni pe care-i am sunt Egil şi Thorolf, i-am răspuns. Unde or fi ei acum?

Stăteam pe banca din faţa marelui salon. Primele stele apăreau din marea care se liniştise după vântul puternic de peste zi. Era încă destulă lumină aşa încât puteam vedea santinelele de pe metereze. La fierărie şi la lăptărie erau aprinse focuri. Alaina era şi ea lângă noi cu o furcă de tors în mână. Era o fetiţă frumoasă pe care o salvasem la Lundene după ce tatăl şi mama ei dispăruseră în haosul care se iscase după moartea regelui Edward. Am aflat că mama ei fusese, ca şi Benedetta, sclavă, iar tatăl, soldat în Mercia. Îi promisesem copilei că voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să-i găsesc ori pe mama ei, ori pe tatăl ei. În realitate, nu am făcut prea multe pentru a-mi respecta promisiunea. Alaina a spus ceva în italiană şi, cu toate că ştiam abia câteva cuvinte din acea limbă, am înţeles totuşi că ea blestemase.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Nu-i place să toarcă, a răspuns Benedetta. De altfel, nici mie nu-mi place.

— Asta-i o treabă de femeie, am zis eu.

— Ea e aproape femeie. Într-un an sau doi, trebuie să se gândească la măritiş.

— Ha! a ripostat Alaina.

— Nu vrei să te măriţi? am întrebat-o.

— Eu vreau să lupt.

— Atunci, mărită-te, i-am spus. E tot o luptă.

— Uf! a zis Benedetta, lovindu-mă uşor cu pumnul. Tu te-ai luptat cu Gisela? Dar cu Eadith?

— Nu prea mult. Şi am regretat că nu am făcut-o.

— Îi vom găsi Alainei un soţ bun.

— Dar eu vreau să lupt, a zis Alaina pe un ton serios.

— Eşti un drăcuşor nărăvaş, aşa-i? am zis dând din cap.

— Da, sunt Alaina Nărăvaşa, a zis ea cu mândrie în glas şi mi-a zâmbit.

Chiar am sperat să-i găsesc părinţii, dar, între timp, m-am ataşat de ea considerând-o aproape fiica mea. Îmi amintea de propria mea fiică, acum moartă. Avea acelaşi păr negru ca pana corbului ca şi Alaina, acelaşi caracter plin de încredere, acelaşi surâs ştrengăresc.

— Nici nu-mi pot imagina de ce ar vrea un bărbat să se însoare cu tine, oribilitate mică ce eşti! i-am spus.

— Alaina Oribila! mi-a replicat fericită. Ieri l-am dezarmat pe Hauk!

— Hauk?

— Fiul lui Vidarr Leifson, mi-a explicat Benedetta.

— Câţi ani are? Paisprezece? Sau poate cincisprezece?

— Nici nu ştie să lupte, a zis Alaina pe un ton dispreţuitor.

— Dar de ce vă luptaţi?

— Exersăm! Cu spade de lemn. Toţi băieţii fac asta, eu de ce n-aş putea?

— Pentru că eşti fată, i-am spus cu asprime prefăcută. Tu ar trebui să înveţi să torci, să faci brânză, să găteşti, să brodezi.

— Hauk să brodeze, a zis Alaina pe un ton vioi. Eu mă voi lupta.

— Nici mie nu-mi place să brodez, a spus Benedetta.

— Atunci ar trebui să te lupţi cu mine, a zis Alaina pe un ton ferm. Apoi, s-a întors către mine şi m-a întrebat: Aveţi aici vreun nume pentru o fată-lup? Aşa cum spuneţi „vulpe” sau „iapă”.

— Poate lupoaică, am zis ridicând din umeri.

— Atunci eu voi fi Lupoaica din Bebbanburg. Băieţii n-au decât să toarcă lână.

— Nu poţi lupta dacă eşti obosită, aşa că mica lupoaică a Bebbanburgului ar face mai bine să meargă la culcare acum.

— Dar nu sunt obosită!

— *Vai a letto!* i-a spus Benedetta pe un ton tăios şi Alaina s-a supus imediat.

— Este adorabilă, a spus Benedetta cu grijă după ce copila a

dispărut în salon.

— Da, este.

Mi-au venit în minte fata mea moartă, Æthelflaed moartă, Gisela moartă, Eadith moartă. Prea multe fiinţe dragi moarte. Ele bântuiau acum Bebbanburgul în nopţile ceţoase pentru a mă umple de remuşcări. O ţineam pe Benedetta cu un braţ şi mă uitam la valurile argintate de razele lunii care se spărgeau de ţărm.

— Crezi că vor veni? m-a întrebat fără a spune la cine se gândise.

— Da.

Am văzut-o încruntându-se.

— Ai scuipat? m-a întrebat brusc.

— Să scuip?

Mi-a atins fruntea pe care o unsese cu puţin ulei în capela bisericii din fortăreaţă cu o zi înainte ca eu să plec la Burgham.

— Ai scuipat?

— Da.

— Bine! Am avut dreptate, primejdia vine dinspre miazăzi.

— Întotdeauna ai dreptate, am zis uşor.

— Uf! Dar, dacă ei vin, noi vom fi în siguranţă?

— Dacă lucrăm din greu, da.

Mă aşteptam la un asediu. Dacă episcopul meu îmi spusese adevărul, înseamnă că Ealdred era deja aproape de gospodăria lui Egil şi, fără îndoială, se va îndrepta către Bebbanburg. Mă îndoiam, însă, că avea destui oameni pentru a izola fortăreaţa pe uscat sau corăbii pentru a opri intrarea în port. Mă gândesc că ar trebui să-i pun pe fugă, după care să ne pregătim pentru o grea încercare. Trebuia să-i chem pe toţi cei care deţineau pământ pe care eu li-l dădusem şi să le spun să aducă oameni, zale, arme şi hrană. Secerişul urma peste câteva săptămâni, dar brânza, jamboanele şi peştele ne-ar ajuta să supravieţuim. Peştele trebuia afumat şi carnea pusă la sare. Furajele trebuiau puse la adăpost ca să avem ce să le dăm animalelor, scuturile trebuiau să fie legate. Noi arme trebuiau turnate. În primăvară, cumpărasem toată încărcătura de lemn de

frasin din Frizonia. Acesta trebuia tăiat, iar fierarul trebuia să facă noi vârfuri de lance. Trimisesem deja iscoade spre nord şi spre vest care să se uite dacă se apropie călăreţi şi care să-i avertizeze pe cei din aşezările apropiate să se pregătească pentru a se refugia în fortăreaţă pentru siguranţa lor.

Mă aşteptam ca oamenii lui Ealdred să sosească dimineaţa, dar, când m-am urcat pe cea mai înaltă platformă a fortăreţei, cea de lângă salonul ce mare, nu am văzut vreun semn care să-mi spună că se apropie cineva. Mi-am amintit de vizita lui Domnall care mi-a spus că nu am aliaţi, ceea ce era adevărat. Aveam prieteni peste tot în Britania, dar prietenia păleşte atunci când ambiţiile regilor stârnesc focurile războiului. Dacă temerile lui Æthelstan erau întemeiate, atunci înseamnă că va urma un război cum nu mai fusese în întreaga istorie a Britaniei.

În zori, l-am trimis spre miazănoapte pe Gerbruht împreună cu patruzeci de oameni îmbarcaţi pe *Spearhafoc* pentru a afla tot ce se putea despre soarta lui Egil. Vântul cald dinspre apus va duce corabia departe şi o va aduce la fel de repede înapoi dacă vântul nu se va opri în această după-amiază. Am trimis şi o corabie mai mică la Lindisfarena, acolo unde smintitul episcop Ieremias era în fruntea adepţilor lui. Aceasta s-a întors cu sare scoasă din ochiurile de apă de pe ţărm şi cu promisiunea lui Ieremias că vom primi şi hrană. Fireşte că voia arginţi. Poate că era nebun şi, în mod sigur, nu era episcop, dar împărtăşea cu cei mai mulţi dintre episcopii adevăraţi admiraţia pentru strălucirea banilor. Aveam nevoie de sarea lui pentru carnea proaspăt tăiată. Curtea din spatele fortăreţei se umpluse de sângele vitelor care ar mai fi putut trăi până la începutul iernii, dar care fuseseră tăiate cu topoarele şi tranşate.

Poate că pericolul era doar în imaginaţia mea. Oare fiul meu episcop mă minţise? Mă încurajase cu subtilitate să plec din Burgham pentru a ajunge la Bebbanburg înaintea lui Ealdred. Dar dacă acesta nu venea? Oare Oswald nu voia, mai degrabă, să-l convingă pe Æthelstan că eu chiar încheiasem o alianţă cu

Constantin? Plecarea mea precipitată putea fi considerată drept trădare de către Æthelstan şi, dacă Ealdred nu venea, mă puteam aştepta ca o armată şi mai mare condusă de însuşi Æthelstan să ne înfometeze până când vom accepta să ne supunem. „Răzbunarea unui fiu", mi-am zis şi am atins ciocănelul care-mi atârna la gât. Dar cum omul nu poate niciodată să fie prea atent la ce-i rezervă propria soartă, am scuipat.

Dar Ealdred a venit.

Oswi mă prevenise asupra felului în care acesta urma să acţioneze. Se instalase la miazănoapte de Bebbanburg şi supraveghea drumul care ducea la pământurile lui Egil. Mă gândesc că Ealdred îl urmărise pe acesta şi acum venea înspre miazăzi la Bebbanburg urmând instrucţiunile lui Æthelstan. Înainte ca Oswi să ajungă la fortăreaţă, am pus mâinile pâlnie la gură şi am strigat la oamenii mei:

— Pregătiţi-vă!

Plănuisem o recepţie pentru Ealdred, iar oamenii mei, gata să-şi joace rolurile, s-au grăbit să se pregătească. Abia aşteptau înşelătoria neştiind că puteam provoca mânia Britaniei saxone asupra Bebbanburgului. Cei mai mulţi se ascunseseră în încăperile lor, unii se înşiraseră până spre marele salon şi aşteptau în camerele laterale. Toţi erau îmbrăcaţi în zale, aveau coifuri şi arme. Doar şase dintre ei puteau fi văzuţi şi le poruncisem să arate neîngrijiţi şi plictisiţi. După ce Oswi a trecut în galop pe istmul nisipos şi a ajuns cu bine în curtea de jos, Poarta cu Cranii a fost închisă şi barată.

— Trebuie să fie închisă pentru cei două sute de oameni ai lor, stăpâne, mi-a spus după ce mi s-a alăturat pe meterezele de deasupra porţii interioare.

— Sunt şi unii cu mantii stacojii?

— Destui, cred că vreo cincizeci.

Deci Ealdred, care îşi spunea senior al Bebbanburgului, adusese cu el unele dintre gărzile regelui, cele mai bune trupe ale lui Æthelstan.

— Foarte bine, i-am spus zâmbind lui Oswi.

Apoi, mi-am pus mâinile pâlnie la gură şi i-am strigat lui Berg, fratele mai mic al lui Egil, unul dintre cei mai loiali şi mai pricepuţi oameni ai mei:

— Ştii ce ai de făcut?

Doar a zâmbit şi mi-a făcut semn cu mâna. Îi dădusem cinci oameni care, acum, aşteptau împreună cu el în spatele Porţii cu Cranii. Toţi erau îmbrăcaţi în zale, dar le dădusem mantii vechi cu legături rupte pline de rugină. În spatele lor, curtea era plină de sânge, de bâzâit de muşte şi de animale sacrificate şi pe jumătate tranşate. M-am dus către meterezele care dădeau spre ţărm şi am intrat într-o cameră de supraveghere în care santinelele se adăposteau în timpul nopţilor urâte şi al zilelor reci. Stăteam în umbră. Benedetta era cu mine. La fel şi Alaina care era foarte agitată.

— Îl vei ucide? m-a întrebat ea.

— Nu astăzi.

— Pot s-o fac eu?

— Nu.

Am vrut să mai spun ceva, dar chiar atunci şi-au făcut apariţia primii călăreţi cu mantii stacojii. Veneau înşiraţi pe cai obosiţi. S-au oprit în sat pentru a se uita la fortăreaţa de dincolo de port. Ce vedeau? O stâncă uriaşă în formă de balenă care se ridica deasupra ţărmului, în vârful căreia erau metereze solide din buşteni, la care se putea ajunge doar de pe istmul de nisip aflat la miazăzi. Au rămas pe loc câtva timp uitându-se la ea şi mi-am dat seama că era pentru prima dată când Ealdred vedea fortăreaţa şi înţelegea cât de formidabilă este. Vedea flamura mea cu cap de lup care flutura pe cel mai înalt punct al Bebbanburgului şi că pe metereze, erau puţini oameni. Instinctiv, am păşit înapoi afundându-mă în umbră, deşi el nu mă putea vedea de la acea distanţă.

— Ei sunt, tată? m-a întrebat fiul meu care ni se alăturase.

— Ei sunt. Aşteptţi în salon, da?

— Ştiu ce am de făcut.

— Să nu-i omorâm dacă e posibil.

— Uf! a zis Alaina dezamăgită.

— Sunt şi preoţi împreună cu ei, a spus Benedetta. Doi preoţi.

— Întotdeauna sunt şi preoţi, am zis pe un ton acru. Atunci când vrei să furi ceva, e bine să-l ai lângă tine pe zeul tău.

— Vin, a spus fiul meu.

Într-adevăr, călăreţii dăduseră pinteni cailor şi înaintau pe poteca de miazăzi care ducea la Poarta cu Cranii.

L-am bătut cu palma pe umăr şi i-am spus:

— Distracţie plăcută!

— Şi ţie, tată.

— Du-te cu el, i-am spus Benedettei.

Alaina a urmat-o. Pentru un moment, m-am simţit ispitit să strig după ea. Se bucura prea mult de ce se întâmpla, dar mi-am zis că Ealdred merita orice batjocură pe care ea i-o pregătea. M-am întors şi m-am uitat în jos la Poarta cu Cranii, acolo unde Finan şi cei şase oameni care-l însoţeau intraseră în camera santinelelor. Eram toţi pregătiţi.

M-am îndreptat către metereze prin poarta interioară având grijă să stau tot ascuns. Eram îmbrăcat în ţinuta de victorios în război: zale strălucitoare, coiful cu lupul de argint în vârful lui, cercurile strălucitoare pe braţe, cizme înalte lustruite, un ciocănel de aur la gât, centura argintată de care atârna Răsuflarea-Şarpelui şi o mantie largă din piele de urs pe care o luasem de la un duşman pe care-l omorâsem. O santinelă aflată pe platforma de luptă de deasupra porţii interioare mi-a zâmbit, iar eu am dus un deget la buze pentru a-i face semn să tacă.

— Nicio vorbă, stăpâne, mi-a spus el.

Duhoarea sângelui era aproape de nesuportat şi avea să reziste până când curtea exterioară avea să fie spălată de ploi.

Am auzit sunet de voci venind dinspre Poarta cu cranii. Cineva bătuse în poartă, probabil cu mânerul unei lănci. Berg s-a urcat încet

pe metereze. L-am văzut căscând cu poftă înainte de a vorbi. Nu auzeam ce spune, dar nici nu era nevoie. Ealdred îi cerea să-l lase să intre explicându-i că are o scrisoare de la Æthelstan care era adresată fiului meu. Berg insista spunând că doar şase călăreţi au voie să intre pe poartă.

— Dacă tânărul Lord Uhtred va permite, puteţi intra toţi, îl învăţasem să spună. Dar, până atunci, doar şase!

Discuţia a durat câteva minute. Mai târziu, Berg mi-a spus că Ealdred înghesuise oamenii lângă poartă cu intenţia de a forţa intrarea a mai mult de şase oameni la deschiderea porţii.

— I-am spus să-i dea mai înapoi pe nenorociţii lui, stăpâne.

— Şi aşa a făcut?

— Da, după ce mi-a spus că sunt un blestemat de viking păgân, stăpâne.

În cele din urmă, poarta a fost deschisă şi, după ce au intrat cei şase călăreţi, a fost din nou închisă şi drugul greu de siguranţă a fost pus la loc. Am văzut că, pe figura chipeşă a lui Ealdred, apăruse o expresie de totală furie în timp ce armăsarul lui îşi croia nervos drum printre cadavrele pe jumătate ciopârţite şi bălţile de sânge. Se uita cu coada ochiului dispreţuitor la oamenii neîngrijiţi pe lângă care trecea. Finan, care se afla acolo doar pentru a ajuta la închiderea porţii în caz de nevoie, stătea ascuns. S-au mai schimbat nişte cuvinte. Din nou, nu auzeam mare lucru, dar era limpede că Ealdred era furios. Se aşteptase ca fiul meu să-l primească în curtea exterioară, dar Berg, urmând cu atenţie ordinele pe care i le dădusem, i-a invitat pe Ealdred şi pe însoţitorii lui în salonul cel mare. În cele din urmă, Ealdred a cedat şi a descălecat. Unul dintre însoţitorii lui era un preot care-şi ridicase poalele robei în încercarea de a găsi o cale mai curată printre băltoacele de sânge şi muşte. M-am întors, am mers de-a lungul meterezelor şi am urcat repede în camerele private din spatele marelui salon. Finan a venit lângă mine câteva minute mai târziu.

— Au ajuns deja în salon?

— Acum au ajuns.

Eram din nou ascuns, de data aceasta în spatele unei draperii care atârna în faţa uşii care dădea spre salon. Acolo se afla fiul meu împreună cu soţia lui, Ælswyth, şi cu Benedetta. Şase oameni de-ai mei, la fel de neîngrijiţi ca luptătorii care-l salutaseră pe Ealdred, leneveau pe lângă pereţii salonului. Finan şi cu mine ne uitam prin mica fantă dintre draperie şi pervazul uşii.

Berg i-a condus în salon pe Ealdred, pe cei patru însoţitori ai lui şi pe preot. Acesta era un om tânăr pe care nu-l cunoşteam.

Fiul meu, aşezat la masa cea mare de pe podiumul din salon, a schiţat un semn de salut. Berg, fără a putea să-şi înăbuşe un rânjet, l-a anunţat pe vizitator.

— Acesta este Ealdred, stăpâne.

Ealdred nu s-a putut abţine şi a spus pe un ton arogant:

— Sunt Lord Ealdred!

— Iar eu sunt Uhtred, fiul lui Uhtred, iar regula este, Ealdred, să vă lăsaţi spadele la intrarea în salon, nu-i aşa?

— Treaba pentru care am venit este urgentă, a spus Ealdred păşind în faţă.

— Atât de urgentă încât bunele maniere sunt lăsate la uşă în locul armelor?

— Aduc o scrisoare din partea regelui Æthelstan, a spus pe un ton oficial Ealdred, oprindu-se cu câţiva paşi înainte de podium.

— Aha, deci tu eşti un curier.

Ealdred a reuşit să-şi înăbuşe furia, dar tânărul preot, presimţind o dezlănţuire a ei, s-a grăbit să intervină.

— Pot să vă citesc eu scrisoarea, stăpâne, s-a oferit el.

— Pe tine te las să-mi spui ce nu scrie în scrisoare, a zis fiul meu, turnându-şi nişte bere. Deşi îmi dau seama că-i socotiţi pe cei din Northumbria nişte analfabeţi, pot să mă descurc şi fără ajutorul tău.

A făcut un semn către Alaina care se afla în spatele lui Ealdred, cu picioarele desfăcute şi cu capul dat pe spate imitând atitudinea arogantă a celui din faţa ei.

— Adu-mi-o, Alaina, te rog.

Ealdred a şovăit atunci când Alaina s-a apropiat de el, dar ea nu a spus nimic şi şi-a întins mânuţa. Văzând că nu are de ales, a scos scrisoarea din punguţă şi i-a dat-o.

— Obiceiul cere, Lord Uhtred, ca să oferi oaspeţilor ceva de băut, nu-i aşa?

— Da, aşa este obiceiul, dar numai oaspeţilor care-şi lasă spadele la intrarea în salon. Mulţumesc, draga mea.

A luat scrisoarea din mâna Alainei care s-a întors la locul ei în spatele lui Ealdred.

— Ia s-o citim, Ealdred, a spus fiul meu.

A tras mai aproape o lumânare şi s-a uitat cu atenţie la pecete.

— Ăsta e cu siguranţă sigiliul lui Æthelstan, nu-i aşa?

O întrebase pe soţia lui care examina sigiliul de ceară.

— Aşa pare.

— Ealdred, o cunoşti pe Lady Ælswyth? a întrebat fiul meu. Sora ultimului ealdorman Æthelhelm?

Ealdred era din ce în ce mai furios, dar a reuşit să-şi controleze vocea.

— Ştiu că Lord Æthelhelm a fost duşmanul regelui meu.

— Pentru un curier, eşti extraordinar de bine informat. Înseamnă că ştii şi cine l-a învins pe Æthelhelm în bătălia de la Lundene. Nu ştii? Îţi spun eu. A fost tatăl meu.

Ţinea scrisoarea în mână, dar nu se grăbea să o deschidă.

— Ce mi se pare foarte ciudat, Ealdred, este că tatăl meu a plecat să se întâlnească cu regele Æthelstan. Iar, acum, tu-mi aduci o scrisoare de la el. Nu era mai simplu să i-o dea tatălui meu în Cumbria?

— Scrisoarea explică totul, a spus Ealdred abia stăpânindu-şi furia.

— Sunt sigur de asta.

A urmat o pauză în timpul căreia fiul meu a rupt sigiliul şi a despăturit coala mare de hârtie care, vedeam asta de la locul unde

mă aflam, avea încă două sigilii în partea de jos.

— Din nou sigiliul regelui! a spus fiul meu surprins. Şi, alături de el, nu este cumva sigiliul tatălui meu?

— Da, este.

— Oare?

Fiul meu examina cel de-al doilea sigiliu care, fireşte, nu era al meu, apoi i-a înmânat scrisoarea Benedettei.

— Ce credeţi, doamnă? A, Ealdred, o cunoşti pe Lady Benedetta? Este Lady a Bebbanburgului.

— Nu, nu o cunosc.

Benedetta i-a aruncat o privire plină de dispreţ, apoi a tras mai aproape o a doua lumânare pentru a examina cu atenţie sigiliul.

— Lupul, lupul nu e cum trebuie, a spus ea. Lupul lui Lord Uhtred are patru colţi, cel de aici are doar trei şi...

S-a oprit şi a ridicat din umeri negăsind cuvântul potrivit.

— Trei colţi şi o pată, a zis fiul meu. Poate sigiliul tatălui meu a fost fărâmat pe drumul vostru încoace. Ealdred, nu prea te simţi în largul tău. Aşază-te pe o bancă cât timp eu mă ocup de mesajul primit.

Ealdred nu a spus nimic, ci doar şi-a pus mâinile la spate, gest pe care Alaina l-a imitat repede, făcând-o pe Ælswyth să chicotească.

Ealdred, care nu o putea vedea pe fată, devenea tot mai furios.

Fiul meu a început să citească scrisoarea.

— Îmi trimite salutări. Ce drăguţ, nu-i aşa? Şi mai spune că eşti unul dintre cei mai de încredere sfetnici ai lui.

— Aşa este.

— În acest caz, sunt de două ori onorat, Ealdred, i-a spus fiul meu zâmbindu-i larg.

— Lord Ealdred, a zis Ealdred scrâşnind din dinţi.

— Oh, eşti lord! Uitasem. Lord unde?

Ealdred nu a răspuns şi fiul meu, încă zâmbind, a ridicat din umeri.

— Nu-i nimic. Cu timpul, îţi vei aminti.

Şi-a reîntors privirea către scrisoare şi, în timp ce citea, şi-a tăiat absent o bucată de brânză.

— Vai de mine! a spus el după câteva minute. Asta mi se pare destul de ciudat. Zice că ar trebui să te găzduiesc în casa mea. Pe tine şi pe cei două sute de oameni ai tăi.

— Aceasta este dorinţa regelui, a spus Ealdred.

— Aşa şi spune! Şi tatăl meu este de acord!

— Tatăl tău şi-a dat seama de înţelepciunea regelui.

— Chiar aşa? Şi în ce constă această înţelepciune, Ealdred?

— Regele crede că este absolut necesar să ţină sub control fortăreaţa şi să împiedice orice încercare a scoţienilor de-a o prelua cu forţa.

— Cred că tatăl meu este de acord cu acest lucru. Dar, oare, el crede că forţele noastre nu sunt capabile să facă faţă unor astfel de încercări?

— Am văzut forţele voastre, a zis Ealdred pe un ton dispreţuitor. Dezorganizate, indisciplinate şi jegoase.

— Este o ruşine, recunosc, dar oamenii aceştia ştiu să lupte.

— Regele vrea ca Bebbanburgul să fie păstrat în siguranţă.

— Oh, Ealdred, cât de înţelept este regele!

Fiul meu s-a lăsat pe spate în scaun şi a mâncat bucata de brânză.

— Da, trebuie să fie un loc sigur. Aşa şi trebuie! Cred că de aceea şi-a pus tatăl meu sigiliul pe scrisoarea regelui.

— Bineînţeles, a spus Ealdred pe un ton rigid.

— Şi tu l-ai văzut făcând acest lucru?

— Da, l-am văzut.

După o mică ezitare, Ealdred a încuviinţat din cap.

— Eşti într-adevăr lord? Nu doar un curier?

— Sunt lord.

— Atunci, eşti o otreapă mincinoasă de lord, a spus fiul meu tot cu zâmbetul pe buze.

— Mă faci mincinos?

— Tocmai ce-am spus-o.

Ealdred, roşu de furie, şi-a dus mâna la mânerul spadei şi a făcut un pas în faţă, dar auzind cum gărzile mele îşi scot încet spadele din teacă, s-a oprit.

— Te provoc! a mârâit către fiul meu.

— Te provoc! l-a imitat Alaina.

Ealdred şi-a dat seama că fata era în spatele lui şi întorcându-se, a văzut că aceasta îl imită. A lovit-o cu putere peste faţă făcând-o să ţipe în timp ce cădea pe podeaua de piatră.

Atunci, am ieşit din spatele draperiei.

Unul dintre oamenii lui Ealdred a mormăit o înjurătură, dar, în afară de asta, în salon nu se auzea decât şuieratul vântului şi zgomotul paşilor mei când am traversat podiumul şi am coborât în salon. M-am îndreptat către Ealdred.

— Deci, nu eşti doar mincinos, mai şi loveşti copiii.

— Eu... a început să spună ceva.

Dar nu a continuat căci l-am lovit. Eram înfuriat, dar era o furie rece. Lovitura pe care i-am dat-o a fost calculată, rapidă şi brutală. Poate că sunt bătrân, dar am exersat meşteşugul mânuirii spadei în fiecare zi a vieţii mele şi asta m-a făcut un om puternic. Lovitura mea l-a făcut să se clatine. A rămas, totuşi, în picioare. I-am făcut vânt şi el a căzut la podea. Niciunul dintre oamenii lui nu s-a mişcat din loc şi nici nu era de mirare, căci patruzeci dintre oamenii mei intraseră în salon. Aveau zale strălucitoare, coifuri scânteietoare şi lăncile ridicate.

M-am aplecat şi i-am întins mâna Alainei. Curajoasa fetiţă nu plângea.

— Ai toţi dinţii la locul lor? am întrebat-o.

Şi-a plimbat limba prin gură, apoi a încuviinţat.

— Cred că da, a zis ea.

— Să-mi spui dacă-ţi lipseşte vreunul. Voi scoate toţi dinţii acestei canalii şi ţi-i voi da ţie ca să-i înlocuieşti pe cei lipsă. M-am ridicat şi m-am apropiat de Ealdred. Tu nu eşti senior al Bebbanburgului, i-am spus. Eu sunt. Şi acum, înainte de a discuta

despre scrisoare, scoateţi-vă spadele! Toţi!

Unul câte unul i-au înmânat spadele fiului meu. Doar Ealdred nu a făcut nicio mişcare, aşa că fiul meu i-a scos, pur şi simplu, spada din teacă. Oamenii mei aduseseră bănci şi mese. Ealdred şi oamenii lui s-au aşezat. Am cerut să mi se aducă ceară şi o lumânare şi am pus sigiliul meu pe o bucată de hârtie ruptă din scrisoarea lui Æthelstan. I l-am arătat preotului împreună cu sigiliul aflat pe scrisoare.

— Sunt la fel? l-am întrebat.

Preotul s-a uitat la ele evident stânjenit de întrebare. Într-un târziu, a scuturat din cap.

— Nu prea, stăpâne, a murmurat el.

— Oamenii bisericii sunt obişnuiţi să falsifice, i-am spus pe un ton aspru. Ei întocmesc documente, chipurile semnate de vreun rege care a murit cu două sute de ani în urmă, pun pe ele o copie a sigiliului bietului om şi pretind că acesta le-a acordat sute de acri de păşune bogată. Aşa s-a întâmplat şi la Burgham? Sigiliul a fost falsificat?

— N-am de unde să ştiu, stăpâne.

— Dar această otreapă necinstită ar trebui să ştie, am spus eu uitându-mă la Ealdred. Luptătorul curajos care loveşte copii sigur ştie.

Ealdred tăcea în continuare şi nu se uita la mine.

— Să-i spui regelui tău că nu voi renunţa la Bebbanburg, că nu am făcut nicio alianţă cu scoţienii şi nici nu am de gând să fac vreodată.

Preotul s-a uitat la Ealdred, dar era limpede că acesta nu avea de gând să spună nimic.

— Şi dacă va fi război, stăpâne? m-a întrebat preotul pe un ton agitat.

— Priveşte într-acolo, i-am spus făcând semn către căpriorii salonului de care erau atârnate diferite stindarde. Aceste flamuri erau purtate de duşmanii saxonilor. Unii au luptat împotriva lui

Alfred, alţii, împotriva fiului său şi câţiva, împotriva fiicei sale. De ce crezi că se află aici? Pentru că eu am luptat împotriva lor. Pentru că eu i-am omorât.

Preotul s-a uitat din nou în sus. Flamurile erau atât de zdrenţuite şi atât de afumate încât cu greu putea face diferenţa între flamurile triunghiulare ale vikingilor şi steagurile luptătorilor saxoni, dar putea să vadă cât de multe erau. Erau corbi, vulturi, cerbi, topoare, mistreţi, lupi şi cruci, tot felul de blazoane ale vrăjmaşilor mei a căror singură recompensă pentru duşmănia lor a fost câte o groapă nu prea adâncă săpată în pământul saxon.

— Atunci când aţi intrat pe poartă aţi văzut craniile, i-am spus preotului. Ştii ale cui sunt ele?

— Ale duşmanilor Domniei Voastre, stăpâne, a şoptit.

— Da, ale duşmanilor mei şi abia aştept să mai anin şi altele acolo.

M-am ridicat şi am rămas în aşteptare. Am aşteptat şi am lăsat să se aştearnă liniştea până când Ealdred a îndrăznit să se uite la mine.

— Există un singur senior al Bebbanburgului, i-am spus. Plecaţi acum. Spadele vă vor fi date înapoi după ce părăsiţi fortăreaţa.

Au plecat într-o tăcere înfricoşată şi, trecând pe sub poarta pe care aşteptau corbi şi privind curtea exterioară, la venirea lor plină de sânge şi vite tranşate, au văzut că acum era curată, iar gărzile aveau zale noi şi lăncile curăţate de rugină. Tot în linişte, au încălecat caii, şi-au luat spadele şi au trecut dincolo de poarta care s-a închis cu zgomot în urma lor.

— Asta i-a pus în încurcătură, mi-a zis Finan vesel.

Se îndrepta către treptele care duceau la meterezele de deasupra porţii.

— Îţi aminteşti întrebarea pe care ţi-a pus-o Domnall?

— Care dintre ele?

— Câţi aliaţi ai?

Am urcat treptele împreună cu el şi m-am uitat la Ealdred şi oamenii lui care se îndepărtau.

— Îl avem pe Egil, dacă mai este în viaţă, i-am spus cu tristeţe în glas.

— Bineînţeles că este în viaţă, mi-a spus Finan tot cu voioşie în glas. E nevoie de mult mai mult decât rahatul de Ealdred pentru a-l ucide pe Egil! Deci suntem Egil şi noi împotriva restului Britaniei?

— Da.

Finan avea dreptate. Nu aveam aliaţi. Eram pe o insulă colcăind de duşmani. Îl umilisem pe Ealdred şi astfel îmi făcusem din el un duşman periculos, căci el era urechea regelui, iar Æthelstan va considera sfidarea mea drept un act de provocare şi o insultă. Monarhul întregii Britanii mă va socoti duşmanul lui.

— Crezi că ar trebui să mă umilesc?

L-am văzut pe Finan gândindu-se încruntat la întrebarea mea.

— Dacă te umileşti, stăpâne, se vor gândi că eşti slab.

Rareori mi se adresa cu „stăpâne” şi o făcea doar atunci când voia să-l ascult cu atenţie.

— Deci va trebui să-i înfruntăm?

— Wiltunscir nu te tentează?

— Locul meu nu este acolo. E prea liniştit, prea împlinit, prea uşor. Ai vrea să trăieşti acolo?

— Nu, a admis el. Îmi place Northumbria. E aproape la fel de bună ca Irlanda.

Am zâmbit.

— Şi ce-ai vrea să fac?

— Ceea ce faci îndeobşte, bineînţeles. Ceea ce facem întotdeauna. Luptăm.

Am stat cu privirile pierdute în zare până ce nu i-am mai văzut pe Ealdred şi pe oamenii lui.

Eram singuri.

PARTEA A DOUA

Lucrarea diavolului

Şapte

Nu chiar singuri, pentru că Egil era în viaţă. A călărit în cea mai mare viteză pentru a fi cu mult în faţa urmăritorilor lui şi a ajuns acasă cu o jumătate de zi înainte ca Ealdred şi călăreţii lui să-şi facă apariţia.

— A sosit după-amiază, mi-a spus Egil. S-a uitat la cei două sute de luptători de pe palisadă şi a dispărut înspre miazăzi.

— Două sute? Dar tu nu ai două sute de luptători.

— Stăpâne, dacă-i dai unei femei o lance, îi acoperi pieptul cu zale şi-i ascunzi părul cu un coif, cine poate spune că nu e bărbat? În plus, multe dintre femeile mele sunt mai înfricoşătoare decât bărbaţii.

Aşadar, Ealdred plecase de la aşezarea lui Egil spre Bebbanburg, apoi înapoi spre miazăzi la Eoferwic unde, după cum auzisem, stătea împreună cu peste o sută de luptători saxoni în palatul lui Guthfrith. Şi mai mulţi saxoni de vest erau în garnizoana de la Lindcolne şi asta însemna că Æthelstan îşi întărea strânsoarea asupra Northumbriei.

Şi mai însemna că, în mod sigur, va presa asupra Bebbanburgului. Vara se apropia, iar noi am fost lăsaţi în pace. Era timpul să umplem magaziile şi să întărim şi mai mult meterezele care deja erau solide. Şi, în permanenţă, am patrulat pe terenurile noastre de la miazăzi.

— Când crezi că vor veni? m-a întrebat Benedetta.

— După seceriş, în mod sigur.

— Sau, poate, nu vor veni?

— Vor veni.

Dacă vor putea, în mod sigur, prietenii mei din Eoferwic mă vor avertiza. Aveam foarte mulţi prieteni în oraş. Acolo se afla şi Olla

care avea o tavernă şi a cărui fată se măritase cu Berg.

Ca toţi cei care aveau taverne, şi el auzise zvonuri, iar târfelor lui le ajunseseră multe secrete pe la urechi. Mai erau chiorul Boldar Gunnarson, unul dintre luptătorii de casă ai lui Guthfrith, şi preoţii care-l slujeau pe arhiepiscopul Hrothweard. Toţi aceşti oameni şi încă vreo doisprezece găseau o cale să-mi dea de veste. Mesajele lor îmi erau aduse de peregrini şi de cei de pe corăbiile care transportau mărfuri. De când îl umilisem pe Ealdred, toate mesajele îmi spuneau că voia să se răzbune. O scrisoare venită de la Guthfrith al cărei limbaj îmi spunea că fusese scrisă de un saxon de vest îmi cerea să mă supun şi jura că, în caz că refuz să îngenunchez în faţa lui, atunci avea să-mi devasteze pământurile pentru a lua singur ceea ce pretindea că i se cuvine.

Am ars scrisoarea şi l-am prevenit pe Sihtric, cel care păzea graniţa de la miazăzi. I-am prevenit şi pe cei din satele şi aşezările aflate pe pământurile mele. Şi totuşi, nu s-a întâmplat nimic. Niciun luptător din Eoferwic nu a intrat pe pământurile mele, nicio aşezare nu a fost incendiată, nicio vită sau oaie nu a fost furată.

— Nu face nimic! mi-a zis Benedetta pe un ton plin de dispreţ. Poate că se teme de tine?

— Aşteaptă ordinele lui Æthelstan, i-am explicat.

Regele era plecat departe în sud, în Wintanceaster şi, fără îndoială, nu îndrăznea să pornească împotriva mea fără aprobarea lui Æthelstan. Şi, probabil, i-a fost dată, căci spre sfârşitul verii am aflat că la Eoferwic sosiseră patru corăbii saxone cu încă o sută de luptători şi cu un cufăr mare plin de argint. Aceşti bani urmau să ajungă la fierarii care trebuiau să facă vârfuri de lance şi la preoţii care trebuiau să fie convinşi să spună predici în care să denunţe Bebbanburgul ca fiind un cuib de păgâni. Poate că arhiepiscopul Hrothweard încercase să strunească aceste absurdităţi. Era un om bun şi faptul că mă plăcea pe mine şi nu-l plăcea pe Guthfrith l-a făcut să-l sfătuiască pe Ealdred să nu înceapă un război între Eoferwic şi Bebbanburg. Dar Hrothweard s-a îmbolnăvit grav.

Călugărul care-mi adusese vestea şi-a atins fruntea cu degetul lui lung.

— Bietul om nu ştie dacă nu cumva astăzi sunt Rusaliile.

— L-a lovit demenţa?

Călugărul a încuviinţat. El şi cei trei însoţitori ai lui duceau o evanghelie la o mănăstire din Alba şi şi-au găsit adăpost peste noapte la Bebbanburg.

— Câteodată, uită să se îmbrace, stăpâne. Abia mai poate vorbi, cu atât mai puţin să predice. Mâinile îi tremură atât de tare încât trebuie să-l hrănească cineva. Acum, sunt mulţi preoţi în oraş, stăpâne. Preoţi din Wessex, şi toţi sunt plini de înverşunare!

— Adică nu-i plac pe păgâni?

— Nu-i plac.

— Episcopul Oswald este unul dintre ei?

— Nu, stăpâne, a răspuns el negând din capul cu tonsură. Părintele Ceolnoth predică în catedrală.

Am avut un râs sarcastic. Îl ştiam pe Ceolnoth şi pe fratele lui geamăn, Ceolberht, încă de când erau copii. Nu-i puteam suferi în aceeaşi măsură în care nici ei nu mă puteau suferi. Ceolberht, cel puţin, avea motive să mă urască: îi scosesem cei mai mulţi dintre dinţi dintr-o singură lovitură şi această amintire îmi făcea plăcere, dar astfel de momente erau destul de rare în acest sfârşit de vară, căci începuseră incursiunile.

La început, au fost rare şi mici. La frontiera de sud, au fost furate nişte vite, a fost ars un hambar, iar capcanele pentru peşti au fost distruse. De fiecare dată, cei care făceau incursiuni erau vikingi sau danezi. Niciunul dintre ei nu purta pe scut blazonul lui Guthfrith şi niciunul nu era saxon de vest. Îl trimisesem pe fiul meu cu treizeci de oameni în Dunholm să-l ajute pe Sihtric, dar teritoriul meu era întins, iar duşmanii erau prudenţi, astfel că oamenii mei nu au găsit nimic. Apoi, au fost atacate bărcile pescăreşti, încărcăturile lor au fost furate, iar plasele de pescuit distruse. Niciunul dintre oamenii mei nu a fost omorât, nici măcar rănit.

— Erau două corăbii saxone, mi-a spus unul dintre pescari atunci când am fost cu corabia *Spearhafoc* în jos pe coastă.

— Corăbiile aveau cruci la proră?

— Nu aveau nimic, stăpâne, dar erau saxone. Erau corăbii cu burţi mari!

Corăbiile construite în sud aveau burţile umflate, nu aveau linia elegantă a lui *Spearhafoc.*

— Nenorociţii care ne-au abordat vorbeau o limbă necunoscută, dar corăbiile erau saxone.

În fiecare zi, am trimis *Spearhafoc* spre miazăzi, de obicei sub comanda lui Gerbruht, în timp ce fratele lui Egil, Thorolf, venea în ajutor cu corabia *Banamaðr,* dar ei nu au găsit nimic. Incursiunile pentru furturi de vite au continuat, în timp ce în Eoferwic preoţii vituperau în predicile lor împotriva celor care plăteau taxe lorzilor păgâni spunând că pe aceştia îi aşteaptă flăcările veşnice ale iadului.

Tot nu fusese nimeni omorât. Au fost furate vite, au fost golite magazii, au fost incendiate gospodării, au fost distruse bărci şi corăbii, dar nu murise încă nimeni. Ealdred mă îmboldea să ucid eu primul pentru a avea un motiv să declare un război deschis cu Bebbanburgul. Cum iarna se apropia, incursiunile s-au înteţit. Tot mai multe aşezări au fost incendiate şi vikingii veneau de dincolo de colinele dinspre apus pentru a-i ataca pe chiriaşii mei din acele zone. Nimeni nu a fost ucis, dar pagubele erau însemnate. Am primit o a doua scrisoare purtând sigiliul lui Guthfrith în care pretindea că-i datorez cincisprezece livre de aur. Am ars-o şi pe aceasta, dar ea mi-a dat o idee.

— De ce nu i-am da ce-şi doreşte? am sugerat eu.

Eram în salon, aşezaţi lângă vatra mare în care ardeau buturugi de salcie care trosneau şi scoteau scântei. Era o seară de început de iarnă în care vântul rece dinspre răsărit bătea în rafale şi pătrundea în interior prin gaura de aerisire din tavan. Benedetta s-a uitat la mine ca şi cum credea că înnebunisem ca bietul Hrothweard.

— Să le dăm Bebbanburgul? a întrebat ea şocată.

— Nu, i-am răspuns eu ridicându-mă în picioare.

I-am condus pe Benedetta, Finan şi pe fiul meu şi am intrat împreună pe uşa din spatele podiumului. Dincolo de uşă, era dormitorul nostru, unde Benedetta şi cu mine dormeam pe un morman de blănuri. Le-am dat deoparte. Se vedeau acum scândurile groase de lemn. L-am trimis pe fiul meu să aducă o bară de fier şi, când s-a întors cu ea, i-am spus să ridice scândurile grele. Finan l-a ajutat şi împreună au ridicat una dintre scânduri lată de un picior[14] şi lungă de doi paşi[15].

— Acum şi celelalte. Sunt şapte în total.

Nu dezvăluiam cine ştie ce secrete. Benedetta ştia ce se află sub patul nostru, iar Finan şi fiul meu mai văzuseră şi ei ce se afla acolo. Cu toate acestea, când a fost scoasă ultima scândură şi lumina felinarului a pătruns în tainiţă, toţi au respirat greu.

Au văzut aur. O adevărată comoară!

— Dumnezeule! a exclamat Finan.

Mai văzuse şi altădată comoara, dar revederea ei tot i-a produs uimire.

— Cât de mult e aici? a întrebat.

— Mai mult decât ar trebui pentru a-l tenta pe Ealdred şi destul pentru a-i distrage atenţia lui Æthelstan.

— A-i distrage atenţia? a întrebat Benedetta uitându-se la strălucirea aurului.

— Æthelstan a încheiat un fel de pace cu toţi cei din Britania, mai puţin cu mine. Trebuie să-i ofer un alt duşman.

— Un alt duşman? a întrebat fiul meu complet nedumerit.

— Vei vedea, i-am spus.

Am coborât în groapa care era o scobitură în stânca pe care fusese construit Bebbanburgul. Am scos un platou uriaş din aur pe care

---

[14] Unitate de măsură a lungimii în sistemul anglo-saxon. Un picior *(foot)* = 30,46 cm.

[15] Unitate de măsură a lungimii în sistemul anglo-saxon. Un pas *(pace)* = 0,76 m.

putea începea o pulpă de vită. Pe marginea lui, se puteau vedea femei şi bărbaţi cu picioare de capră care se vânau reciproc, iar pe el se aflau sfeşnice, fără îndoială furate de la o biserică, pe care eu le luasem de la Sköll, lingouri, lanţuri de aur, potire, urcioare şi cupe. Mai era o pungă plină cu pietre preţioase, ornamente pentru spade de o frumuseţe uluitoare, broşe şi catarame. Erau rubine şi smaralde, brăţări şi coroana de aur pe care o purtase Hæsten. Erau monede de aur, o statuetă romană reprezentând o femeie cu coroană în formă de raze, un scrin de lemn plin cu bucăţi de argint. O parte din aur fusese strâns de tatăl meu, şi mai mult de către fratele lui, unchiul meu fătarnic, dar cel mai mult aparţinuse duşmanilor mei. Păstrasem comoara pentru vremurile grele care s-ar fi abătut asupra Bebbanburgului. M-am aplecat şi am luat în mână o cupă grosolană care părea a fi fost bătută cu un ciocan de piatră. Era prost lucrată şi plină de zgrunţuri, dar era făcută din aur pur. I-am arătat-o lui Finan.

— Îţi aminteşti de mormintele aflate la apus de Dunholm? l-am întrebat.

— Cele trei morminte de lângă coline?

— Din valea aceea adâncă. Era acolo o piatră mai înaltă.

— Valea Diavolului! a zis el aducându-şi aminte. Movilele celor trei morminte.

— Valea Diavolului? a întrebat Benedetta făcându-şi semnul crucii.

— Fostul arhiepiscop al Eoferwicului îi spunea aşa. Cum se numea el?

— Wulfhere, i-am spus.

— Wulfhere, da. Un bătrân ticălos. Spunea că aceste morminte ascundeau demoni şi interzicea oricui să se apropie de ele.

— Apoi a trimis propriii oameni să sape movilele, am continuat istorisirea. Iar noi ne-am dus după ei.

— Şi aţi săpat şi voi movilele? a întrebat fiul meu.

— Fireşte, am spus zâmbind şi atingând cupa cu cealaltă mână.

Dar asta e tot ce am găsit.

— Şi nişte oase, a adăugat Finan. Nici urmă de demoni.

— A venit momentul ca mormintele să fie umplute cu aur şi să fie bântuite de demoni, am spus.

Îi voi întinde o cursă. Îi voi oferi lui Guthfrith aur, mai mult decât ar fi visat vreodată şi îi voi da lui Ealdred ceea ce-şi doreşte: un omor. Voi ucide eu întâi şi o voi face fără milă. Însă capcana va funcţiona doar dacă va fi bine pregătită şi ţinută în secret. Am pregătit-o aproape toată iarna. Piesele mai vechi, ca acea cupă bătută cu piatra, şi lingourile au fost lăsate deoparte, dar altele, cum ar fi sfeşnicele şi nişte farfurii romane, au fost bătute până când s-au umplut de zgrunţuri. Æthelstan îi ceruse lui Hywel douăzeci şi patru de livre de aur ca parte a tributului pe care i-l datora. Când ne-am terminat treaba, noi aveam peste o sută de livre de aur. Am pus totul într-un cufăr solid din lemn. Am lucrat totul în secret. Doar Finan şi fiul meu ştiau despre asta, astfel încât niciun zvon despre aurul de la Bebbanburg să nu se răspândească.

Ealdred continua să mă întărâte, dar incursiunile erau mai rare. Călăreţii veneau în zori, incendiau hambare şi pătule şi luau cu ei vite. Dar nimeni nu fusese omorât sau luat sclav. Cei păgubiţi spuneau că invadatorii erau vikingi. Vorbeau limba daneză sau limba vikingă, purtau ciocănele şi aveau scuturi simple. Incursiunile lor erau păgubitoare, dar gospodăriile puteau fi refăcute, iar oamenilor le-au fost trimise de la Bebbanburg cereale, vite şi oi. Am trimis şi oameni să păzească graniţa de miazăzi, dar le-am poruncit să nu treacă pe pământurile lui Guthfrith. Era un război fără oameni ucişi, chiar fără lupte. Totul mi se părea lipsit de sens.

— De ce fac toate astea? m-a întrebat Benedetta pe un ton nervos.

— Pentru că aşa vrea Æthelstan.

— I-ai oferit un tron! Nu e cinstit din partea lui!

Am zâmbit în faţa indignării ei.

— Lăcomia pierde omenia.

— Eşti, totuşi, prietenul lui.

— Nu, eu reprezint o putere în regatul lui şi el vrea să demonstreze că are mai multă putere.

— Scrie-i! Spune-i că-i eşti fidel!

— Nu m-ar crede. În afară de asta, a început să fie o întrecere pentru supremaţie.

— Of! Voi, bărbaţii!

— Şi-apoi, el este rege, trebuie să câştige.

— Atunci dă în el! Şi fă-o cum trebuie!

— Aşa voi face, am zis pe un ton sumbru.

Spre sfârşitul iernii, când zăpada încă mai zăbovea prin râpele ascunse soarelui, am plecat împreună cu Finan, Egil şi douăzeci de oameni înspre miazăzi. Am urmat potecile de pe coline nevrând să mergem pe drumul roman. Am poposit la taverne şi ne-am găsit adăpost în mici gospodării. Peste tot am spus că suntem în căutare de pământ. Oamenii poate ne-au crezut sau poate că nu, dar, oricum, nu aveam pe noi îmbrăcăminte fină, nici podoabe. Purtam spade obişnuite, am avut grijă să ne ascundem numele adevărate şi am plătit peste tot cu bucăţi de argint.

Valea se afla între colinele care urcau abrupt către răsărit, apus şi miazănoapte. În partea de miazăzi, colina cobora lin către o vale şi mai adâncă pe unde trecea drumul roman de la est la vest. Valea de sus era plină de pini şi pârâul care curgea prin ea avea încă gheaţă pe malurile lui. Cele trei morminte erau aşezate unul lângă altul în mijlocul văii. Iarba care le acoperea era îngheţată. Se vedeau încă urmele săpăturilor pe care le făcuserăm cu mulţi ani în urmă. Erau şi alte urme făcute de către ţăranii din vale care, fără îndoială, săpaseră şi ei de-atunci încoace. Piatra cea înaltă aflată pe movila din marginea de sud căzuse şi zăcea în iarba groasă.

— Păşune de vară, a zis Egil dând cu piciorul în iarbă. Nu e bună pentru nimic altceva.

— E bună ca loc unde să găseşti aur, am spus.

Ne-am oprit la marginea văii. Un vânt rece ne umfla mantiile. Pârâul se rostogolea la vale spre întâlnirea cu râul care sclipea în

valea aflată mai jos.

— Ăsta trebuie să fie râul Tesa, am zis arătând către râu. Graniţa pământurilor mele.

— Deci valea asta este a ta?

— Da. Şi tot ce se află pe malul ei îmi aparţine.

— Şi dincolo de el?

— Este a lui Guthfrith sau poate a lui Ealdred. Oricum nu este al meu.

Egil se uita spre valea largă. Din locul înalt unde ne aflam, se vedeau foarte bine drumul, un sat şi un drum de pământ care venea de la aşezarea de pe malul de nord al râului şi un altul care continua pe malul celălalt, semn limpede că râul Tesa putea fi trecut uşor.

— Unde duce acel drum? m-a întrebat.

Am arătat către răsărit.

— Întâlneşte marele drum undeva acolo, apoi continuă către Eoferwic.

— Cât de departe este?

— Două zile călare, trei dacă nu te grăbeşti.

— Ăsta ar fi un loc potrivit pentru un fort, a spus el rotindu-şi mâna peste locul în care ne aflam. Aici este apă şi de aici poţi vedea dacă vine vreun duşman.

— Pentru un poet şi un viking ai o minte sclipitoare, am zis eu rar.

A zâmbit uşor neînţelegând prea bine ce am vrut să spun.

— Dar sunt şi luptător.

— Eşti, prietene. Într-adevăr eşti un luptător. Un fort!

M-am uitat în jos pe pantă şi am văzut o potecă pentru oi care cobora abrupt.

— Cât timp ar trebui ca să ajungi călare în sat? am întrebat arătând către aşezarea de lângă râu de unde fumul se ridica uşor. Nu prea mult?

— Nu prea mult.

L-am strigat pe Finan şi, când a venit lângă noi, i-am arătat satul.

— Aia este o biserică ce văd eu acolo? l-am întrebat.

Finan, care avea cea mai bună vedere dintre toţi oamenii pe care i-am cunoscut, s-a uitat în jos.

— Are o cruce pe acoperiş. Ce altceva ar putea fi?

Mă întrebam cum am fi putut da de veste despre aurul pe care-l vom îngropa în morminte. Răspunsul mi-a fost dat de sugestia lui Egil.

— Vine primăvara, am spus. Vom construi un fort aici. Am arătat către pini. Vom începe construind palisada cu aceşti pini. Cumpăraţi cherestea din sat, dar cumpăraţi şi bere şi mâncare tot de acolo. Tu te vei ocupa.

— Eu? a întrebat Finan.

— Da. Eşti creştin. Îţi mai dau patruzeci, chiar cincizeci de oameni, tot creştini. Îl veţi chema pe preot să sfinţească fortul.

— Care nu va fi gata.

— Nu va fi gata niciodată. Îi arătaţi aurul preotului. Îi daţi şi lui nişte aur.

— Şi, într-o săptămână, toţi oamenii de pe valea râului Tesa vor afla despre aur.

— Într-o săptămână, Guthfrith şi Ealdred vor şti despre existenţa aurului, am spus întorcându-mi privirea către movile. Doar că este o mică problemă aici.

— Care? a întrebat Finan.

— Suntem prea departe de Scoţia.

— Şi asta este o problemă? a întrebat Egil.

— Poate că nu contează.

Vom pregăti o momeală, dar nu doar pentru un rege, ci pentru trei regi. Æthelstan credea că orice nou război în Britania va fi cel mai teribil dintre toate câte au avut loc. El pretindea că nu a vrut acest război, dar începuse unul cu Bebbanburg. E adevărat că era un război ciudat, fără morţi, doar cu ceva pagube, dar era, totuşi, război, şi el îl începuse.

Acum, eu îl voi termina.

Spre sfârşitul primăverii, a venit episcopul Oda însoţit de un preot mai tânăr şi de şase luptători cu blazonul lui Æthelstan, dragonul şi fulgerul, pe scuturile lor. Dimineaţa fusese neobişnuit de caldă, iar atunci când Oda a intrat pe Poarta cu Cranii, dinspre mare, o ceaţă deasă şi rece se îndrepta către uscat.

— Nici măcar n-am avut nevoie de mantie în dimineaţa asta, s-a plâns Oda în timp ce ne salutam. Şi acum ceaţa asta!

— O ceaţă căreia voi, danezii, îi spuneţi *haar.*

În zilele calde de vară, o ceaţă deasă venită dinspre Marea Nordului învăluia Bebbanburgul. De cele mai multe ori, soarele nu împrăştia ceaţa şi vântul dinspre răsărit o împingea pe uscat şi putea rămâne deasupra lui toată ziua. Câteodată era atât de deasă încât ascundea meterezele dinspre mare ale palatului.

— Vă aduc un dar, mi-a spus Oda în timp ce-l introduceam în salon.

— Capul lui Ealdred? l-am întrebat.

— Un dar din partea regelui, a spus el neluând în seamă gluma mea nesărată.

A întins o mână către preotul cel tânăr care i-a dat un pachet învelit în piele pe care, la rândul lui, mi l-a dat mie.

Pachetul era legat cu un şnur pe care l-am rupt. Din pielea subţire a ieşit la iveală o carte.

— O carte, am spus pe un ton acru.

— Da, o carte. Dar nu vă temeţi. Nu este o evanghelie. Regelui nu-i place să strice orzul pe gâşte. Preabună doamnă! Ridicase mâinile ca să o salute călduros pe Benedetta care se îndrepta spre noi. Sunteţi mai frumoasă ca niciodată, a spus Oda îmbrăţişând-o cu prietenie. Am adus un dar din partea regelui. O carte.

— O carte, am mormăit.

— Avem nevoie de cărţi, a spus Benedetta şi a bătut din palme pentru a chema servitorii. Avem vin şi chiar este un vin bun.

— Prietenii tăi din Eoferwic, episcope, au încercat să împiedice

corăbiile să facă negoţ cu noi. Dar ele tot ajung aici şi ne aduc vin.

L-am condus pe Oda către podium, departe de urechile luptătorilor care, respectuoşi, au predat spadele. Au fost invitaţi la o masă în partea de jos a salonului şi li s-a dat pâine, brânză şi bere.

— Acesta este părintele Edric, unul dintre capelanii mei, mi l-a prezentat Oda pe tânărul preot. Abia aştepta să te cunoască, stăpâne.

— Fii bine-venit, părinte Edric, am spus eu fără prea mult entuziasm în voce.

Era un tânăr subţire cu faţă palidă, mai degrabă un băiat, cu o expresie nervoasă pe chip. Se tot uita la ciocănelul de la gâtul meu ca şi cum nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

— Părintele Edric a găsit cartea pentru rege, a spus Oda atingând cartea pe care o pusesem nedeschisă pe masă. Vorbeşte-i lui Lord Uhtred despre ea, părinte.

Edric a deschis şi a închis la loc gura, a înghiţit în sec şi, în cele din urmă, a spus:

— Este *De Consolatione Philosophiae,* stăpâne.

După ce s-a bâlbâit citind titlul cărţii, s-a oprit brusc ca şi cum i-ar fi fost teamă să continue.

— Şi cum se traduce asta? a întrebat episcopul Oda cu blândeţe pe Edric.

— *Consolarea filosofiei,* a răspuns Benedetta în locul acestuia. A fost scrisă de Boethius. Un italian.

— Un italian plin de isteţime, a spus Oda. Ca Domnia Voastră, preabună doamnă.

Benedetta a deschis cartea şi, mirată, a ridicat din sprâncene.

— Dar e în saxonă!

— A fost tradusă chiar de către regele Alfred, preabună doamnă. Şi regele Alfred a fost prieten cu Lord Uhtred, nu-i aşa?

Întrebarea îmi era adresată mie.

— Nu m-a plăcut niciodată, doar a avut nevoie de mine.

— Pe Domnia Voastră v-a plăcut, nu-i plăcea religia Domniei

Voastre. Pe de altă parte, regelui Æthelstan îi inspiraţi teamă.

— Îi inspir teamă!

— Sunteţi un luptător, stăpâne, şi îl sfidaţi. Oamenii şi-au dat seama că, dacă Domnia Voastră îl puteţi sfida, şi alţii o pot face. Cum poate fi regele Æthelstan unsul Domnului dacă lorzii lui nu i se supun?

— Spui că-l sfidez? Eu l-am făcut rege!

— Iar regele este convins că Dumnezeu vrea ca *el* să fie *Monarchus Totius Brittaniae.* Este convins că el este fiul destinului hărăzit de Dumnezeu şi că menirea lui este să aducă pacea şi belşugul în Britania.

— Şi-l încurajează pe Ealdred să facă incursiuni pe pământurile mele.

Oda s-a făcut că nu a auzit ce-am spus.

— Există o ierarhie pe pământ ca şi în ceruri, a continuat calm. Aşa precum Preaputernicul Dumnezeu stăpâneşte peste toate creaturile din cer şi de pe pământ, tot aşa şi regele trebuie să fie deasupra oamenilor care trăiesc pe pământurile lui. Constantin al Albei i s-a supus lui Æthelstan, Hywel din Dyfed i-a sărutat mâna, Owain din Strath Clota şi-a înclinat capul. Guthfrith al Northumbriei este servitorul lui. Doar Uhtred al Bebbanburgului refuză să-i jure credinţă.

— Uhtred al Bebbanburgului a jurat să-l apere pe Æthelstan, am zis cu amărăciune în glas. L-am apărat atunci când era doar un copil, l-am învăţat să se lupte, i-am dat un tron. Eu mi-am respectat jurământul, nu trebuie să-i jur altceva.

— Pentru demnitatea lui ca rege trebuie să fiţi văzut că vă închinaţi lui.

— Demnitate! am zis eu izbucnind în râs.

— Este un om mândru, a spus Oda cu blândeţe în glas.

— Spune-i omului mândru să-şi cheme înapoi copoii de vânătoare, să declare public că eu sunt senior al Bebbanburgului, nu Ealdred, şi să-mi plătească pagubele pe care oamenii lui mi le-au

făcut pe pământurile mele şi atunci, episcope, voi îngenunchea în faţa lui.

Oda a oftat adânc.

— Regele a fost convins că veţi accepta oferta lui de a fi ealdorman al Wiltunscirului! A fost o ofertă generoasă.

— Bebbanburgul este al meu, i-am spus cu fermitate în glas.

— Citiţi cartea, stăpâne, a zis Oda împingând cartea spre mine. Boethius a fost creştin, dar cartea lui nu încearcă să vă convertească. Este o carte a adevărurilor care spune că banii şi puterea nu trebuie să fie ambiţiile unui om virtuos. Doar dreptatea, generozitatea şi umilinţa vă vor aduce mulţumire.

— Şi *Monarchus Totius Brittaniae* mi-a trimis mie asta? am întrebat eu poticnindu-mă la citirea cuvintelor latine.

— Destinul lui este să fie rege. Un om nu poate fugi din calea destinului său.

— *Wyrd bið ful ãræd,* i-am răspuns, voind să-i spun că, la fel ca Æthelstan, nici eu nu pot să-mi aleg altă soartă. Destinul meu este să fiu senior al Bebbanburgului.

Oda a clătinat din cap cu tristeţe.

— Am fost trimis cu un mesaj, stăpâne. Regele vă cere Bebbanburgul. Are nevoie de el ca pavăză împotriva scoţienilor.

— Bebbanburg este deja o pavăză, am spus cu fermitate în glas. Ai spus că regele Constantin i s-a supus. Atunci de ce se mai teme de scoţieni dacă i-au jurat credinţă?

— Pentru că mint. Constantin i-a trimis lui Æthelstan mesaje de pace, dar a trimis oameni şi bani în Cumbria. Dacă începe războiul, el îi vrea aliaţi pe vikingii din Cumbria.

Şi eu auzisem acelaşi lucru. Constantin îi ademenea pe vikingii din Cumbria promiţându-le pământ şi bogăţii.

— Dacă începe războiul, Æthelstan va dori să fiu de partea lui.

— El vrea Bebbanburgul, a spus, la rândul lui, Oda.

— Nu cumva Ingilmundr şi Ealdred vor Bebbanburgul?

Oda a şovăit o clipă, apoi a ridicat din umeri.

— I-am spus regelui să aibă încredere în Domnia Voastră şi l-am convins să-l mai înfrâneze pe Ealdred.

— Ar trebui să-ţi fiu recunoscător pentru asta?

— Şi regele a fost de acord, a spus Oda neluând în seamă întrebarea mea. El repetă oferta pe care v-a făcut-o. Lăsaţi-l pe rege să pună propria lui garnizoană la Bebbanburg şi plecaţi la Wiltunscir. Acolo va fi casa Domniei Voastre.

— Şi dacă refuz?

— Până acum, stăpâne, regele a fost îngăduitor. Nu a vrut să-şi trimită forţele împotriva fortăreţei. Dar, dacă îl sfidaţi în continuare, va aduce aici armata şi flota şi vă va dovedi că el este, într-adevăr, *Monarchus Totius Brittaniae.*

— Dar Uhtred este prietenul lui! a intervenit Benedetta.

— Un rege nu are prieteni, preabună doamnă, are doar supuşi. Lord Uhtred trebuie să i se supună.

A făcut o pauză, s-a uitat la mine şi a spus:

— Va trebui să vă supuneţi până la sărbătoarea de Sfântul Oswald.

M-am uitat atent la el o clipă. Voiam să-i spun mai multe lucruri: cum l-am crescut pe Æthelstan, cum l-am apărat de duşmani şi cum l-am condus către urcarea pe tron. Sau să-l întreb cum de a ajuns Æthelstan să fie atât de influenţat de şuşotelile lui Ingilmundr şi Ealdred încât ar fi în stare să mă ucidă. Dar, neîncrezător fiind, nu am făcut decât să-l întreb pe Oda dacă mi-a spus adevărul.

— Ai spus că-mi va declara război?

— Mai degrabă, va vrea să ia ceea ce crede că i se cuvine şi să apere graniţa de miazănoapte a regatului său de perfidia scoţienilor. Iar Domnia Voastră, stăpâne, dacă vă supuneţi lui înainte de sărbătoarea Sfântului Oswald, veţi putea deveni ealdorman al Wiltunscirului. Aveţi toată vara să vă gândiţi, stăpâne. Toată vara. S-a oprit, a luat o înghiţitură de vin şi mi-a spus zâmbind: Vinul este foarte bun. Am putea rămâne aici peste noapte?

El şi oamenii lui au fost găzduiţi peste noapte, dar, înainte de a

merge la culcare, Oda şi cu mine ne-am plimbat pe meterezele Bebbanburgului. Eram doar noi doi şi marea inundată de razele lunii.

— Æthelstan se lasă influenţat de Ingilmundr şi de Ealdred şi-mi pate rău că se întâmplă asta, mi-a mărturisit Oda. Îndrăznesc să spun că mă ascultă şi pe mine, ceea ce, probabil, îl face reticent în a vă cere supunere.

— Atunci de ce... am început eu.

— Pentru că el este rege, m-a întrerupt el cu fermitate. Ca rege creştin nu poate fi considerat ca având datorii faţă de un lord păgân.

— Alfred a fost în situaţia asta.

— Lui Alfred nu i-a lipsit încrederea. Æthelstan pretinde că a fost desemnat rege de către Atotputernicul Dumnezeu, dar el aşteaptă mereu o confirmare a acestui lucru. Încă există oameni care spun că el este fiu nelegitim, fiul bastard conceput cu o târfă, iar regele încearcă să convingă că el este unsul Domnului. Jurămintele primite la Burgham au fost o astfel de dovadă, dar oamenii şuşotesc că el tolerează păgânismul. Deci cum ar putea el să depindă de un păgân? El trebuie să le demonstreze tuturor celor din Britania că vă comandă şi vă poate slăbi puterea. Şi el crede, ca şi mine, de altfel, că îi veţi accepta oferta. De altfel, este o ofertă generoasă! S-a oprit puţin, mi-a atins braţul şi m-a întrebat: Ce să-i spun?

— Doar atât.

— Adică?

— Că oferta lui este generoasă.

— Doar atât?

— Şi că mă voi gândi la ea, i-am răspuns cu nervozitate în glas.

Era cel mai sincer răspuns pe care i-l puteam da, deşi ştiam că nu voi accepta oferta. Nu am mai spus nimic altceva.

A doua zi dimineaţă, după ce s-a rugat în capela din Bebbanburg, Oda a plecat. Finan a luat patruzeci şi trei de luptători, toţi creştini, a ieşit prin Poarta cu Cranii şi au plecat spre coline.

Au plecat spre miazăzi spre Valea Diavolului.

— Deci Æthelstan va veni în august? m-a întrebat Benedetta.

Am dat din cap.

— E prea aproape de timpul secerişului. Va dori ca armata lui să supravieţuiască pe terenurile noastre, deci va aştepta până când grânarele noastre vor fi pline. Abia atunci ar putea veni. Dar acest lucru nu se va întâmpla.

— Nu?

— Vrea Æthelstan un război? Îi ofer eu un război.

Incursiunile lui Ealdred au încetat. O pace stânjenitoare se instalase între Eoferwic şi Bebbanburg. M-am asigurat că Guthfrith şi Ealdred au primit veşti despre mine. M-am dus la Dunholm pentru a vorbi cu Sihtric mergând cu *Spearhafoc* de-a lungul coastei. Valea Diavolului se află în partea de apus a terenului meu. La trei săptămâni după plecarea lui Finan, am rămas în partea de răsărit. I-am dat lui Gerbruht, frizonul cel vânjos, zalele mele, coiful cu lup pe creastă şi o mantie albă, iar el a fost de acord să-şi scoată crucea şi să pună în loc un ciocănel, dar numai după ce Cuthbert i-a dat asigurări că acest lucru nu-l va trimite în flăcările iadului.

Gerbruht a colindat de-a lungul coastei la bordul lui *Spearhafoc* special pentru a cumpăra peşte adus de bărci din teritoriul aparţinându-i lui Guthfrith. La rândul meu, am plecat spre coline cu douăzeci de oameni, doi cai de povară şi cu o răscumpărare regală în aur. Purtam zale vechi şi un coif simplu, dar aveam Răsuflarea-Şarpelui la brâu. Am mers repede şi am ajuns în valea adâncă în a patra după-amiază sub un cer întunecat.

Finan construise o palisadă la marginea văii. Era un gard din trunchiuri necioplite de pin în spatele căruia erau adăposturile acoperite cu crengi şi iarbă ale oamenilor lui. Pregătiseră trunchiuri de copac ca şi cum ar fi vrut să ridice pereţii fortului de formă pătrată care urma să supravegheze valea râului Tesa.

— V-au observat? l-am întrebat făcând semn către satul din vale.

— Da, destul de bine, a răspuns Finan încântat. Cred că şi

Guthfrith ştie de noi.

— Eşti sigur? l-am întrebat surprins.

— Doar după o săptămână, au venit trei călăreţi, toţi danezi. Au urcat până aici şi ne-au întrebat ce facem. Păreau prietenoşi.

— Şi ce le-aţi spus?

— Le-am spus că ridicăm un fort pentru Lord Uhtred, bineînţeles. I-am întrebat dacă sunt stabiliţi pe pământul tău şi mi-au răspuns cu un râset prelung.

— Le-ai dat voie să se uite pe aici?

— S-au uitat la morminte. Au râs când au văzut gardul pe care-l făcusem, dar nu ne-au văzut spadele. Au văzut cum săpau oamenii şanţuri şi cum ciopleau buştenii.

A făcut semn din cap spre răsărit către drumul aflat în valea de dedesubtul nostru care ducea către Eoferwic.

Eram sigur că Guthfrith ştia. Puţine lucruri puteau fi ţinute secret la ţară. Finan i-a trimis pe unii dintre oamenii lui să bea la taverna din sat. Bănuiam că cei trei danezi veniseră de pe pământurile lui Guthfrith, dar, chiar dacă nu ei împrăştiaseră vestea că eu construiesc un fort pe colina de deasupra râului Tesa, acesta, probabil, îşi râdea în barbă. Încetase incursiunile pe pământurile mele, dar îşi dădea seama că fortul din Valea Diavolului mi-ar fi fost de foarte puţin folos dacă le-ar fi pornit din nou. Şi nu mi-ar fi fost de niciun folos dacă Æthelstan ar fi venit aici cu armata lui.

— Va trebui să faceţi nişte smoală, i-am spus lui Finan.

— Nu-i greu, e plin de pini aici. Dar de ce ne trebuie?

— Dacă vă întreabă cineva, îi spuneţi că vreţi să acoperiţi pereţii, i-am spus ignorând întrebarea lui.

Guthfrith ştia că nu puteam ascunde ceea ce făceam şi nici nu voiam asta, dar voiam neapărat să ascundem ghearele capcanei pe care o puneam acolo. Îi trimisesem vorbă lui Egil cerându-i să fie gata să trimită oameni şi i-am spus lui Sihtric că voi avea nevoie de jumătate din garnizoana lui. Le-am poruncit oamenilor să meargă mai întâi către miazănoapte ca şi cum s-ar îndrepta către graniţa

scoţiană înainte de a se întoarce spre apus, apoi spre miazăzi până la râul Tesa. A trebuit să aduc şi oameni de-ai mei din Bebbanburg. Ei toţi, deplasându-se peste coline, vor fi văzuţi. Se vor strânge pe o pantă lină la vest de Valea Diavolului astfel încât să fie expuşi vederii şi să fie repede remarcaţi. Şi, dacă Guthfrith şi Ealdred vor fi atraşi de capcana noastră şi vor răspunde în grabă pe măsura lăcomiei lor, vom avea o şansă.

A doua zi dimineaţă devreme, Finan şi cu mine am pus capcana. Am săpat în movila cea mai de nord, fărâmiţând pământul uscat cu cazmale ascuţite. Mai săpasem acolo cu ani în urmă şi găsisem doar oase, coarne de cerb, vârfuri de săgeţi din cremene şi acea cupă. Acum, când luna dispărea de pe cerul lipsit de nori, am pus comoara adusă de la Bebbanburg în groapa pe care o făcuserăm. Am acoperit totul destul de grosolan. Apoi am săpat o altă groapă lângă movilă.

— Spune-le oamenilor tăi că groapa asta este pentru făcut smoală, i-am sugerat eu. Şi lasă să treacă două zile până să găseşti aurul.

— Şi, peste trei sau patru zile, Guthfrith va afla?

— Aşa ar trebui, i-am răspuns sperând că nu mă înşel.

— Un lord să sape o groapă?

Oswi, care stătea de pază, se plimba de colo colo cu un zâmbet larg pe buze.

— În curând, o să şi gătiţi pentru noi, stăpâne, a mai spus el.

— Groapa asta este pentru tine.

— Pentru mine?

— Trebuie să facem nişte smoală.

— Aţi săpat acolo?

— Cu ani în urmă, în această movilă, am găsit o cupă de aur.

— Se spune că ai ghinion dacă răvăşeşti movilele, stăpâne. Aşa spun oamenii din sat.

Am scuipat şi mi-am atins ciocănelul atârnat la gât.

— Data trecută am avut noroc.

— Dar de data asta vom avea?

Am scuturat din cap şi el a râs.

— Ştiţi că oamenii din sat spun că ăsta este fortul diavolului?

— Atunci, să sperăm că diavolul ne va proteja.

Finan şi-a atins crucea, dar Oswi, care avea tot atâta credinţă cât o găină, a izbucnit din nou în râs.

Am plecat înainte de amiază. Am trimis doi oameni la Sihtric cu ordinul de a trimite peste trei zile şaizeci de oameni care trebuiau să aibă grijă să se îndrepte spre miazănoapte înainte de a veni la fortul din Valea Diavolului. Odată ajuns la Bebbanburg, l-am trimis pe Vidarr Leifson să-i spună lui Egil că vreau ca oamenii lui să vină peste cinci zile în Valea Diavolului. Vidarr mă însoţise la fortul din Valea Diavolului şi era încrezător că-i va putea călăuzi pe vikingii lui Egil până acolo.

— Cinci zile, nici una mai devreme sau mai târziu.

Aveam două zile la dispoziţie pentru a-i pregăti pe oamenii mei. Voi lăsa doar treizeci de oameni sub comanda lui Redbad, unul dintre luptătorii fiului meu, să străjuiască la Bebbanburg.

Redbad era un om serios şi de încredere. Atunci când nu se întrevedea un atac, treizeci de oameni erau suficienţi pentru a asigura paza meterezelor. I-am dat lui Gerbruht coiful şi mantia mea şi l-am trimis din nou în lungul coastei cu porunca de a cumpăra peşte de la pescarii lui Guthfrith şi de a pătrunde cu *Spearhafoc* cât mai adânc pe gurile râului Humbre astfel încât negustorii aflaţi pe corăbii să ducă vestea prezenţei mele la Eoferwic.

În curtea internă de la Bebbanburg, făceam smoală din răşină de pin cu care ne ungeam scuturile şi curtea se umpluse de duhoare. Ne-am ascuţit armele şi am umplut sacii cu alimente. Hanna, soţia lui Berg, mi-a dat trei noi stindarde de luptă pe care le cususe în secret.

La trei zile după ce mă întorsesem la Bebbanburg l-am părăsit din nou, de această dată, călare pe cel mai bun armăsar al meu.

Eram în fruntea a cincizeci şi trei dintre cei mai încercaţi luptători ai mei. Mergeam împreună către coline.

Acolo unde urma să facem lucrarea diavolului.

Opt

Pe coline era linişte. Nu se auzea nici măcar o adiere de vânt. Era aproape de ivirea zorilor şi era ca şi cum pământul aflat sub cerul plin de stele îşi ţinea răsuflarea. Câţiva nori răzleţi se îngrămădeau înspre est lăsând o pată cenuşie pe cer.

Eram de două nopţi şi o zi lângă Valea Diavolului şi niciun călăreţ nu venise dinspre Eoferwic. Dacă nimeni nu va veni nici azi, înseamnă că dăduserăm greş. Nu puteam ţine ascunşi prea mult timp aproape două sute de oameni şi caii lor. Este adevărat că ne aflam pe colină dar deja văzuserăm un cioban care-şi ducea turma spre miazăzi. Omul, oile şi câinii lui erau sub observaţie, dar, de când Finan arătase aurul, sătenii urcau spre fortul diavolului şi voiau să vadă comoara.

Le-o arătase, se lăudase cu ea şi se dusese cu vreo şase dintre ei la taverna din sat. Purta un colier din aur şi-şi plătise mâncarea şi berea cu o bucată de aur.

— Deci Guthfrith ar trebui să vină astăzi, mi-a spus Egil. În mod sigur, nemernicul ştie că aici este aur.

Stăteam amândoi pe iarbă şi ne uitam către răsărit unde cerul se lumina.

La un moment dat, am văzut un călăreţ apărând în lumina sură a zorilor. Putea fi unul dintre oamenii noştri. Îi acordasem fiului meu răspunderea de a conduce iscoadele care trebuiau să vegheze asupra drumului care venea de la Eoferwic. Trebuiau să rămână pe coline şi să se retragă de îndată ce l-ar fi văzut venind pe Guthfrith.

— Să sperăm că vor veni amândoi, am zis eu pe un ton răzbunător.

Încă mă irita faptul că Æthelstan îi acordase lui Ealdred titlul de senior al Bebbanburgului şi plăcerea de a-l măcelări pe Guthfrith nu

putea fi atât de mare pe cât era plăcerea de a-l termina pe Ealdred.

Îl aşteptasem ieri pe Guthfrith şi fiecare oră care se scurgea îmi provoca tot mai multă îngrijorare. Finan făcuse paradă cu aurul său, dar mă întrebam de ce nu venise Guthfrith imediat spre nord la Bebbanburg pentru a-l lua. Finan le spusese ţăranilor că mă aşteaptă pe mine, că îi mai trebuiau încă cincizeci de luptători pentru a se asigura că aurul ajunge în siguranţă la Bebbanburg şi că ar vrea să caute şi în celelalte două movile. Oare Guthfrith va crede această poveste însăilată atât de uşor?

Sihtric din Dunholm urcase panta în spatele nostru, venise lângă mine şi mă salutase scurt şi înţepat. Îl ştiam de când era doar un copil, bastardul lui Kjartan cel Crud care fusese unul dintre cei mai mari duşmani ai mei. Sihtric nu avea niciuna dintre răutăţile tatălui lui şi devenise unul din luptătorii mei cei mai de încredere. Avea o faţă suptă, o cicatrice făcută de cuţit sub unul dintre ochi şi doar patru dinţi în gură.

— Mi-aduc aminte de tine când erai mai arătos, l-am întâmpinat eu.

— Măcar am fost şi eu odată frumos, nu ca alţii la care mă gândesc.

După un timp, a făcut semn către răsărit, acolo unde soarele se ridica strălucitor deasupra orizontului.

— Se vede nişte fum acolo.

— Unde?

Sihtric era saşiu.

— Acolo departe, stăpâne, în vale.

— S-ar putea să fie ceaţă, a spus Egil.

Vedeam pata neclară din valea umbrită a râului Tesa, dar nu puteam spune dacă este negură sau fum.

— E fum şi acolo nu e niciun sat.

Sihtric părea sigur pe el.

Oamenii lui fuseseră în recunoaştere prin acele locuri şi le cunoşteau foarte bine.

— Sunt poate cei care fac mangal?

— Noaptea trecută nu erau acolo, stăpâne, şi le-ar fi fost foarte greu să facă o groapă pentru foc peste noapte. Nu, sunt oamenii lui Guthfrith. Şi-au făcut tabără acolo.

— Şi vor să-i vedem? am întrebat eu cu îndoială în glas.

— Oamenii nu gândesc. Guthfrith e rege şi doar Dumnezeu ştie ce se crede un băiat saxon. Regii şi lorzii nu suportă să le fie frig noaptea. A făcut o pauză, zâmbind forţat la ceea ce putea părea a fi o insultă, apoi a continuat. E încă întuneric în vale, soarele nu s-a ridicat acolo. O să vedeţi că fumul se va împrăştia în curând.

M-am uitat atent, am aşteptat şi mi-am dat seama că Sihtric avea dreptate. Fumul sau negura a dispărut de îndată ce soarele a împrăştiat umbrele din vale. Am atins mânerul spadei Răsuflarea-Şarpelui şi m-am rugat ca Guthfrith şi Ealdred să-şi facă apariţia. Mă îndoiesc că aveau încredere unul în celălalt, asta însemnând că vor veni împreună ca să împartă aurul în mod egal. Dar cu câţi oameni vor veni? Eu adunasem abia vreo două sute de oameni şi acum, când soarele făcea să dispară roua de pe coline, începusem să-mi fac griji că nu erau destui. Plănuisem să fac lucrarea diavolului astăzi şi, pentru a reuşi, trebuia să-i copleşesc pe cei care veneau către Valea Diavolului.

Eram sigur că vor veni peste coline. Precis, Guthfrith auzise că, de la noul fort, se vedea întreaga vale a râului Tesa aşa încât, dacă venea pe drumul roman, putea fi văzut cu mult înainte de a intra în vale. Urma să vină peste coline sperând că-i va surprinde şi-i va copleşi pe oamenii lui Finan. Aceştia încă săpau şanţuri, ciopleau buşteni de pin şi dezveleau movilele.

Spre miezul zilei, s-a întors prima dintre iscoadele fiului meu. Era Oswi, pe care-l vedeam când şi când pentru că făcuse un ocol mare către nord pentru a nu fi zărit în timp ce se îndrepta către noi. Se încălzise destul de tare şi calul lui era plin de sudoare.

— O sută patruzeci şi trei, stăpâne, mi-a spus el în timp ce descăleca. Vin încoace peste coline, aşa cum aţi spus.

— Cât de departe sunt?

— La cam o oră distanţă. Sunt precauţi. Vin încet şi au şi ei iscoade.

— V-au văzut?

— I-am urmărit, stăpâne, dar n-au văzut nici măcar un fir de păr de-ale noastre. Fiul Domniei Voastre s-a dus cu ceilalţi băieţi spre miazănoapte ca să nu fie văzuţi, dar vor veni cât de repede pot. Nu vrea să fie lăsat deoparte.

Eram pe creasta de apus a colinei aflate lângă Valea Diavolului. În dreapta mea, către miazănoapte, colina era mai înaltă şi pantele erau mai abrupte, în timp ce pe coama de la răsărit, cea din faţa noastră, panta către movilele de pământ era mai domoală. Mă uitam într-acolo, încercând să văd dacă apare vreo iscoadă, dar nu am văzut nimic. Nici nu mă aşteptam să văd. Ca şi noi, şi ei stăteau culcaţi.

— Ia un cal odihnit şi mergi în jos ca să-l avertizezi pe Finan, i-am spus lui Oswi. Nu te grăbi! Mergi agale!

Dacă o iscoadă a duşmanului supraveghea valea, un călăreţ grăbit ar fi atras atenţia, pe când un om mergând în buiestru nu va trezi bănuieli. Se încălzea tot mai tare. Aveam zalele pe mine, dar nu-mi pusesem coiful care putea reflecta razele soarelui şi putea fi văzut de oricine s-ar fi aflat pe creasta îndepărtată. Adusesem cu mine unul dintre coifurile vechi ale tatălui meu cu două apărători mari de obraz care lăsau să mi se vadă doar ochii. Scutul meu, aflat la Aldwyn, mai jos, în spatele meu, fusese uns cu smoală de pin. Un scut negru, aşa cum aveau şi oamenii lui Owain din Strath Clota. Owain era acum aliatul lui Constantin. Scuturile noastre erau toate negre. Pe cele trei flamuri, se putea vedea o mână roşie ţinând o cruce, blazonul lui Domnall, şeful luptătorilor lui Constantin. Dacă Æthelstan ar fi ştiut că am de gând să-l omor pe Ealdred, fără a mai vorbi de Guthfrith, ar fi venit cu o armată puternică la Bebbanburg cu mult înainte de seceriş. Aşa încât altcineva va trebui să-şi asume responsabilitatea.

— Este cineva acolo, a spus Egil.

M-am uitat către coama îndepărtată, dar nu puteam vedea prea clar din cauza ierbii în care stăteam culcaţi. De fapt, nu vedeam nimic.

— Ba cred că sunt doi, a adăugat Egil.

— Îi văd şi eu, a zis Sihtric.

Oswi i se alăturase lui Finan care acum avea doar treizeci de oameni. Ceilalţi veniseră lângă noi. Finan, ca şi ceilalţi oameni, nu purtau zale, nici coifuri. El avea doar un pumnal în locul Hoţului-de-Suflete, spada lui. Scutul lui, zalele, spada şi lancea se aflau în spatele meu. La fel şi aurul.

Finan urma să dea impresia că vrea să fugă la atacul lui Guthfrith, alergând cu oamenii lui către vârful colinei unde urmau să-şi regăsească armele şi armurile. Scuturile lor erau, ca şi al meu, mânjite cu smoală, aşa încât, atunci când vor începe bătălia, să pară a fi oameni veniţi de dincolo de graniţa de miazănoapte.

— Uitaţi-vă acolo! a spus Sihtric făcând semn din cap către miazănoapte.

Am văzut o iscoadă inamică croindu-şi drum către colinele înalte. Omul mergea în picioare, înaintând precaut şi ascuns în spatele crestei, astfel încât nu putea fi văzut dinspre vale. Am tras o înjurătură. Dacă mai înainta o jumătate de milă, i-ar fi văzut pe oamenii mei, dar el a venit lângă viroagă, acolo unde pârâul ieşea dintre coline, şi s-a oprit. S-a uitat spre noi. Am rămas nemişcat. A aşteptat ceva mai mult timp, după care a decis că nu este cazul să treacă peste pârâul vijelios. S-a întors şi nu l-am mai văzut.

Era deja miezul zilei. Nori groşi acopereau soarele. Încă nu se pornise vântul. Oamenii lui Finan, unii dintre ei, dezbrăcaţi până la brâu din cauza căldurii, îşi înşeuau caii. Doi dintre ei aduceau ceva din adăposturi şi umpleau sacii de piele prinşi de caii de povară. Cărau pietre, dar iscoadele care-i vedeau puteau crede că sunt bucăţi de aur. Voiam să-i fac pe oamenii lui Guthfrith să creadă că Finan pleca şi că singura lor şansă de a pune mâna pe comoară era

un atac rapid. Mi-am pus coiful.

Am simţit duhoarea transpiraţiei vechi cu care era îmbibată căptuşeala de piele. Mi-am lăsat în jos apărătorile pentru obraji şi mi le-am legat.

— Sunt acolo, mi-a spus în şoaptă Sihtric, deşi era imposibil să fie auzit de pe creasta cealaltă, aflată la o jumătate de milă distanţă.

M-am uitat într-acolo şi am crezut că văd oameni, dar căldura zilei făcea ca imaginea să tremure, astfel încât nu mai eram sigur.

— Am văzut un vârf de lance, stăpâne, a zis Sihtric.

— Sunt chiar două, a confirmat Egil.

M-am târât înapoi şi m-am întors către călăreţii mei. Transpirau toţi din cauza zalelor şi a coifurilor strânse pe cap. Muştele bâzâiau în jurul cailor.

— În curând! le-am spus.

Se uitau la mine îngrijoraţi. Erau aproape două sute de oameni încălecaţi pe armăsari puternici, cu scuturi înnegrite şi lănci grele.

— Nu uitaţi! le-am strigat. Aceştia sunt oamenii care au intrat pe pământurile voastre! Omorâţi-i pe ei, dar aduceţi-i pe conducătorii lor la mine!

— Stăpâne! mi-a atras atenţia Egil.

Veneau. M-am ridicat în picioare, m-am dus înapoi către vârf şi acolo m-am ghemuit. Oamenii lui Guthfrith aflaţi pe coama îndepărtată se împărţiseră în două grupuri, cel mai mic dintre ele, la stânga mea. Acesta, format din treizeci sau patruzeci de bărbaţi vânjoşi, cobora pe povârnişul din depărtare. Mi-am dat seama că intenţia lor era să-i înconjoare pe oamenii lui Finan şi să-i împiedice să fugă, dar era prea târziu. Finan şi oamenii lui, prefăcându-se că au intrat în panică, o luaseră la fugă şi, fiind îngroziţi, lăsaseră în urmă caii de povară. I-am urmărit atent să nu fiu văzut, deşi mi-am dat seama că, în fuga cailor pe panta colinei din depărtare, era prea primejdios pentru ei să se uite către locul în care mă aflam. Am rămas în aşteptare, dar făcându-i semn lui Aldwyn să vină mai aproape cu armăsarul meu. Egil şi Sihtric se duseseră înapoi pentru

a se urca pe caii lor. Voiam ca duşmanii să se oprească în mijlocul văii, să descalece şi abia atunci aş fi dat drumul oamenilor mei. Cei din grupul mai mic, văzând că oamenii lui Finan au fost puşi pe fugă spre panta dinspre apus, şi-au înfrânat caii şi s-au îndreptat către movile, acolo unde grupul mai mare sosise împreună cu doi purtători de stindarde. Steagurile, având pe ele cele două blazoane, mistreţul lui Guthfrith şi dragonul cu fulger al lui Æthelstan, atârnau nemişcate în aerul calm al zilei. Tot mai mulţi oameni au descălecat şi printre ei se afla şi Ealdred. Am recunoscut marele lui armăsar sur şi zalele sclipitoare. S-a îndreptat cu paşi mari către caii de povară. M-am urcat pe cal, am luat scutul şi lancea din mâinile lui Aldwyn şi le-am făcut semn oamenilor mei.

— Acum, omorâţi-i! le-am strigat.

Eram furios, voiam să mă răzbun şi, probabil, dădeam dovadă de nechibzuinţă. În timp ce armăsarul meu trecea de coama colinei, mi-am amintit de prostia celor care joacă zaruri şi care, atunci când au pierdut aproape tot argintul pe care l-au avut, îşi pun toată încrederea şi ultimii bani pe o ultimă aruncare. Dacă totul va merge aşa cum am plănuit, atunci îi voi oferi lui Æthelstan un nou duşman, un nou război care va fi, într-adevăr, cumplit. Dacă însă pierd, răzbunarea lui nu va cunoaşte margini.

Coasta era abruptă. M-am aplecat peste marginea şeii. Scutul mi se lovea de coapsa stângă. M-am simţit ispitit să-mi înfrânez armăsarul, dar, de fiecare parte a mea, luptătorii mei înaintau în galop, aşa că am dat şi eu pinteni calului. Îi prevenisem pe oamenii mei să nu scoată strigătul obişnuit de război şi nici să nu strige numele Bebbanburgului. Cu toate acestea, am auzit pe cineva făcând-o.

— Scoţia! am urlat eu. Scoţia!

Purtam flamurile pe care le cususe Hanna, stindardele lui Domnall pe care se puteau vedea o mână roşie şi o cruce.

Încet-încet, coasta devenise mai lină. Zgomotul copitelor se auzea ca un tunet. Inamicii se uitau buimaci. Cei care descălecaseră au

fugit către caii lor. Egil cobora la stânga mea cu lancea îndreptată către grupul mai mic ai cărui oameni se întorseseră pentru a-l înfrunta. Sihtric galopa către marginea văii pentru a tăia orice linie de scăpare. În spatele lui, un cal s-a împiedicat şi a căzut, călăreţul s-a rostogolit, lancea i-a zburat în aer, calul a gemut, ceilalţi călăreţi au trecut pe lângă ei. Calul meu a trecut peste trunchiurile de pin doborâte la pământ.

Am coborât lancea şi am lăsat calul să-şi continue drumul.

Şi aşa am lovit. A fost o lovitură dezordonată, dar a fost ca trăsnetul lui Thor. Vrăjmaşii erau cuprinşi de panică şi nu se puteau controla. Unii, mai norocoşi, au reuşit să plece călare către răsărit şi să se salveze. Alţii şi-au întors caii şi i-au împiedicat pe cei care strigau să scape. Mulţi se uitau la Ealdred ca şi cum aşteptau ordine de la acesta, în timp ce câţiva îşi scoseseră spadele şi se îndreptau către noi. Un călăreţ şi-a pregătit spada pentru a-mi lovi lancea, dar eu am ridicat-o în aşa fel încât să-i ameninţ ochii înfricoşaţi. A încercat să pareze lovitura, dar eu am aruncat-o drept în pieptul lui, făcându-l să se aplece pe spate în şa. Am început să lovesc cu Răsuflarea-Şarpelui, am primit o lovitură în scut şi am zărit un om cu gura deschisă încercând să-şi ducă armăsarul departe de mine; Berg îi înfipsese o săgeată în şale. Am auzit ţipete, tot mai mulţi oameni cu scuturi înnegrite se îngrămădeau la dreapta mea scoţând strigăte incoerente în timp ce loveau cu lăncile duşmanii lipsiţi de apărare. Am văzut calul sur al lui Ealdred în faţa mea. Ealdred lovea cu spada pentru a-i îndepărta pe oamenii care-i stăteau în cale. Am dat pinteni calului, am băgat Răsuflarea-Şarpelui în teacă, am mers în spatele lui şi, odată ce l-am ajuns din urmă, l-am apucat de partea de la gât a zalelor şi l-am tras înapoi. Şi-a rotit spada larg. Eu mi-am întors calul, el a alunecat pe crupa calului, a strigat ceva, apoi a căzut rămânând agăţat cu piciorul stâng prins în scăriţă. A fost târât câţiva paşi, apoi calul a fost împiedicat de alţii să meargă mai departe. L-am lovit cu scutul şi el a căzut din şa. A încercat să mă lovească cu spada, dar fiind uluit şi căzut pe spate, lovitura lui a

fost mult prea slabă. Zalele de pe mine şi cercurile de pe braţ i-au blocat lovitura. Am sărit pe el, i-am pus un genunchi pe burtă şi am scos Acul-Viespii, pumnalul meu.

Un pumnal care, cu cele două tăişuri ale lui şi forma arcuită, era o armă de temut. L-am apropiat de gâtul lui Ealdred.

— Aruncă spada! i-am ordonat.

Am apăsat tăişul pumnalului pe gâtul lui, am văzut că ochii i se umplu de spaimă, apoi spada a căzut.

Călăreţii mei goneau pe lângă mine semănând moarte în jurul lor. Mulţi dintre duşmani scăpaseră cu viaţă şi eram mulţumit că puteau pleca ştiind ce vor povesti în Eoferwic. Aceleaşi poveşti vor ajunge şi în sud, la urechile lui Æthelstan, în Wessex. Scoţienii îşi călcaseră cuvântul.

Berg, întotdeauna atent cu mine în timpul bătăliilor, descălecase şi el. M-am ridicat în picioare, am împins spada lui Ealdred departe de el şi i-am spus lui Berg să-l păzească.

— Trebuie să rămână întins pe spate.

— Da, stăpâne.

— Unde-i Guthfrith?

M-am uitat de jur-împrejurul văii. Cei mai mulţi dintre duşmani fugeau în sus pe versantul de răsărit. Câţiva căzuseră în genunchi cu mâinile desfăcute larg în semn că se predau.

— Unde-i Guthfrith? am zbierat eu.

— L-am prins pe nenorocit! mi-a strigat Sihtric.

Îl împingea pe Guthfrith înainte folosind spada pentru a-l obliga pe regele Northumbriei să se îndrepte către mine.

Nu aveam nevoie de alţi prizonieri în afară de Guthfrith şi Ealdred. I-am lăsat pe oamenii lui Egil să le ia celor care se predaseră zalele, cizmele şi armele. Apoi, Thorolf, fratele lui Egil, le-a dat ordin să-şi care răniţii în jos pe colină şi să-i ducă dincolo de râul Tesa, pe teritoriul lui Guthfrith.

— Şi dacă vă întoarceţi dincoace de râu, ne vom ascuţi spadele pe coastele voastre!

Engleza lui cu accent viking le putea părea o limbă străină prizonierilor, cei mai mulţi dintre ei neauzind niciodată un cuvânt scoţian.

— Acum plecaţi de aici înainte de a ne decide să vă mâncăm.

Îmi mai rămăseseră Ealdred şi Guthfrith. Amândurora li se luaseră coifurile şi armele, dar nu erau răniţi.

— Aduceţi-i aici, am cerut eu.

Încă mai aveam pe cap coiful cu apărătorile lui grele pentru obraji. În timp ce Ealdred şi Guthfrith erau împinşi către caii de povară, am desfăcut legăturile din piele ale apărătorilor.

— Voiaţi aurul meu? i-am întrebat pe cei doi.

— Aurul tău? a spus Ealdred pe un ton ostil. Este aurul Northumbriei!

În mod sigur, credea că suntem o ceată de războinici scoţieni.

Am desfăcut apărătorile şi mi-am dat jos coiful pe care i l-am aruncat lui Aldwyn.

— Este aurul meu, rahat împuţit ce eşti!

— Lord Uhtred! a rostit dintr-o suflare Ealdred.

— E al vostru, le-am spus făcând semn către caii de povară. Luaţi-l!

Niciunul dintre ei nu a făcut vreo mişcare. Guthfrith, cu faţa lui buhăită, a făcut un pas în spate izbindu-se de unul dintre caii de povară. Am văzut că avea o cruce de argint, preţul pe care-l plătise pentru a-şi păstra tronul. Şi-a ridicat mâna pentru a atinge o amuletă, apoi şi-a adus aminte că nu are un ciocănel atârnat la gât şi s-a oprit.

— Luaţi-l! am spus din nou şi am scos pe jumătate Răsuflarea-Şarpelui din teacă în semn de ameninţare.

Ealdred nu s-a mişcat, doar îmi arunca o privire în care se amestecau teama şi dezgustul, dar Guthfrith s-a întors şi a desfăcut baierele săculeţului din piele în care a văzut că sunt doar nişte pietre.

— Nu este aur, am zis lăsând Răsuflarea-Şarpelui să cadă din nou

în teacă.

Ealdred s-a uitat la luptătorii din jurul lui. A văzut doar feţe batjocoritoare şi spade mânjite cu sânge.

— Regele Æthelstan va afla despre asta, a spus el.

— Regele Æthelstan va afla că ai încălcat armistiţiul şi ai trecut râul intrând pe teritoriul meu şi că o patrulă scoţiană a dat peste voi aici.

— Regele nu va crede aşa ceva! a spus Ealdred.

— A dat crezare multor alte prostii! Crede că sunt duşmanul lui? Crede că scoţienii vor accepta pretenţia lui de a domni peste toată Britania? Regele tău este un imbecil! Coroana i-a întunecat creierul.

Am scos Răsuflarea-Şarpelui din teacă şi spada mea lungă a scos un sunet prelung în timp ce trecea peste marginea ei căptuşită cu lână.

— Nu! a spus Ealdred înţelegând ce am de gând să fac. Nuuuuu!

— Spui că eşti senior al Bebbanburgului şi totuşi ai invadat pământurile lui, ai incendiat aşezările şi ai furat vitele. Eşti duşmanul Bebbanburgului.

— Nu, stăpâne, nu!

Tremura tot.

— Vrei Bebbanburgul? l-am întrebat. Atunci îi voi oferi capului tău un loc la Poarta cu Cranii, acolo unde toţi duşmanii mei se vor uita către marea nemărginită până la haosul cel de pe urmă.

— Nuuu... a început el să spună.

Dar n-a apucat să spună mai mult căci eu am împins în faţă Răsuflarea-Şarpelui, i-am străpuns zalele lucitoare, i-am străpuns coastele şi i-am crăpat inima. A căzut lângă unul dintre caii de povară şi s-a lungit în spasme pe iarbă cu o ultimă sufocare înainte ca mâinile să i se împreuneze pe piept într-o sforţare finală.

Guthfrith se îndepărtase de însoţitorul lui. L-a văzut pe Ealdred dându-şi sfârşitul. Mi-am pus un picior pe pieptul muribundului şi am scos spada din el. Ochii lui Guthfrith s-au plimbat de la spadă la mine, apoi din nou la spadă.

— Îi voi spune lui Æthelstan că aici au fost scoţieni, a zis el.

— Tu mă crezi idiot?

Se uita fix la mine. Era înspăimântat, dar destul de curajos. A încercat să spună ceva, nu a reuşit şi a tuşit uşor.

— Stăpâne, m-a rugat el. Vă rog, o spadă!

— M-ai făcut să îngenunchez în faţa ta. E rândul tău să îngenunchezi în faţa mea.

— O spadă, vă rog!

Avea ochii plini de lacrimi. Dacă murea fără a avea o spadă în mână, nu ajungea în Walhalla.

— În genunchi, am spus!

A îngenuncheat. Am privit către oamenii mei.

— Daţi-i un pumnal, am zis.

Viddar şi-a scos pumnalul şi i l-a dat lui Guthfrith care l-a prins cu ambele mâini. Şi-a întins pe iarbă mâinile încleştate pe pumnal în timp ce se uita la mine cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. A vrut să-mi spună ceva, dar tremura tot. L-am lovit de moarte. Într-o zi, îl voi vedea în Walhalla.

Îl minţisem pe Ealdred. Nu-i voi agăţa ţeasta la Poarta cu Cranii. Guthfrith va avea locul lui acolo. Pentru Ealdred aveam alte planuri.

Dar, mai întâi, am dărâmat gardul pe care-l făcuse Finan, am strâns cadavrele duşmanilor noştri, mai puţin pe cel al lui Ealdred, le-am aşezat peste buşteni de pin şi le-am dat foc. Fumul se ridica în trâmbe înalte în aerul nemişcat al zilei. Am luat zalele, cizmele, crucea şi tot ce avea de valoare Ealdred, i-am învelit cadavrul în mantii şi l-am luat cu noi la Bebbanburg. Acolo, am pus cadavrul într-un coşciug cu cruce pe el şi l-am trimis la Eoferwic, acum, oraş fără rege. Împreună cu cadavrul, am trimis o scrisoare în care deplângeam moartea lui Ealdred pricinuită de o ceată de războinici scoţieni. I-am trimis scrisoarea lui Æthelstan, *Monarchus Totius Brittaniae.*

Acum, aşteptam să vedem ce va face monarhul tuturor britanilor.

Constantin a negat atacul asupra lui Ealdred şi Guthfrith, dar şi faptul că a aţâţat mişcările din Cumbria, ceea ce nu era adevărat şi Æthelstan ştia acest lucru. Constantin chiar numise pe unul dintre comandanţii lui de război, pe Eochaid, drept cârmuitor al Cumbriei. Unii spuneau că Eochaid era fiul lui Constantin, alţii că îi era nepot. În orice caz, acesta obţinuse loialitatea vikingilor din Cumbria prin mită, viclenie şi câteva masacre. Æthelstan îi desemnase pe Godric şi Alfgar drept ealdormani ai Cumbriei, dar niciunul dintre ei nu îndrăznea să meargă dincolo de coline fără a fi însoţiţi de cel puţin o sută de luptători, ceea ce însemna că Burgham, locul unde Æthelstan încercase să-şi impună autoritatea asupra tuturor britanilor, era, neîndoielnic, cârmuit de către Constantin.

Constantin va protesta împotriva bănuielilor că el ar fi lansat atacul, dar spusele lui vor fi primite cu scepticism în Wessex. Şi, pentru că circulau tot felul de zvonuri, Æthelstan era hotărât să afle adevărul. A trimis de la Wintanceaster un preot cu faţă severă, părintele Swithun. Acesta era însoţit de trei preoţi mai tineri. Toţi aveau asupra lor nişte tolbe în care ţineau cerneală, pene de scris şi hârtie pergament. Părintele Swithun era destul de politicos. El a cerut permisiunea de a intra în Bebbanburg şi mi-a explicat motivul vizitei sale.

— Am fost însărcinat să descopăr adevărul despre moartea lui Lord Ealdred, mi-a spus el.

Cred că, pe jumătate, se aştepta să nu-i permit intrarea în fortăreaţă. Dar eu i-am primit cu căldură şi le-am oferit găzduire, loc de odihnă pentru ei şi caii lor, hrană şi promisiunea că le voi spune tot ce ştiu.

— Cred că, totuşi, nu veţi jura că veţi spune adevărul, nu-i aşa, stăpâne? m-a întrebat părintele Swithun atunci când l-am primit în salonul cel mare al palatului.

A scos din tolba lui o cutie de fildeş, mică şi frumos lucrată.

— Ce-i asta? l-am întrebat.

Swithun a deschis cu multă veneraţie cutiuţa.

— Este o unghie a lui Lazăr, cel pe care Domnul nostru l-a înviat din morţi.

— Voi jura pe unghiile tale, părinte, dar cred că nu vei crede jurământul unui păgân, aşa încât mă întreb de ce v-aţi mai deranjat să veniţi până aici.

— Pentru că am primit această însărcinare, a zis Swithun cu afectare în glas.

Era un om rezervat, dar inteligent. Cunoşteam acest tip de oameni. Regelui Alfred îi plăceau astfel de clerici, apreciind măiestria lor de a observa detaliile, corectitudinea lor şi dăruirea în slujba adevărului. Astfel de oameni i-au scris lui Alfred codul de legi. Dar părintele Swithun se afla acum în Northumbria, acolo unde legea era făcută cu spada.

— L-aţi omorât pe Lord Ealdred? m-a întrebat brusc.

— Nu.

Am auzit cum penele scârţâiau pe hârtiile pergament.

— Negaţi că-l displăceaţi, stăpâne?

— Nu-l displăceam, îl uram. Era un rahat infatuat, privilegiat şi impertinent.

Scârţ, scârţ, făceau penele pe pergament. Unul dintre preoţii mai tineri zâmbea pe ascuns.

— Scoţienii neagă că au trimis luptători aici, insistă Swithun.

— Bineînţeles că neagă.

— Şi atrag atenţia că moartea lui Lord Ealdred a survenit la multe mile distanţă de meleagurile scoţiene. Cât să fie, cel puţin trei zile de mers călare?

— Poate chiar cinci zile, i-am spus eu pe un ton îndatoritor.

— Şi regele Constantin susţine că nu a pătruns niciodată atât de mult pe teritoriul regatului regelui Æthelstan.

— Câţi ani ai, părinte? l-am întrebat.

Swithun a făcut o pauză, uşor tulburat de întrebarea mea, apoi mi-a răspuns ridicând din umeri.

— Treizeci şi nouă de ani, stăpâne.

— Eşti atât de tânăr! Constantin s-a urcat pe tron pe când aveai, cât? Unsprezece ani? Poate doisprezece? La un an de la urcarea lui pe tron, Constantin a trimis peste trei sute de luptători care au venit la Snotengaham şi au dat foc la toate hambarele din jurul lui! Şi au mai fost şi alte incursiuni în teritoriile noastre. I-am văzut de pe zidurile din Ceaster. Îţi aminteşti, Finan?

— Parc-ar fi fost ieri! a zis Finan.

— Şi asta era mult mai la sud, am spus şi m-am încruntat. Unde a fost ucis Ealdred? În valea râului Tesa?

— Da, acolo.

— Ar trebui să studiezi cronicile, părinte. Aşa vei afla cât de des au invadat scoţienii Northumbria. Chiar şi nordul Merciei!

Minţeam tot aşa precum respiram. Mă îndoiam că părintele Swithun ar fi dorit să meargă la toate mănăstirile din Northumbria şi din Mercia pentru a sta de vorbă cu toţi călugării care scriau cronici şi, chiar dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să răsfoiască mii de pagini pline cu tot felul de prostii.

Am dat din cap mimând o adâncă tristeţe şi am adăugat ca şi cum tocmai în acest moment îmi venise o nouă idee în minte:

— În plus, nu cred că acei oameni au venit de pe teritoriul lui Constantin.

— Ce vreţi să spuneţi? m-a întrebat Swithun uşor surprins.

— Eu cred că au venit din Cumbria, care este mult mai aproape. Scoţienii au mari probleme acolo.

— Este adevărat, dar regele Constantin ne-a dat asigurări că nu au fost oamenii lui.

— Fireşte că nu! Au venit din Strath Clota. Acum, sunt aliaţii lui şi s-a folosit de ei tocmai pentru a nega că oamenii lui au venit în sud.

— Şi asta a negat, a zis Swithun cu emfază în glas.

— Dacă ai trăi în Northumbria, părinte, ai şti că nu poţi avea niciodată încredere în scoţieni.

— Regele a jurat că spune adevărul pe brâul Sfântului Andrei, stăpâne.

— Oho, asta înseamnă că, într-adevăr, spune adevărul, am spus eu cu multă convingere în glas.

Preotul cel tânăr care zâmbise ceva mai devreme a zâmbit din nou.

Părintele Swithun s-a încruntat şi a luat în mână o altă hârtie dintre cele înşirate pe masă.

— Am fost la Eoferwic şi am vorbit cu câţiva dintre oamenii regelui Guthfrith care au supravieţuit bătăliei. Unul dintre ei mi-a spus că v-a recunoscut calul.

— Nu este adevărat, am spus cu fermitate în glas.

— Nu? a zis Swithun ridicând din sprâncene.

— Caii mei erau aici, în grajduri. Eu eram la bordul corabiei.

— Am auzit şi despre asta, a admis Swithun. Cu toate acestea, omul era foarte sigur. El a spus că a văzut calul cu pată albă în frunte.

— Şi calul meu este singurul din Britania care are o pată albă în frunte? a spus eu râzând. Hai să mergem la grajduri, părinte. Vei vedea acolo douăzeci de astfel de cai.

Ar fi putut vedea acolo şi frumosul cal al lui Ealdred pe care-l botezasem Snawgebland, Furtuna-de-zăpadă, dar mă îndoiam că Swithun va vrea să meargă la grajduri. De altfel, a şi ignorat invitaţia mea.

— Şi aurul? m-a întrebat el.

— Nu era nici urmă de aur! am spus pe un ton batjocoritor. Şi nici vreun dragon.

— Dragon? m-a întrebat Swithun pe un ton delicat.

— Da, un dragon care să păzească aurul, i-am explicat eu. Crezi că există dragoni, părinte?

— Trebuie că există dacă se vorbeşte despre ei în scripturi.

Şi-a strâns hârtiile în timp ce pe faţă îi apăruse o expresie de mâhnire.

— Vă daţi seama de urmările morţii lui Guthfrith, stăpâne?

— Da, cred că acum femeile vor fi în siguranţă în Eoferwic.

— Anlaf şi Dyflin vor revendica tronul Northumbriei. Cred că o fac deja! Şi acest lucru nu este de dorit.

Se uita la mine afişând un aer aproape acuzator.

— Eu credeam că Æthelstan revendică Northumbria, i-am spus eu.

— Da, dar Anlaf va contesta această cerere.

— În acest caz, Anlaf trebuie învins, am zis şi acesta era probabil cel mai adevărat lucru pe care-l spusesem în timpul acestei lungi întâlniri.

Minţisem şi la fel au făcut şi oamenii mei, chiar şi creştinii care juraseră că nu ştiau nimic despre moartea lui Ealdred. O făcuseră pentru că li se promisese absolvirea de păcate de către părintele Cuthbert pe care i l-am prezentat părintelui Swithun în acea seară la cină.

— S-a însurat aşa cum se cuvine, să ştii! a zis părintele Cuthbert de îndată ce le-am făcut cunoştinţă.

— S-a însurat? a întrebat Swithun complet derutat.

— Da, în biserică! a zis Cuthbert şi ochii lui lipsiţi de vedere păreau că privesc dincolo de urechea dreaptă a lui Swithun.

— Cine s-a însurat în biserică? a întrebat Swithun tot mai uluit.

— Regele Edward, bineînţeles! Pe atunci, era prinţul Edward, dar te asigur că s-a însurat aşa cum se cuvine cu mama regelui Æthelstan! Eu am oficiat slujba! Rostise ultimele cuvinte cu multă mândrie în glas. Apoi, a continuat: Şi toate poveştile care spun că mama lui era fiica unui cioban sunt doar prostii! Era fata episcopului Swithwulf, Ecgwynn. Pe atunci, nu-mi pierdusem încă vederea şi-mi aduc aminte că era o femeie frumoasă, chiar foarte frumoasă.

— Nu am crezut niciodată că regele s-a născut în afara căsătoriei, a zis Swithun pe un ton rigid.

— Destul de mulţi oameni cred asta! am intervenit eu pe un ton

categoric.

S-a încruntat, dar a încuviinţat fără tragere de inimă.

Tot timpul cinei, i-am povestit despre tinereţea lui Æthelstan, despre cum l-am apărat împotriva mulţilor lui duşmani care voiau să-l împiedice să urce pe tron. I-am povestit cum l-am scăpat pe părintele Cuthbert de cei care l-ar fi omorât ca să nu mai spună adevărul despre căsătoria lui Edward cu Ecgwynn şi i-am lăsat pe ceilalţi să povestească despre bătălia de la Crepelgate în Lundene în care toţi aceşti duşmani au fost înfrânţi.

Preoţii au părăsit Bebbanburgul a doua zi dimineaţa, cu tolbele pline de minciuni şi cu capetele pline de poveşti despre cum l-am crescut, l-am protejat şi am luptat pentru regele pe care-l slujesc acum.

— Crezi că te-au crezut? m-a întrebat Benedetta în timp ce ne uitam la preoţii care îşi începuseră drumul spre miazăzi.

— Nu, nu cred.

— Nu?

— Oamenii ca el miros adevărul. Dar este derutat. Se gândeşte că l-am minţit, dar nu este sigur.

M-a luat de mână şi şi-a pus capul pe umărul meu.

— Ce crezi că-i va spune lui Æthelstan?

— Că, probabil, eu l-am omorât pe Ealdred şi că Northumbria este în haos, am zis ridicând din umeri.

Æthelstan revendica titlul de rege al Northumbriei, Constantin voia să fie rege al Northumbriei, iar Anlaf credea că este rege al Northumbriei.

M-am apucat să consolidez meterezele Bebbanburgului.

Simţeam o satisfacţie răutăcioasă provocată de moartea lui Ealdred, dar, pe măsură ce vara se scurgea, am început să cred că făcusem o greşeală. Încercasem să arunc toată vina asupra scoţienilor, să abat furia lui Æthelstan de la mine către Constantin, dar veştile trimise de prietenii din Sussex îmi sugerau că Æthelstan

nu se lăsase prostit. Nu mi-a trimis niciun mesaj, dar oamenii mi-au transmis că se enerva teribil de tare atunci când vorbea despre mine şi despre Bebbanburg. Tot ce realizasem, de fapt, era că aruncasem Northumbria în haos.

Iar Constantin a profitat de acest haos. Era rege şi voia pământ pentru că pământul era un dar pe care-l putea oferi lorzilor lui. Lorzii aveau arendaşi şi aceştia mânuiau lănci, cultivau cereale şi creşteau vite, iar cerealele şi vitele înseamnă bani şi cu bani se pot cumpăra lănci. Cumbria nu avea cel mai bun pământ, dar avea văi ale râurilor unde cerealele creşteau înalte şi coline unde oile puteau paşte. Era un pământ la fel de fertil ca acela al sălbaticului regat al lui Constantin. Şi Constantin şi-l dorea.

În haosul care a urmat morţii lui Guthfrith, când, la Eoferwic, nu fusese încoronat niciun rege care să revendice stăpânirea întregului teritoriu, Constantin a început să freamăte. Eochaid, pe care-l numise „cârmuitor" al Cumbriei, şi-a adunat curtea la Cair Ligualid. Biserica a primit arginţi, iar călugării au primit o casetă încrustată cu cornaline de culoarea sângelui în care se afla un fragment din bolovanul cu care Sfântul Conval[16] venise din Irlanda în Scoţia. Zidurile din Cair Ligualid erau păzite de oamenii lui Eochaid, cei mai mulţi având desenate cruci pe scuturile lor, iar unii dintre ei purtând scuturile înnegrite ale lui Owain din Strath Clota. Cel puţin Anlaf, care pretindea că este succesorul lui Guthfrith, nu făcuse nicio încercare pentru a revendica Northumbria. Veştile venite de acolo spuneau că el era ocupat cu vrăjmaşii vikingi şi că armatele lui duceau lupte grele departe în interiorul Irlandei.

Scuturile scoţiene dovedeau însă că trupele lui Constantin pătrunseseră adânc în Cumbria. Ele se aflau la miazăzi de marele zid pe care-l construiseră romanii, iar Eochaid trimisese şi el cete de

[16] Misionar irlandez, ucenicul Sfântului Kentigem, despre care se spune că, în timpul unei meditaţii profunde, a fost purtat de ape pe bolovanul pe care se afla până în Scoţia. Este sărbătorit în Biserica Catolică şi în cea Ortodoxă în ziua de 28 septembrie.

războinici mult mai spre sud, în zona lacurilor, pentru a cere tribut sau chirie din partea vikingilor care se stabiliseră acolo. Cei mai mulţi dintre ei au plătit, iar cei care au refuzat s-au trezit cu gospodăriile distruse şi cu femeile şi copiii luaţi ca sclavi. Constantin a negat acest lucru şi a negat chiar şi că-l numise pe Eochaid „cârmuitor" al Cumbriei, pretinzând că tânărul a acţionat pe cont propriu şi că nu a făcut mai mult rău decât făcuseră vikingii atunci când au venit din Irlanda pentru a pune stăpânire pe o păşune întinsă din Cumbria. Dacă Æthelstan nu era în stare să domnească asupra propriului teritoriu, la ce se putea aştepta? Oamenii vor veni şi vor lua tot ce-şi doresc. Eochaid era doar unul dintre aceştia.

Spre sfârşitul verii, Egil a venit la Bebbanburg la bordul corabiei sale *Banamaðr.* Aducea veşti.

— Acum trei zile, a venit la mine un bărbat pe nume Troels Knudson, mi-a spus el când ne-am aşezat în salon în faţa unor căni cu bere.

— Un viking, am mormăit eu.

— Da, un viking de-ai lui Eochaid.

Acest lucru m-a surprins, deşi nu ar fi trebuit. Jumătate dintre oamenii aşezaţi pe pământul pe care-l revendica Eochaid erau vikingi şi cei care-l acceptaseră pe acesta fuseseră bine trataţi. Misionarii nu încercau să-i convingă să se roage zeului crucificat, arendele pe care le plăteau erau mici şi toate astea îi puteau face pe aceşti vikingi să lupte în zidurile de scuturi ale lui Eochaid.

— Dacă l-a trimis Eochaid, acesta ar trebui să ştie că-mi vei spune şi mie.

— Aşa a spus şi Troels, a încuviinţat el.

— Deci veştile pe care ţi le-a adus sunt şi pentru urechile mele.

— Şi vin, probabil, de la Constantin, a mai spus Egil.

A făcut o pauză pentru a o aşeza pe Alaina pe genunchii lui. Era topită după el, la fel ca toate femeile, de altfel.

— Ţi-am făcut o corabie, i-a spus el.

— Una adevărată?

— Una mică, cioplită în lemn găsit pe ţărm.

A scos corăbioara din săculeţ. Era foarte frumoasă şi nu mai mare decât palma lui. Nu avea catarg, dar se vedeau bine băncile pentru vâslaşi şi, în plus, avea o proră delicată pe care era prins un cap de lup.

— O poţi numi *Hunnulv,* a zis Egil.

— *Hunnulv?*

— Lupoaica. Va fi spaima oceanelor.

Alaina era încântată.

— Voi avea o corabie adevărată într-o zi şi o voi numi *Hunnulv.*

— Şi cu ce vei cumpăra tu o corabie? am întrebat-o.

— Nu eu o voi cumpăra, ci tu, mi-a răspuns ea cu un surâs obraznic pe faţă.

— Mă gândesc să o trimit la una dintre fermele de pe colină, i-am spus lui Egil. O voi alege pe cea mai săracă dintre ele unde ea va trebui să muncească din zorii zilei până la apusul soarelui.

Alaina s-a uitat în sus la Egil.

— Nu mă va trimite! a răspuns ea cu încredere în glas.

— Ştiu şi eu că nu te va trimite, a zâmbit Egil.

— Deci, ce-i cu Troels Knudson? am revenit eu.

— Vede că se apropie războiul.

— Noi toţi ştim asta, am mârâit din nou.

— Dacă va fi război, pot să merg şi eu? a întrebat Alaina.

— Nu, am spus. Vei fi foarte ocupată să cari apă şi să-ţi speli hainele de căcărezele de oaie.

— Războiul nu este pentru fetiţe, i-a zis Egil pe un ton blând.

— Deci Eochaid a trimis un viking să ne spună ceea ce noi ştiam deja? l-am întrebat.

— Mai spune că fierarii din Wessex şi Mercia fac vârfuri de lance, că Æthelstan a cumpărat trei sute de cai din Francia şi că sălciile din Hamptonscir au fost tăiate pentru a se face scuturi din ele, a continuat Egil.

— Ştim şi asta, am zis eu, deşi, în realitate, nu ştiam că Æthelstan cumpărase cai din Francia.

— Şi că toate aceste lănci şi scuturi sunt trimise la Lindcolne.

M-am încruntat, nefiind sigur dacă să cred tot ce-mi spune Egil.

— Eu am auzit că sunt trimise la Mameceaster.

— Unele, da, dar cele mai multe sunt trimise la Lindcolne.

— De unde ştiu ei asta?

— Dacă ai fi în locul lui Constantin, câţi bani ai da pentru a obţine informaţii de încredere de la curtea lui Æthelstan? m-a întrebat Egil aruncându-mi o privire compătimitoare.

— Mult mai mult decât dau acum.

— Æthelstan a trimis lănci la Mameceaster şi s-a asigurat că oamenii au văzut caii de povară, dar a trimis mult mai multe la Lindcolne cu corăbii, mi-a spus Egil.

— În sus pe râuri!

— Iar oamenii nu au văzut ce încărcătură au corăbiile. Acoperă totul cu velele, iar dedesubt poate fi orice! Poate chiar nişte napi! Corăbiile aşteaptă acum la intrarea în Lindcolne. Sunt douăsprezece!

— Deci Æthelstan îşi face o flotă, am murmurat.

— Două flote, a continuat Egil. Una pe râul Mærse, cealaltă pe râul Temes. Eochaid crede, însă, că pe Temes sunt trimişi cei mai buni constructori de corăbii.

— Troels ţi-a spus toate astea?

— Şi încă multe altele. Æthelstan a trimis trupe pentru a veni în ajutorul lui Hugh al Franciei, dar le-a chemat înapoi acasă.

— Deci va fi război? a întrebat entuziasmată Alaina.

— Dar unde? am întrebat la rândul meu. Egil tăcea. Şi care a fost mesajul lui Troels?

— Că Eochaid este gata să încheie o alianţă.

Din nou, aceeaşi ofertă pe care Domnall mi-o adusese din Scoţia. Nu-i dădusem lui Constantin niciun răspuns oficial, dar nici nu trebuia. Tăcerea mea însemna că refuzam, dar se pare că regele

Constantin nu abandonase speranţa de a avea Bebbanburgul de partea lui.

— Adică să luptăm pentru Eochaid? Dar el va lupta pentru noi?

— Nu doar Eochaid. Şi Constantin. Şi Owain. Va fi o alianţă a nordului. Alba, Strath Clota, Cumbria, insulele.

Egil număra naţiunile ridicând unul câte unul degetele de la mâna dreaptă.

La rândul meu, am ridicat mâna cu degetele răsfirate.

— Şi Bebbanburg.

— Da, şi Bebbanburg, a spus Egil.

Mă uitam fix la el. Era un om isteţ şi cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Cu toate acestea, de multe ori, el era un mister pentru mine. Era viking. Era păgân. Oare voia ca eu să mă alătur acestei alianţe a nordului? Dar eu voiam? Tot ce voiam era să păstrez Bebbanburgul. Să-l păstrez şi să i-l las fiului meu care se afla lângă mine şi asculta îngrijorat.

— Eu ştiu să călăresc, a spus Alaina cu voioşie în glas. Finan m-a învăţat.

— Tu taci acum, i-a zis Egil.

— Ce părere ai? l-am întrebat pe fiul meu.

Acesta a ridicat din umeri.

— Depinde dacă Æthelstan plănuieşte să ne atace sau nu.

— Eochaid insistă să te hotărăşti înainte ca Æthelstan să înceapă campania în nord, a adăugat Egil.

— Dacă o va începe, a spus fiul meu.

Nu am dat atenţie celor spuse de el. Æthelstan va începe războiul, ştiam acest lucru. Dar împotriva cui? Eram eu duşmanul lui? Iar Constantin se pregătea de război şi-şi dorea ca fortăreaţa Bebbanburg să fie de partea lui şi-mi cerea să intru în alianţă înainte ca Æthelstan să înceapă războiul. Dacă Æthelstan ataca Bebbanburgul, Constantin ar fi fost liber să provoace şi mai multe necazuri în Cumbria, ba chiar să înainteze mult mai spre miazăzi în Mercia unde putea spera să fie ajutat de aliaţii din regatele mai mici

ale galezilor.

— Orice aş decide eu, eşti liber să-ţi alegi calea, i-am spus lui Egil.

— Sunt omul tău, stăpâne, mi-a spus Egil zâmbind.

— Te eliberez de jurământul făcut.

— Câinelui îi place zgarda, a zis el zâmbind din nou.

— Eu nu înţeleg, a intervenit Benedetta care ne ascultase încruntată. De ce sunt atât de importante Lindcolne şi Mameceaster?

— Din toate punctele de vedere, a zis Egil cu voce scăzută.

— Sunt două drumuri care duc în Scoţia, i-am explicat eu. Pe coasta de vest, treci prin Mameceaster şi continui în sus către Cumbria. Pe coasta de aici, de la Lindcolne mergi la Eoferwic, treci de fortăreaţa noastră şi intri pe teritoriul lui Constantin.

— Şi, dacă lui Æthelstan îi pasă de tulburările din Cumbria, el va alege drumul de vest, a continuat Egil explicaţia. El revendică Cumbria. El îl poate trimite pe Eochaid înapoi în Scoţia. Dar, dacă vine pe drumul de aici pe lângă Bebbanburg, cu cine se va lupta? În niciun caz cu Eochaid.

— Dar el este prietenul tău! a intervenit Benedetta.

— A fost.

S-a lăsat o linişte apăsătoare. Mă gândeam la acea seară în care Æthelflaed, draga de Æthelflaed, îmi ceruse să jur că voi avea grijă de nepotul ei. Iar eu l-am apărat, pe când el şi-a încălcat jurământul pretinzând că eu nu l-am omorât pe duşmanul lui, ceea ce era adevărat, doar că provocasem moartea acestuia şi pierdusem unii dintre cei mai buni oameni ai mei făcând acest lucru. Onoarea mea era nepătată. Dar a lui?

— Eu nu-mi voi călca jurământul, am spus.

— Câinelui îi place zgarda, a murmurat din nou Egil.

— Deci nu te vei alia cu cei din nord? a întrebat fiul meu.

Mi-am dat seama că asta ar fi soluţia cea mai bună.

— Nu cred că Æthelstan vrea să-mi facă rău. Îmi datorează mult prea multe. Dacă spionii regelui Constantin îi vor spune că, pe

drumul de est, sunt aduse arme, atunci el se va lăsa păcălit de către Æthelstan. Æthelstan este isteţ! Îl va face pe Constantin să creadă că îl va ataca din această parte a Britaniei, dar nu va face acest lucru! El va lovi Cumbria la fel ca fulgerul aflat pe scutul lui.

— Spune-i lui Troels că răspunsul meu este „nu”, i-am zis lui Egil.

— Aşa voi face, a zis Egil pe un ton liniştit.

— Tată... a început să spună ceva fiul meu, dar s-a oprit când a văzut că mă uit atent la el. Æthelstan vrea Bebbanburgul, noi toţi ştim acest lucru. Într-adevăr, el vrea să alunge scoţienii din Cumbria, dar vrea şi să aibă controlul asupra Northumbriei întregi. Oare nu va începe de aici bătălia?

— Æthelstan îi va alunga pe nemernicii de scoţieni din Cumbria, am spus pe un ton ferm. Va ajunge acolo pe drumul de vest.

După cinci săptămâni, Æthelstan s-a pus în mişcare. Flota sa a înaintat de-a lungul coastei, iar trupele au venit spre miazănoapte pe drumul roman. Aşa precum se temea fiul meu, a venit pe drumul de răsărit. La Lindcolne, unde se afla garnizoana lăsată de Æthelstan după întâlnirea de la Burgham, luptătorii au primit scuturi noi, strălucitoare, şi lănci lungi cu vârfuri de oţel. De acolo, şi-au pornit înaintarea.

Spre Bebbanburg.

Nouă

Mai întâi, au venit corăbiile.

În prima zi, au sosit şase. Erau corăbii tipic vest-saxone cu burţi plate şi greoaie, în fiecare dintre ele încăpând între patruzeci şi cincizeci de vâslaşi. Adia un vânt uşor, dar corăbiile aveau toate velele ridicate. Acestea aveau pe ele blazonul lui Æthelstan, dragonul ţinând în gheare un fulger. La fiecare proră, se afla câte o cruce.

Au venit la ţărm dinspre insulele Farnea de-a lungul unui canal larg pe care îl cunoştea doar un bun timonier. Veneau aşezate în rând şi era limpede că în faţă se afla un astfel de timonier care ştia să evite pericolele. S-au apropiat până ce au putut vedea bine meterezele noastre înalte. Vâslaşii au împins corăbiile înapoi pentru a ajunge lângă ţărm, iar oamenii de pe punţile de comandă îşi puseseră mâinile streaşină la ochi pentru a se putea uita la noi, dar niciunul nu a răspuns semnelor noastre de salut. Vâslaşii întorseseră corăbiile cu prorele către mare. Soarele după-amiezii târzii se reflecta în vâslele lor pe măsură ce le ridicau şi le coborau.

— Deci nu vin aici, a mormăit Finan vrând să spună că nu aveau de gând să intre în portul nostru.

Şi, într-adevăr, au plecat toate către cele mai sudice insule Farnea unde au rămas peste noapte. Aveau noroc pentru că vântul nu s-a înteţit. Ar fi fost mai în siguranţă în zona de ancorare mai puţin adâncă din Lindisfarena, dar acolo puteau fi atacate de către oamenii mei.

— Înseamnă că nu sunt prietenoşi? m-a întrebat Benedetta în zori în timp ce ne uitam la catargele corăbiilor ridicându-se deasupra insulelor.

— Nu prea par să fie, i-am răspuns.

Puţin mai târziu, l-am trimis pe Oswi cu o barcă de pescuit. Era îmbrăcat în haine împuţite de pescar şi pretindea că face parte din echipaj.

— Nu sunt deloc prietenoşi, stăpâne, mi-a confirmat la întoarcere. Ne-au spus să plecăm de acolo.

Pe la prânz, unul dintre arendaşii mei a venit călare dinspre miazăzi ca să-mi spună că a văzut o armată îndreptându-se către noi.

— Sunt mii, stăpâne, mi-a spus el.

Puţin după aceea, am văzut un fum ridicându-se spre partea de sud. Mai văzusem astfel de fuioare de fum înălţându-se spre cerul de vară. Erau de la gospodării care fuseseră incendiate. Am numărat şase astfel de fumuri. Am trimis doi călăreţi spre miazănoapte pentru a-l avertiza pe Egil.

La lăsarea nopţii, au mai sosit douăzeci şi trei de corăbii. Cele mai multe semănau cu primele şase, grele şi cu burţi turtite şi toate aveau echipaje complete. Douăsprezece dintre ele erau corăbii de marfă. Toate, inclusiv cele şase care se adăpostiseră lângă insule, şi-au croit drum până la canalele pline de bancuri de nisip de la Lindisfarena. Acum, erau prea mulţi oameni pe care oamenii mei să-i provoace. Puteam doar să-i urmărim şi, cum noaptea se lăsase, să vedem focurile de tabără aprinse înspre miazăzi.

În zori, a sosit şi armata. În faţă, erau călăreţii, mai mult de trei sute de oameni. În spatele lor, erau oamenii care mergeau pe jos, abia mişcându-se în căldura zilei. Mai erau cai de povară şi catâri, femei cărând tot felul de poveri, apoi, şi mai mulţi oameni, şi mai mulţi călăreţi. Am numărat că erau pe puţin peste o mie de oameni, dar ştiam că mai erau mulţi de-a lungul drumului către miazăzi. Mai mulţi călăreţi au mers prin sat pentru a se întâlni cu cei care veneau pe jos. Sătenii se refugiaseră în fortăreaţă mânându-şi animalele într-acolo. Soldaţii au intrat în case, dar din ce puteam vedea, nu făceau prea multe stricăciuni.

În port, aveam ancorate trei corăbii, printre care şi *Spearhafoc,* şi

opt bărci de pescuit. Nu pusesem pe nimeni să le păzească, aşa încât puteau fi uşor capturate şi incendiate, dar nimeni nu s-a apropiat de ele. Nici la Poarta cu Cranii nu a venit nimeni pentru a sta de vorbă cu noi. Nu aveam de gând să trimit un purtător de cuvânt chiar nici atunci când nişte oameni au pus la pământ cu topoarele o dumbravă de pini în marginea de miazăzi a satului, au tăiat crengile, le-au pus grămadă şi le-au dat foc. Fumul se ridica greu spre cer.

Æthelstan a sosit după-amiază. Oamenii s-au aliniat de-a lungul drumului înainte ca el să-şi facă apariţia şi i-am auzit cum îşi loveau scuturile cu mânerele lăncilor şi cu spadele pe măsură ce el se apropia. Oamenii au izbucnit în urale şi am văzut apărând şi cinci purtători de stindarde. Le mişcau într-o parte şi în alta astfel încât ele să fie văzute în aerul liniştit al zilei. Doi dintre ei duceau flamura lui Æthelstan cu dragonul cu fulger, alţii aveau flamura cu dragon a Wessexului, iar a cincea era albă cu o cruce stacojie pe ea.

În spatele lor, veneau în rânduri dese călăreţi, toţi cu zale şi coifuri şi cu lănci în mâini. Înaintau câte cinci în rând, cei mai mulţi călare pe armăsari suri şi toţi având pe ei mantii stacojii în ciuda căldurii de afară. Văzându-le, m-am strâmbat pentru că-mi aminteau de oamenii lui Æthelhelm, deşi mantiile astea erau de un altfel de roşu. Urmau douăzeci de rânduri de călăreţi, încă doi purtători de stindarde cu dragoni pe ele şi, chiar în spatele lor, venea Æthelstan.

Chiar şi de la distanţă, el strălucea. Zalele şi coiful păreau a fi făcute din argint lustruit şi, deasupra coifului, avea o diademă din aur. Stătea drept şi mândru în şa, salutând cu mâna înmănuşată pe oamenii care-l aclamau de pe marginile drumului. Calul avea o şa de culoare stacojie, iar căpăstrul bordat cu aur strălucea în lumina razelor de soare. Æthelstan şi-a aruncat o privire către focul cel mare care fusese aprins la marginea de miazăzi a satului şi care arunca spre cer trâmbe mari de fum.

În spatele lui Æthelstan, mergeau călare pe trei cai negri trei

preoţi în robe negre, apoi încă cinci purtători de stindarde după care urmau o sută de călăreţi îmbrăcaţi în mantii vişinii.

— *Monarchus Totius Brittaniae,* a zis sec Finan.

— Ai învăţat limba latină?

— Trei cuvinte sunt de ajuns. Cu câţi oameni a venit?

— Destui.

Am zăbovit mult timp încercând să-i număr. Erau cel puţin cinci sute şi încă mai veneau dinspre sud. Douăsprezece corăbii de război se mişcau încet cât de aproape de ţărmul Bebbanburgului puteau şi îndrăzneau să o facă. Bebbanburg era înconjurat de ape şi de uscat, iar noi aveam doar două sute optzeci şi trei de luptători între meterezele fortăreţei.

— Voi chema diavolul împotriva lui, a zis Benedetta pe un ton răzbunător.

Ni se alăturase împreună cu Alaina pe care o ţinea de mână.

— Poţi face asta? a întrebat-o Finan.

— Vin din Italia, a răspuns ea cu mândrie în glas. Bineînţeles că pot!

Mi-am atins ciocănelul de la gât gândindu-mă câtă nevoie aveam ca Thor să trimită un ciocan uriaş care să-i lovească pe toţi cei care se strângeau pe istmul de nisip care ducea spre Poarta cu Cranii. Niciunul dintre ei nu se aventurase pe cărare, dar, la un moment dat, doisprezece slujitori s-au îndreptat către poartă aducând cu ei doi cai de povară. S-au oprit mai departe de locul în care puteau ajunge săgeţile şi, în timp ce ne uitam la ei, au desfăcut un cort pe care s-au grăbit să-l monteze atârnând o ţesătură somptuoasă, roşie, ţesută cu fir de aur de cei patru stâlpi înalţi înfipţi în nisip. Ţăruşii au fost şi ei înfipţi adânc în nisip, pânza a fost bine întinsă, timp în care alţi trei slujitori cărau covoare şi scaune în interiorul umbros al cortului. Ultimii doi purtători de stindarde au adus flamurile pe care le purtaseră, una cu dragonul Saxoniei de Vest, cealaltă cu blazonul lui Æthelstan. Au înfipt lăncile lor în nisip de o parte şi de alta a intrării în cortul care dădea spre poarta fortăreţei. Æthelstan,

încă aflat în şaua armăsarului sur uriaş, se uita înspre mare aşteptând ca slujitorii lui să-şi termine treaba pe care o aveau de făcut.

Aceştia au plecat. Un vânt uşor mişca flamurile şi încreţea apa mării împingând uşor corăbiile de lângă ţărm. Apoi, Æthelstan a coborât din şa şi, însoţit de un singur preot, s-a îndreptat către cort.

— Acesta-i episcopul Oda, a zis Finan.

Æthelstan s-a oprit la intrarea în cort, s-a întors, s-a uitat deasupra Porţii cu Cranii, acolo unde eu stăteam în picioare, şi a făcut o plecăciune zeflemitoare. Apoi, el şi Oda au dispărut în interiorul cortului.

— Doi de la ei, deci şi doi de la noi, i-am spus lui Finan.

— Probabil că vrea să te omoare! a spus Benedetta pe un ton plin de îngrijorare.

— Finan şi cu mine? Împotriva unui rege şi a unui episcop? Am sărutat-o şi i-am spus: Roagă-te pentru sufletele lor, *amore.*

— Cheamă diavolul! a îndemnat-o Alaina pe un ton exaltat.

— Şi roagă-te să nu avem nevoie de el, am mormăit. Am coborât treptele şi m-am dus la fiul meu. Dacă oameni de-ai lor se îndreaptă către cort, scoate acelaşi număr de oameni pe sub poartă. I-am făcut semn lui Redbad şi i-am poruncit: Deschide-o!

Bara mare de închidere a fost ridicată, balamalele au scârţâit şi cele două porţi grele au fost deschise.

Finan şi cu mine ne-am dus să întâlnim regele.

Purtam zale, iar Răsuflarea-Şarpelui atârna într-o parte. Cizmele mele erau pline de balega din curtea exterioară unde sătenii îşi aduseseră animalele. Transpiram. Cred că puţeam ca un jder încolţit. M-am trezit zâmbind.

— Ce-i aşa de amuzant? m-a întrebat Finan pe un ton serios.

— Suntem încolţiţi, nu-i aşa?

— Şi ăsta-i un lucru amuzant?

— Mai bine să râdem decât să ne tânguim.

Finan a lovit cu piciorul o piatră care s-a rostogolit pe nisip.

— E adevărat, încă nu suntem morţi.

Avea o voce şovăitoare.

— O să-ţi placă Wiltunscir, i-am spus. Livezi bogate, femei frumoase, vite grase, păşuni roditoare.

— Suntem într-un mare rahat şi chiar aşa mirosim, a zis el.

Am tăcut în timp ce ne apropiam de fastuosul cort. Am intrat primul pe uşa joasă a cortului şi l-am văzut pe Æthelstan tolănit într-un scaun bogat ornamentat. A luat dintr-un pahar o înghiţitură de vin care era precis roman pentru că era foarte fin. A zâmbit şi ne-a făcut semn către două scaune libere.

— Fii bine-venit, Lord Uhtred.

Am făcut o mică plecăciune.

— Maiestate, am spus pe un ton politicos. Apoi am dat din cap către episcopul Oda care stătea drept într-un scaun la dreapta lui Æthelstan. Episcope, l-am salutat şi Oda a înclinat din cap fără să spună nimic.

— Finan, l-a întâmpinat Æthelstan cu bucurie în glas pe irlandez. Întotdeauna e o plăcere să-ţi văd faţa urâtă.

— Este o plăcere reciprocă, Maiestate, a răspuns Finan făcând o plecăciune de circumstanţă. Doriţi să ne lăsăm spadele afară?

— Finan irlandezul fără spadă? Asta-i de neconceput! Luaţi loc, vă rog. Nu avem servitori aici, aşa că vă rog să vă serviţi singuri cu nişte vin.

A făcut un semn spre masa pe care se aflau vin, mai multe pocale fine de sticlă şi o farfurie de argint plină cu migdale.

M-am aşezat. Scaunul a scârţâit sub greutatea corpului meu. Æthelstan a mai luat o gură de vin. Pe cap, avea doar o diademă de aur aşezată peste părul lui negru lung care, de această dată, nu avea fire de aur împletite în buclele lui. Zalele îi erau lustruite. Purta cizme lungi din piele neagră, iar degetele înmănuşate erau pline de inele de aur încrustate cu smaralde şi rubine. S-a uitat din nou către mine, iar eu m-am gândit, aşa cum o făceam de fiecare dată când îl

întâlneam, cât de arătos era ca bărbat matur. Avea o faţă prelungă, ochi albaştri larg deschişi, un nas ferm şi o gură care emana energie şi părea gata oricând să zâmbească.

— Ce ciudat – sau poate că nu –, că necazurile vin întotdeauna dinspre miazănoapte, nu-i aşa? a spart el tăcerea la un moment dat.

— Se pare că ale noastre vin dinspre miazăzi, am mormăit.

Nu a luat în seamă ceea ce spusesem.

— În Cent, nu sunt tulburări de ceva timp. Anglia de Est? A acceptat că sunt regele lor. Chiar şi Cornwalum este liniştit. Galezii nu ne plac, dar nu ne fac necazuri. Pace şi bunăstare ori încotro m-aş uita! A făcut o pauză pentru a lua o migdală, apoi a continuat: Şi asta doar până mă uit spre miazănoapte!

— De câte ori ţi-am spus că nu putem avea încredere în scoţieni, Maiestate?

Mi-a răspuns cu un zâmbet crispat.

— Dar în cei din Northumbria se poate avea încredere? m-a întrebat Æthelstan.

— Se pare că trebuie să-ţi amintesc că aceştia au luptat pentru tine.

— Asta nu răspunde întrebării mele. Se poate avea încredere în cei din Northumbria?

— Nu am încălcat niciun jurământ pe care ţi l-am făcut, Maiestate, i-am spus privindu-l drept în ochi.

S-a uitat la mine cu o expresie amuzată pe faţă. Dacă eu eram un jder duhnitor încolţit şi aflat în pericol, el era ameninţarea. El era marele animal de pradă.

— De când a murit Guthfrith, Northumbria este în haos, a spus după un scurt moment de linişte.

— Era deja în haos înainte de moartea lui, am zis pe un ton tăios. Aşezările mele au fost incendiate, iar prietenul Domniei Tale, Constantin, umple Cumbria cu trupele sale.

— Prietenul meu?

— Nu ţi-a jurat credinţă?

— Jurămintele nu mai sunt ce-au fost pe vremuri, a spus Æthelstan pe un ton neglijent.

— Îmi dai lecţii, Maiestate, i-am spus la fel de tăios.

Nu i-a plăcut tonul meu şi m-a întrebat plin de înverşunare:

— De ce nu mi-ai spus că regele Constantin a trimis emisari la tine?

— Ar trebui să-ţi spun ori de câte ori primesc vizitatori?

— Ţi-a propus o alianţă, a zis Æthelstan pe acelaşi ton plin de îndârjire. Şi-a reînnoit propunerea acum o lună de zile. Un bărbat pe nume Troels Knudson, aşa-i?

— Din partea lui Eochaid.

— Şi ce răspuns i-ai dat lui Troels Knudson?

— Ştii deja. Ştii şi acum te afli aici, Maiestate.

— Cu o mie opt sute de oameni! La care se adaugă echipajele corăbiilor. Acestea vor fi în siguranţă în Lindisfarena?

— Unele se vor afunda în nămol în timpul refluxului, dar vor pluti din nou când va veni fluxul. Sunt, însă, în siguranţă. De ce ai venit aici?

— Pentru a te ameninţa, fireşte! mi-a spus el zâmbind. Dar nu ai gustat vinul!

— Ultimul vin pe care ni l-ai dat mirosea ca pişatul de capră, Maiestate, a zis Finan pufnind.

— Acesta este mult mai bun, a spus Æthelstan ridicând paharul. Te simţi ameninţat?

— Bineînţeles.

— Câţi oameni ai?

— Mai puţini decât ai tu, Maiestate.

S-a uitat din nou la mine, afişând un aer amuzat.

— Eşti înfricoşat, Lord Uhtred?

— Fireşte că sunt. Am luptat în mai multe bătălii decât câţi ani de viaţă ai tu şi, înainte de fiecare bătălie, eram înspăimântat. Nimeni nu se duce la luptă fără a se teme. Mă rog să nu mai am parte de nicio bătălie. Niciodată în viaţa mea!

— Ai de gând să-mi cedezi Bebbanburgul?

— Nu.

— Preferi să te lupţi?

— Bebbanburgul este al meu, i-am răspuns cu îndărătnicie. Vreau doar să-ţi cer o favoare.

— Care?

— Ai grijă de poporul meu. De Benedetta, de toate femeile.

— Şi tu?

— Dorinţa mea este să mor la Bebbanburg.

— Mă voi ruga ca acest lucru să se întâmple.

A zâmbit din nou şi zâmbetele lui începuseră să mă enerveze. Se juca cu mine ca pisica cu prada ei.

— Mai ai ceva de spus, Maiestate? l-am întrebat pe un ton acru.

— O, da, multe!

— Atunci, vreau să aud, i-am spus ridicându-mă în picioare. Am treburi de făcut.

— Ia loc.

Vorbea cu o furie subită în voce. A aşteptat până m-am aşezat la loc.

— L-ai omorât pe Ealdred? m-a întrebat furios.

— Nu, am minţit eu.

S-a uitat la mine, iar eu mă uitam fix în ochii lui.

Auzeam cum se sparg valurile pe ţărmul din apropiere. Niciunul dintre noi nu vorbea.

— Constantin neagă acest lucru, a rupt, la un moment dat, tăcerea.

— Şi eu la fel. N-ai decât să decizi pe care dintre noi îl crezi.

— L-aţi întrebat şi pe Owain, Maiestate? a intervenit Finan.

— Pe Owain? Nu.

— Eu am fost acolo, a spus Finan. Am văzut ce s-a întâmplat. Oamenii care l-au omorât pe Ealdred aveau scuturi vopsite în negru.

— Owain este căţeluşul lui Constantin, a zis Æthelstan pe un ton

brutal. Constantin neagă că ar fi trimis oameni în sud.

— Aşa cum spune Lord Uhtred, nu trebuie să aveţi încredere în scoţieni, a spus Finan ridicând din umeri.

— Şi în cine ar trebui să am încredere în nord? a întrebat Æthelstan tot pe un ton mânios.

— Poate ar trebui să ai încredere în cel care a jurat să te apere, am răspuns cu calm. Şi care şi-a ţinut jurământul.

M-a privit în ochi şi am văzut că furia îl părăseşte.

— Ai văzut că am ars unii dintre copacii tăi? m-a întrebat zâmbind din nou.

— Mai bine copacii decât gospodăriile.

— Toate lemnele puse pe focurile pe care le-ai văzut proveneau de la copaci, nu de la gospodăriile oamenilor tăi.

A făcut o pauză ca şi cum ar fi aşteptat ca eu să reacţionez, dar am tăcut uitându-mă la el.

— Ai crezut că ţi-am incendiat gospodăriile?

— Da.

— Asta cred şi scoţienii. Ei ne urmăresc. Nu am nicio îndoială că au trimis iscoade pe pământurile tale pentru a ne spiona. A făcut un gest din mână către apus şi m-a întrebat: Crezi că se ascund pe acele coline?

— Este posibil, Maiestate, am încuviinţat eu cu precauţie în glas.

— Se pricep bine la asta, a spus Finan pe un ton serios.

— Şi, după o săptămână sau două, sunt sigur că regele Constantin va crede că nu am venit aici pentru a mă lupta cu el, ci pentru a-l zdrobi pe sfidătorul Lord Uhtred şi a pune mâna pe fortăreaţa lui. Pentru a arăta întregii Britanii că nu există un lord atât de puternic încât să-mi stea în cale.

A făcut o pauză, apoi s-a întors către episcopul Oda care nu scosese niciun cuvânt de când intraserăm noi în cort.

— De ce mă aflu aici, episcope?

— Pentru a arăta că nu există în întreaga Britanie un lord care să reziste voinţei Maiestăţii Voastre.

— Şi ce lord va primi această lecţie?

Oda a tăcut preţ de câteva momente, s-a uitat la mine şi mi-a zâmbit uşor.

— Constantin, bineînţeles.

— Da, Constantin, într-adevăr, a confirmat Æthelstan.

Finan a fost mai iute decât mine. Încă mă gândeam cu gura căscată la ce spusese Æthelstan când Finan a izbucnit:

— Năvăliţi peste teritoriul lui Constantin, Maiestate?

— Doar doi oameni ştiu asta, a spus Æthelstan încântat de expresia mea mirată. Episcopul Oda şi cu mine. Toţi oamenii din armata mea cred că ne aflăm aici pentru a pedepsi Bebbanburgul. Mulţi dintre ei nu sunt mulţumiţi! Ei vă socotesc prietenul lor, Lord Uhtred, dar cred că m-ai sfidat. Şi ce crezi că vor auzi spionii lui Constantin?

— Ceea ce orice om din armata ta crede.

— Fiecare om din armata mea, fiecare om de la curtea mea crede că mă aflu aici pentru a te înfometa. Am spus că nu vreau să pierd oameni pe meterezele tale, aşa că voi lăsa foamea să ne facă treaba. Şi asta cât va dura? Trei luni?

— Mai mult, am răspuns pe un ton sec.

— Şi Constantin va crede acest lucru, pentru că, acum, doar patru oameni cunosc planul meu. Noi patru. Trebuie să rămân aici o săptămână, poate două astfel încât Constantin să audă ceea ce vrea să audă. Va avea, fără îndoială, trupe care să-i păzească frontiera, dar, de îndată ce va fi sigur că eu intenţionez să capturez Bebbanburgul, el va trimite şi mai mulţi oameni care să provoace tulburări în Cumbria.

Încă încercam să înţeleg înşelătoria pe care o punea la cale Æthelstan. Apoi, m-am întrebat cine va fi păcălit. Scoţienii? Cine va crede că Æthelstan va asedia Bebbanburgul? Sau poate eu? Mă uitam la el şi tăcerea mea părea să-l amuze.

— Hai să-i facem pe scoţieni să creadă că mă aflu aici pentru a-ţi da o lecţie, mi-a spus. Şi pe urmă...

— Şi pe urmă?

— Şi pe urmă, Lord Uhtred, mă voi îndrepta către nord şi voi pustii Scoţia.

Vorbea cu răutate în glas.

— Cu doar o mie opt sute de oameni? l-am întrebat cu îndoială în glas.

— Mai vin şi alţii. Şi mai e şi flota.

— Constantin îşi doreşte Northumbria, a vorbit din nou Oda care părea că se plictiseşte. Lorzii lui au socotit că prezenţa lui la Burgham a fost un semn de umilire. Pentru a-şi salva autoritatea, trebuie să le dea pământuri, să cucerească şi să iasă victorios. Pentru asta, produce tulburări aici, dar neagă că ar fi implicat, aşa că trebuie să i se amintească faptul că Northumbria face parte din Englaland.

— Iar eu sunt regele Englalandului, a adăugat Æthelstan.

S-a ridicat în picioare, a scos un mic săculeţ de piele din tolba lui şi l-a umplut cu migdale.

— Uite, ăsta este un dar pentru doamna ta, a zis dându-mi săculeţul. Şi încredinţeaz-o că nu este în pericol. Nici tu nu eşti. Mă crezi?

Am ezitat preţ de câteva momente, apoi am încuviinţat din cap.

— Da, Maiestate.

S-a strâmbat văzând ezitarea mea, apoi m-a făcut să înţeleg că asta nu are nicio importanţă.

— Timp de o săptămână sau două, ne prefacem. Apoi, voi lovi nordul şi, atunci, mă aştept să vii în ajutorul meu. Vreau ca scoţienii să vadă flamura Bebbanburgului printre forţele mele.

— Da, Maiestate, am repetat eu.

Am mai vorbit câteva minute, după care am fost invitaţi să plecăm. Finan şi cu mine ne-am îndreptat agale către Poarta cu Cranii unde se afla capul lui Guthfrith cu părul lins şi carnea deşirată de clonţurile corbilor. Paşii noştri scârţâiau pe nisip. Vântul venit dinspre mare făcea să freamăte iarba deasă de pe dune.

— Ai încredere în el? m-a întrebat Finan.

— În cine putem avea încredere în nord?

Tot ce ştiam era că Æthelstan va porni un război.

Dar împotriva cui?

— Nu are nicio noimă, mi-a spus cu insistenţă Benedetta în acea seară.

— Aşa crezi?

— El spune că l-a umilit pe Constantin, aşa-i? Ceea ce înseamnă că regele Constantin provoacă necazuri pentru că a fost umilit. Şi acum, Æthelstan vrea să-l umilească din nou? Asta înseamnă că vor fi şi mai multe necazuri!

— Poate că da.

— Nu poate, ci în mod sigur! Dragonul nu minte. Răul vine dinspre miazănoapte. Æthelstan trezeşte dragonul! O să vezi că am dreptate.

— Întotdeauna ai dreptate, *amore*. Doar vii din Italia.

Mi-a dat o împunsătură scurtă în braţ, după care a izbucnit în râs.

Şi cum în acea noapte nu am avut somn, m-am gândit că are dreptate. Chiar spera Æthelstan că va cuceri Scoţia? Şi cum va putea să supună triburile sălbatice de acolo? Sau, poate, m-a minţit? Mi-a spus că va ataca Scoţia astfel încât eu să nu fiu pregătit pentru un asalt neaşteptat asupra Bebbanburgului?

Am rămas în aşteptare. În timpul nopţii, cerul din jurul Bebbanburgului era luminat de focurile din tabăra armatei lui Æthelstan. Ziua, fumul se ridica până la nori. În locul cortului somptuos în care fuseserăm primiţi fusese ridicat un gard de lemn înalt de mai bine de un stat de om, pus ostentativ pentru a ne împiedica să facem o escapadă în tabăra imensă în care se instalau tot mai mulţi oameni. Corăbiile lui Æthelstan patrulau de-a lungul ţărmului. Şase noi corăbii de război li se alăturaseră. Poate că nu va fi un asediu, dar aşa părea.

La vreo două săptămâni după sosirea lui Æthelstan, el a plecat

spre miazănoapte. A trebuit o zi întreagă pentru ca armata lui să plece. Sute de oameni şi de cai, sute de cai de povară se deplasau spre miazănoapte pe drumul care ducea spre Scoţia. Nu mă minţise. Pe un vânt uşor de vară au plecat şi corăbiile cu dragon pe vele. În spatele lor se afla *Spearhafoc.*

Îi promisesem lui Æthelstan că-l voi ajuta, dar nu aveam de gând să las Bebbanburgul la discreţia garnizoanei lui. Am invocat vârsta mea.

— O lună în şaua calului, Maiestate? Sunt prea bătrân pentru aşa ceva. Îl voi trimite pe fiul meu împreună cu o sută de călăreţi şi, cu permisiunea ta, mă voi alătura flotei tale.

S-a uitat fix la mine câteva secunde.

— Vreau ca scoţienii să vadă flamura ta, a zis el. Fiul tău o va avea cu el?

— Fireşte că da, iar capul de lup este şi pe velele corăbiilor mele.

A încuviinţat cu un aer absent.

— Adu-ţi corăbiile şi fii bine-venit.

Fusese o vreme când el ar fi insistat ca eu să călăresc alături de el, să conduc pe oamenii mei alături de ai lui, dar acum era sigur pe forţa lui şi, deşi acesta era amarul adevăr, credea că sunt prea bătrân pentru a-i mai fi de vreun folos. Voia să merg cu el în nord, dar doar pentru a arăta că el poate avea autoritate asupra mea.

Am pregătit un echipaj format din şaizeci şi patru de oameni, am scos corabia *Spearhafoc* din port şi m-am alăturat flotei lui. Æthelstan îmi spusese să iau toate corăbiile mele, dar eu am luat doar *Spearhafoc* şi i-am lăsat pe oamenii mei să apere Bebbanburgul sub comanda lui Finan care ura marea. Eu o iubeam.

În acea zi, marea era ciudată. Era calmă. Vântul dinspre miazăzi nu aducea valuri, doar o hulă strălucitoare. Flota lui Æthelstan nu se grăbea. Voia doar să ţină pasul cu armata care îşi continua drumul către miazănoapte. Unele dintre corăbii chiar coborâseră velele pentru a nu depăşi corăbiile care transportau alimente pentru armată. Pentru o zi de vară târzie, era foarte cald. Înaintam cu toţii

către o zare sidefată. *Spearhafoc,* aşa bună cum era, s-a strecurat încet printre corăbiile flotei. Era singura cu imaginea unui animal la proră, înfumuratul uliu păsărar. Toate celelalte aveau cruci la proră. Cea mai mare dintre ele, o corabie din lemn de culoare deschisă numită *Apostolul,* se afla sub comanda ealdormanului Coenwulf, comandantul flotei lui Æthelstan. Atunci când ne-am apropiat, un om de pe puntea de comandă ne-a făcut semn. Coenwulf stătea în picioare lângă el, prefăcându-se că nu vrea să ne dea atenţie. Am condus *Spearhafoc* destul de aproape astfel încât să-i dau un semnal de alarmă omului care ne făcuse semn.

— Nu ai voie să treci în faţa flotei! a strigat el.

— Nu te aud!

Coenwulf, un bărbat sigur pe sine, cu faţă roşcată şi conştient de sorgintea lui nobilă, s-a întors către mine încruntat.

— Locul tău este în ariergardă! mi-a strigat cu brutalitate.

— Şi noi ne rugăm să fie mai mult vânt! am strigat la rândul meu, salutând bucuros şi am împins vâsla-cârmaci. Arogant nenorocit, i-am spus lui Gerbruht care s-a mulţumit doar să se strâmbe batjocoritor.

Coenwulf a mai strigat ceva, dar, de această dată, chiar nu l-am auzit. Am lăsat-o pe *Spearhafoc* să înainteze până ce a ajuns în fruntea flotei.

În acea noapte, corăbiile lui Coenwulf s-au adăpostit pe râul Tuede. Eu am coborât pe ţărm pentru a-l vedea pe Egil. L-am găsit pe platforma de luptă a palisadei privind în susul râului, unde cerul se înroşise de la focurile din tabăra lui Æthelstan. Era departe de primul vad de trecere peste Tuede.

— Şi într-adevăr o va face? m-a întrebat Egil.

— Să invadeze teritoriul lui Constantin? Da.

— Vrea să zgândărească dragonul?

— Aşa mi-a spus şi Benedetta.

— E o femeie deşteaptă.

— Şi eu ce sunt?

— Un bărbat norocos, a zis el zâmbind. Deci navighezi spre miazănoapte?

— În semn de loialitate.

— În cazul ăsta, vin şi eu. S-ar putea să ai nevoie de mine.

— Eu? Să am nevoie de tine?

— Vine furtuna, a spus zâmbind iarăşi.

— Nu am văzut niciodată o vreme atât de calmă.

— Dar va veni. Peste două zile sau poate trei.

Egil se plictisea. El iubea marea aşa că a venit cu mine pe *Spearhafoc.* Şi-a luat zalele, coiful, armele şi mult entuziasm cu el şi l-a lăsat pe fratele lui, Thorolf, să aibă grijă de gospodărie.

— O să vedeţi dacă am avut dreptate, mi-a spus după ce s-a urcat la bordul corabiei. În curând, va fi o mare furtună!

A avut dreptate. Furtuna a venit dinspre apus atunci când corăbiile flotei erau ancorate în gura largă a râului Foirthe pe care Egil îl numea Râul Negru. Coenwulf le ordonase comandanţilor să ancoreze corăbiile lângă malul de miazăzi. Armata lui Æthelstan era încă la multe mile distanţă în interior şi nu ar fi ajuns la ţărm înainte de a traversa râul Foirthe, iar Coenwulf se temea ca nu cumva corăbiile să fie atacate de oamenii lui Constantin, aşa încât ancorele au fost aruncate peste bord. Mă îndoiam că armata lui Constantin era pe undeva pe aproape, dar, dincolo de malul de sud, erau coline abrupte şi acolo se afla o aşezare apărată de un fort formidabil.

— Dun Eidyn, am spus arătând către fumul care se ridica pe deasupra colinelor. A fost o vreme când familia mea stăpânea tot teritoriul până la Dun Eidyn.

— Dun ce?

— Este o fortăreaţă şi o aşezare importantă.

— Probabil că ei se roagă ca o furtună năprasnică să vină de la miazănoapte ca ei să poată jefui corăbiile naufragiate, a zis Egil pe un ton sumbru. Va veni!

Am dat din cap. Flota era ancorată într-un golf mare. Vântul bătea dinspre sud-vest venind dinspre uscat.

— Sunt la adăpost acolo.

— Acum, da, a spus Egil. Dar vântul se va întoarce. În curând, va bate dinspre miazănoapte.

Se uita în sus la norii negri care alergau către mare.

— În zori, va fi nenorocire, a continuat el. Dar unde sunt bărcile pescăreşti?

— Se ascund de noi.

— Nu cred. Se adăpostesc şi ele. Pescarii ştiu ce va urma.

Mă uitam la nasul lui cârn şi la faţa bătută de vânt. Mă socoteam un marinar bun, dar Egil era mult mai bun.

— Eşti sigur?

— Nu poţi fi niciodată sigur. Vremea e schimbătoare. Dar eu nu aş ancora acolo. Mergi către malul de nord.

A văzut că mă îndoiam.

— Stăpâne, mergi către malul de nord! mi-a zis pe un ton sever.

I-am acordat încredere şi am îndreptat *Spearhafoc* aproape de corabia lui Coenwulf, *Apostolul.* I-am strigat că flota ar trebui să traverseze gura largă a râului şi să ancoreze pe malul de nord. Coenwulf s-a uitat cu superioritate la noi. A vorbit puţin cu un alt bărbat, probabil timonierul de pe *Apostolul,* apoi s-a întors către noi şi şi-a pus mâinile pâlnie.

— Vântul va bate tot timpul dinspre sud-vest! a strigat. Aşa că rămâi cu noi! Şi mâine, treci în ariergardă!

— Ăsta-i un bun marinar? m-a întrebat Egil.

— Nu poţi şti să navighezi dacă nu te interesează. El comandă flota doar pentru că este unul dintre prietenii bogaţi ai lui Æthelstan.

— Şi-ţi porunceşte să rămâi aici?

— Nu este comandantul meu, aşa că mergem acolo, i-am spus făcând semn către malul din depărtare. Să sperăm că nu te-ai înşelat.

Am ridicat pânzele şi ne-am îndreptat cu *Spearhafoc* spre miazănoapte. Am ajuns lângă o insulă stâncoasă şi am lansat ancora

aproape de mal. Era singura corabie care trepida în bătaia vântului rece venit dinspre sud-vest. S-a lăsat noaptea şi vântul s-a înteţit. Valurile loveau corabia noastră şi aruncau apă peste punte.

— Încă bate dinspre sud-vest, am zis îngrijorat.

Dacă frânghia ancorei se va rupe, vom avea noroc să scăpăm doar aruncaţi în larg.

— Se va întoarce, m-a calmat Egil.

Şi, într-adevăr, vântul s-a întors. Întâi, a început să bată mai tare dinspre apus aducând cu el o ploaie pătrunzătoare. Apoi, a pornit să bată dinspre miazănoapte exact aşa cum prevăzuse Egil. Acum mugea prin tachelajul corabiei şi, deşi nu vedeam nimic prin întunericul nopţii, ştiam că golful era biciuit şi acoperit de o spumă albă. Eram la adăpost lângă mal, dar *Spearhafoc* se cutremura şi mă temeam că ancora se va târî pe fundul apei. Spre apus, cerul era brăzdat de fulgere.

— Zeii sunt mânioşi! mi-a strigat Egil.

Stătea lângă mine pe treptele punţii de comandă, dar trebuia să ţipe ca să se facă auzit.

— Pe Æthelstan?

— Cine ştie? În orice caz, Coenwulf e norocos.

— Norocos?

— Se apropie refluxul. Dacă sunt împinşi spre mal, vor scăpa de potop.

A fost o noapte lungă şi umedă, dar, din fericire, vântul nu a fost rece. Prora era la adăpost, dar Egil şi cu mine am rămas la pupa înfruntând vântul şi ploaia şi ducându-ne, din când în când, pentru a scoate cu ispolul apa de ploaie din santină. În timpul nopţii, încet-încet, ploaia şi vântul s-au oprit. Rareori, câte o rafală mai clătina *Spearhafoc* care se întorcea în curentul puternic al mareei, dar, atunci când zorile au colorat în gri întinderea mării, vântul s-a domolit şi, pe măsură ce stelele apuneau, norii s-au împrăştiat.

În timp ce ne îndreptam cu *Spearhafoc* spre miazăzi am văzut că pe malul de sud al râului Foirthe era un haos total. Corăbiile,

inclusiv cele de marfă, se împotmoliseră. Cele mai multe dintre ele avuseseră noroc şi ajunseseră pe plajă, dar cinci corăbii se loviseră de stânci şi acum erau pe jumătate scufundate. Câţiva oameni se străduiau să scoată încărcăturile, în timp ce alţii săpau sub carenele corăbiilor aflate pe mal pentru a le ajuta să fie luate de flux. Toată munca lor era stânjenită de către scoţieni. Erau aproximativ o sută de oameni, unii dintre ei călare, veniţi probabil din Dun Eidyn, care acum îi luau în râs pe saxonii eşuaţi pe ţărm. Dar nu făceau doar atât. Arcaşii aruncau o ploaie de săgeţi către oamenii care se chinuiau să elibereze corăbiile şi îi făceau să se ascundă în spatele scuturilor sau al vaselor. Au încercat să-i alunge pe arcaşii scoţieni, dar aceştia, nefiind îngreunaţi cu zale, se retrăgeau şi reapăreau mai în josul apei de unde lansau din nou o ploaie de săgeţi. Mai erau, de asemenea, vreo treizeci de călăreţi care se pregăteau să atace, ceea ce l-a forţat pe Coenwulf să facă ziduri de scuturi.

— Îi ajutăm? m-a întrebat Egil.

— Are aproape o mie de oameni, i-am spus. Ce mai contăm noi doi?

Am coborât vela cu cap de lup a lui *Spearsafoc* şi ne-am apropiat de corăbiile încă eşuate pe ţărm. *Apostolul,* corabia lui Coenwulf, era una dintre ele. Ne-am dus lângă ea şi am văzut că celor mai mulţi membri ai echipajului li se poruncise să sară pe mal. La bord rămăseseră doar vreo câţiva oameni.

— Noi mergem spre miazănoapte! le-am strigat acestora. Spuneţi-i lui Coenwulf că ne ducem să vedem dacă se apropie vreo flotă a nemernicilor ăstora!

Unul dintre oameni a încuviinţat, dar nu ne-a răspuns. Am ridicat pânzele, am schimbat direcţia, am tras vâslele la bord şi am auzit binecuvântarea mării, ale cărei valuri se scurgeau de-a lungul flancurilor elegante ale lui *Spearhafoc.*

— Chiar mergem către miazănoapte? m-a întrebat Egil.

— Ai o idee mai bună?

— Sunt viking, niciodată nu am îndoieli, mi-a spus zâmbind.

Mergem spre miazănoapte.

— Constantin îşi ţine corăbiile pe acest ţărm şi cineva trebuie să le caute.

— Nici nu avem altceva mai bun de făcut, a continuat Egil zâmbind iarăşi.

Îmi imaginam că el îşi dădea seama că, plecând în căutarea flotei lui Constantin, găseam o scuză pentru a scăpa de Coenwulf şi pentru a o lăsa pe *Spearhafoc* să meargă spre marea cea largă.

Vântul bătea din nou dinspre sud-vest. Era un vânt prielnic. Soarele răsărise şi se arăta printre norii răzleţi împrăştiind puzderie de raze de lumină pe deasupra apei. Pe corabie, toţi oamenii îşi întinseseră mantiile şi hainele ca să se usuce la soare. Era deja cald.

— Câteva femei la bord şi totul ar fi ideal, mi-a spus Egil.

— Femei pe o corabie? i-am zis atingându-mi ciocănelul de la gât. Ăsta-i semn de ghinion!

— Deci nu le luăm cu noi?

— N-am încotro, deşi n-o fac niciodată cu plăcere.

— În Snæland exista o corabie de pescuit al cărei echipaj era format doar din femei. Erau cei mai buni marinari de pe insulă!

— Ce bărbat ar angaja femei în echipajul lui?

— Nu era un bărbat. Corabia aparţinea unei femei. O făptură minunată dacă îi poţi suporta mirosul.

Şi-a atins şi el ciocănelul de la gât.

— Săraca, într-o zi, a dispărut, am zis. Nu ai mai văzut-o niciodată pe corabia ei.

Egil a izbucnit în râs.

El ţinea vâsla-cârmaci. Îi plăcea la nebunie să fie la cârma unei corăbii rapide pe marea aflată în bătaia vântului. Am părăsit râul Foirthe şi ne-am întors către nord rămânând aproape de ţărm şi navigând încet pe lângă porturi şi pe gurile râului pentru a vedea dacă vreuna dintre corăbiile lui Constantin aştepta flota lui Coenwulf. Nu am văzut pe nimeni. Bărcile din care ne văzuseră pescarii speriaţi s-au retras lângă ţărm, dar noi nu le-am dat atenţie

şi ne-am văzut de drum.

Cum se însera, ne-am întors către răsărit pentru că nu voiam să mergem în întuneric pe lângă un ţărm necunoscut. Am lăsat velele mai jos, iar Gerbruht, Egil şi cu mine am luat pe rând vâsla-cârmaci şi, odată îndepărtaţi de ţărm, am urmat steaua polară care strălucea înspre miazănoapte. Când zorii au început să apară dinspre răsărit, am strâns frânghiile şi ne-am întors către ţărmul ascuns de nişte nori groşi. *Spearhafoc* înainta uşor aplecându-se sub vântul blând dinspre sud-vest. Ne aflam în plin soare, dar nu vedeam ţărmul din cauza stropilor groşi de apă. Din spatele acestora, şi-au făcut apariţia cele patru corăbii.

Egil le-a văzut mai întâi. La început, erau doar nişte pete sure pe fondul norilor întunecaţi, dar, peste câteva minute, le-am văzut şi carenele.

— Nu sunt corăbii de mărfuri, a zis Egil. Velele lor sunt prea mari.

Cele patru corăbii erau încă departe şi cea mai depărtată, cea aflată lângă ţărm, s-a pierdut învăluită în ceaţă. Ne îndreptam către nord-vest, iar cele patru corăbii erau împinse de vântul de sud-vest. Am întors din nou *Spearhafoc* spre miazănoapte şi am văzut că şi ele s-au întors.

— Nemernicii se îndreaptă către noi, am mormăit.

Probabil ne văzuseră în soarele care se ridica şi văzuseră şi capul de lup de pe vela noastră. Ştiau că suntem o corabie păgână venită pentru a jefui un sat de pe coastă sau pentru a captura o corabie de marfă.

Egil credea acelaşi lucru.

— Nu se pot gândi că facem parte din flota lui Coenwulf.

— Nici nu ştiu despre el. Veştile nu au ajuns încă la ei.

Spearhafoc a prins viteză pe drumul ei către nord. Vâsla-cârmaci a fremătat în mâna mea, iar apa şuiera de-a lungul carenei.

— Nu ne vor prinde din urmă, am spus.

— Poate, dar vor încerca, a zis Egil.

Asta au şi făcut. Ne-au urmărit toată dimineaţa şi, deşi *Spearhafoc* era mai rapidă, nu au abandonat vânătoarea.

Eram urmăriţi.

Zece

— Blestemaţii ăştia de scoţieni creştini, mormăi Egil.

Cele patru corăbii care ne urmăreau aveau cruci la prore.

— Şi au echipaje mari, am zis eu.

— Vrei să spui că sunt mai numeroşi decât noi?

— Tu ce crezi?

— Patru contra unu? Poate cinci?

Egil s-a uitat înapoi la urmăritorii noştri.

— Aproape că-mi pare rău pentru ei.

Nu am luat în seamă gluma lui. Am încetinit-o pe *Spearhafoc* slăbind frânghiile şi lăsându-i, astfel, pe urmăritori să se apropie de noi. Ştiam că aş fi putut să scap de ei, dar nu prea voiam să continui să navigăm spre nord, aşa că am întors-o pe *Spearhafoc* către răsărit, spre marea deschisă. Dar ei au continuat să ne urmărească şi s-au aliniat astfel încât, dacă ne-am fi întors către miazăzi, cel puţin una dintre corăbiile lor ar fi fost destul de aproape pentru a ne lovi. Aşa încât ne-am întors din nou către miazănoapte, iar cele patru corăbii se tot apropiau de noi. În toate se înghesuiau foarte mulţi oameni. Le-am lăsat pe cele două mai rapide dintre ele să se apropie. Capete bărboase cu coifuri se uitau la noi de la prore. Am desfăşurat cu putere velele şi am lăsat-o pe *Spearhafoc* să-şi facă treaba.

— Poate că vor renunţa, am spus în timp ce ne înclinam în bătaia vântului şi apa şuiera de-a lungul carenei.

Înaintam, dar cele patru corăbii erau de neclintit. Două dintre ele erau mai lungi decât celelalte şi mai rapide, dar chiar şi aşa ele nu puteau ţine pasul cu *Spearhafoc.* Cu toate acestea, ne-au urmărit până ce soarele s-a ascuns înspre apus şi s-a lăsat întunericul.

Noaptea nu ne-a oferit prea mult răgaz.

Negurile dimineţii dispăruseră de mult. Cerul era limpede şi

luminat de o lună nouă răsărită din mare. Am întors din nou către răsărit, mergând în faţa vântului blând. Cele patru corăbii ne-au urmărit. Cele două mai mici erau doar nişte umbre în zare, undeva înspre miazăzi. M-am gândit să mă îndrept şi eu într-acolo, dar vântul se domolise şi, pentru a fi mai rapizi decât urmăritorii noştri, însemna să vâslim. Dar şi ei puteau să vâslească şi echipajele corăbiilor lor erau mai mari. În plus, simţeam libertatea pe care ţi-o oferă marea, dorinţa de-a nu mă întoarce nici pe uscat, nici să fiu ţinut în zgardă de obrăznicătura de Coenwulf, ci să navighez spre locurile în care mă purta soarta. Æthelstan nu avea nevoie de mine. Îmi ceruse să mă alătur flotei lui doar ca semn de loialitate, dar eu i-o oferisem deja dându-i-l pe fiul meu şi pe luptătorii lui. Am pornit în toiul nopţii către nord urmând steaua polară şi ne-am lăsat vegheaţi de luminile surprinzătoare ale mării.

— Fuga e de partea noastră, mi-a spus Egil uitându-se la licărirea stelelor.

— Ar trebui să fie şi de partea lor, am zis eu făcând semn către cele două corăbii aflate cel mai aproape de noi.

Mă întrebam de ce sunt atât de stăruitori. Oare o recunoscuseră pe *Spearhafoc?* Vela şi uliul-păsărar de la prora ei erau foarte clare, dar ea navigase foarte rar atât de departe spre nord. Sau, poate, asta se întâmpla pentru că era o corabie păgână fără semnul distinctiv al crucii pe care creştinii o puneau la vedere întotdeauna. Credeau că veniserăm în scop de jaf? Atunci de ce ne urmăreau atât de insistent, dar şi fără a avea vreo speranţă? Pentru câtva timp, cele două corăbii mai mari s-au folosit de vâsle şi au reuşit să micşoreze distanţa faţă de noi, dar, odată cu căderea nopţii, vântul a revenit şi *Spearhafoc* s-a îndepărtat de ele.

— Îi facem un serviciu lui Coenwulf, i-am spus lui Egil atunci când s-a trezit după un somn de scurtă durată şi a luat vâsla-cârmaci din mâna mea.

— Ce serviciu?

— Dacă astea sunt singurele corăbii pe care le are Constantin pe

această coastă, noi le îndepărtăm de Coenwulf. Ar trebui să ne fie recunoscător.

— Probabil există mai multe corăbii, a zis Egil.

Ştiam că regele Constantin avea o flotă de vreo douăzeci de corăbii pe coasta de răsărit, care-i apărau teritoriul de invaziile vikingilor. Aceste corăbii, deşi nu erau suficiente pentru a-l înfrânge pe Coenwulf, ar fi putut, totuşi, să-i provoace multe necazuri. Flota lui trebuia să urce de-a lungul coastei rămânând în legătură cu trupele de pe uscat ale lui Æthelstan gata să le dea acestora hrană, bere şi arme.

Am scăpat de poruncile supărătoare ale lui Coenwulf, dar singura scuză pentru a scăpa era că voiam să caut flota lui Constantin. Era mai mult decât posibil să fi trecut în timpul nopţii de zona în care erau ancorate corăbiile lui. Dacă auziseră de corăbiile lui Coenwulf, cu siguranţă aveau să se îndrepte spre miazăzi pentru a le înfrunta, iar noi trebuia să fim înaintea lor pentru a-l avertiza despre venirea lor. Dar cele patru corăbii ne împingeau tot mai mult spre nord. Am scuipat peste bord.

— Ar trebui să mergem către miazăzi şi să-i căutăm nemernicele lui de corăbii, am spus.

— Nu atât timp cât astea patru sunt acolo, a zis Egil. S-a întors şi s-a uitat către corăbiile care se profilau în lumina lunii. Dar nu vor mai rezista mult, a continuat plin de încredere. Ar trebui să te culci puţin. Arăţi de parcă tocmai ai ieşit din mormânt.

Am dormit, împreună cu cei mai mulţi din echipaj. Am crezut că voi dormi doar vreo două ore, dar m-am trezit la răsăritul soarelui. L-am auzit pe Gerbruht strigând de pe puntea de comandă. La început, mi s-a părut că ceea ce spunea nu avea nicio noimă, dar mi-am dat seama că vorbea în frizona lui maternă. M-am ridicat, crispându-mă din cauza durerii din picioare.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Un negustor, stăpâne.

Am văzut că Gerbruht încetinise înaintarea corabiei şi acum ne

mişcam pe lângă o corabie de mărfuri cu burtă mare.

— Toţi se îndreaptă spre nord! strigase cârmaciul, un bărbat robust şi cu barbă deasă.

Limba frizonă semăna cu a noastră şi nu-mi era greu să-l înţeleg.

— Sunt cincisprezece!

— *Dankewol!* a strigat şi Gerbruht, apoi i-a cerut echipajului să întindă din nou velele.

Vântul ne sufla din pupa. *Spearhafoc* s-a clătinat şi eu la fel, pe trepte.

— Mergem tot spre miazănoapte?

— Da, stăpâne, mi-a confirmat Gerbruht cu voioşie în glas.

M-am urcat pe puntea de comandă, m-am uitat spre miazăzi şi nu am văzut nicio corabie.

— Au renunţat să ne mai urmărească, a spus Gerbruht. Cred că s-au gândit că suntem vikingi şi s-au mulţumit să ne gonească.

— Deci cine se îndrepta spre miazănoapte?

— Flota lui Constantin, stăpâne.

Gerbruht a făcut semn din cap către corabia de marfă care se îndrepta către răsărit şi mi-a spus:

— Erau în port şi i-au văzut plecând acum trei zile. Cincisprezece corăbii mari!

— Îi crezi?

— Da, stăpâne! Sunt creştini.

Mi-am atins ciocănelul de la gât. Trei delfini săreau din apă pe lângă *Spearhafoc.* Am socotit apariţia lor drept un semn de noroc. Nu se vedea uscatul. Către apus, nori albi se ridicau peste regatul lui Constantin. Deci, flota lui se dusese spre miazănoapte? De ce? Eram sigur că vestea despre invazia lui Æthelstan nu ajunsese atât de departe în nord. Altfel, cele cincisprezece corăbii s-ar fi deplasat spre miazăzi pentru a distruge flota lui Coenwulf.

— Ar trebui să mergem spre miazăzi, am spus eu.

— Lord Egil mi-a spus că trebuie să căutăm corăbiile lor, stăpâne.

— Corăbiile lor au plecat spre miazănoapte! Aşa mi-ai spus.

— Dar unde spre miazănoapte, stăpâne? La Orkneyjar?

— De ce s-ar duce acolo? Acele insule sunt stăpânite de vikingi.

— Nu ştiu, stăpâne, dar, ieri-seară, Lord Egil mi-a spus că ar trebui să mergem la Orkneyjar.

Era ceva trist în tonul lui. Gerbruht era frizon, un bun marinar, a cărui cea mai mare fericire era să simtă cum vâsla-cârmaci tremura în mâinile lui. De această dată, însă, voia din toată inima să se lase în voia vântului decât să se lupte cu el navigând spre miazăzi.

— Aţi fost la Orkneyjar, stăpâne? m-a întrebat.

— O dată, i-am răspuns. Dar nu ne putem duce acolo.

— Lord Egil mi-a spus că ar trebui să mergem acolo.

— Sigur că asta a spus! El este un nemernic de viking care vrea să stea la băutură cu verişorii lui.

— Spune că acolo vom afla veşti, stăpâne.

Asta cam aşa era. Mă îndoiam că cele cincisprezece corăbii s-ar fi îndreptat către insule dacă nu aveau intenţia să se lupte cu vikingii care erau stăpâni acolo. Mai mult decât atât, Constantin ar fi vrut ca flota lui să se afle pe coasta de vest în speranţa de a produce şi mai multe necazuri în Cumbria, iar comandantul flotei avea să profite de vremea bună pentru a naviga în jurul coastelor periculoase din nordul Scoţiei. Şi asta însemna că singura veste pe care o puteam afla în Orkneyjar era că nu aveam nimic de aflat. Dacă scoţienii şi corăbiile lor nu se aflau în insule, atunci, precis, plecaseră spre vest.

— Unde-i Egil?

— Doarme, stăpâne.

Ştiam că Æthelstan ar fi vrut ca eu să mă duc spre miazăzi, dar vântul mă ispitea. Bebbanburgul era în siguranţă cu Finan la comanda lui şi nu aveam nici cea mai mică dorinţă să mă alătur flotei lui Coenwulf care, dacă scăpase de pe râul Foirthe, mergea în sus pe coastă. Puteam să mă alătur ei şi să dau impresia unui susţinător credincios sau s-o las pe *Spearhafoc* să se îndrepte către insulele sălbatice Orkneyjar şi să aflu veşti de la vikingi. În timp de război, veştile erau la fel de preţioase ca aurul.

Am scuturat din cap şi i-am spus lui Gerbruht:

— Ţine-o tot aşa!

— Da, stăpâne, a zis acesta fericit.

Am mâncat nişte pâine uscată şi nişte brânză şi am băut puţină bere. Pe mare, nu se vedea nimic în afară de delfinii cărora se pare că le plăcea să o însoţească pe *Spearhafoc.* Norii se adunaseră deasupra uscatului aflat în depărtare, dar, altfel, cerul era senin. Puţin după prânz, am văzut departe înspre apus nişte stânci. La ceva timp, au apărut şi insulele aflate la nord de teritoriul lui Constantin.

— Cunoşti pe cineva acolo? l-am întrebat pe Egil care se trezise şi venise cu părul lui blond fluturând în vântul care ne împingea înainte.

— Pe nobilul Thorfinn[17]. L-am întâlnit în Snæland.

— Ne va primi bine?

— I se spune Spintecătorul-de-Cranii, a adăugat Egil cu un rânjet pe faţă.

— Tocmai pe el! am zis eu.

Auzisem de Spintecătorul-de-Cranii, puţini oameni nu auziseră, dar ştiam despre el că era un conducător viking renumit care purtase o bătălie cu topoare cu mânere lungi numite *hausakljúfr,* adică spintecătoare de cranii.

— Trăieşte în Orkneyjar?

— El şi cei doi fraţi ai lui domnesc peste insule, mi-a răspuns Egil.

— Nu prea au peste ce să domnească, am mormăit.

— Dar asta fac. Spintecătorul-de-Cranii va mârâi la noi, dar, probabil, nu ne vor ucide. Pe mine mă place.

— Deci, s-ar putea să mă omoare pe mine şi să te întâmpine cu bineţe pe tine.

---

[17] Thorfinn Einarsson Întâiul, conte al arhipelagului Orkney din nord-estul Scoției între anii 920-977.

— Asta sper şi eu, a spus Egil zâmbind. În acest fel, *Spearhafoc* îmi va rămâne mie. Bineînţeles, dacă nu cumva şi Spintecătorul-de-Cranii şi-o doreşte.

S-a uitat în sus la flamura din vârful catargului pentru a vedea de unde vine vântul.

— Dar fii fără grijă. Vei supravieţui. Nobilul Thorfinn e prea isteţ pentru a-şi face duşmani fără a avea vreun rost.

Această încurajare ne-a purtat către miazănoapte. Ştiam că pe insulele Orneyjvar, ca pe toate celelalte insule din nordul îndepărtat, se stabiliseră vikingii. Se ocupau cu pescuitul şi cu creşterea vitelor costelive şi a oilor rezistente, dar ei îşi câştigau mijloacele de trai din incursiunile făcute în Britania, Frizia şi Frankia. Cu siguranţă, Constantin ura prezenţa lor pe acele meleaguri, dar el avea alţi vikingi pe coasta de vest, saxonii lui Æthelstan la sud şi destule probleme chiar fără să-i mai înfurie şi pe oamenii lui Thorfinn.

— Nu sunt toţi isteţi, a mai spus Egil pe un ton vesel. Dar toţi sunt, fireşte, *úlfhéðnar*[18]. Mai ales Thorfinn. L-am văzut odată luptând cu mâinile goale. Era extraordinar!

Ştiam despre *úlfhéðnar,* chiar mă luptasem cu ei la Heahburh. Numele însemna luptătorii-lupi. Un *úlfhéðinn* era un om pe care nu-ţi doreai să-l întâlneşti într-o bătălie. Ei credeau că sunt invincibili, că pot zbura şi că spiritul lui Fenrir, lupul zeilor, se afla înăuntrul trupurilor lor. Un *úlfhéðinn* atacă cu turbare, scuipând şi urlând, stimulat de unguentul de măselariţă cu care-şi unge pielea. Dar chiar aşa înfricoşători cum sunt, *úlfhéðnar* pot fi învinşi. Un luptător-lup este prea sălbatic şi prea neînfrânat pentru a rămâne într-un zid de scuturi. Ei cred că pot câştiga singuri orice bătălie, dar un om singur în spatele unui scut este vulnerabil. *Úlfhéðnar* sunt înspăimântători şi, chiar răniţi, ei continuă să lupte, dar pot fi omorâţi.

---

[18] Forma de plural a cuvântului viking *úlfhéðinn.*

— Am o ţeastă de *úlfhéðinn* pe poarta de la Bebbanburg, i-am spus lui Egil. Aş mai atârna încă una cu mare bucurie.

— Mi s-a spus că şi Thorfinn colecţionează cranii, mi-a replicat Egil zâmbind.

După-amiază târziu, am ajuns la insule. Egil, care cunoştea apele, a pilotat-o pe *Spearhafoc* şi am observat că micile bărci de pescuit nu s-au dat la o parte din calea noastră. Nu aveam cruce la proră şi au presupus că suntem vikingi. Ei ştiau că o corabie singuratică nu ar îndrăzni să intre în marele port din partea de miazăzi a celei mai mari insule decât dacă este o corabie prietenă. Am trecut pe lângă o limbă de pământ de pe care nişte foci se uitau la noi. Am coborât puţin velele pentru a putea pătrunde uşor în zona de ancorare unde se aflau cam douăsprezece corăbii cu capete de şerpi sau de dragoni la prore.

— Vine fluxul, a spus Egil. Aruncăm ancora aici?

— Vom fi în siguranţă?

— Nobilul Thorfinn nu ne va ataca.

Părea sigur pe el aşa că am oprit-o pe *Spearhafoc* pe o bucată de ţărm acoperită cu prundiş. Chila a scrâşnit, carena a vibrat şi ne-am oprit. Pe mal, se aflau vreo douăsprezece colibe acoperite cu stuf. Prin găurile din acoperiş ieşea fum. Probabil că ardeau lemn de pe mare sau turbă pentru că pe colinele joase din apropiere nu se vedeau copaci. Şi mai multe focuri ardeau sub grătarele din lemn pe care se afumau peşte şi carne de focă. Unul dintre oameni a venit către noi dinspre bordeie, s-a uitat la noi şi, văzând că nu suntem un pericol, s-a întors înapoi. Un câine şi-a ridicat o labă din spate lângă etravă, apoi s-a dus lângă o grămadă de capete de cod din apropiere. Pe mal, se aflau mici bărci pescăreşti pierdute printre corăbiile cu capete de dragon la proră.

— Când eram copil, treaba mea era să tai obrajii de pe capetele de cod, a spus Egil.

— Este cea mai bună mâncare, am zis eu, apoi am făcut semn din cap către colibe. Aici stă Thorfinn?

Eram surprins de cât de mică era aşezarea.

— Palatul lui se află pe partea cealaltă a insulei, a răspuns Egil făcând semn către miazănoapte. Dar va afla cât de curând că suntem aici. Aşteptăm.

În amurg, au sosit doi călăreţi veniţi din nordul insulei. S-au apropiat cu băgare de seamă ţinând mâinile pe mânerele spadelor până l-au recunoscut pe Egil care-i saluta cu însufleţire.

— Unde-ţi este corabia?

Întrebau despre *Banamaðr,* corabia cu cap de şarpe a lui Egil.

— Acasă, la adăpost, le-a răspuns Egil.

— Ni s-a spus că doar un om poate veni la palat.

— Doar unul?

— Avem şi alţi vizitatori şi nu avem destule bănci. Şi nici destulă bere!

— Voi veni împreună cu prietenul meu, le-a spus Egil arătând spre mine.

Unul dintre ei a ridicat din umeri.

— Poate să vină. Nobilul Thorfinn nu se va supăra dacă sunteţi doi.

L-am lăsat pe Gerbruht să supravegheze *Spearhafoc* şi i-am poruncit să aibă grijă să nu se petreacă furturi, bătăi sau alte încurcături.

— Suntem oaspeţi aici, le-am spus celor din echipaj. Dacă aveţi nevoie de mâncare, deşi nu cred, pentru că avem destulă, plătiţi pentru ea!

I-am dat lui Gerbruht un pumn de bucăţi de argint, apoi am sărit împreună cu Egil peste copastie, am trecut prin apa puţin adâncă şi am ajuns la mal.

— Va trebui să mergeţi pe jos, ne-a spus pe un ton agreabil unul dintre călăreţi.

I-am urmat pe drumul către nord care trecea printre câmpuri de orz. Începuse secerişul şi, în lumina slabă a amurgului, puteam vedea femei şi copii care strângeau orzul.

— Cum e recolta? a întrebat Egil.

— Nu prea bună! Va trebui să mai luăm de la oamenii din sud.

— Şi chiar dacă ar fi destulă, tot aţi mai lua, a zis Egil. Da, da, ăsta-i adevărul.

Nu am mers prea departe. Am trecut peste creasta unei coline joase şi am văzut o aşezare mai mare pe ţărmul unui golf stâncos. Acolo, erau ancorate şapte corăbii cu capete de dragon la proră. Chiar în mijlocul satului, se afla un palat jos. Călăreţii ne-au condus până la el.

— Trebuie să dăm cuiva spadele? i-am întrebat pe călăreţi.

Ştiam că mai toţi nobilii şi toţi regii insistau ca bărbaţii să nu poarte arme atunci când se aflau în interiorul palatelor lor. Spadele, topoarele şi berea nu merg bine împreună.

— Păstraţi-le! a răspuns cu voioşie în glas unul dintre călăreţi. Oricum, suntem mai mulţi decât voi.

Am intrat pe o uşă impresionant de mare într-un salon luminat de opaiţe şi de două focuri uriaşe. Erau cel puţin o sută de oameni aşezaţi pe bănci. Au tăcut când ne-au văzut intrând, apoi un bărbat solid aflat la masa mai înaltă a salutat cu voce tare.

— Egil! De ce nu mi-au spus că e corabia ta?

— Am venit cu altă corabie, stăpâne. Ce mai faceţi?

— Mă plictisesc!

S-a uitat atent la mine prin fumul din încăpere, apoi l-a întrebat pe Egil:

— El este tatăl tău?

— Un prieten, i-a răspuns Egil accentuând ultimul cuvânt.

Bărbatul cel solid, despre care am presupus că este Thorfinn Spintecătorul-de-Cranii, s-a încruntat la mine.

— Veniţi mai aproape, a mormăit el.

Egil şi cu mine i-am dat ascultare şi am mers pe pământul bătătorit din salon, am ocolit cele două vetre umplute cu turbă fumegândă şi am ajuns în faţa unui podium jos pe care se afla o masă înaltă la care erau aşezaţi doisprezece bărbaţi.

Thorfinn remarcase accentuarea cuvântului „prieten” şi acest lucru i-a atras atenţia că nu ar trebui să se bucure de compania mea. S-a uitat lung la mine şi a văzut un bărbat cu barbă sură, cu o mantie neagră bogată, cu un lanţ de aur la gât şi o spadă la şold. Iar eu m-am uitat lung la el şi am văzut un viking vânjos cu o frunte proeminentă, o barbă neagră deasă şi ochi incredibil de albaştri.

— Prietenii au şi un nume, nu-i aşa? a întrebat el. Al meu este Thorfinn Hausakljúfr.

— Al meu este Uhtredærwe, am spus eu.

Aceasta era o insultă pe care o foloseau creştinii şi care însemna Uhtred cel nelegiuit.

— El este Lord Uhtred al Bebbanburgului, a adăugat Egil.

Reacţia celor aflaţi în salon mi s-a părut deosebit de măgulitoare. Linişte a cu care oamenii îi ascultaseră pe Thorfinn şi pe Egil a fost acoperită de murmure. Unii dintre cei prezenţi s-au ridicat în picioare ca să mă privească. Thorfinn a continuat să se uite la mine, apoi, în mod surprinzător pentru mine, a izbucnit în râs.

— Uhtred al Bebbanburgului, a spus el pe un ton batjocoritor şi ridicând o mână pentru a potoli murmurele. Eşti bătrân!

— Cu toate acestea, mulţi au încercat să mă omoare, i-am răspuns.

— Şi pe mine au încercat mulţi să mă omoare, a spus Thorfinn.

— Atunci mă rog zeilor să-ţi dea viaţă lungă.

— Şi ce caută Uhtred al Bebbanburgului în salonul meu? m-a întrebat el.

— Am venit să-l văd pe Thorfinn Spintecătorul-de-Cranii şi să mă conving că este atât de formidabil pe cât se spune.

— Şi ce crezi, este? a întrebat el întinzându-şi braţele ca pentru a se arăta în totalitate.

— Nu cu mult mai formidabil decât Ubba cel Oribil pe care l-am omorât. Cu siguranţă, nu mai mult decât Cnut Longsword pe care, de asemenea, l-am căsăpit. Oamenii se temeau de Svein de pe calul alb, care s-a luptat cu mine şi a murit la fel ca *úlfhéðinnul* Sköll.

Toate craniile lor împodobesc poarta fortăreţei mele.

Pentru câteva momente, Thorfinn a rămas cu ochii aţintiţi la mine, apoi a izbucnit în hohote puternice de râs care i-au făcut pe cei din salon să lovească cu cuţitele în mese şi să aclame cu voioşie. Vikingilor le plac luptătorii şi felul în care obişnuiesc să se mândrească cu faptele lor. Iar eu le plăcusem. Mai puţin unuia dintre ei.

Acesta era aşezat la dreapta lui Thorfinn, pe locul de onoare. Pe faţa lui nu era nici urmă de amuzament. Era un bărbat tânăr, dar era cel mai urât om pe care-l văzusem în viaţa mea. Era, totuşi, un om care emana putere şi ameninţare. Avea o frunte înaltă pe care era desenat un dragon cu gura căscată, ochi mari de culoare deschisă şi buze subţiri răsfrânte în afară. Părul lui şaten era împletit în codiţe. La fel şi barba. Faţa lui arăta ca faţa unui animal, deşi nu mi se părea a fi un animal pe care să-l mai fi văzut vreodată sau pe care m-aş fi putut gândi să-l vânez.

Era o faţă sălbatică şi brutală. În ochii lui mari care nu clipeau şi care mă fixau cu încăpăţânare pluteau lăcomia şi nesaţul unui vânător. Era, fără îndoială, de rang înalt. La gât, avea un lanţ din aur meşterit cu multă minuţiozitate, iar peste părul împletit era aşezată o diademă din aur. Ţinea în mână un cuţit cu lamă fină pe care probabil îl folosise pentru a tăia mâncarea, dar pe care îl îndreptase către mine în timp ce-i vorbea încet lui Thorfinn. Acesta se aplecase pentru a auzi mai bine ce-i spune, după care s-a uitat la mine şi s-a îndreptat de spate.

— Lord Uhtred, a spus cu aceeaşi desfătare întipărită pe faţă. Acesta este regele tău!

Pentru un moment, m-am simţit puţin derutat, dar am reuşit să găsesc cuvintele potrivite.

— Care rege? am întrebat.

— Ai mai mulţi? m-a întrebat la rândul lui Thorfinn pe un ton amuzat.

— Constantin revendică pământurile mele. La fel şi Æthelstan.

Am şovăit puţin, apoi m-am uitat la tânărul cu ochi spălăciţi şi mi-am dat seama ce voia să spună Thorfinn. Putea fi adevărat? O furie subită a răzbătut în cuvintele mele.

— Şi mi s-a spus că şi un tânăr lipsit de ruşine din Dyflin le revendică.

Thorfinn a încetat să mai zâmbească în timp ce toţi cei aflaţi în salon amuţiseră.

— Lipsit de ruşine? m-a întrebat Thorfinn pe un ton ameninţător.

— Nu e o lipsă de ruşine să revendici un tron pe care nici măcar nu l-ai văzut vreodată? Ba chiar să încerci să te aşezi pe el? Dacă este îndeajuns să revendici un tron, de ce nu aş revendica şi eu tronul Dyflinului? Să pretinzi un tron este uşor, mai greu este să pui mâna pe el.

Tânărul a aruncat cuţitul pe masă.

— Să pui mâna pe pământul saxon e un lucru uşor, a spus el.

Vocea îi era puternică şi gravă. Se uita fix la mine cu ochii lui ciudat de spălăciţi. Thorfinn putea crede că el este formidabil, dar acest om chiar era. S-a ridicat încet în picioare continuând să se uite la mine.

— Eu sunt regele Northumbriei, a spus el pe un ton plin de fermitate.

Cei aflaţi în salon au murmurat ceva în semn de aprobare.

— Guthrum a încercat să pună mâna pe regatul saxon, am zis eu făcând ca murmurele să înceteze.

Deci acesta era Anlaf, regele Dyflinului, nepotul lui Guthrum.

— Iar eu am fost în armata care l-a făcut să fugă cuprins de panică şi să plece de pe colinele îmbibate cu sângele vikingilor lui.

— Negi faptul că eu sunt regele tău? m-a întrebat el.

— Constantin are trupe în Cumbria şi Æthelstan a ocupat Jorvik. Unde sunt trupele tale?

Am făcut o pauză aşteptând ca el să răspundă, dar el n-a făcut-o.

— Şi, curând, regele Æthelstan va ocupa şi Cumbria, am continuat eu.

Am zărit un surâs dispreţuitor pe faţa lui.

— Æthelstan este un căţeluş care scheaună ca o căţea în călduri, dar nu va îndrăzni să înceapă un război cu Constantin.

— Atunci, poate ar trebui să ştii că armata căţeluşului se află deja la nord de râul Foirthe, iar flota lui urcă de-a lungul coastei.

Amândoi, şi Thorfinn, şi Anlaf, se uitau fix la mine. În salon se lăsase liniştea. Nu ştiau. Cum ar fi ştiut? Veştile nu circulă mai repede decât un cal sau o corabie. Aceasta era prima corabie care venea la Orkneyjar de când Æthelstan invadase teritoriul lui Constantin.

— Este adevărat ce vă spune, a zis Egil pe un ton sec.

— Este deja război?

— Regele Æthelstan s-a săturat de trădările scoţienilor. S-a săturat şi de vikingii care revendică pământurile lui. Aşa încât, da, este deja război.

Anlaf s-a aşezat la loc fără să spună nimic. Pretenţia lui asupra tronului Northumbriei se baza pe relaţia de rudenie, dar pentru ca această pretenţie să fie satisfăcută, trebuia ca, în nord, să domnească haosul. Veştile mele îi spuneau că haosul este pe punctul de a fi provocat de armata lui Æthelstan. Acum, dacă Anlaf voia să-şi menţină pretenţia la tronul Northumbriei, trebuia să lupte împotriva lui Æthelstan. El ştia acest lucru. L-am văzut căzut pe gânduri şi mi-am dat seama că aceste gânduri nu-i făceau plăcere.

— Şi spui că flota căţeluşului vine spre miazănoapte? m-a întrebat Thorfinn încruntându-se.

— Da, am lăsat-o la râul Foirthe.

— Dar corăbiile lui Constantin au trecut pe lângă insulele noastre acum trei zile. Se îndreptau către apus.

Asta confirma ceea ce bănuiam, şi anume că regele Constantin, necunoscând planurile lui Æthelstan, îşi trimisese cele mai multe dintre corăbiile sale să provoace necazuri pe ţărmurile Cumbriei.

— Nu a auzit veştile pe care vi le-am dat, i-am spus.

Thorfinn a tăcut pentru un răstimp, apoi s-a aşezat şi a poruncit:

— Aduceţi o bancă pentru oaspeţii mei, a spus el şi a făcut semn către capătul mesei celei înalte de pe podium.

Anlaf ne-a urmărit cu privirea în timp ce ne aşezam la masă şi ni se adusese bere.

— L-ai omorât pe Guthfrith? m-a întrebat brusc.

— Da, am răspuns cu blândeţe în glas.

— Era vărul meu!

— Dar nu-l plăceai, iar revendicarea tronului depindea de moartea lui. Ai putea să-mi mulţumeşti.

În salon s-au auzit râsete înfundate care s-au potolit repede la vederea privirii aprige a lui Thorfinn. Anlaf şi-a luat cuţitul de pe masă.

— De ce nu te-aş ucide?

— Pentru că moartea mea nu ar ajuta cu nimic, pentru că sunt oaspete în palatul lui Thorfinn şi pentru că nu-ţi sunt duşman.

— Nu-mi eşti?

— Nu-mi pasă de nimic altceva decât de casa mea, de Bebbanburg, Maiestate, i-am spus folosind titlul care i se cuvenea fiind rege al Dyflinului. Restul lumii poate să se scufunde în haos, dar eu îmi voi proteja căminul. Nu-mi pasă cine va fi rege în Northumbria atât timp cât mă va lăsa în pace.

Am băut puţină bere şi am luat de pe un platou un picior fript de gâscă.

— În afară de asta, sunt bătrân! am continuat pe un ton binevoitor. Voi ajunge curând în Walhalla unde mă voi întâlni cu alţi veri de-ai tăi pe care i-am omorât. De ce ai vrea să mă trimiţi mai repede acolo?

Cuvintele mele au provocat din nou amuzament, dar nu şi din partea lui Anlaf care nu mi-a mai dat atenţie. Vorbea încet cu Thorfinn în timp ce un harpist începuse să cânte, iar servitorii aduceau în continuare bere şi mâncare. Călăreţul care ne adusese aici ne spusese despre lipsa berii, dar se pare că nu era chiar aşa. Gălăgia din salon a continuat până în momentul în care Egil a cerut

harpa. Oamenii au început să-l aplaude, dar Egil a lovit corzile harpei cerând să se facă linişte.

Le-a cântat un cântec compus de el în care era vorba despre bătălii, despre pământ înroşit de sânge, despre corbi îndopându-se cu carnea duşmanilor, doar că, acum, nu spunea cine s-a luptat, cine a biruit sau cine a fost învins. Mai auzisem cântecul. Egil îl numea „Cântecul măcelului".

— Cântecul ăsta le aminteşte tuturor că au o soartă şi nouă că suntem nebuni, îmi spusese odată. Şi fireşte că nebunilor le place.

După ce ultimul acord al harpei s-a stins, toţi cei prezenţi l-au aplaudat. Au urmat şi alte cântece cântate de harpistul lui Thorfinn, dar deja unii oameni adormiseră, iar alţii au plecat împleticindu-se prin întunericul nopţii nordice către casele lor.

— Ne întoarcem la corabie? m-a întrebat cu voce joasă Egil.

— Am aflat ceea ce am vrut să aflăm când am venit aici.

Aflaserăm că cele mai multe corăbii ale lui Constantin plecaseră spre apus, iar asta era o veste bună pentru Æthelstan, pe care ar fi trebuit să i-o dau. Am oftat.

— Plecăm cu fluxul de dimineaţă?

— Să sperăm că vântul îşi va schimba direcţia, a spus Egil.

Într-adevăr, ar fi fost nevoie de un efort extraordinar dacă vântul ar fi continuat să bată dinspre sud-vest.

Egil rămăsese cufundat în gânduri. Voise să-i mulţumească lui Thorfinn pentru ospitalitate, dar uriaşul adormise deja cu capul pe masă, aşa că noi am sărit de pe podium şi ne-am îndreptat către ieşire.

— L-ai mai întâlnit vreodată pe Anlaf? l-am întrebat pe Egil în timp ce înaintam prin aerul liniştit al nopţii.

— Niciodată. Se bucură de o anumită faimă.

— Aşa am auzit şi eu.

— Sălbatic, isteţ şi ambiţios.

— Adică, un adevărat viking.

L-am auzit pe Egil râzând.

— Singura mea ambiţie este să scriu un cântec care să fie cântat până la sfârşitul lumii.

— Înseamnă că va trebui să petreci mai puţin timp alergând după femei.

— Ba nu, cântecul va fi despre femei! Despre ce altceva?

Am părăsit reşedinţa lui Thorfinn şi am mers încet printre bucăţile de carne puse la uscat şi printre câmpurile de orz. Luna se ascunsese în spatele norilor. Am auzit în spatele nostru ţipătul unei femei, râsul unui bărbat şi lătratul unui câine. Vântul adia uşor. Ne-am oprit când am ajuns la malul apei. M-am uitat la *Spearhafoc.*

— Îmi va fi dor de ea, am zis.

— Vrei să o vinzi? m-a întrebat Egil având un aer surprins.

— Nimeni nu spune că ar exista corăbii în Walhalla, am spus eu încet.

— Sunt corăbii în Walhalla, prietene, a spus el. Şi mări întinse, şi vânturi puternice, şi insule cu femei minunate.

Am zâmbit, dar imediat m-am întors căci auzisem paşi în spatele nostru. Instinctiv, mi-am dus mâna la mânerul spadei Răsuflarea-Şarpelui, dar am văzut că era Anlaf care ne urmărise tot drumul. Văzând că ţin mâna pe spadă, şi-a ridicat braţele pentru a arăta că nu avea vreun gând rău. De altfel, era singur. Din când în când, luna ieşea din spatele norilor şi-şi reflecta razele în ochii lui spălăciţi, în aurul de la gât şi în mânerul de metal al spadei pe care nu se vedea nicio gravură. Spada era doar o armă despre care oamenii spuneau că ştie să o folosească foarte bine.

— Egil Skallagrimmrson, ne-a abordat el. Ar trebui să vii la Dyflin.

— Ar trebui?

— Nouă ne plac poeţii! Şi muzica! Şi Domnia Ta, Lord Uhtred, ar trebui să vii.

— Eu nu sunt poet şi nu cred că aţi vrea să mă auziţi cântând.

L-am văzut zâmbind uşor. Apoi, ne-a făcut semn către un bloc de piatră aflat la marginea drumului.

— Voiam să stau de vorbă cu voi. Ne aşezăm puţin?

Ne-am aşezat. Anlaf a rămas uitându-se tăcut la *Spearhafoc.*

— Asta-i corabia Domniei Tale? a rupt tăcerea într-un târziu.

— A mea, Maiestate.

— Pare de mare folos, a rostit el cu oarecare invidie în glas. E frizonă?

— Da, frizonă, am confirmat.

— Ce are de gând Æthelstan? m-a întrebat brusc.

— Vrea să-i pedepsească pe scoţieni?

— Pentru ce?

— Pentru că sunt scoţieni. A încuviinţat din cap. Câţi oameni are?

— Cel puţin două mii, poate mai mulţi.

— Câţi ar putea strânge?

Am ridicat din umeri pentru că asta era o întrebare la care nu ştiam ce să-i răspund.

— Patru mii? Chiar mai mulţi dacă îi adună şi pe cei fără pregătire de luptă.

— Chiar mai mulţi, a adăugat Egil. Poate strânge cinci mii de luptători fără să-i ia şi pe cei fără pregătire de luptă.

— Înţeleg, a lăsat o mie de oameni în Ceaster şi în Mameceaster, a zis el pronunţând cu grijă aceste nume care nu-i erau familiare. Are şi o flotă pe râul Mærse. De aceea şi-a mutat Constantin corăbiile. Se aşteaptă la o invazie în Cumbria.

— În schimb, Æthelstan va invada partea de răsărit.

— Ce se va întâmpla acum?

Ochii lui spălăciţi se uitau fix la mine.

— Cine poate şti, Maiestate?

A încuviinţat repede din cap.

— Să presupunem că regele Constantin supravieţuieşte. Ce se va întâmpla atunci?

— Scoţienii sunt oameni mândri şi sălbatici, am spus. Vor dori să se răzbune.

— Æthelstan vrea să cârmuiască în Scoţia?

M-am gândit puţin, apoi am clătinat din cap.

— El îşi doreşte Northumbria, asta-i tot ce vrea. Şi vrea ca ei să plece din Cumbria.

Anlaf a rămas puţin pe gânduri încruntat.

— Constantin nu se va lupta acum decât dacă Æthelstan face o mare greşeală. El se va retrage pe colinele sale şi va lua asupra lui înfrângerea. Vor fi, bineînţeles, încăierări şi vor muri oameni, dar Constantin va aştepta. Dacă Æthelstan se duce după el pe coline, se va trezi într-o ţară potrivnică şi cu mulţi vrăjmaşi şi puţină hrană, aşa încât va fi obligat să se retragă. Şi, atunci, Constantin va pătrunde cu armata lui pe pământurile lui Æthelstan. Şi asta va însemna sfârşitul Englalandului.

— Poate aşa va fi, dar Æthelstan poate strânge oricând mai mulţi luptători decât Constantin, am spus pe un ton şovăitor.

— Da? a întrebat şi a făcut o pauză, dar, pentru că eu nu am spus nimic, mi-a zâmbit uşor. Constantin vrea ceva mai mult decât Cumbria. El vrea să distrugă puterea saxonă, iar pentru asta are nevoie de aliaţi.

— De vikingi, am spus pe un ton sec.

— De vikingi, de danezi, de toţi păgânii. Gândeşte-te bine, stăpâne! Æthelstan urăşte păgânii. Vrea să-i distrugă şi să-i alunge de pe pământurile lui. Dar Constantin e mai şiret. El ne cunoaşte puterea şi are nevoie de ea. Are nevoie de scuturi, de spade şi de lănci şi este gata să plătească pentru ele cu pământ saxon. Un rege ne dispreţuieşte, celălalt ne primeşte cu braţele deschise. Pentru cine ar vrea să lupte vikingii?

— Pentru Constantin, am zis pe un ton posomorât. Dar credeţi că vă va mai ţine în braţe după ce va fi învingător? El este tot creştin.

Anlaf nu a dat atenţie întrebării mele.

— Æthelstan are o singură şansă acum. Să distrugă toţi oamenii de la miazănoapte de Cair Ligualid şi să-i alunge pe scoţieni de pe faţa pământului, dar nu va face acest lucru pentru că nu este posibil şi, chiar dacă ar fi, slaba lui religie îi va spune că ăsta este un păcat.

Dar n-o poate face. Nu are destui oameni. El vorbeşte de pedepsire, dar asta nu se va întâmpla. Distrugeri? Da. Va arde câteva sate, va omorî nişte oameni, se va declara victorios şi se va retrage. Şi, atunci, nordul va veni peste el ca o haită de lupi flămânzi.

Mi-am adus aminte de dragon, de steaua căzătoare şi de profeţia înfricoşătoare a părintelui Cuthbert care spunea că răul va veni dinspre miazănoapte.

— Deci veţi lupta pentru Constantin?

— Ştie că-mi doresc Northumbria. Poate că mi-o va oferi.

— De ce ar vrea Constantin un rege viking păgân la frontiera lui de miazăzi? l-am întrebat.

— Pentru că un astfel de rege ar fi mai bun decât un saxon care-şi spune rege al întregii Britanii. Şi pentru că regele Constantin ţine cont de pretenţia mea asupra Northumbriei. Şi pretenţia mea este şi mai mare acum, după moartea lui Guthfrith.

— Ăsta e un fel de a-mi mulţumi? l-am întrebat pe un ton amuzat.

Anlaf s-a ridicat în picioare.

— Asta am vrut să-ţi spun, mi-a spus el pe un ton rece. Atunci când vor veni lupii nordului, Lord Uhtred, ai grijă de partea cui vei fi. Apoi, s-a uitat la Egil. La fel şi tu, Egil Skallagrimmrson.

A rămas tăcut uitându-se în sus parcă preocupat de adierea vântului.

— Şi spui că flota lui Æthelstan vine spre nord?

— Da, aşa este.

— Cât de departe?

— Atât cât va dori el.

— Atunci poate ar fi mai bine să plec spre casă mâine. Ne vom mai vedea, Lord Uhtred.

Nu a mai spus nimic altceva şi a plecat spre reşedinţa lui Thorfinn.

L-am urmărit îndepărtându-se şi mi-am amintit cuvintele regelui Hywel pe care Anlaf tocmai mi le repetase: să aleg cu grijă de partea

cui voi fi.

— Oare de ce a venit? am întrebat.

— Să racoleze aliaţi, a zis Egil. Pregăteşte o armată în nord pe care vrea s-o pună la dispoziţia lui Constantin. Şi te vrea în armata lui.

— Şi pe tine te vrea, prietene. Eşti tentat?

Fireşte că eram tentat. O Northumbrie păgână era o perspectivă atrăgătoare. O ţară în care fiecare om putea să se roage zeilor proprii fără a se teme de spadele creştine. Dar o Northumbrie păgână va avea totuşi creştini la miazănoapte şi la miazăzi şi nici Constantin, nici Æthelstan nu vor îngădui acest lucru pentru prea mult timp. Nu aveam încredere în Anlaf. Odată ce ar fi văzut Bebbanburgul, şi l-ar fi dorit pentru el.

— Tot ce-mi doresc este să mor în Bebbanburg, i-am spus lui Egil.

Guthrum, bunicul lui Anlaf, nu reuşise să-l înfrângă pe Alfred şi asta a dus la sporirea puterii saxonilor de vest, aşa încât visul lui Alfred de a crea o mare ţară saxonă, Englaland, aproape devenise realitate. Acum, nepotul lui Alfred încerca să desăvârşească împlinirea visului în timp ce, în nord, nepotul lui Guthrum îşi ascuţea spadele.

Răul va veni dinspre miazănoapte.

Vremea bună a continuat, dar un vânt încăpăţânat bătând mai degrabă dinspre miazăzi decât dinspre apus ne-a făcut să navigăm departe în Marea Nordului înainte de a ne întoarce lângă ţărmurile Scoţiei. Ne-au trebuit trei zile pentru a descoperi flota lui Æthelstan care se afla mult mai la nord decât crezusem. Coenwulf reuşise să salveze toate corăbiile de pe râul Foirthe şi multe dintre ele erau acum ancorate pe o limbă largă de nisip dincolo de care se vedeau fuioarele de fum care mânjeau cerul deasupra locului în care se instalaseră trupele lui Æthelstan. Douăsprezece dintre corăbiile lui Coenwulf patrulau de-a lungul ţărmurilor joase în încercarea de a proteja corăbiile ancorate. Două dintre ele s-au îndreptat în mare

viteză către noi, dar au încetinit şi s-au întors după ce au ajuns destul de aproape de noi pentru a putea desluşi capul de lup de pe vela noastră.

— Ce fac acum? a strigat Gerbruht de pe puntea de comandă.

Veneam dinspre sud. Eu mă aflam la proră cu o mână pusă pe uliul păsărar şi mă uitam la ţinutul jos de dincolo de ţărm. Acolo, se aflau instalate corturi şi adăposturi, ceea ce dovedea că armata lui Æthelstan îşi avea tabăra aici. Printre ele, se afla şi cortul de pânză stacojie brodată cu aur pe care-l văzusem dincolo de Poarta cu Cranii din Bebbanburg.

— Cum e refluxul? am întrebat cu voce tare.

— Jos şi scade mereu, mi-a răspuns Egil.

— Atunci mergem spre ţărm, dar cu grijă. Văd acolo *Apostolul,* corabia lui Coenwulf. Ne apropiem cât putem de mult de ea.

În timp ce acostam tăind valurile domoale, am văzut oameni care cărau saci către corăbiile ancorate pe ţărm. Se furau recolte. Chila lui *Spearhafoc* a scrâşnit, corabia a tremurat uşor atunci când s-a oprit şi am coborât velele. Egil a venit lângă mine la proră.

— Mergem pe ţărm?

— Tu şi cu mine, i-am răspuns arătând către cortul împopoţonat. Presupun că Æthelstan se află aici.

L-am lăsat din nou pe Gerbruht la comanda corabiei.

— Puteţi debarca, le-am spus oamenilor mei. Dar să nu aud că vă bateţi!

Cei mai mulţi dintre membrii echipajului meu purtau la gât ciocănelul lui Thor, dar puţini coborâseră pe uscat în timpul acestei călătorii, meritau şi ei o plimbare pe ţărm.

— Nu vă încăieraţi! le-am atras din nou atenţia. Şi întoarceţi-vă pe corabie înainte de căderea nopţii!

— Ba se vor bate, mi-a spus Egil în timp ce mergeam pe ţărm. Bineînţeles că o vor face. Sunt nişte idioţi.

Æthelstan nu era în tabără. Plecase călare spre interiorul uscatului împreună cu patru sute de oameni. Cu siguranţă, el era

răspunzător pentru focurile care fumegau sus, pe coline. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în zale îi păzeau cortul, dar le-am vorbit cu asprime, şi ei, deşi fără tragere de inimă, ne-au lăsat să intrăm. Am cerut servitorilor să ne aducă bere şi am rămas în aşteptare.

Æthelstan s-a întors târziu, după-amiază. Era exuberant şi părea că se bucură să mă vadă.

— I-am distrus! s-a grozăvit în timp ce-şi scotea cămaşa de zale. Şi vom continua. Asta e bere?

— O bere bună, i-am răspuns.

— Am furat-o de la o aşezare din josul coastei, a spus aşezându-se şi privind la mine. Coenwulf mi-a spus că aţi abandonat flota.

— Ultima dată când am văzut-o, Maiestate, ea se adăpostea lângă ţărm şi era hăituită de scoţieni. Aşa că, în timp ce Coenwulf se chinuia să iasă din propria lui încurcătură, noi am plecat să căutăm corăbiile lui Constantin.

Æthelstan zâmbea dându-şi seama de antipatia mea faţă de comandantul flotei lui.

— Am auzit că toate corăbiile lui Constantin au plecat spre miazănoapte fugind din calea noastră. Câte erau? Cincisprezece?

— Da, cincisprezece, dar nu fugeau, Maiestate. Ei nici măcar nu ştiu că eşti aici.

— Acum vor şti, a spus pe un ton sumbru. Deci, ce fac? Se ascund în insule? Aşteaptă mai multe corăbii înainte de a ne ataca?

— De asta se teme Coenwulf?

— E ceea ce presupune.

— Află că se înşală. Au plecat spre vest.

— Probabil că s-au dus în Cumbria, a intervenit Egil. Nu-i veţi vedea pentru mai mult timp.

Pentru câteva momente, Æthelstan s-a uitat fix la noi doi. Se vedea că astea erau noutăţi pentru el.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur, i-am răspuns. Credem că a lăsat patru corăbii aici, pe coastă, şi ele stau în port de vreme ce au văzut flota ta.

— Mi-ai adus veşti bune! a zis Æthelstan fericit. Şi fiul tău a fost de folos!

— A pierdut vreun om? l-am întrebat.

— Niciunul! Scoţienii nu vor lupta.

A tăcut, dar, pe urmă, a zâmbit când perdeaua de la intrarea în cort a fost dată deoparte şi a intrat Ingilmundr.

Vikingul cel înalt s-a oprit când ne-a văzut, a zâmbit forţat şi a făcut o plecăciune de complezenţă.

— Lord Uhtred.

— Nobile Ingilmundr, i-am răspuns eu pe un ton rece.

Îl displăcusem din primul moment când îl întâlnisem lângă râul Mærse. Era un tânăr arătos cu nas drept şi ascuţit şi păr lung, legat cu un şiret de piele, care-i ajungea până la brâu. Atunci când îl întâlnisem prima dată avea un ciocănel atârnat la gât, acum însă avea o cruce prinsă cu lanţ de aur.

— Acesta este nobilul Egil Skallagrimmrson.

— Am auzit de Domnia Ta, a zis Ingilmundr.

— Nici nu mă aşteptam la altceva, a spus Egil vesel.

— Ingilmundr a adus două sute de luptători din Wirhealum, a întrerupt Æthelstan discuţia pe un ton plin de entuziasm. Oameni de mare folos pentru noi.

— Sunt vikingi, a spus Egil pe un ton răutăcios.

— Sunt un bun exemplu, a spus Æthelstan.

— Exemplu? am întrebat eu.

— Toţi aceşti oameni sunt bine-veniţi în Englaland dacă sunt creştini.

Æthelstan a lovit uşor cu palma scaunul de lângă el invitându-l pe Ingilmundr să se aşeze.

Acesta a aruncat o privire jalnică la ciocănelul aflat la gâtul meu.

— Lord Uhtred ne-a adus veşti bune, i-a spus Æthelstan lui Ingilmundr. Flota scoţiană a plecat. Pur şi simplu, a plecat spre coasta de apus!

— A fugit din calea voastră, Maiestate, a zis Ingilmundr în timp

ce se aşeza.

— Se pare că nu. Dacă Lord Uhtred nu se înşală, ei nici măcar nu ştiau că venim! Dar toţi au fugit.

— Toţi? am întrebat.

— Nemernicii nu vor lupta! Sigur, ne vor hărţui. Nu putem trimite fără riscuri mici cete pentru a face incursiuni, dar ei nu ne vor înfrunta armatele. Ştim că regele Constantin are oameni, cel puţin o mie cinci sute fără a socoti aliaţii din Strath Clota, dar nu vrea o confruntare cu noi. În schimb, ne pândeşte pe coline.

— Îi înspăimântaţi, Maiestate, a zis Ingilmundr.

Æthelstan l-a răsplătit cu un zâmbet. Lui îi făcea plăcere să fie linguşit, iar Ingilmundr se pricepea la asta. Era un tip unsuros, la fel cum era carnea proaspătă de focă.

— Ar trebui ca regele Constantin să se teamă de mine şi, după această ofensivă a noastră, sper că va fi şi mai înspăimântat, a zis Æthelstan.

— Sau mânios, am intervenit eu.

— Bineînţeles că va fi mânios, a continuat pe un ton uşor iritat. Mânios, îngrozit şi umilit.

— Şi dornic de răzbunare, am insistat.

Æthelstan s-a uitat la mine câteva momente, apoi a oftat.

— Ce-ar putea face? Am pătruns adânc pe teritoriul lui şi el refuză să lupte. Ce altceva ar putea face pe teritoriul meu? Dacă va face un singur pas dincoace de frontieră, îl voi zdrobi şi el ştie asta. Am mai multe lănci, mai multe spade şi mai mulţi arginţi. Poate fi oricât de dornic de răzbunare vrea el, dar este neputincios. Va fi pace în Britania, Lord Uhtred, şi Constantin va afla care este preţul tulburării acestei păci.

— Aveţi şi mai mulţi oameni, Maiestate? a întrebat Egil pe un ton blând.

— Desigur, a zis Æthelstan pe un ton categoric.

— Şi dacă regele Constantin se aliază cu toţi duşmanii Maiestăţii Voastre? Vikingii din insule, danezii din aşezările lor, oamenii din

Strath Clota şi regatele irlandeze? Tot mai mulţi oameni veţi avea?

— Acest lucru nu se va întâmpla, i-a răspuns Ingilmundr lui Egil.

— De ce? a întrebat Egil pe un ton politicos.

— Când au fost cei din nord uniţi?

Asta era adevărat şi Egil a încuviinţat cu o uşoară aplecare a capului. Vikingii şi danezii erau luptători de temut, dar erau faimoşi ca fiind arţăgoşi.

— Şi, în plus, Constantin este creştin, a continuat Æthelstan. El mi-a spus odată că îşi doreşte să se retragă la mănăstire! Nu, el nu se va baza pe spadele păgâne. Chemându-i în ajutor, nu va face decât să invite şi mai mulţi vrăjmaşi păgâni pe pământurile lui. O fi el un trădător, dar prost nu este. A stat puţin pe gânduri încruntându-se, apoi a continuat: Şi ce ar câştiga Constantin dacă s-ar alia cu cei din nord? Aceştia vor dori să fie răsplătiţi! Ce le va da? Pământ?

— Northumbria, am zis pe un ton liniştit.

— Prostii! a spus Æthelstan pe un ton hotărât. Constantin vrea Northumbria pentru el! De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar pune un rege viking pe tronul de la Eoferwic?

— Pentru că vrea mai mult decât Northumbria.

— Ce?

— Distrugerea puterii saxone, Maiestate. Puterea Domniei Tale.

Cred că el ştia că am dreptate, dar a trecut uşor peste asta.

— Atunci, ar trebui să afle că puterea saxonă este de nezdruncinat. Îi voi arăta că se înşală, iar eu voi avea pacea mea.

— Iar eu voi avea Bebbanburgul, am spus.

Nu mi-a dat atenţie, dar Ingilmundr mi-a aruncat o privire înveninată.

— Mâine plecăm, a spus Æthelstan. Aşa că ar fi mai bine să ne odihnim în noaptea asta.

S-a ridicat în picioare obligându-ne şi pe noi să facem acelaşi lucru.

Cu alte cuvinte, ne invita să plecăm. Am făcut o reverenţă, dar Egil mai avea o întrebare.

— Unde plecăm, Maiestate? a întrebat el.

— Mai departe, către miazănoapte! a răspuns Æthelstan căruia îi revenise buna dispoziţie. Cât mai departe în nord! Îi voi arăta lui Constantin că nu există nicio bucăţică din regatul lui în care eu să nu pot ajunge. Mâine, vom merge până la capătul regatului său, cea mai de nord extremitate a Britaniei!

Deci *Monarchus Totius Brittaniae* voia să dovedească faptul că acest titlu i se cuvenea. Lăncile lui vor scânteia de la ţărmurile Wessexului până în nordul cel îngheţat şi Æthelstan credea că, astfel, îşi va impune autoritatea asupra unui tărâm sălbatic şi neprietenos. Dar scoţienii nu se vor lupta cu el, nu încă. Se vor retrage pe colinele lor, vor urmări, vor aştepta şi îşi vor plănui răzbunarea.

Mi-am amintit ochii reci şi spălăciţi ai lui Anlaf. „Alege cu grijă de ce parte vei fi”, mi-am spus.

PARTEA A TREIA

Măcelul

Unsprezece

Armata lui Æthelstan a ajuns pe ţărmul de nord al Scoţiei. Acolo, valurile uriaşe se sfărâmau pe stâncile abrupte, pescăruşii ţipau şi vulturii planau în bătaia vânturilor reci şi înverşunate. Nu a fost nicio bătălie. Iscoadele scoţienilor stăteau cu ochii pe mişcările armatei lui Æthelstan, dar Constantin îşi ţinea trupele departe, în apus. Era un ţinut pustiu şi neprietenos. Vântul care bătea fără încetare aducea pe aripile lui primele semne ale iernii.

Noi am rămas cu flota, dar n-aş putea spune dacă în faţa sau în spatele ei pentru că niciuna dintre corăbii nu ne provoca. Armata lui Æthelstan plecase, iar flota se îndreptase spre ţărmul de nord al teritoriului lui Constantin. Am tăiat vite, am dat foc bărcilor de pescuit, am furat din magaziile de cereale şi am distrus cocioabe amărâte acoperite cu stuf. Şi, când am ajuns la stâncile ascuţite, Æthelstan s-a declarat victorios. Am debarcat şi Æthelstan m-a invitat la ceea ce numea el un festin, deşi, în realitate, era o adunare de vreo doisprezece oameni într-un cort bătut de vânt care mâncau carne de vită plină de zgârciuri şi beau bere acră. Printre ei, se afla şi fiul meu.

— O ţară mizerabilă, mi-a spus el. Rece, umedă şi săracă.

— Nu se vor lupta cu voi?

— Doar încăierări, nimic mai mult, mi-a spus pe un ton plin de dispreţ.

— Le-am oferit ocazia să se lupte, a zis Æthelstan, care auzise discuţia noastră, din partea cealaltă a mesei. Am înfipt nuiele de alun în pământ.

— Am crezut că doar vikingii fac asta, Maiestate.

— Iscoadele lui Constantin ne-au văzut că facem acest lucru. Şi ştiau ce înseamnă asta! Constantin nu a îndrăznit să-şi arate faţa.

Era un obicei vechi adus în Britania de către oamenii care veniseră cu corăbiile cu dragoni pe vele. Atunci când se înfigeau nuiele de alun în pământ se alegea un loc de bătălie unde era invitat duşmanul să se bată. Dar Constantin era prea isteţ pentru a accepta invitaţia. Ştia că armata lui Æthelstan era mai numeroasă decât a lui şi, astfel, le-ar fi oferit saxonilor şansa de a obţine o victorie uşoară. S-a retras în aşteptarea unei alte zile şi, astfel, terenul dintre nuielele de alun a rămas gol.

Iar noi am plecat spre miazăzi.

Am lăsat-o pe *Spearhafoc* să meargă în bătaia vântului şi am luat-o înainte, lăsând flota lui Æthelstan să înainteze cu greutate mult în spatele nostru. O zi rece de toamnă a fost momentul binecuvântat în care am trecut pe lângă nisipurile Lindisfarenei şi am intrat în portul Bebbanburgului. Benedetta mă aştepta. Salonul cel mare era încălzit de un foc uriaş cu lemn de pe mare. Eram acasă.

Trei săptămâni mai târziu, armata lui Æthelstan a trecut pe lângă fortăreaţă. Nu a avut loc nicio bătălie. Când l-am întâlnit dincolo de Poarta cu Cranii, era plin de exuberanţă. Pretindea că scoţienii fuseseră umiliţi.

— Şi-au retras forţele din Cumbria! Ticălosul de Eochaid a fugit şi ealdormanul Alfgar s-a întors în Cair Ligualid.

Alfgar era unul dintre cei doi ealdormani trimişi să statornicească pacea în Cumbria.

— E bine, Maiestate, am spus eu.

Orice altceva aş fi spus l-ar fi supărat. Eochaid plecase din Cumbria înapoi în Scoţia, dar nu mă îndoiam că vikingii stabiliţi în Cumbria se uitau către miazănoapte de unde puteau primi protecţie. Atunci când Alfgar împreună cu garnizoana lui se va întoarce în Cair Ligualid, el se va afla în mijlocul unor oameni potrivnici şi duşmănoşi.

— Vrei să iei masa cu noi astă-seară, Maiestate?

— Cu plăcere, Lord Uhtred, cu plăcere.

A venit în fortăreaţă cu doisprezece oameni. Ingilmundr era unul

dintre ei. Acesta se uitase cu mare atenţie la metereze, gândindu-se, fără îndoială, cum ar putea fi ele atacate. Episcopul Oda era şi el prezent, dar măcar el era bine-venit. Am prins un moment când am putut sta de vorbă doar cu el. Eram afară, în noaptea rece şi senină, şi ne uitam la marea frământată de bătaia vântului.

— L-am întâlnit pe Anlaf, i-am spus.

— Regele ştie?

— Nu i-am spus. Are destule suspiciuni în privinţa mea ca să-i mai ofer încă un motiv.

— Dar va afla!

— De la tine?

— Nu, stăpâne.

— Va auzi, fără îndoială, tot felul de zvonuri pe care eu le voi nega.

— Aşa cum ai negat că l-ai fi omorât pe Guthfrith?

— Lumea e mai bună fără Guthfrith, i-am răspuns eu cu asprime în glas.

— Am observat un craniu nou agăţat la poartă, a zis Oda pe un ton şiret.

Nu i-am răspuns şi am simţit că râde pe înfundate.

— Spune-mi, ce vrea Anlaf.

— Northumbria.

— Ăsta nu-i un lucru nou.

— Şi crede că regele Constantin i-o va da.

Oda şi-a încrucişat degetele la piept.

— De ce ar vrea Constantin un rege viking păgân la graniţa lui de sud?

— Pentru a-l umili pe Æthelstan, bineînţeles. Şi pentru că el ştie că Æthelstan nu-i va lăsa pe scoţieni să domnească la Eoferwic.

— Dar de ce i-ar permite Æthelstan lui Anlaf să domnească acolo?

— Nu-i va permite, am spus eu. Dar dacă Anlaf îi va avea pe scoţieni drept aliaţi? Pe cei din Strath Clota? Pe cei din insulele

Susreyjar? Pe toţi păgânii din nord?

— Toţi păgânii din nord? a întrebat Oda uitându-se la ciocănelul de la gâtul meu.

— Nu eu, am zis şi am zâmbit amar. Eu voi rămâne aici şi-mi voi întări meterezele.

— Pentru că eşti prea bătrân? m-a întrebat Oda zâmbind. Îmi amintesc că Beowulf era la fel de bătrân ca şi tine atunci când s-a luptat cu dragonul, stăpâne. Şi a învins bestia.

Mă aflam în acelaşi loc, afară din salon, atunci când am auzit despre marele dragon care zbura spre miazăzi bătând din aripile lui de argint în semn de supunere.

— Beowulf a fost un erou, am spus eu. Da, e adevărat, a ucis dragonul, dar şi el a murit în timpul luptei cu el.

— Şi-a făcut datoria, prietene, a zis Oda.

Apoi, a tăcut pentru a asculta murmurul unui cântec care venea din salon. Æthelstan îşi adusese harpistul lui care acum cânta arhicunoscutul cântec al lui Ethandun care povestea despre cum îl învinsese Alfred pe Guthrum şi marea lui armată. Oamenii băteau ritmul lovind în mese cu palmele şi repetau cuvintele, mai ales atunci când ele descriau cum Uhtred vikingul îi dobora pe vrăjmaşi.

— Puternică-i era spada şi nerăbdătoare dorinţa, strigau ei. Mulţi luptători danezi au regretat că au prins acea zi.

Eram oare ultimul supravieţuitor al bătăliei de pe colina de la Ethandun?

— Steapa mai este în viaţă? l-am întrebat pe Oda.

— Da. La fel de bătrân ca şi tine, dar încă în putere. Ar fi vrut să vină cu noi în Scoţia, dar regele i-a poruncit să rămână acasă.

— Pentru că este bătrân?

— Dimpotrivă! Pentru că el voia ca un luptător puternic să apere ţărmurile în caz că nordicii ar fi debarcat din corăbiile lor.

Steapa fusese şi el la Ethandun. Probabil că el şi cu mine eram printre puţinii supravieţuitori ai acelei mari bătălii. Era un bărbat impunător, un luptător de temut. La început, fuseserăm duşmani,

dar am sfârşit prin a deveni prieteni apropiaţi. Steapa fusese sclav, dar ajunsese să comande trupele de casă ale lui Alfred. La început, i se pusese porecla Steapa Snotor, Steapa cel Isteţ, pentru că oamenii ştiau că e mai încet în gândire, dar el s-a dovedit a fi un luptător viclean şi sălbatic.

— Mi-ar plăcea să-l întâlnesc din nou, am zis cu melancolie în glas.

— Atunci vino cu noi în sud!

Am clătinat din cap.

— Mi-e teamă de necazurile care vor veni din nord. Vreau să rămân aici.

— Îţi faci prea multe griji, prietene, mi-a spus Oda zâmbind şi atingându-mi braţul.

— Aşa crezi tu?

— Nu va fi un război mare. În Irlanda, Anlaf are duşmani. Dacă va traversa marea cu armata lui, aceştia îi vor ocupa pământurile. Iar dacă vine doar cu jumătate din armata lui, aceasta nu-i va fi suficientă pentru a cuceri Northumbria, chiar cu ajutorul lui Constantin. Cei din Strath Clota spun că stau liniştiţi şi acum. Şi când au văzut slăbiciunea lui Constantin, de ce l-ar ataca din nou? Şi chiar crezi că păgânii din nord se vor uni sub comanda unui singur om? Nu au făcut-o niciodată, de ce ar face-o acum? Nu, prietene. E prea multă zarvă în nord. Oamenii de acolo sunt prea turbulenţi şi scoţienii i-au înfrânt de multe ori. Nordicii se vor bate între ei şi nu cu noi. Te pot asigura că va fi pace. Æthelstan va fi încoronat la Eoferwic şi, slavă Domnului, Englaland va deveni, în fine, realitate.

— Slavă Domnului? l-am întrebat pe un ton acru.

— Un popor, o naţiune, un singur Dumnezeu.

Într-un fel sau altul, aceste cuvinte m-au făcut să mă simt osândit. Poate pentru că în ele presimţeam sfârşitul Northumbriei? Am atins mânerul pumnalului pe care-l purtam la cingătoare. În semn de respect pentru prezenţa lui Æthelstan nu am permis purtarea

spadelor în marele salon, dar acest pumnal era de ajuns pentru a-mi asigura intrarea în Walhalla. Mi se părea că văd cum pătrunde moartea în salon, cum oamenii cad de pe bănci cu mâna dusă la beregată şi, deşi mă simţeam bine, simţeam că moartea va veni în curând. Şi se va întâmpla curând, m-am gândit. Prin minte, mi s-a strecurat un regret ca un nor alunecând pe deasupra mării. Poate că nu ştiam ce avea să se întâmple, poate că nu voi şti niciodată dacă regele Constantin va dori să se răzbune sau dacă Anlaf va veni cu flota lui dincoace de mare sau dacă fiul meu va reuşi să păstreze Bebbanburgul împotriva acestei lumi care se va arunca asupra lui.

— Să mergem înăuntru, stăpâne, mi-a spus Oda ridicându-se în picioare. S-a făcut rece.

— Æthelstan îşi mai doreşte Bebbanburgul? l-am întrebat brusc.

— Cred că nu, stăpâne. Această dorinţă a murit odată cu Ealdred.

— Atunci ar trebui să-i mulţumesc aceluia care l-a omorât.

— Mulţi dintre noi sunt de acord cu asta, a spus Oda pe un ton calm. El i-a dat regelui numai sfaturi greşite.

Pentru un moment, m-am gândit că şi el ar trebui să-mi mulţumească. Mi-a zâmbit şi a plecat.

L-am lăsat să intre în salon, iar eu am mai rămas afară, încă stând jos şi privind marea şi norii argintaţi de razele lunii. Voiam să văd şi dragonul, dar n-a apărut.

Dragonul dormea, dar nu şi în visele mele.

Aproape că uitasem vechea poveste a lui Beowulf până când Oda mi-a reamintit-o. Beowulf făcuse parte din tribul geaţilor, unul dintre triburile de vikingi din nord care a mers pe tărâmul danezilor pentru a omorî monştri. El l-a ucis pe Grendel, apoi pe mama lui Grendel şi, după ce au mai trecut cincizeci de ierni, a omorât dragonul. Povestea era spusă câteodată în cântece la petreceri sau la mesele luptătorilor în saloanele mari pline de fum şi cântări.

Şi, deşi acest dragon al nordului dormea, încă îmi bântuia visele. Noapte de noapte, mă trezeam plin de transpiraţie din cap până în

picioare. Benedetta îmi spunea că ţipam de spaimă. Mă ţinea în braţe, mă îmbărbăta, dar dragonul venea mereu. Nu venea dând din aripile lui uriaşe care înfiorau apa mării, ci se târa ca un şarpe pe sub pământ prin coridoare cioplite în piatră, luminate de flăcările pe care le scotea pe nările care se căscau ca nişte văgăuni. Poate că dormea cu trupul lui uriaş căzut peste mormanul de aur, peste grămada de coifuri, peste pocale şi tipsii, peste inelele luate de la învinşi şi peste nestematele comorilor lui. Dar, în fiecare din visele mele, el era treaz şi se târa către mine.

Visam că mă aflam într-un gorgan. Eram sigur de asta deşi nu eram sigur de unde ştiu. Ştiam că dragonul arsese aşezări scuipând flăcări peste casele oamenilor mei şi că trebuia să-l omor. Eram seniorul Bebbanburgului, apărătorul poporului meu. Era de datoria mea să intru peste comoara lui şi să ucid bestia. Mă înarmam cu un scut mare de fier făcut de către Deogol, fierarul din Bebbanburg. Era un scut greu, dar unul cu ramă din lemn de salcie ar fi luat foc la prima răsuflare a dragonului. Acesta venea zvârcolindu-se către mine şi scotea un ţipăt îngrozitor, nu de teamă ci de turbare. Îşi înălţa capul, eu mă ghemuiam. Flăcările mă înconjurau din toate părţile cu vuietul a o mie de furtuni dezlănţuite. Focul mă acoperea şi mă ardea, iar scutul se înroşea. Pământul se cutremura când mă ridicam, mă năpusteam asupra bestiei şi ridicam spada.

Nu era Răsuflarea-Şarpelui. Era o spadă mai veche, plină de semnele luptelor în care fusese crestată. Ştiam că numele ei era Nægling, Gheara. O gheară împotriva unui dragon. Bestia se dădea înapoi. O atacam cu Nægling. Era o lovitură bună! Îl loveam peste cap, între ochi. Era o lovitură mortală şi spada se sfărâma. Atunci mă trezeam, noapte de noapte, transpirat şi înspăimântat. Flăcările mă înconjurau din nou, iar eu mă clătinam cu spada ruptă în mâini în mijlocul focului care mă ardea.

Mi-era teamă să adorm. Să adorm însemna să visez şi, în vis, mi se arăta propria moarte. Într-una dintre acele nopţi, dragonul nu şi-a părăsit comoara, iar eu nu m-am mai trezit cuprins de teroare. Pe

măsură ce nopţile lungi de iarnă se scurgeau tot mai încet, visul devenea tot mai real. Dragonul a aruncat a doua oară cu foc peste mine. Am aruncat scutul incandescent şi pe Nægling cea fără de folos şi am pus mâna pe pumnal. Dar, la dreapta mea, venise cineva să mi se alăture în luptă. Nu era Finan, ci Sigtryggr, ginerele meu mort, al cărui scut de lemn era în flăcări, al cărui braţ drept lovea cu spada lui lungă pentru a străpunge capul dragonului. Şi eu loveam cu Bitter. Bitter? Pumnalul meu se numea Acul-Viespii, nu Bitter. Dar Bitter s-a dovedit a avea o lamă mai bună decât cea a lui Nægling. Ea a străpuns gâtlejul dragonului din care a ţâşnit un râu de foc lichid care mi s-a scurs pe braţe. Au urmat două ţipete, al dragonului şi al meu. Bestia uriaşă s-a prăvălit la pământ, focul s-a stins, iar Sigtryggr îngenunchease lângă mine. Ştiam că zilele mele erau pe sfârşite şi că bucuriile vieţii ajunseseră la capăt. Şi m-am trezit.

— Iar ai visat? m-a întrebat Benedetta.

— L-am omorât pe dragon, dar am murit şi eu.

— Nu ai murit, eşti aici cu mine, mi-a spus cu îndărătnicie.

— Sigtryggr m-a ajutat.

— Sigtryggr! El se înrudea cu Anlaf, nu-i aşa?

— Şi cu Guthfrith.

Am aruncat deoparte blănurile de pe mine. Era o noapte rece de iarnă, dar mie mi-era cald.

— Visul este un semn, am zis aşa cum o mai făcusem de o sută de ori înainte.

Un semn, da, dar ce însemna el? Dragonul trebuie să fi fost Constantin şi aliaţii lui. În lupta mea cu ei, eu voi muri. Aliatul meu era un viking, Sigtryggr. El era vărul lui Anlaf. Asta însemna că va trebui să lupt alături de Anlaf? Nægling se rupsese oare pentru că nu luptam de partea cea bună? Am bâjbâit după mânerul Răsuflării-Şarpelui. Spada nu era niciodată departe de mine astfel încât, dacă moartea mă căuta în toiul nopţii, să pot să o găsesc repede.

— Visele nu înseamnă nimic, mi-a spus Benedetta pe un ton

sever. E doar o poveste veche, atât.

— Orice vis înseamnă ceva. Sunt mesaje.

— Atunci, du-te şi caută o femeie bătrână şi ea îţi va spune ce înseamnă. Du-te la alta şi-ţi va spune cu totul altceva. Un vis este doar un vis.

Încerca să mă încurajeze. Ştiam că şi ea credea că visele înseamnă mesaje, dar nu voia să admită adevărul din spatele acestui vis în care dragonul venea din groapa în care-şi ţinea comoara să arunce palele lui de foc. Dar, în timpul zilei, visul dispărea. Scoţia era dragonul? Se pare, însă, că Æthelstan avea dreptate: scoţienii erau nişte laşi. Fuseseră puţine furturi de vite. Eochaid stătuse departe de Cumbria unde vikingii, deşi supăraţi, îşi plăteau dările către Godric şi Alfgar. La doi ani după invazia lui Æthelstan, scoţienii chiar au trimis emisari la curtea din Eoferwic a lui Æthelstan. Au adus cu ei daruri preţioase: o evanghelie valoroasă şi şase colţi de morsă sculptaţi.

Purtătorul de cuvânt al acestora, un episcop, a făcut o plecăciune adâncă în faţa lui Æthelstan şi i-a spus:

— Regele nostru vă va trimite şi tributul pe care vi-l datorează.

Părea că-şi muşcă cuvintele.

— Cam târziu, a spus Æthelstan pe un ton aspru.

Stătea pe tronul care-i aparţinuse lui Sigtryggr. Părul lui lung era împletit cu fire de aur.

— Va veni. Maiestate, a zis episcopul. Cât de curând. Curând.

Mi s-a spus că tributul a fost adus la Cair Ligualid, dar nu ştiu dacă în întregime. L-am vizitat pe Æthelstan la Eoferwic. Mi s-a părut că i-a făcut plăcere să mă vadă. Mi-a mângâiat barba sură, a fost amabil cu Benedetta, dar, în rest, ne-a ignorat. Am plecat cât de repede am putut spre sanctuarul meu din Bebbanburg. Visele au reapărut, dar nu tot atât de des. I-am vorbit lui Finan despre visul meu. N-a făcut altceva decât să râdă.

— Dacă te vei lupta cu un dragon, stăpâne, îţi promit că-ţi voi fi alături. Bietul animal! Vom adăuga ţeasta lui la poartă. Ar fi frumos

s-o vedem acolo, zău aşa.

În următoarele douăsprezece luni, visul a mai pălit. Îl mai aveam, dar mai rar. Într-o seară, cam pe la vremea recoltei, Egil a venit la Bebbanburg. Oamenii băteau cu palmele în mese şi-i cereau să cânte un cântec. El le-a spus povestea lui Beowulf. Nici asta nu mi-a reînviat visul. Stăteam şi ascultam sfârşitul poveştii: cum regele Beowulf al geaţilor, bătrân şi cărunt, a intrat în gorgan cu scutul de fier în mână, cum a mânuit-o pe Nægling, spada de luptă, cum aceasta s-a rupt, cum Beowulf a fost însoţit de un companion, cum a omorât balaurul cu pumnalul lui, Bitter, şi cum a murit şi el.

Luptătorii sunt sentimentali. Oamenii mei cunoşteau povestea, dar, cu toate acestea, au ascultat-o fascinaţi şi, la sfârşit, ochii li s-au umplut de lacrimi. Egil lovea cu putere corzile harpei şi vocea-i suna cu putere.

„Swa begnornodon Geata leode, hlafordes hryref."[19]

Jur că i-am văzut plângând pe oamenii mei atunci când el a cântat despre tristeţea doliului, despre cum oamenii lui Beowulf deplângeau moartea domnului lor spunând că el fusese cel mai bun, cel mai generos şi cel mai îngăduitor dintre toţi regii şi cum merita să fie onorat. După ultimul sunet scos de harpă, Egil mi-a făcut cu ochiul în timp ce salonul se umpluse de aclamaţii şi de bătăi în mese. Mă gândeam că visul va reveni, dar el a stat departe de mine. Dimineaţă, am simţit mânerul Răsuflării-Şarpelui şi m-am bucurat că sunt în viaţă.

Veniseră zorii unei zile care se anunţa plină de zarvă, ceea ce îi bucura pe oamenii mei. În Eoferwic, cumpărasem treizeci de armăsari tineri şi frumoşi. I-am dus pe o porţiune de teren nisipos aflat dincolo de Poarta cu Cranii şi acolo ne-am aşezat în jurul lor. Au venit mulţi oameni din sat, femeile au adus oale şi tigăi, iar

[19] „Astfel, geaţii, fraţi de suflet, au jelit moartea domnului lor." (Vers original din poemul *Beowulf,* creat în dialectul saxon de vest cândva în secolele al IX-lea – al XI-lea).

copiii erau încântaţi. Am dat o comandă şi toată lumea a început să facă zgomot. Şi ce zgomot! Bărbaţii îşi loveau spadele, loveau scuturile cu mânerele lăncilor, copiii ţipau, femeile loveau oalele cu tigăi. Totul era un zăngănit tocmai bun pentru a trezi morţii îngropaţi în cimitirul din Bebbanburg aflat la mai puţin de cincizeci de yarzi depărtare. Egil încă nu plecase. Mi-am făcut palmele pâlnie şi i-am strigat la ureche:

— Ar trebui să cânţi!

— Eu? Să cânt? De ce?

— Trebuie să speriem caii!

A râs şi m-a înjurat.

Ne uitam la cai. Într-o bătălie, noi călărim. De cele mai multe ori, facem un zid de scuturi şi, fireşte, lăsăm caii departe în spatele nostru. Dar, uneori, pătrundem cu ei pe câmpul de bătaie. Acolo, un cal speriat nu serveşte la nimic. Totuşi, caii pot fi învăţaţi să nu ia în seamă vacarmul, ţipetele, zăngănitul spadelor şi urletele de durere. Încercăm să-i obişnuim cu zgomotul astfel încât să nu se sperie de îngrozitoarele sunete ale unei bătălii.

În timp ce ţipam şi făceam mare gălăgie, dinspre apus şi-a făcut apariţia un călăreţ. Finan l-a văzut primul şi mi-a atins cotul. M-am întors şi am văzut un cal obosit şi plin de spume şi un călăreţ gata să cadă din şa din cauza oboselii. Aproape s-a prăbuşit la pământ când a descălecat şi doar braţul lui Finan l-a ajutat să stea drept.

— Stăpâne! a zis el. Stăpâne!

Apoi, mi-a dat vestea.

Dragonul venea în sud.

— Scoţienii, stăpâne, mi-a spus mesagerul.

Era atât de obosit încât abia putea să vorbească. L-am oprit ridicând mâna şi i-am dat nişte bere.

— Bea asta mai întâi, i-am spus. Îmi spui pe urmă.

A băut toată berea, apoi a continuat:

— Scoţienii, stăpâne, au invadat.

— Cumbria? am încercat eu să ghicesc.

— Ealdormanul Alfgar m-a trimis. Vine spre sud.

— Alfgar?

— Vine să întâlnească forţele lui Godric.

Oamenii s-au îngrămădit lângă noi pentru a auzi mai bine veştile. Le-am spus să se dea înapoi şi i-am poruncit lui Aldwyn să ia calul mesagerului şi să-l ducă în fortăreaţă.

— Dă-i apă şi plimbă-l puţin înainte de a-l băga în grajd.

I-am spus mesagerului să se aşeze pe o buturugă de lemn de mare şi l-am lăsat să-mi povestească pe îndelete.

Mi-a spus că scoţienii traversaseră râul Heden mai sus de Cair Ligualid.

— Sute, stăpâne! Sute! Am avut, totuşi, noroc.

— Adică?

— Am fost avertizaţi. Câţiva oameni vânau pe lângă râu în zori. Au venit şi ne-au spus.

— I-aţi văzut?

— Pe scoţieni? Da! Şi scuturile negre. Ealdormanul m-a trimis să vă spun.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum o săptămână. Am venit cât am putut de repede. Dar a trebuit să-i evit pe scoţieni.

Nu l-am întrebat dacă Alfgar trimisese un mesager la Æthelstan. Era clar că o făcuse înainte de a-mi spune mie. Nici nu-l credeam neapărat pe mesager. Se numea Cenwalh şi, după felul în care vorbea, era un saxon de vest. M-am gândit că ar putea fi un om în serviciul lui Constantin. În Scoţia, erau mulţi saxoni. Unii erau nelegiuiţi care căutau adăpost, alţii ofensaseră un mare nobil şi fugiseră în nord pentru a scăpa de pedeapsă. Cunoşteam acest vicleşug al scoţienilor de a trimite astfel de oameni pentru a mă convinge să plec departe de Bebbanburg. Dacă plecam din Bebbanburg împreună cu cei mai mulţi dintre luptătorii mei pentru a întâlni un duşman care nici măcar nu exista, Constantin putea să-

şi aducă liniştit o armată cu care să-mi asedieze meterezele.

— Aţi văzut luptători vikingi? l-am întrebat pe Cenwalh.

— Nu, stăpâne, dar vikingii din Cumbria vor lupta alături de Constantin.

— Aşa crezi tu?

— Ei ne urăsc. Urăsc crucea...

S-a oprit şi vocea i s-a stins când a văzut ciocănelul de la gâtul meu.

— Înapoi în fortăreaţă, le-am poruncit oamenilor mei.

Îmi aduc aminte acea zi de toamnă, caldă şi cu o adiere uşoară de vânt peste o mare liniştită. Recoltatul aproape se terminase şi eu pregătisem o mică petrecere pentru săteni, dar, acum, trebuia să ne pregătim pentru situaţia în care Cenwalh spusese adevărul. I-am cerut lui Egil să se întoarcă repede acasă şi am trimis iscoade la miazănoapte de râul Tuede pentru a vedea dacă armata scoţiană se strângea acolo. Am trimis mesaje către toţi luptătorii aflaţi pe terenurile mele cerându-le să vină la Bebbanburg cu oamenii lor. Am trimis un om şi la Dunholm pentru a-i spune lui Sihtric că s-ar putea să am nevoie de trupele lui.

Apoi, am rămas în aşteptare. Nu stăteam degeaba. Oamenii mei ascuţeau lăncile, reparau zalele şi întăreau cu fier marginile scuturilor din lemn de salcie.

— Înseamnă că vei pleca? m-a întrebat Benedetta.

— Am jurat că-l voi apăra pe Æthelstan.

— Şi pentru asta are nevoie de un bătrân?

— Are nevoie de luptătorii acestui om bătrân, i-am răspuns răbdător.

— Dar parcă era duşmanul tău!

— Ealdred era duşmanul meu. El l-a îndrumat greşit pe Æthelstan.

— Uf! a exclamat ea.

M-am simţit ispitit să zâmbesc, dar am păstrat o faţă serioasă.

— Æthelstan are o întreagă armată care să-l apere! a continuat

Benedetta. Are Wessexul, are Anglia de Est, are Mercia! Trebuie să te aibă şi pe tine alături?

— Dacă mă cheamă, mă voi duce, i-am spus.

— Poate n-o să te cheme.

Poate că Alfgar intrase în panică. Poate că oamenii lui Constantin intrau în partea de nord a Cumbriei şi, după ce furau cereale şi destule vite, se retrăgeau în Scoţia. Sau, poate, povestea lui Cenwalh nu era adevărată? Nu ştiu, dar instinctul îmi spunea că dragonul şi steaua căzătoare veneau. Era război.

— Dacă pleci, merg cu tine, mi-a spus Benedetta.

— Nu, i-am retezat-o scurt.

— Nu sunt sclava ta! Nu mai sunt sclavă! Nu sunt nici soţia ta. Sunt o femeie liberă, ai spus-o chiar tu! Merg unde vreau eu!

Era ca şi cum m-aş fi luptat cu o vijelie, aşa încât n-am mai spus nimic. Am aşteptat.

Am mai primit şi alte veşti, dar nu erau demne de încredere. Erau, mai degrabă, zvonuri. Scoţienii ajunseseră la sud de râul Ribbel şi înaintau, s-au întors în nord, se îndreptau spre răsărit către Eoferwic, se întâlniseră cu o armată a vikingilor, fusese o bătălie lângă Mameceaster pe care scoţienii o câştigaseră, a doua zi au învins saxonii. Alfgar murise, Alfgar urmărise spre nord o armată scoţiană înfrântă. Nimic nu era sigur, dar veştile, cele mai multe aduse de neguţători care nu văzuseră o armată sau vreo bătălie, m-au convins să trimit cete de războinici în apus pentru a obţine informaţii demne de luat în seamă. Le-am poruncit să nu intre în Cumbria, ci doar să caute fugari. Una dintre aceste cete, cea condusă de fiul meu, mi-a adus veşti care m-au neliniştit.

— Olaf Einerson s-a dus spre vest însoţit de şaisprezece oameni, mi-a spus fiul meu. Aveau cu ei arme, scuturi şi cămăşi de zale.

Olaf Einerson era un arendaş încăpăţânat şi gata să provoace necazuri, care preluase pământul de la tatăl său şi nu voia să-mi plătească chirie.

— Mi-a spus nevasta lui că a plecat să se alăture scoţienilor, a

adăugat fiul meu.

Am primit şi alte veşti despre danezi şi vikingi care s-au dus în vest peste coline. Berg, care luase cu el treizeci de oameni pentru a culege informaţii, s-a întors şi mi-a spus că circulau unele zvonuri despre trupe scoţiene care se duseseră la aşezările daneze şi vikinge pentru a oferi arginţi şi a promite noi terenuri. Singurul lucru sigur era că Bebbanburgul nu era, pentru moment, ameninţat. Egil se dusese cu oameni de-ai lui în zonele de nord, ajungând până aproape de râul Foirthe, dar nu aflase nimic nou. S-a întors la Bebbanburg cu aceste veşti, cu fratele lui, Thorolf, şi cu şaptezeci şi şase de oameni călare.

— Şi vom pleca împreună, mi-a spus fericit.

— Nu cred că voi merge şi eu, i-am zis.

S-a uitat prin curtea din Bebbanburg plină de trupele pe care le chemasem de pe pământurile mele.

— Bineînţeles că nu veţi merge, a spus el.

— Şi, dacă merg, voi lupta pentru Æthelstan, nu de partea vikingilor, i-am zis.

— Bineînţeles că aşa veţi face.

— Iar cei din nord vor fi de partea lui Constantin şi nu-mi spune „bineînţeles, aşa va fi", am spus după o scurtă pauză.

— Dar bineînţeles că aşa va fi, a zis el zâmbind. Iar eu voi lupta pentru Domnia Ta. Ai salvat viaţa fratelui meu, mi-ai dat pământ, mi-ai oferit toată prietenia. Pentru cine altcineva să lupt?

— Împotriva vikingilor?

— Împotriva duşmanilor Domniei Tale, stăpâne. Când plecăm?

Ştiam că întârziasem în a lua o hotărâre încercând să mă conving singur că aşteptam o confirmare din partea unui mesager în care aveam încredere. Eram şovăitor? Mă rugasem să nu mai stau niciodată într-un zid de scuturi, îmi spusesem că Æthelstan nu are nevoie de oamenii mei, ascultasem părerea Benedettei şi-mi aminteam dragonul care venea din adâncul comorii lui aruncând flăcări pe nări. Bineînţeles că şovăiam. Doar tinerii şi nebunii se duc

bucuroşi la luptă. Cu toate acestea, eram pregătit pentru război. Adunasem oameni, iar lăncile erau ascuţite.

— Scoţienii nu v-au fost niciodată duşmani, a continuat Egil calm. Şi, dacă nu mergeţi, Æthelstan va avea şi mai puţină încredere în Domnia Voastră.

— Æthelstan nu m-a chemat.

Egil s-a uitat la Finan care ni se alăturase pe meterezele dinspre mare. O pală de vânt a răvăşit părul lung şi cărunt al lui Finan şi asta mi-a adus aminte că amândoi am îmbătrânit şi că războiul era pentru cei tineri.

— Aşteptăm invitaţia lui Æthelstan, l-a întâmpinat Egil pe irlandez.

— Doar zeii ştiu dacă un mesager poate trece prin Northumbria acum, a zis acesta.

— Vasalii mei îmi sunt credincioşi, am spus eu cu încăpăţânare.

— Cei mai mulţi, da, mi-a răspuns Finan.

Tonul lui nesigur îmi spunea că nu toţi vasalii mei erau de partea saxonilor. Olaf Einerson plecase deja pentru a se alătura invadatorilor. Şi alţii vor pleca. Orice mesager venind dinspre miazăzi trebuia să ocolească gospodăriile vikingilor.

— Şi ce crezi că se va întâmpla? m-a întrebat Egil.

Am ezitat, tentat fiind să spun că nu ştiam şi că aşteptam veşti, dar aceşti doi oameni îmi erau cei mai apropiaţi prieteni, camarazi de luptă, aşa că le-am spus adevărul.

— Cred că scoţienii se răzbună.

— Atunci, ce aşteptăm? m-a întrebat Egil pe un ton calm.

— Curajul, i-am răspuns la fel de calm.

Niciunul dintre ei nu a scos vreun cuvânt. Mă uitam la apa care se arunca înspumată pe insulele Farnea. Eram acasă, în locul pe care-l iubeam, şi nu aveam de gând să merg de-a lungul întregii Britanii pentru a mă aşeza din nou într-un zid de scuturi.

— Plecăm mâine în zori, am spus pe un ton şovăitor.

Dragonul zbura spre miazăzi.

Mergeam împotriva voinţei mele. Simţeam că nu e bătălia mea. La sud era Æthelstan, un rege care se întorsese împotriva mea şi care era orbit de propriile visuri de glorie, iar la nord era Constantin care dorise întotdeauna să-mi ia pământurile. Nu-i uram, nu aveam încredere în ei şi nu voiam să iau parte la războiul lor. Doar că era şi războiul meu. Orice s-ar fi întâmplat, era vorba despre soarta Northumbriei, locul în care trăiam. Ţara mea avea coline înalte, ţărmuri spălate de apa mării şi oameni care îşi trăiau viaţa de pe urma solului sărac şi a oceanului rece. Beowulf se luptase cu dragonul pentru că el era apărătorul poporului său. Poporul meu nu voia să fie cârmuit de către vechii lui duşmani, scoţienii. Nu se dădeau în vânt nici după saxonii din sud pe care-i socoteau oameni slabi, dar norocoşi şi, atunci când vor scoate spadele din teci şi lăncile vor şuiera, vor fi alături de ei. Vikingii şi danezii din Northumbria se vor alia cu Constantin doar dacă erau lăsaţi să se roage zeilor adevăraţi. Mi-ar fi plăcut acest lucru, dar istoria, ca şi soarta, este neînduplecată. Northumbria nu va putea supravieţui singură şi ea trebuie să-şi aleagă regele care o va cârmui. Iar eu, ca mare Lord al Northumbriei, îl voi alege pe cel pe care am jurat că-l voi apăra. Mergeam la Æthelstan.

Am plecat pe drumul obişnuit spre Eoferwic. Altădată, am fi mers pe drumul roman care trecea peste coline prin Scipton şi în jos, către Mameceaster. Mă rugam ca armata lui Constantin să nu fi ajuns prea departe pentru că, dacă trecea de burgurile care apărau graniţa de nord a Merciei, putea să intre pe câmpurile Merciei şi să le jefuiască. Eram în fruntea a peste trei sute de luptători între care se aflau şi cei treizeci şi trei din Dunholm şi vikingii de temut ai lui Egil. Toţi mergeam călare şi eram urmaţi de cincizeci de slujitori însărcinaţi cu îngrijirea cailor de povară care transportau hrană, furaje, scuturi şi lănci. Lăsasem la Bebbanburg doar patruzeci de oameni sub comanda lui Redbad, un luptător frizon de încredere, care urma să fie ajutat de oamenii lui Egil, pe care i-am sfătuit să se

adăpostească în spatele meterezelor fortăreţei. Nu se întrezărea nicio invazie scoţiană pe coasta de răsărit, dar oamenii lui Egil puteau dormi liniştiţi ştiind că soţiile şi copiii lor se află în spatele zidurilor solide ale Bebbanburgului.

— Şi dacă scoţienii vor veni, daţi-le femeilor coifuri şi puneţi-le să stea pe metereze, i-a spus Egil lui Redbad pe un ton plin de voioşie. Chiar vor arăta ca nişte luptători! În orice caz, destul cât să-i înspăimânte pe scoţieni.

Tot nu ştiam ce se întâmpla pe coasta de apus a Britaniei.

În Eoferwic era multă nelinişte, garnizoana era în alertă, dar nimeni nu a plecat spre răsărit. Acum, când Guthfrith şi Ealdred erau morţi, şeful oraşului era noul arhiepiscop, Wulfstan, un bărbat uscăţiv şi arţăgos, care m-a întâmpinat bănuitor.

— De ce ai venit? m-a întrebat el.

— De ce nu trimite garnizoana nişte iscoade? i-am răspuns la întrebare cu o alta.

— Sarcina lor este să apere oraşul, nu să hoinărească prin Britania din cauza unor zvonuri.

— Şi dacă Æthelstan va fi înfrânt?

— Am relaţii bune cu cei din nord! Biserica va supravieţui. Hristos nu poate fi învins, Lord Uhtred.

Mă uitam prin camera în care ne întâlniserăm, o încăpere largă construită de romani, încălzită de un foc mare, şi plină de tapiserii înfăţişându-l pe Iisus şi pe discipolii lui. Sub acestea, pe mese lungi din lemn, se afla o colecţie impresionantă de vase de aur, tipsii de argint şi racle încrustate cu pietre preţioase. Încăperea nu fusese niciodată atât de plină de bogăţii pe vremea când arhiepiscop era Hrothweard. Oare Wulfstan primea bani? Eram sigur că scoţienii îl mituiau, la fel şi Anlaf.

— Aveţi noutăţi? l-am întrebat.

— Se spune că scoţienii se îndreaptă spre miazăzi, a răspuns cu o notă de dispreţ în glas. Dar Alfgar şi Godric se vor lupta cu ei înainte de a ajunge la Mameceaster.

— Alfgar şi Godric nu au mai mult de şapte sute de oameni, i-am zis. Poate nici chiar atâţia. Scoţienii au de trei ori mai mulţi. Şi, poate, şi vikingii din Irlanda.

— Aceia nu vor veni alături de scoţieni, a spus repede, apoi mi-a aruncat o privire plină de indignare. Anlaf este un şef de trib neimportant, nimic mai mult. El va rămâne în mlaştinile lui.

— Se zvoneşte că... am început eu să spun ceva.

— Un om cu experienţa Domniei Voastre ar face mai bine să nu aplece urechea la zvonuri, m-a întrerupt Wulfstan pe un ton îmbufnat. Vreţi să vă dau un sfat, stăpâne? Lăsaţi aventura scoţiană în seama lui Æthelstan.

— Aveţi veşti despre el?

— Cred că strânge oameni! Nu are nevoie de ai Domniei Voastre.

— S-ar putea ca el să nu fie de aceeaşi părere, i-am spus pe un ton calm.

— Atunci băiatul ăsta este un prost, a zis el, şi simţeam că era tot mai mânios. Un prost vrednic de milă! I-aţi văzut părul plin de fire de aur? Nu-i de mirare că oamenii îl numesc „băiatul cel drăguţ".

— L-ai văzut pe „băiatul cel drăguţ" în luptă? Nu mi-a răspuns. Eu l-am văzut, am continuat. Şi vreau să-ţi spun că este formidabil.

— Înseamnă că nu are nevoie de forţele Domniei Voastre, nici de ale mele. Nu sunt atât de inconştient încât să las oraşul lipsit de apărare. Şi, dacă pot să vă dau un sfat, stăpâne, v-aş recomanda să aveţi grijă de fortăreaţă. Sarcina noastră este să păstrăm pacea în partea de răsărit a Northumbriei.

— Asta înseamnă că, dacă regele Constantin va câştiga, trebuie doar să aşteptăm ca el să ne atace?

Se uita dispreţuitor la mine.

— Şi, dacă vreţi să mărşăluiţi, veţi ajunge prea târziu, mi-a spus ignorându-mi întrebarea. Bătălia se va fi sfârşit. Rămâneţi acasă, stăpâne, rămâneţi acasă.

Era un prost. Dacă regele Constantin câştiga bătălia, n-avea să fie pace în Britania. Dacă Æthelstan obţinea victoria, avea să ţină minte

cine l-a ajutat şi cine s-a dat în lături în timpul luptei. L-am lăsat pe Wulfstan în casa lui plină de bogăţii, ne-am petrecut noaptea în barăcile romane din partea veche a oraşului Eoferwic, iar dimineaţă am pornit înspre apus împreună cu oamenii mei. Am trecut pe lângă terenurile mănoase de lângă oraş, apoi am urcat pe coline prin ţinutul oilor. A doua zi, pe măsură ce ne apropiam de Scipton, am întâlnit mulţimi de oameni care se îndreptau spre răsărit. Când ne vedeau, se dădeau la o parte de pe drumul roman. Nu erau doar oi şi câteva capre, ci familii întregi. Am cerut să-mi fie adus un cioban şi acesta mi-a vorbit despre invadatorii scoţieni.

— I-ai văzut? l-am întrebat.

— Am văzut fumul, stăpâne.

— Ridică-te, omule, i-am spus văzând că îngenunchează în faţa mea.

Departe spre apus, în faţă, vedeam la orizont doar nori cenuşii adunaţi grămadă. Să fi fost şi fum? Greu de spus.

— Spui că ai văzut fum. Ce altceva ai mai văzut?

— Oameni fugind, stăpâne. Spuneau că acolo sunt hoarde.

Hoarde de ce? Alţi fugari mi-au spus acelaşi lucru. În partea de vest a colinelor, se răspândise panica. Tot ce puteam înţelege de la aceşti oameni înspăimântaţi era că ei veniseră spre miazăzi pentru a găsi drumul care-i ducea la zidurile nu tocmai sigure ale Eoferwicului. Asta însemna că regele Constantin încă făcea ravagii în Cumbria, la nord de graniţa cu Mercia.

Finan era de acord cu mine.

— Nemernicul se mişcă repede. Nimeni nu i se opune?

— Godric şi Alfgar, am subliniat.

— Care nu au destui oameni! Idioţii ăştia ar trebui să se retragă.

— Poate că Æthelstan le-a trimis întăriri.

— Arhiepiscopul ar fi trebuit să ştie, nu-i aşa?

— Wulfstan nu ştie de partea cui să se dea, am spus.

— Nu va fi foarte fericit dacă va veni Anlaf.

— Constantin îl va avea sub oblăduire.

— Sau poate Constantin se retrage? Dacă doar l-a pocnit puţin pe Æthelstan şi crede că e destul?

— Lucrurile nu stau chiar aşa. Constantin nu e prost. Ştie că nu doar îţi pocneşti puţin duşmanul. Îi tai măruntaiele şi te uşurezi pe ele.

Ne-am aşezat tabăra lângă Scipton, un orăşel cu două biserici, ambele aflate în ruină. În apropiere, se aflau aşezări daneze. Oamenii de acolo ne-au spus că cei mai mulţi plecaseră spre apus. Cu cine aveau să lupte? Bănuiam că se alăturaseră forţelor lui Constantin. Mulţi dintre cei cu care am stat de vorbă, auzind câţi dintre oamenii mei vorbeau daneza sau limba vikingilor, au crezut că şi noi facem acelaşi lucru.

A doua zi, ne-am continuat marşul spre miazăzi şi spre apus. Am întâlnit şi alţi fugari care se îndepărtau în fugă din calea noastră. Am vorbit cu câţiva dintre ei şi ne-au spus aceeaşi poveste: că au văzut fum şi că au auzit despre o mare armată scoţiană care devenea tot mai mare pe măsură ce întâlneam tot mai mulţi oameni. O femeie cu doi copii care se agăţau de fusta ei susţinea că văzuse călăreţi străini.

— Sute, stăpâne! Sute erau!

Spre miazănoapte şi spre apus încă se mai vedeau nori grei întunecaţi şi începeam să fiu tot mai convins că, de fapt, fâşiile acelea erau trâmbe de fum, obsedat fiind şi de previziunea lui Wulfstan care spunea că bătălia se va porni acum. Tot mai mulţi fugari se deplasau în aceeaşi direcţie ca şi noi, nemaiîncercând să treacă peste coline, ci îndreptându-se spre miazăzi către zidurile de piatră din Mameceaster. Am trimis oameni înainte pentru a curăţa drumul plin de căcăreze de oi şi balegi de vite.

Am ajuns la Mameceaster în aceeaşi zi. În timp ce ne apropiam, gărzile au închis porţile temându-se, fără îndoială, că suntem oamenii lui Constantin. A trebuit să purtăm o discuţie foarte lungă şi foarte plictisitoare pentru a-i convinge că sunt Uhtred al Bebbanburgului, nu un duşman al lor. Comandantul garnizoanei,

un bărbat pe nume Eadwyn, avea primele veşti adevărate primite după ce Cenwalf venise la Bebbanburg.

— A fost o bătălie, stăpâne, mi-a spus pe un ton posomorât.

— Unde? Şi ce s-a întâmplat?

— La miazănoapte. Ealdormanul Godric a fost omorât. Ealdormanul Alfgar a fugit.

— Unde în nord?

— Undeva acolo, stăpâne, mi-a spus făcând un semn vag din mână către miazănoapte.

Fugari din armata saxonă înfrântă ajunseseră la Eoferwic. Eadwyn i-a chemat pe trei dintre aceştia. Ei i-au spus că Alfgar şi Godric, pe care Æthelstan îi numise ealdormani ai Cumbriei, îşi strânseseră forţele şi plecaseră spre miazănoapte ca să-i înfrunte pe scoţieni.

— Eram pe malul unui pârâu, stăpâne. Am crezut că se vor opri acolo.

— Şi nu s-au oprit?

— Irlandezii ne-au luat prin surprindere venind din stânga noastră. Urlau ca sălbaticii!

— Irlandezi!

— Vikingi. Cu capete de şoim pe scuturi.

— Anlaf, a zis Egil pe un ton răspicat.

Era prima dovadă pe care o aveam că Anlaf traversase marea. Prin urmare, nu aveam de înfruntat doar armata scoţiană, ci şi alianţa dintre oamenii lui Constantin şi vikingii din Irlanda. Şi dacă Anlaf reuşise să-i convingă pe nobilii din insule, trebuia să dăm piept şi cu *úlfhéðnar* din insulele Suðreyjar şi Orkneyjar. Regii din nord veneau să ne distrugă.

— Erau sute de vikingi! a spus unul dintre oameni. Sălbatici ca nişte fiare!

Cei trei oameni erau încă afectaţi de înfrângerea suferită. Unul dintre ei îl văzuse pe Godric doborât la pământ şi sfârtecat de topoarele vikingilor. Ei au spus că Alfgar fugise înainte ca bătălia să

se termine, încercând să scape în timp ce oamenii lui erau înconjuraţi de luptători scoţieni şi vikingi din Irlanda.

— Şi noi am fugit, stăpâne, a mărturisit unul dintre oameni. Şi acum aud ţipetele. Bieţii oameni n-au avut nicio scăpare!

— Unde a avut loc bătălia?

Nu aveau cunoştinţă. Ştiau doar că Godric îi dusese spre nord şi, după ce au mărşăluit două zile, a ajuns împreună cu ei la pârâul care părea a fi un obstacol în calea invadatorilor şi acolo a fost omorât.

— A rămas în urma lui o văduvă, biata fată, a spus Eadwyn pe un ton posomorât.

Eadwyn nu avea veşti despre Æthelstan. M-a îndemnat să rămân la Mameceaster şi i-a adăugat pe oamenii mei la garnizoana oraşului pentru că primise ordin să-l apere. Fără îndoială, acelaşi ordin fusese trimis tuturor burgurilor de pe graniţa de nord a Merciei, dar acest lucru nu însemna mare lucru pentru mine. Trebuia să ştiu unde se află Æthelstan şi pe unde se mişcau Constantin şi Anlaf. Plănuiau, oare, să dea o lovitură în est, în inima Merciei? Sau se îndreptau spre miazăzi?

— Spre miazăzi, a zis Egil.

— De ce?

— Dacă Anlaf este acolo...

— Cu siguranţă, acolo este, a continuat Finan pe un ton înnegurat.

— Vor rămâne aproape de ţărm. Flota lui Anlaf le va aduce hrană.

— Există hrană pe îndestulate, le-am spus. Recoltele au fost foarte bogate.

— Şi, dacă Anlaf va vrea să se retragă în caz că lucrurile nu merg bine, nu va dori să fie prea departe de corăbiile lui, a adăugat Egil.

Asta aşa era, deşi, chiar dacă Egil avea dreptate, ce ar face Anlaf odată ajuns la Ceaster? Acolo, ţărmul se îndrepta direct spre vest în Ţara Galilor. Dacă mergea mai departe către miazăzi, s-ar fi

îndepărtat de corăbiile lui.

— Ceaster, am spus eu.

— Ceaster? m-a întrebat nedumerit Egil.

— Acolo se duc. Vrea să ocupe Ceaster, să aibă ca bază fortăreaţa şi drum liber către inima Merciei. Se duc la Ceaster.

Uneori, o idee îţi vine de unde nu te aştepţi. Este instinctul căpătat într-o viaţă petrecută în zale şi în ziduri de scuturi? Sau pentru că mă gândesc ce aş face eu în locul lui Anlaf sau Constantin? Nu ştiam unde se află ei, nu ştiam nici ce planuri are Æthelstan. Ştiam doar că a-i ţine pe oamenii mei în spatele zidurilor de la Mameceaster nu servea la nimic.

— Trimite un emisar în sud, i-am ordonat lui Eadwyn. Spune-i să-l găsească pe Æthelstan şi să-i spună că ne îndreptăm către Ceaster.

— Şi dacă ei vin încoace? m-a întrebat cu nervozitate în glas.

— Nu vin. Se îndreaptă către Ceaster.

Constantin şi Anlaf voiau să-l umilească pe Æthelstan. Voiau să-i scoată din suflet ambiţiile legate de Englaland şi să se uşureze pe cadavrul lui.

Eram sigur că vor încerca să facă asta la Ceaster.

Doisprezece

Regiunea de la miazănoapte de Mærse era pustie. Gospodăriile fuseseră părăsite, hambarele golite, iar vitele furate şi duse spre miazăzi. Şi, totuşi, întâlnirăm pe drum cirezi care erau duse spre miazănoapte. Nu erau foarte mari, între şapte şi cincisprezece animale.

— Sunt vikingi, mi-a spus pe scurt Finan după ce a stat de vorbă cu cei care mânau prima cireadă.

— Se tem oare de cei care îşi caută hrana la Ceaster?

— S-ar putea, dar par, mai degrabă, doritori să-i vândă lapte şi vite lui Anlaf. Vrei să le luăm vitele cu noi spre sud?

— Lasă-i în pace.

Nu voiam ca vitele să ne încetinească înaintarea şi nici nu-mi păsa dacă Anlaf mai primea nişte vite. În orice caz, armata lui pusese mâna pe multe vite în drumul ei către miazăzi şi luptătorii aveau ce să mănânce. M-am întors în şa şi am văzut coloanele de fum care se ridicau de la aşezările saxone incendiate. Nu se apropia nimeni de noi. Fără doar şi poate, la miazănoapte de noi se afla o armată invadatoare, dar se pare că se oprise la cel puţin o zi de mers până la Mærse.

Cunoşteam ţinuturile prin care treceam din vremea în care mă aflasem la Ceaster. Era o zonă plină de coline în care se aşezaseră saxonii. Aceştia nu aveau linişte din cauza vecinilor danezi şi vikingi care, pe vremea când eu eram la comanda garnizoanei din Ceaster, intrau în Mercia şi furau vite. La rândul nostru, îi loveam ori de câte ori aveam ocazia. Mă gândeam la acele mici bătălii când am văzut că, în faţă, se iscase o gâlceavă.

O ultimă mare cireadă venea înspre nord. Cei care mânau vitele refuzaseră să se dea la o parte din drumul nostru. Avangarda

noastră, formată din doisprezece dintre luptătorii lui Egil, se confrunta cu o femeie înaltă şi solidă. I-am dat pinteni lui Snawgebland pentru a vedea cine era femeia care ţipa la vikingi şi-i scuipa. Era o daneză care voia să afle unde se duc şi, când i s-a spus că ne îndreptam către Ceaster, a zis că suntem nişte trădători.

— Ar trebui să vă luptaţi pentru vechii zei! Sunteţi vikingi! Credeţi că Thor vă va lăsa în viaţă? Blestemaţi să fiţi!

Unii dintre oamenii lui Egil păreau tulburaţi, dar s-au liniştit atunci când Egil, care călărea alături de mine, i-a spus femeii că ea nu înţelege nimic.

— Duşmanii sunt tot creştini, femeie. Crezi că regele Constantin are un ciocănel atârnat la gât?

— Constantin luptă alături de oamenii noştri.

— Iar noi luptăm pentru lordul nostru, i-a replicat Egil.

— Un lord creştin! a mârâit ea cu un zâmbet dispreţuitor pe buze.

Era o femeie osoasă, voinică. Avea faţa înroşită de furie. Să tot fi avut patruzeci sau cincizeci de ani. Am văzut că cei şase însoţitori ai ei erau fie bătrâni, fie copii ceea ce însemna că bărbatul ei şi copiii lor se duceau toţi să se alăture forţelor lui Anlaf.

— Tot ce pot face este să scuip pe lordul vostru! Fie ca el să se înece cu propriul sânge creştin!

— Este un lord păgân, a spus Egil mai degrabă amuzat decât supărat şi făcând un semn către mine. Şi este un om foarte bun.

Femeia s-a uitat la mine şi mi-a văzut ciocănelul. A scuipat.

— Vă duceţi să vă alăturaţi saxonilor?

— Sunt saxon, i-am răspuns în daneză, limba ei maternă.

— Atunci te blestem, a zis cu obidă. Te blestem pentru că îi trădezi pe zei. Te blestem în numele cerului, al apelor şi al pământului care-ţi va fi mormânt. Ţipa din ce în ce mai tare în timp ce blestema. Te blestem în numele focului şi al apei! Blestemată să fie mâncarea pe care o mănânci şi berea pe care o bei! Arăta cu degetul către mine la fiecare blestem pe care-l rostea. Blestemaţi să-ţi fie copiii, să moară în chinuri, să-i mănânce viermii din

măruntaiele pământului, iar tu să urli pe veci acolo în timp ce ţi se înnoadă maţele. Fie ca...

N-a mai continuat. Un alt ţipăt s-a auzit din spatele meu şi am văzut un călăreţ ţâşnind dintre servitorii care conduceau caii de povară. Era ţipătul unei femei care, îmbrăcată în negru şi cu glugă neagră pe cap, s-a apropiat de femeia vânjoasă şi a tras-o jos din şa. Femeia cu glugă continua să ţipe. Nu înţelegeam nimic din ce spunea, dar îmi dădeam seama că era mânioasă.

Era Benedetta. Se urcase peste femeia căzută la pământ şi o lovea cu pumnii ţipând în continuare. Oamenii mei o încurajau. L-am împins pe Snawgebland cu tocul cizmei, dar Egil, care se prăpădea de râs, şi-a întins mâna şi m-a oprit.

— Las-o să-şi vadă de treabă, mi-a spus el.

Femeia cea voinică fusese luată prin surprindere, dar acum îşi revenea. Era mai puternică decât Benedetta. Se ridicase încercând să o dea deoparte pe Benedetta, dar aceasta reuşise să rămână deasupra ei şi să-i dea pumni peste faţa care se umpluse deja de sânge. Femeia a încercat s-o lovească pe Benedetta, dar ea a reuşit să pareze lovitura cu braţul drept. Şi-a dat, însă, seama de pericol. Am încercat să înaintez, dar Egil m-a oprit.

— O va învinge, mi-a spus.

Eu nu-mi dădeam seama cum va reuşi.

Însă Benedetta a fost mai rapidă decât aş fi crezut eu. S-a ridicat, a găsit o piatră din ruinele drumului roman şi a lovit-o cu ea în cap.

— Vai! a zis Finan surâzând.

Oamenii mei, vikingii şi saxonii râdeau şi aplaudau, iar uralele lor erau tot mai puternice pe măsură ce femeia cea puternică se prăbuşea, total ameţită şi cu sângele ţâşnind din tâmpla ei lovită. Benedetta ţipa în italiană. Învăţasem puţin din limba ei şi cred că înţelesesem cuvintele „spălat” şi „gură”. Am văzut-o cum îşi întinde mâna dreaptă şi şi-o umple cu nişte balegă moale de vacă.

— A, nu! a zis Finan strâmbându-se.

— Ba da! a spus Egil vesel.

— *Ti pulisco la bocea!* a strigat Benedetta şi a vârât balega în gura deschisă a femeii.

Aceasta a început să scuipe balega, iar Benedetta, nevoind să fie împroşcată cu mizerie, s-a ridicat repede în picioare. S-a aplecat şi şi-a şters mâna pe rochia femeii, apoi s-a întors către mine.

— Blestemele ei nu se vor împlini, mi-a zis ea. A spus rahaturi? Rahat să mănânce. I-am băgat la loc pe gât răul rostit. Gata!

S-a întors, a scuipat-o pe femeie şi şi-a încălecat calul. Oamenii mei încă o aplaudau. Tot răul pe care-l făcuse femeia aceea osoasă oamenilor lui Egil fusese şters de Benedetta. Luptătorilor le place lupta şi-i admiră pe învingători, iar Benedetta transformase un semn rău în unul de bun augur. Acum, îşi adusese calul lângă al meu.

— Vezi? m-a întrebat ea. Aveai nevoie de mine. Cine altcineva ar putea preîntâmpina răul?

— N-ar trebui să te afli aici, i-am spus.

— Am fost sclavă, mi-a răspuns pe un ton aprig. Şi, toată viaţa mea, bărbaţii mi-au spus ce să fac. Acum, niciun bărbat nu mai are dreptul să-mi comande! Nici măcar tu! Chiar fără voia ta, te voi apăra!

— Le-am spus oamenilor mei că nu au voie să-şi aducă femeile cu ei.

— Ha! Sunt multe femei printre servitori! Voi, bărbaţii, nu ştiţi nimic.

Poate că avea dreptate şi, ca să fiu cinstit, prezenţa ei mă liniştea.

— Dar, dacă va fi o bătălie, să stai deoparte, am insistat.

— Şi, dacă aş fi rămas la Bebbanburg, cine te-ar fi apărat de blestemele acestei femei? Spune-mi!

— Nu ai sorţi de izbândă! mi-a zis Egil pe un ton vesel.

M-am întors, i-am atins obrazul şi i-am spus:

— Mulţumesc.

— Acum, plecăm, a anunţat plină de mândrie Benedetta.

Şi am plecat.

Dacă victoria Benedettei asupra femeii daneze fusese primul semn bun, al doilea a fost mai degrabă prevestitor de rău. Am înaintat spre interiorul zonei până la primul vad pe unde am putut traversa râul Mærse. Se înnopta deja când, lăsând râul în spatele nostru, ne-am întors din nou caii către apus şi am luat-o pe drumul cunoscut către Ceaster. Înspre răsărit, cerul se întunecase, în timp ce la vest norii negri erau brăzdaţi de ultimele raze ale soarelui care apunea. Dintr-acolo, venea un vânt rece care răvăşea mantiile noastre şi coamele cailor.

— Va începe să plouă, a zis Egil.

— Să ne rugăm zeilor ca, până atunci, să ajungem la Ceaster, a mormăit Finan.

Şi, chiar atunci, cerul fu brăzdat de un fulger mare care a colorat orizontul cu albul lui zimţat. După câteva momente, s-a auzit şi tunetul, mugetul plin de mânie venit din Asgard[20], care ne-a strivit cu bubuitura lui.

Snawgebland s-a oprit, şi-a ridicat capul, iar eu l-am mângâiat pentru a-l linişti. Simţeam cum tremură. L-am lăsat să stea puţin, apoi i-am dat pinteni.

— Se apropie, a zis Egil.

— Ce? Furtuna?

— Bătălia, mi-a răspuns şi şi-a atins ciocănelul de la gât.

Fulgerul apăruse deasupra Wirhealumului. Oare ce înţeles avea acest semn? Că pericolul venea dinspre apus? Din Irlanda, unde Anlaf îşi învinsese duşmanii şi acum tânjea după Northumbria?

I-am dat pinteni lui Snawgebland. Voiam să ajungem la Ceaster înainte ca furtuna să se năpustească dinspre mare. Un alt fulger, mai mic de această dată, dar mult mai aproape, a săgetat cerul şi s-a îndreptat către colinele mici şi păşunile bogate din Wirhealum, pământul dintre cele două pâraie. Apoi, a început să plouă. La

[20] Tărâmul zeilor Æsir în mitologia nordică.

început, au căzut doar câţiva stropi mari, mai apoi, s-a pornit să toarne cu găleata. Zgomotul ploii era atât de puternic încât a trebuit să ţip pentru a-i atrage atenţia lui Egil.

— E un cimitir acolo! Unul roman! Hai să ne vedem de drum!

Oamenii mei îşi atinseseră crucile şi ciocănelele rugându-se ca zeii să nu tulbure somnul celor aflaţi în mormintele reci. Un nou fulger a luminat zidurile Ceasterului aflate în faţa noastră.

Ne-au trebuit multe minute pentru a convinge gărzile de pe meterezele romane că am venit cu gânduri paşnice. A durat până ce fiul meu, episcopul, a fost chemat pe platforma de luptă aflată deasupra arcadei masive. Abia atunci, un om din garnizoană a ridicat fără tragere de inimă barele de siguranţă ale uriaşei porţi de intrare.

— Cine este comandant aici? am strigat la una din gărzi în timp ce treceam prin tunelul de la poartă luminat de două torţe pâlpâinde.

— Leof Edricson, stăpâne.

Nu cunoşteam pe nimeni cu acest nume. Sperasem ca oraşul să fie sub comanda unui om pe care-l ştiam, alături de care luptaserăm şi care ne putea ajuta să ne găsim un adăpost. Mi-am dat seama că nu era uşor pentru că oraşul era plin până la refuz de refugiaţi şi vitele lor. Ne-am strecurat printre vite. Am coborât din şaua pusă pe Snawgebland în piaţeta aflată în faţa palatului din Ceaster. I-am dat frâiele lui Aldwyn şi i-am spus:

— Aşteptaţi aici până ce vom găsi loc de găzduire. Finan, Egil şi Thorolf, veniţi cu mine. Tu, de asemenea!

Îi spusesem asta fiului meu, dar am luat-o şi pe Benedetta. Un străjer de la intrare a vrut să o împiedice să intre, dar, văzând că mă uit încruntat la el, s-a dat înapoi. Am condus-o pe Benedetta în marele salon pe care îl construiseră romanii şi în mijlocul căruia se afla o vatră în care ardea cu flăcări vii un foc. În salon, se aflau vreo sută de bărbaţi. Toţi ne priveau încruntaţi.

— O femeie! a spus pe un ton plin de indignare unul dintre ei.

Este interzis ca în salonul luptătorilor să intre femei, cu excepţia servitoarelor!

Era un bărbat înalt şi slab, cu o barbă neîngrijită şi ochi neliniştiţi. Arăta cu degetul spre Benedetta.

— Ea trebuie să iasă afară!

— Cine eşti tu? l-am întrebat.

S-a umplut de indignare, ca şi cum ar fi trebuit să ştiu cine este.

— Şi eu te-aş întreba acelaşi lucru! mi-a spus el cu aroganţă în glas.

Dar, de îndată ce a auzit numele şoptit de oamenii din spatele lui, şi-a schimbat imediat atitudinea.

— Stăpâne, a spus bâlbâindu-se.

Pentru o clipă, am crezut că e gata să cadă în genunchi.

— Leof Edricson? l-am întrebat şi el a încuviinţat. Eşti din Mercia?

A încuviinţat din nou, iar eu i-am mai pus o întrebare:

— De când este interzisă intrarea femeilor în acest salon?

— Acesta este un salon al luptătorilor şi nu oricine se bucură de privilegiul de a intra aici, stăpâne.

— Ascultă-mă. Ea tocmai a vârât multă balegă în gura unei daneze, ceea ce o face o luptătoare. Şi mai am încă trei sute de luptători uzi până la piele, flămânzi şi obosiţi.

Am aşezat-o pe Benedetta pe o bancă aflată lângă foc. Ploaia răpăia pe acoperişul înalt prin găurile neastupate ale căruia picături de apă cădeau în interior.

— Trei sute! a exclamat Leof Edricson după care s-a cufundat în tăcere.

— Găsim adăposturi pentru ei?

— Oraşul este plin, stăpâne.

— Atunci vor dormi aici, împreună cu femeile lor.

— Femei? a zis pe un ton agitat.

— Da, mai ales femeile. M-am întors către fiul meu şi i-am spus: Adu-i aici. Servitorii se pot ocupa de cai.

A zâmbit larg, dar, chiar în acel moment, uşa salonului s-a deschis şi pe ea a intrat fiul meu cel mare, episcopul, cu apa scurgându-se din haina lui preoţească. S-a uitat la fratele lui, a încercat să spună ceva, dar a preferat să vină repede lângă mine.

— Tată! a exclamat el. Până la urmă ai venit. Deci părintele Eadwyn a ajuns la tine?

— Cine-i părintele Eadwyn?

— L-am trimis la tine acum o săptămână!

— Ai pus pe drumuri un preot creştin prin Northumbria? N-ai făcut decât să-l trimiţi la moarte, asta ai făcut. M-am uitat la Leof şi l-am întrebat: Ce se întâmplă aici?

Leof m-a privit neputincios, nefiind în stare să-mi răspundă. Eventual, ar fi putut-o face fiul meu, episcopul, dar nici el, nici ceilalţi nu ştiau prea bine ce se întâmplă dincolo de zidurile de la Ceaster în afară de faptul că Ingilmundr, presupusul prieten al lui Æthelstan, pustiise totul în jurul oraşului.

— Ingilmundr, am zis eu pe un ton plin de amărăciune.

— N-am avut niciodată încredere în el, a spus fiul meu.

— Nici eu.

Dar Æthelstan avusese încredere în el, fiind sigur că arătosul viking era dovada clară că un păgân poate fi convertit într-un creştin fidel. Se pare, însă, că Ingilmundr complotase de luni de zile cu Anlaf, iar acum fura vite şi bucate, dădea foc gospodăriilor şi, ceea ce era cel mai rău, ocupase un mic burg de pe malul de miazăzi al râului Mærse.

— A luat în captivitate Brunanburh? am întrebat îngrozit.

— Eu am poruncit garnizoanei să plece de acolo, a mărturisit Leof. Erau puţini, nu puteau face faţă unui atac.

— Deci i-ai cedat burgul. Măcar ai distrus zidurile?

— Am dărâmat palisada, a răspuns ca pentru a se apăra Leof. Important era să păstrăm Ceaster până la venirea regelui.

— Când vine? am întrebat.

Nimeni nu ştia.

— Nu ştiţi nimic despre Æthelstan?

Aceeaşi tăcere.

— El ştie despre Ingilmundr?

— Am trimis, bineînţeles, mesageri, mi-a răspuns Leof.

— Şi aţi trimis şi oameni care să-l înfrunte pe Ingilmundr?

— Are prea mulţi luptători, mi-a răspuns pe un ton jalnic.

M-am uitat la oamenii lui şi mi-am dat seama că le era ruşine, dar erau la fel de înspăimântaţi ca şi comandantul lor care se uita încruntat cum oamenii mei, însoţiţi de câteva femei, toţi obosiţi şi murdari, se adunau în salon.

— Pe vremuri, cei din Mercia ştiau cum să lupte. Ingilmundr s-a alăturat duşmanului. Ar fi trebuit să-l distrugeţi.

— Nu am destui oameni, a spus Leof pe un ton plin de disperare.

— Nu-ţi rămâne decât să speri că am eu, i-am spus.

— Sau poate... a început să spună ceva fiul meu, episcopul, dar s-a oprit.

— Poate?

— Leof are dreptate, tată. Cel mai important lucru este ca Ceaster să reziste.

— Cel mai important lucru este să fiţi siguri că preţiosul vostru Englaland va rezista. De ce credeţi că s-a răzvrătit Ingilmundr?

— Pentru că este păgân, a zis fiul meu pe un ton dispreţuitor.

— Şi nu uitaţi că e prins ca în cursă la Wirhealum. Gândiţi-vă la asta! Dacă Æthelstan vine cu armata lui, el are doar două căi să scape. Fie va fugi pe calea apei, fie va trece pe lângă Ceaster şi va încerca să se retragă spre miazănoapte.

— Nu şi dacă armata regelui este acolo.

— Ştie acest lucru şi nu are destui oameni pentru a-l învinge pe Æthelstan. De ce încearcă să lupte? Pentru că ştie că va avea curând o armată în spatele lui. Nu e prost. S-a răzvrătit căci ştie că va sosi o armată în ajutorul lui. Iar voi l-aţi lăsat să adune bucatele şi carnea de care are nevoie pentru a o hrăni.

Pentru mine, totul era clar. Se apropia o armată, o armată de

scoţieni mânioşi care voiau să se răzbune. De cealaltă parte, o hoardă de vikingi păgâni care voiau să jefuiască.

Mâine, plec să văd dacă mă înşel sau nu.

În zori, furtuna s-a stins lăsând în urma ei un aer rece şi umed. Ne îndreptam spre Wirhealum. O ploaie măruntă ne biciuia feţele. Prin mijlocul peninsulei, trecea un vechi drum roman care mergea de la Ceaster până în portul aflat pe coasta de nord-vest. Cunoşteam bine Wirhealum. Era o întindere de pământ aflată între râurile Dee şi Mærse pe malurile cărora erau bancuri de mâl şi de nisip. Zona era străbătută de numeroase izvoare care se strecurau pe lângă păşuni bogate şi coline împădurite. În partea de nord, se stabiliseră vikingi care pretindeau că se convertiseră la creştinism, în timp ce în sud, în apropiere de Ceaster, se aflau saxoni care, în ultimele zile, fuseseră goniţi din gospodăriile lor. Acestea fuseseră incendiate, hambarele golite şi vitele furate.

Plecasem cu aproape toţi cei trei sute de oameni ai mei şi hotărâserăm să evităm drumul roman. În cea mai mare parte a lui, acesta trecea printr-o vale largă şi nu prea adâncă aflată între păşuni mărginite de ridicături de pământ acoperite cu copaci deşi. Din spatele acestora, duşmanii puteau să supravegheze drumul, să cheme ajutoare şi să ne prindă în ambuscadă. Bănuiam că fuseserăm deja văzuţi. Ingilmundr nu era prost şi, în mod sigur, avea oameni puşi să supravegheze Ceasterul. Am decis să nu-i dau ocazia să ne surprindă, ci să ne ascundem, aşa că i-am condus pe oamenii mei printre copacii de pe partea de răsărit a drumului. Înaintam încet, trecând printre stejari şi fagi. În faţa noastră, Eadric, Oswi şi Rolla mergeau pe jos în recunoaştere. Eadric era cel mai în vârstă, aproape la fel de bătrân ca mine. Mergea pe partea de mijloc. Era cea mai bună iscoadă pe care o aveam. Era extraordinar de dibaci în a se ascunde şi a-i descoperi pe cei care, ca şi el, se ascundeau. Oswi, un copil orfan din Lundene, nu ştia prea multe despre ţinuturile de la ţară, dar era abil şi inteligent, în timp ce Rolla era un danez cu

ochi ageri; se dovedise foarte precaut înainte de a intra în luptă unde se transforma într-o nevăstuică de temut. El mergea pe partea de răsărit a crestei şi a fost primul care ne-a atras atenţia asupra primului semn al duşmanului. Ne-a chemat de urgenţă făcând un gest. Am ridicat mâna pentru a-i opri pe oamenii mei, am descălecat şi, împreună cu Finan, am mers pe jos pentru a ne alătura lui Rolla.

Finan a vorbit primul:

— Cum e?

— Nu sunt puţini, aşa-i? i-a răspuns Rolla.

Pe poteca de pe malul râului Mærse, se zărea o coloană. Nu i se vedea capătul din depărtare, dar cred că erau cam patru sute de oameni călare, care se îndreptau spre interiorul ţinutului. La stânga noastră, se aflau ruinele Brunanburhului, fortăreaţa care se ridicase pe malul râului Mærse la porunca lui Æthelflaed. Cred că Leof avea dreptate: garnizoana de la Ceaster nu avea destui oameni pentru a face faţă vikingilor lui Ingilmundr.

— Nemernicii ăştia încearcă oare să vină după noi? a întrebat Finan.

Am clătinat din cap.

— Chiar dacă ne-au văzut plecând din Ceaster, nu aveau destul timp să strângă atâţia oameni.

— Sper să aveţi dreptate, stăpâne, a mormăit Rolla.

— Mai vin şi alţii! a zis Finan uitându-se la un alt grup de lăncieri care trecea pe lângă ruinele burgului.

L-am trimis pe fiul meu cu încă şase oameni să avertizeze Ceasterul că vreo cinci sute de călăreţi duşmani înaintau spre interiorul ţinutului.

— Leof nu prea va avea ce să facă, a mormăit Finan.

— Ar putea să-i anunţe pe cei din aşezările apropiate, am spus eu.

Încet-încet, coloana de oameni a dispărut. Se deplasaseră pe drumul de coastă dintre păşuni şi zona mlăştinoasă unde se aflau stoluri de nagâţi, scoicari şi culici. Era vremea refluxului şi, dacă ei

ar fi vrut să ne prindă în cursă, ar fi trebuit să meargă pe drumul de pe cealaltă parte ascuns în spatele copacilor şi să traverseze valea pentru a ne împiedica retragerea.

— Mergem mai departe, am zis.

— Dacă a trimis cinci sute de oameni spre interior, câţi i-au mai rămas? a întrebat Egil când am revenit la oamenii mei.

— Probabil că nu destui, a zis pe un ton crunt Thorolf, fratele lui.

Egil, cel mai mare dintre cei trei fraţi, era un bărbat subţirel, arătos şi amuzant. În luptă, se comporta ca un jucător de tafl: era precaut şi atent şi căuta punctul slab al duşmanului înainte de a lovi cu viteza unui şarpe. Thorolf, care era cu doi ani mai tânăr, arăta ca un adevărat luptător: era solid, avea barbă neagră şi o figură necruţătoare şi era cel mai fericit om atunci când avea în mână toporul lui cu mâner lung. În luptă, era ca un taur furios, pe deplin încrezător în puterile şi îndemânarea lui. Berg, cel mai tânăr dintre fraţi, pe care eu îl salvasem, semăna mai mult cu Egil, dar îi lipsea inteligenţa acestuia. Ar fi putut fi cel mai bun luptător cu spada dintre ei, dar toţi erau simpatici, de încredere şi iscusiţi în luptă.

Cei trei fraţi erau acum cu mine. Înaintam tot mai adânc în Wirhealum. La dreapta noastră, se afla marele râu Mærse cu bancurile de nămol albite de stolurile de păsări. La stânga, erau păşuni bogate care lăsau loc văii prin care trecea drumul roman drept ca în palmă. Trecuserăm pe lângă ultimele gospodării distruse şi, cum în faţa noastră se vedeau primele gospodării neatinse de ravagii, mi-am dat seama că depăşiserăm linia invizibilă dintre partea saxonă a peninsulei şi aşezările vikingilor.

Pentru moment, se părea că în Wirhealum era linişte. Nu am mai văzut oameni înarmaţi.

Pentru scurt timp, tot ce se afla în jurul nostru părea la fel de liniştit şi de calm ca un mormânt. Cârduri de ciori zburau către râul Mærse. Departe, la stânga noastră, un copil mâna trei vaci către o gospodărie împrejmuită cu un gard. Torentele de apă de după ploaie sclipeau în valea puţin adâncă. Un pescăruş a trecut ca vântul

într-un zbor şerpuit peste un pârâu care se vărsa lângă bancurile de nămol. Pârâul crescuse după ploile din ziua precedentă, apa era tulbure şi vijelioasă. Pe creasta de pe cealaltă parte, copacii erau foarte deşi. Frunzele stejarilor erau aurii, cele ale fagilor se înroşiseră, dar toate erau nemişcate în aerul liniştit al zilei.

Erau clipe stranii. Mă simţeam ca şi cum nimic nu mai respira în această lume. Mă pierdeam în liniştea din jurul meu, mă uitam cu nesaţ la păşuni şi la pământul fertil pe care şi-l doreau toţi. Galezii deţinuseră pe vremuri acest pământ. Ei i-au văzut pe romani venind, apoi plecând. Pe urmă, au venit saxonii care au făcut vărsare de sânge cu spadele şi lăncile lor. Numele galez dispăruse, căci saxonii acaparaseră pământul şi-i dăduseră alt nume. Îl numeau Wirhealum, ceea ce însemna „păşunea unde creşte mirtul de mlaştină". Mi-am amintit cum Æthelstan, copil fiind, omorâse un om lângă un şanţ plin cu mirt de mlaştină şi cum Æthelflaed, fiica lui Alfred, îmi ceruse odată să culeg frunze de mirt de mlaştină, folosite pentru a ţine departe puricii. Dar nimeni şi nimic nu i-a ţinut departe pe vikingi. Aceştia au venit în genunchi rugându-se să li se dea terenuri sărace, jurând că vor fi paşnici. Şi Æthelflaed, şi Æthelstan le-au dat păşuni şi terenuri pentru a-şi construi case, crezând în jurămintele lor, şi sperau că, în timp, ei vor îngenunchea în faţa zeului crucificat.

Nu am văzut niciunul în drumul nostru, în afara copilului care mâna vacile.

— Poate au plecat toţi spre răsărit, a sugerat Egil.

— Cinci sute de oameni pentru a invada Mercia?

— Nu uitaţi că sunt vikingi, a zis încet.

Eadric ne-a făcut semn din faţă. Înaintam tot mai mult în interiorul teritoriului viking. Eram încă ascunşi în spatele copacilor, dar eram daţi de gol de păsările care zburau la apropierea noastră. Eram neliniştit. Duşmanii ar fi putut fi mai numeroşi decât noi, ne puteau înconjura şi prinde în capcană. Dar nu se vedea niciun semn. De pe partea cealaltă a drumului nu zburau păsări speriate, pe

drumul roman şi pe drumul de lângă râul Mærse nu se vedeau călăreţi.

Rolla a venit în fugă lângă noi.

— Stăpâne! Ar trebui să vedeţi asta.

L-am urmat până la linia copacilor şi ne-am uitat cu atenţie la râu şi mai departe de el, spre mare. Acolo erau corăbii.

— Dumnezeule mare! a zis Finan gâfâind.

Erau corăbii care veneau dinspre miazănoapte. Era o întreagă flotă. Am numărat vreo patruzeci şi două de corăbii, dar probabil mai veneau şi altele. Vântul abia adia, aşa încât oamenii vâsleau îndreptându-se către vârful peninsulei. Primele corăbii se aflau deja la o aruncătură de săgeată de uscat.

— Dingesmere, am spus. Acolo se duc. La Dingesmere.

— Dingesmere? m-a întrebat Egil.

— Un port, un port mare.

Era un port ciudat, aşezat la capătul dinspre mare al Wirhealumului, mai degrabă un liman puţin adânc pe malul căruia erau pâlcuri de stuf şi mâl în care ajungeau canale pline de bancuri de nisip. Dar Dingesmere era destul de întins şi destul de adânc chiar şi în timpul refluxului pentru a adăposti o flotă de corăbii.

— Vreţi să mă duc să arunc o privire, stăpâne? m-a întrebat Eadric.

Eram încă destul de departe pentru a putea vedea mlaştinile de la capătul peninsulei şi mă gândeam că, acolo, erau adunaţi deja sute de vrăjmaşi. Nu voiam să risc vieţile oamenilor mei ducându-i într-un cuib de viespi, dar trebuia să aflu dacă, pe undeva pe lângă Dingesmere, se afla o armată.

— Poate fi prea periculos, i-am spus lui Eadric pe un ton şovăitor. Cred că acolo se află o armată.

— În curând, va fi, a zis Egil uitându-se la corăbiile din depărtare.

— Nu mă vor vedea, stăpâne, a spus Eadric sigur pe el. Sunt multe şanţuri în care să mă ascund.

Până la urmă, am fost de acord. Aş fi putut să-i spun să fie atent,

dar nu era nevoie, căci Eadric era întotdeauna precaut. Precaut şi iscusit.

— Te aşteptăm aici, am zis eu făcând semn din cap către ridicătura de pământ pe care ne aflam.

— S-ar putea să dureze ceva mai mult, stăpâne.

— Te vom aştepta.

— Poate chiar până în amurg, m-a avertizat.

— Hai, du-te, i-am spus zâmbind.

Am rămas în aşteptare uitându-ne la corăbiile din depărtare.

— Nu vin din Irlanda, a băgat de seamă Thorolf. Toţi vin dinspre miazănoapte.

Avea dreptate. Corăbiile, care continuau să apară, veneau în jos către coastă. Era posibil ca vikingii din Irlanda să fi traversat marea şi să fi ajuns mult prea departe în nord, dar ei nu făceau astfel de greşeli.

— E armata lui Constantin, am spus eu. Asta se întâmplă. Sunt scoţieni.

— În corăbii vikinge? l-am auzit mormăind pe Thorolf.

Corăbiile din depărtare aveau capete de animale la proră, nu cruci, şi carenele lor erau mai uşoare decât cele ale corăbiilor greoaie ale scoţienilor.

— Sunt aliaţi, am zis eu. Anlaf aduce armata lui Constantin.

— Dar de ce nu au venit pe uscat? a întrebat Egil.

— Din cauza burgurilor, i-am răspuns.

Apoi, i-am explicat cum construise Æthelflaed un număr mare de burguri la graniţa de nord a Merciei.

— Oare câţi oameni aduce Constantin aici?

— O mie cinci sute? a estimat Finan. Poate mai mulţi dacă scuturile negre le sunt alături.

— Vor trece toţi într-un şir lung pe lângă burguri, dar le e teamă că garnizoanele îi vor ataca, am zis eu întorcându-l pe Snawgebland. Mergem o milă înapoi.

Dacă nu mă înşelam şi corăbiile lui Anlaf aduceau la bordurile

lor trupele scoţiene la Wirhealum, însemna că armata proprie a lui Anlaf era deja pe uscat, iar noi nu puteam fi liniştiţi atât timp cât eram prea aproape de vârful peninsulei. Îl puteam aştepta pe Eadric, dar urma s-o facem mai în preajma Ceasterului. Am mers înapoi între copaci, am pus santinele care să vegheze spre partea de nord, iar noi am descălecat şi am aşteptat. Începuse să bată vântul. Pe corăbiile aflate în depărtare se ridicaseră velele. Până pe la mijlocul după-amiezii, am numărat o sută cincizeci de corăbii. Înspre răsărit, se vedea fumul care se ridica de la aşezările incendiate de către călăreţii pe care-i văzuserăm mai devreme.

— A spus că s-ar putea să vină la lăsarea nopţii, mi-a amintit Finan ştiind că îmi fac griji în legătură cu Eadric. Băiatul ăsta este tare iscusit! Nu-l vor vedea. E în stare să-l păcălească până şi pe diavol.

Stăteam aşezat la umbra copacilor şi mă uitam la drumul roman. Dedesubt, la picioarele taluzului, un pârâu se strecura printre bancurile de nămol.

— Nu sunt vidre, am spus.

— Vidre? m-a întrebat Finan se afla lângă mine.

— Ăsta e un loc bun pentru vidre.

— Au fost vânate toate. Pieile de vidră se vând foarte bine.

— Dar pescăruşi sunt. Am văzut vreo doi.

— Bunica spunea că pescăruşii aduc noroc.

— Să sperăm că avea dreptate, am zis şi mi-am atins ciocănelul de la gât.

Tocmai atunci a apărut Oswi alergând printre copaci.

— Vin oameni pe drum, stăpâne.

M-am uitat spre nord, dar nu am văzut nimic.

— Sunt destul de departe, a spus Oswi care s-a ghemuit lângă mine. Cred că sunt vreo treizeci. Toţi călare şi cu flamuri.

Ăsta era un lucru ciudat. Şi noi purtam flamuri când înaintam într-o bătălie, dar foarte rar atunci când mergeam în grupuri mici.

— Poate vor să ne distragă atenţia, am sugerat. Îşi trimit oare

oamenii printre copaci?

— Nu am văzut nimic în pădure, a zis Oswi.

— Du-te înapoi şi uită-te atent.

— Mai bine am încăleca, a sugerat Finan.

Aflat în şaua lui Snawgebland, am putut vedea călăreţii.

— Sunt treizeci şi patru, a zis Finan.

— Doi dintre ei duc crengi cu ei, a spus Egil care ni se alăturase.

Ne aflam la umbră.

— Crengi! a exclamat Finan. Da, ai dreptate.

Am văzut şi eu că doi dintre cei care se aflau în faţă duceau nişte crengi cu frunze arămii în semn de pace.

— Se duc probabil la Ceaster, am sugerat.

— Ca să ceară ca oraşul să se predea?

— Pentru ce altceva?

— Cred că ar fi bine să ne ducem înapoi, a zis Finan pe un ton acru. Trebuie să ne asigurăm că prostul de Leof nu spune „da".

Dar, înainte ca eu să pot spune ceva, jumătate dintre călăreţi au ieşit de pe drum şi s-au împrăştiat pe terenul aflat între drum şi pârâu. Mergeau în grupuri mici şi se opreau din când în când pentru a se uita de jur-împrejur ca şi cum ar fi vrut să cumpere o bucată de pământ. Un grup mai mare rămăsese pe drum. Unul dintre călăreţi purta o grămadă de lănci, iar cei doi care aveau crengi în mâini s-au îndreptat în galop spre culmea pe care ne aflam noi.

— Nemernicii ştiu că suntem aici, a spus Finan.

Cei doi s-au uitat atent spre copaci, încercând să ne vadă, şi au început să mişte crengile ca pentru a se asigura că le-am înţeles mesajul.

— Cu atât mai rău, am zis. Dar, dacă tot ne oferă un armistiţiu, hai să vedem cine sunt.

Finan, Egil, Thorolf şi Sihtric au coborât panta împreună cu mine. Nu era prea abruptă, dar, la poale, malul pârâului era drept şi alunecos din cauza mâlului. În plus, pârâul, umflat de ploaie, se

învolburase şi curgea cu putere, revărsându-se peste pâlcurile de stuf de pe mal. Unul dintre cei cu crengi în mână şi-a dus calul în galop către malul celălalt.

— Regele vă cere să nu treceţi dincolo.

— Care rege?

— Toţi. Veţi respecta armistiţiul?

— Până la căderea nopţii, am ţipat la rândul meu.

A dat din cap, a aruncat creanga şi i-a dat pinteni calului către grupul mai mare de oameni care se îndreptaseră puţin către Ceaster, peste un pod de lemn care traversa pârâul. Acolo, ei s-au întors şi s-au uitat în susul drumului care aici se ridica încet spre o culme pe care aşteptau cei mai mulţi dintre călăreţi.

— Ce vor să facă? a întrebat Sihtric.

— Vor să marcheze locul bătăliei, i-a răspuns Egil.

— Să marcheze locul bătăliei? a întrebat Finan.

— Acelea nu sunt lănci, ci nuiele de alun, a zis Egil făcând semn din cap către călăreţul din depărtare care căra grămada de beţe.

— Nemernici aroganţi, a zis Finan scuipând în apa pârâului. Ce va spune Æthelstan despre asta?

Cred că Egil nu se înşela. Duşmanul alesese un loc pentru bătălie şi urma să-i trimită o provocare lui Æthelstan oriunde se va fi aflat acesta. Era un obicei viking. Alegeau un loc pentru desfăşurarea bătăliei, trimiteau o provocare şi, odată ce aceasta era acceptată, orice deplasare a trupelor înceta. Duşmanul aştepta aici, lupta se dădea pe teritoriul ales, iar învinsul renunţa la orice pretenţie ar fi avut.

— Ce se va întâmpla dacă Æthelstan nu va accepta? a întrebat Sihtric.

— Vor asedia Ceaster şi vor mărşălui spre centrul Merciei, i-am răspuns.

M-am uitat către răsărit şi am văzut fumul de la focurile pe care le puseseră invadatorii pe care-i văzuserăm pe drumul de pe coastă.

— Apoi, se vor îndrepta către miazăzi. Vor să-l distrugă pe

Æthelstan şi să-i devasteze imperiul.

Oamenii care aşteptaseră pe coama nu prea înaltă veneau acum spre noi.

— Anlaf, a spus Finan făcând semn din cap către flamura cu şoim pe care o ducea unul dintre călăreţi.

Erau doisprezece oameni călări conduşi de însuşi Anlaf care, deşi era cald, avea peste zale o mantie uriaşă din piele de urs. La gât şi pe căpăstrul calului scânteiau podoabe de aur. Pe cap, avea o diademă de aur. Zâmbea în timp ce se apropiau de malul pârâului.

— Lord Uhtred! Te-am urmărit toată ziua. Aş fi putut să te omor!

— Mulţi au încercat, Maiestate, i-am răspuns eu.

— Dar astăzi am o stare sufletească bună care mă face îngăduitor, mi-a spus Anlaf cu voioşie în glas. Şi i-am cruţat viaţa şi iscoadei tale!

S-a întors în şa şi a făcut un semn către cei care se aflau pe drum. Trei dintre ei s-au îndreptat către noi şi, când au ajuns aproape, am văzut că unul dintre ei era Eadric care avea mâinile legate la spate.

— Este un om bătrân, a zis Anlaf. Ca şi tine, de altfel. Îi ştii pe însoţitorii mei?

Îi cunoşteam pe doi dintre ei. Cellach, fiul lui Constantin şi prinţ al Albei, m-a salutat cu un aer grav. Alături de el, se afla Thorfinn Hausakljúfr, cârmuitor al Orkneyjarului şi cunoscut ca Spintecătorul-de-Cranii. Avea în mână arhicunoscuta lui secure cu coadă lungă. Mi-a aruncat un rânjet de lup hrăpăreţ.

— Prinţe Cellach, l-am salutat eu pe scoţian. Sper că tatăl vostru este bine.

— Da, este bine, mi-a răspuns pe un ton aspru.

— Se află şi el aici? l-am întrebat şi el a încuviinţat din cap. Spune-i că ne-am întâlnit şi transmite-i speranţa mea că se va întoarce curând acasă.

Era interesant, mă gândeam eu, că regele Constantin nu venise să aleagă terenul de luptă. Asta însemna că Anlaf, un bărbat mai în putere, comanda armata. Anlaf era cel mai teribil duşman.

— Ai venit să ni te alături, Lord Uhtred? m-a întrebat Anlaf zâmbindu-mi cu toată gura sa neobişnuit de mare.

— Se pare că aveţi destui oameni şi fără ajutorul meu, Maiestate.

— Vei lupta pentru creştini?

— Prinţul Cellach este creştin, am subliniat eu.

— Ca şi Owain din Strath Clota, a replicat Anlaf arătând către un bărbat cu păr sur care mă privea încruntat din şaua unui armăsar înalt. Dar cine ştie? Dacă zeii se îndură şi ieşim victorioşi, poate se vor converti.

S-a uitat la cei care-l duseseră pe Eadric lângă malul pârâului şi le-a poruncit:

— Lăsaţi-l acolo şi întoarceţi-vă la mine. A făcut o scurtă pauză şi m-a întrebat: Îl ştii pe Gibhleachán din Suðreyjar?

Suðreyjar era numele viking al unui arhipelag cu insule bătute de vânturi din partea de vest a Albei. Regele lui, Gibhleachán, un bărbat cu statură de uriaş, s-a aplecat din şa şi m-a privit ameninţător. Avea o barbă neagră care-i ajungea până la brâul de care atârna o spadă foarte mare. L-am salutat, dar el s-a întors într-o parte şi a scuipat.

— Regele Gibhleachán mă înspăimântă, a spus Anlaf vesel. El pretinde că are cei mai temuţi luptători din Britania. Sunt toţi *úlfhéðnar!* Ştii ce sunt *úlfhéðnar?*

— Am omorât destui, aşa că, da, ştiu, i-am răspuns.

— Şi oamenii mei sunt *úlfhéðnar!* Mi-a spus râzând. Şi ei câştigă toate bătăliile! Nu de mult, am câştigat o bătălie împotriva lui.

A făcut din nou o pauză, de această dată pentru a arăta spre un bărbat cu aspect mohorât care se afla în şaua unui armăsar obişnuit.

— El este Anlaf Cenncairech, mi-a spus el. A fost rege în Hlymrekr până acum câteva săptămâni, când i-am capturat toată flota! Nu-i aşa, Scabbyhead?

Bărbatul a încuviinţat în tăcere.

— Scabbyhead? l-am întrebat încet pe Egil.

— Ultimul lui mare rival viking în Irlanda, mi-a răspuns Egil tot

încet.

— Acum, Scabbyhead şi oamenii lui luptă pentru mine! a ţinut să accentueze Anlaf. La fel ar trebui să faci şi tu, Lord Uhtred. Eu sunt regele tău.

— Rege al Northumbriei? l-am întrebat şi am izbucnit în râs. Uşor de zis, greu de făcut.

— Dar o vom dovedi aici, mi-a spus Anlaf. Vezi nuielele de alun? Îi poţi transmite băiatului drăguţ că ne putem întâlni aici peste o săptămână. Dacă vom câştiga, ceea ce se va şi întâmpla, Alba nu va trebui să mai plătească tribut. Northumbria va fi a mea. Wessexul îmi va plăti tribut mie; aur, mult aur şi, poate, voi lua şi tronul. Voi fi regele Britaniei!

— Şi dacă Æthelstan refuză invitaţia? l-am întrebat.

— Atunci, îi voi trece prin spadă pe scoţieni, voi da foc aşezărilor voastre, vă voi distruge oraşele, vă voi lua femeile şi le voi face jucăriile mele, iar pe copiii voştri îi voi face sclavi. Îi vei transmite acest mesaj?

— Îi voi transmite, Maiestate.

— Puteţi traversa pârâul după ce noi vom fi plecat, a spus Anlaf cu blândeţe în glas. Dar nu uita că am încheiat un armistiţiu.

S-a uitat în jos către Eadric.

— Aruncaţi-l în apă, a poruncit el.

— Dezlegaţi-i mâinile mai întâi, am zis eu.

— Eşti creştin, moşneagule? l-a întrebat Anlaf pe Eadric care se uita de jur-împrejur cu un aer jalnic.

Acesta nu a înţeles întrebarea şi s-a uitat spre mine.

— Vrea să ştie dacă eşti creştin, i-am tradus eu.

— Da, stăpâne.

— Este, i-am spus lui Anlaf.

— Atunci, să-l lăsăm pe zeul lui să-şi dovedească puterea. Aruncaţi-l în apă pe bătrân.

Unul dintre călăreţii care-l aduseseră pe Eadric a descălecat. Era un bărbat înalt şi solid. Eadric era mic de statură. Uriaşul a rânjit, l-a

ridicat pe Eadric şi l-a aruncat în pârâul vijelios. Acesta a ţipat în timp ce cădea, a ajuns în apa murdară, apoi a dispărut în ea. Egil, cel mai tânăr dintre noi, s-a dat jos de pe cal, dar, până să alerge înspre apă, Eadric s-a ridicat în picioare scuipând apă.

— Nu-i prea adâncă, stăpâne.

— Se pare că zeul lui are putere, i-am spus lui Anlaf.

Acesta părea trist. Fusese un semn rău pentru el.

Dar, deşi Eadric ar fi putut să traverseze chiar cu mâinile legate pârâul a cărui apă îi ajungea, în unele locuri, până la gât, nu se putea ţine prea bine pe picioare şi ştiam că nu ar fi reuşit nicicum să se urce pe malul abrupt şi alunecos. M-am întors şi am strigat către cealaltă ridicătură de pământ:

— Aruncaţi-mi o lance. Şi aveţi grijă să nu mă loviţi!

O lance a trecut pe deasupra frunzişului copacilor, a căzut la pământ şi s-a înfipt la câţiva paşi de mine. Thorolf înţelesese la ce mă gândisem, aşa că a descălecat înainte de a o face eu, a luat lancea şi i-a întins fratelui său capătul fără vârf de fier.

— Du-te jos, i-a spus el acestuia.

Egil a coborât alunecând şi ajutându-se de lancea pe care o ţinea fratele lui, a trecut prin stufărişul de pe malul pârâului, a ajuns la malul apei şi l-a prins pe Eadric de guler.

— Hai, vino!

Amândoi alunecau în noroi, dar Eadric era tras în sus în siguranţă.

— Îmi pare rău stăpâne, mi-a spus el când a ajuns lângă mine. M-am dus prea departe şi un nemernic de copil m-a văzut.

— Nu-i nimic. Important e că eşti în viaţă.

— Are o poveste să-ţi spună, a strigat Anlaf, apoi şi-a întors calul şi a plecat într-un galop sălbatic.

Am rămas să-i urmărim pe cei care înfigeau în pământ nuielele de alun. Anlaf le spusese ce să facă şi plecase făcându-ne un semn neglijent din mână.

— Ce trebuia să ne povesteşti? l-am întrebat pe Eadric, înfăşurat

acum în mantia lui Sihtric.

— Sunt cu sutele nemernicii, stăpâne! Nici n-am putut să-i număr! Roiau ca albinele. Iar portul e plin de corăbii. Cred că sunt cel puţin două sute.

— De-aia nu te-a omorât, i-am spus. Voia ca noi să ştim.

— Şi vor tot veni, a zis Egil.

L-am trimis pe Eadric în vârful ridicăturii de pământ, apoi am mers împreună cu însoţitorii mei în susul pârâului pentru a găsi un loc pe unde să-l putem traversa în siguranţă. Caii au coborât şovăitori malul, au trecut prin terenul mlăştinos acoperit cu stuf şi au intrat în apa pârâului, după care au urcat spre zona pe care o alesese Anlaf drept loc al bătăliei.

M-am dus direct lângă podul care traversa pârâul. Dacă Æthelstan accepta provocarea, socoteam că ne aflam la vreo două sute de paşi de locul în care ei aveau să facă un zid de scuturi. De pe culmile împădurite, terenul viran părea neted cu o uşoară pantă care se ridica înspre locul în care Anlaf urma să-şi adune oamenii, dar, dinspre drum, panta era mai abruptă, mai ales în partea mea stângă, acolo unde terenul urca abrupt către ridicătură de teren din partea de apus. O armată de oameni care coboară această pantă poate năvăli peste flancul stâng al lui Æthelstan ca lovitura de ciocan a lui Thor.

— M-am rugat să nu mă mai aflu niciodată într-un zid de scuturi, am zis pe un ton sumbru.

— Nici nu te vei afla, mi-a spus Finan. Vei sta în şaua calului şi ne vei spune nouă ce să facem.

— Pentru că sunt bătrân?

— Am spus eu aşa ceva, stăpâne?

— Dar şi tu eşti bătrân.

— Da, dar eu sunt irlandez. Noi murim luptând.

— Şi trăiţi vorbind prea mult!

Am mers călare în susul drumului până ce am ajuns pe creasta mai puţin înaltă. Acolo, m-am întors şi m-am uitat înapoi spre locul

bătăliei. De aici am putut vedea ce ar fi văzut forţele lui Anlaf şi am încercat să-mi imaginez valea cea largă în care s-ar fi aflat zidul de scuturi saxon.

— Pentru mine, e limpede planul lui, am zis.

— Un atac din partea dreaptă? a sugerat Egil.

— Venind în jos pe cea mai abruptă pantă, a adăugat Thorolf. Să rupă flancul stâng al lui Æthelstan, apoi să se îndrepte spre centru.

— Şi va urma măcelul, a adăugat Sihtric. Iar noi vom fi prinşi între pârâuri.

A arătat cu mâna către nişte stufărişuri care voiau să spună că acolo se afla un pârâu mai mic care ar fi putut deruta în legătură cu flancul stâng al lui Æthelstan. Acest pârâiaş se vărsa în pârâul mai mare, iar malurile lor erau marcate de stuful înalt care creştea la marginea apei. Cele două pâraie se apropiau încet unul de celălalt şi-şi uneau apele la apus de podul îngust pe care trecea drumul către Ceaster.

— Teren mlăştinos, a mormăit Finan.

— Şi dacă armata lui Æthelstan se rupe, noi vom fi prinşi în capcană lângă pâraie, a spus Egil. Şi va fi măcel.

— De aceea a ales Anlaf acest teren, am spus eu.

Mă gândeam că Æthelstan va face un zid de scuturi cam la şase sute de paşi între cele două pâraie. Ar fi fost un zid de scuturi lung pentru care era nevoie de cam o mie de oameni pe fiecare rând, dar s-ar fi îngustat în spate, acolo unde se uneau cele două pâraie. Pârâul din stânga noastră, cel pe care tocmai îl traversaserăm, era mai adânc şi mai lat. Mă uitam la el şi mă gândeam cum aş fi dus eu bătălia dacă aş fi fost în locul lui Anlaf şi la fel de sigur pe sine ca el. Credea că va putea rupe linia de luptă a armatei lui Æthelstan cu temuţii lui luptători-lupi, că-i va împinge înapoi pe luptătorii saxoni şi-i va prinde în capcană lângă pârâul mai adânc.

— Æthelstan ar trebui să refuze provocarea, a zis Thorolf.

— Dacă face asta, va pierde Ceaster, am spus. Leof nu va rezista nici măcar două zile.

— Atunci, Æthelstan ar trebui să se lupte cu Anlaf în altă parte, să-l înfrângă şi să recucerească Ceaster.

— Nu, am spus eu. În locul lui Æthelstan aş accepta provocarea.

Nimeni nu a mai spus nimic. Toţi se gândeau la capcana pe care o pusese la cale Anlaf.

— Vor ataca de-a lungul întregului zid de scuturi al lui Æthelstan, am continuat eu. Dar cele mai bune trupe ale lui Anlaf se vor afla la dreapta. Ei vor coborî panta, vor ataca în partea stângă a lui Æthelstan şi vor împinge restul armatei lui către pârâul mai mare.

— Şi, acolo, va avea loc măcelul, a zis Egil.

— Într-adevăr, va fi măcel, am fost eu de acord. Dar cine va fi măcelărit? În locul lui Æthelstan, eu l-aş lăsa pe Anlaf să împingă în spate flancul meu stâng.

Însoţitorii mei se uitau fix la mine. Erau tăcuţi, dar pe feţele lor se citea îndoiala. Toţi, cu excepţia lui Finan, care părea că se amuză.

— Vor fi mai mulţi decât noi? a rupt Thorolf tăcerea apăsătoare.

— Probabil, am răspuns.

— În mod sigur, a intervenit Egil cu voce morocănoasă.

— Şi Anlaf nu e prost, a continuat Thorolf. El îi va pune pe cei mai buni oameni ai lui, *úlfhéðnar,* la dreapta lui.

— Şi eu aş face la fel, am zis.

Speram, totuşi, ca oamenii mei să nu fie în flancul stâng al lui Æthelstan.

— Sunt luptători de temut, stăpâne, a zis Thorolf încruntat. Nimeni nu a reuşit să-i biruiască în Irlanda.

— Şi ei îi vor împinge pe oamenii lui Æthelstan înapoi spre pârâu, am spus. Acolo, forţele noastre vor fi prinse în capcană.

— Prinse în capcană şi măcelărite, a zis Thorolf pe un ton posomorât.

— Dar te gândeşti că totuşi vom câştiga, mi-a spus Finan amuzându-se. Apoi s-a întors către Thorolf şi i-a zis: Aşa se întâmplă de obicei.

— Sau, cel puţin, aşa ne spune, a adăugat Egil.

— Este evident ce plănuieşte Anlaf, am explicat eu. Este, în mod clar, un plan cu şanse mari de câştig, dar mă îndoiesc că el s-a gândit dincolo de el. Se aşteaptă să câştige această bătălie cu un atac puternic şi brutal asupra flancului stâng al lui Æthelstan, dar ce se întâmplă dacă lucrurile nu ies cum a plănuit el?

— Ce se întâmplă? m-a întrebat Egil.

— Atunci, câştigăm noi.

Dar puteam câştiga doar dacă Æthelstan ar fi fost de acord cu mine.

Şi, orice s-ar întâmpla, Sihtric, Egil şi Thorolf aveau dreptate.

Va fi măcel.

Treisprezece

— Ce aroganţă! a spus Æthelstan furios. Îndrăzneşte să mă provoace!

Mersesem două zile spre miazăzi în căutarea lui şi l-am găsit pe drumul roman care ducea spre miazănoapte de-a lungul frontierei cu regatele galeze. Armata lui îşi instalase tabăra de noapte. Æthelstan se afla în cortul lui fastuos aşezat în mijlocul adăposturilor şi al cailor priponiţi de ţăruşi. Episcopul Oda era împreună cu el; la fel şi prinţul Edmund, vărul său, şi şase ealdormani. Toţi se uitau îngrijoraţi la un crâmpei de pânză pe care desenasem cu o bucată de cărbune locul ales pentru bătălie de către Anlaf.

— Regii sunt deseori aroganţi, i-am spus pe un ton sec.

Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare ştiind că făceam aluzie la încercările lui de a pune mâna pe Bebbanburg.

— Nu trebuie să acceptăm provocarea lui, a spus pe un ton plin de iritare.

— Bineînţeles că nu, Maiestate.

— Ce se va întâmpla în acest caz?

— Va asedia Ceaster şi va devasta nordul Merciei.

— Suntem destul de aproape pentru a-l împiedica, a zis pe acelaşi ton iritat.

— Deci, vei lupta cu el. Unde? În afara zidurilor Ceasterului? Pentru asta trebuie să ajungi acolo. Primul lucru pe care-l va face va fi să distrugă podul peste râul Dee pentru a te obliga să mărşăluieşti prin ţară cel puţin două zile, ceea ce îi va oferi un răgaz de timp.

— Leof va apăra oraşul.

— Leof e deja ud în pantaloni de frică.

Æthelstan s-a uitat încruntat la mine. Avea părul pieptănat

simplu, fără fire de aur în el, şi purta haine negre.

— Câţi oameni are Anlaf?

Era pentru a treia oară când îmi punea această întrebare.

— Presupun că vreo trei mii.

Bănuiam că Anlaf avea un număr mult mai mare de oameni, dar nu era momentul să-i măresc temerile lui Æthelstan.

— Mulţi, am spus în continuare. Şi li se alătură tot mai mulţi scoţieni.

— Vin îmbarcaţi pe corăbii! De ce nu le opresc corăbiile noastre?

Nimeni nu a răspuns pentru că Æthelstan cunoştea el însuşi răspunsul. Corăbiile lui erau încă pe râul Saefern şi, chiar dacă ar fi reuşit să le aducă în nord, nu ar fi fost destule pentru a înfrunta uriaşa flotă a lui Anlaf.

— Cel puţin trei mii, am continuat pe un ton dur. Şi, fără nicio îndoială, tot mai mulţi vor veni din insule şi din Irlanda.

— Iar eu voi avea şi mai mulţi dacă aştept.

— Ai destui, Maiestate, am spus eu încet.

— Dar am mai puţini decât el! mi-a zis nervos.

— Şi bunicul tău avea mai puţini oameni la Ethandum, dar a învins.

— Steapa îmi aminteşte asta mereu.

— Steapa! E şi el aici?

— S-a rugat insistent să vină cu noi, mi-a răspuns Æthelstan încruntându-se. Dar e bătrân! Ca şi tine!

Nu m-am putut abţine să-i vorbesc tăios:

— Steapa este unul dintre cei mai mari luptători pe care i-a avut Wessexul.

— Toţi îmi spun la fel.

— Atunci, dă-le ascultare, Maiestate. Profită de ce ştie el cel mai bine.

L-am văzut mişcându-se jenat în scaunul pe care stătea.

— Şi ar trebui să te ascult pe tine?

— Eşti rege, Maiestate. Poţi face ce vrei.

— Să mă lupt cu nenorocitul ăsta pe terenul pe care l-a ales el?

— A ales un teren care să-l avantajeze, am zis cu grijă. Dar acest teren ne oferă nouă şansa de a-l birui.

De când intrasem în cort, nimeni nu scosese un cuvânt, nici oamenii lui Æthelstan, nici Finan, singurul care venise împreună cu mine. Venisem în sud doar cu şase oameni, lăsându-i pe Egil, Thorolf şi Sihtric la Ceaster. Îl luasem pe Finan pentru că era creştin şi pentru că Æthelstan îl plăcea.

— Aşa este, Maiestate, a spus Finan încet şi zâmbind. Anlaf este arogant, dar este şi sălbatic. Şi nu este un om rafinat.

Æthelstan a încuviinţat din cap.

— Zi mai departe.

— Maiestate, el a câştigat războaiele din Irlanda prin atacuri puternice şi având armate mai mari decât inamicii lui. Este renumit pentru asalturile înspăimântătoare pe care le dă cu *úlfhéðnar* care provoacă măceluri îngrozitoare. Îi înspăimântă pe oameni şi el se bizuie pe asta, căci un om înspăimântat este doar pe jumătate luptător. Vrea să acceptaţi ca bătălia să se dea pe terenul pe care l-a ales pentru că ştie că vă va învinge acolo.

Finan a arătat spre bucata de pânză cu desenul făcut cu cărbune pe ea şi a continuat:

— El crede că poate să distrugă flancul stâng al armatei voastre, să încercuiască apoi restul ei şi să umple pârâul cu sânge.

— Şi atunci, de ce să-i dau această ocazie? a întrebat Æthelstan.

— Pentru că nu s-a gândit mai departe, a răspuns Finan, vorbind tot încet şi pe un ton serios. El ştie că planul lui va funcţiona şi nu se gândeşte la altul. În seara asta, el bea bere undeva în Wirhealum şi se roagă să fiţi de acord pentru că, în acest fel, el nu va fi rege al Northumbriei, ci al întregii Britanii. Asta e ce crede el. Este tot ceea ce vrea.

În liniştea care se lăsase se auzeau doar sunetele cântecelor din tabăra lui Æthelstan. Prinţul Edmund, care, până când Æthelstan se căsătorea şi avea un fiu, era urmaş la tron, a rupt tăcerea.

— Dar, dacă nu acceptăm alegerea făcută de el, putem alege noi altceva. Poate un loc în care să fim avantajaţi.

— Unde, Alteţa Voastră? l-a întrebat Finan.

Îl lăsasem pe Finan să vorbească pentru că am simţit că-l enervasem pe Æthelstan.

— Dacă nu ajungem la Ceaster în cinci zile, podul peste râul Dee nu va mai exista, a continuat Finan. Leof va preda oraşul pentru că Anlaf îi va oferi condiţii bune. Apoi, armata lui va intra în Mercia. Noi îl vom urmări, iar el va alege un câmp de bătălie care-i va oferi un avantaj şi mai mare.

— Sau îl vom prinde în capcană pe undeva, a spus Æthelstan.

— S-ar putea, Maiestate, dar s-ar putea ca el să ne prindă pe noi în capcană, a rostit Finan răbdător. Dar vă asigur că-l putem distruge la Wirhealum.

— Ei, da! a exclamat Coenwulf care se afla lângă ealdormani.

Se uita încruntat la mine. La rândul meu, i-am zâmbit, ceea ce l-a nemulţumit şi mai mult.

Dar Æthelstan l-a ignorat pe Coenwulf.

— Spui că Anlaf îi comandă? Nu Constantin?

— Anlaf a ales locul bătăliei, am răspuns.

— Şi Constantin a fost de acord?

— Aşa se pare, Maiestate.

— De ce?

Æthelstan întrebase cu indignare în glas, ca şi cum se simţea jignit de faptul că regele Constantin acceptase un rol mai puţin important.

— Anlaf are renumele unui mare luptător, Maiestate, a răspuns Finan în locul meu. Nu a pierdut niciodată nicio bătălie, şi a avut multe. Constantin, deşi este un rege înţelept, nu are aceeaşi reputaţie.

— Nu a pierdut nicio bătălie! a repetat Æthelstan. Şi crezi că-l putem birui pe terenul pe care el l-a ales?

— Îl putem distruge, Maiestate, pentru că ştim ce are de gând să

facă, i-a răspuns Finan zâmbind. Noi vom fi pregătiţi pentru asta.

— O spui de parcă ar fi foarte uşor, a intervenit nervos Coenwulf. Anlaf are mai mulţi oameni şi el a ales locul bătăliei. E o nebunie curată să acceptăm provocarea lui.

— Trebuie să ne luptăm cu el undeva, a zis Finan cu răbdare în glas. Cel puţin, ştim ce are de gând să facă la Wirhealum.

— *Crezi* că ştii!

— Şi mai sunt şi acei *úlfhéðnar,* a spus Æthelwyn, un alt ealdorman care vorbea pentru prima oară. Sunt îngrijorat din cauza lor.

I-am văzut pe ceilalţi încuviinţând din cap.

— Nu te-ai luptat cu ei, eu da, am zis. Pot fi uşor omorâţi.

— Uşor! a exclamat nervos Coenwulf.

— Ei se cred de neînvins. Atacă precum nebunii şi sunt, într-adevăr, înfricoşători. Dar e de ajuns să parezi prima lovitură sălbatică cu scutul, apoi să înfigi pumnalul în vintre ca să pice la pământ şi să moară ca oricare alt om. Am omorât pe mulţi dintre ei.

Æthelstan s-a strâmbat auzind cum mă laud.

— Fie că ne luptăm cu Anlaf la Wirhealum, fie că ne batem cu el în altă parte, tot va trebui să-i înfruntăm pe *úlfhéðnar,* a spus ca pentru a înlătura obiecţia lui Æthelwyn.

— De ce eşti atât de sigur că noi putem să învingem la Wirhealum? a întrebat el uitându-se în ochii mei.

Am şovăit şi am simţit tentaţia de a inventa o poveste care i-ar putea convinge. Le-aş fi putut vorbi despre un alt rege cu numele Anlaf, cârmuitor al Hlymrekrului, pe care Anlaf îl numea în derâdere Scabbyhead şi care era obligat să-i pună pe oamenii lui să lupte pentru cel care-i cucerise. Le-aş fi putut spune că acei oameni vor lupta cu mai puţină tragere de inimă şi că, dacă îi învingeam pe ei, am fi putut rupe linia de luptă a lui Anlaf, dar nu eram convins de asta pentru că oamenii din Hlymrekr s-ar fi bătut pentru vieţile lor cu aceeaşi înverşunare ca şi ceilalţi.

M-am uitat în ochii lui Æthelstan şi am spus:

— Pentru că vom sparge zidul lor de scuturi, Maiestate.

— Cum? a întrebat plin de indignare Coenwulf.

— În acelaşi fel în care am spart şi alte ziduri de scuturi, am răspuns pe un ton arogant.

S-a lăsat o linişte stânjenitoare. Ştiu că fusesem arogant, dar era o aroganţă pe care nimeni n-avea să mi-o reproşeze. Spărsesem multe ziduri de scuturi şi ei ştiau asta, tot aşa cum ştiau că purtasem mai multe bătălii decât oricare dintre ei. Nimeni n-a scos un cuvânt. Toţi se uitau la Æthelstan care mă privea încruntat. Cred că bănuia că răspunsul meu era o încercare de a mă eschiva.

— Şi ar trebui să mă decid în această seară dacă ne luptăm la Wirhealum? m-a întrebat încet.

— Da, dacă vrei să ajungi la timp la Ceaster, i-am spus.

Æthelstan continua să se uite în ochii mei. Nu spunea nimic. Şi ceilalţi tăceau. Eu mă uitam fix în ochii lui. Decizia îi aparţinea şi ştia că tronul lui depindea de ea. Ştia, de asemenea, că Finan vorbise în numele meu mai înainte şi această încredere reciprocă a noastră îl intriga.

— Ia loc, Lord Uhtred, mi-a spus într-un târziu. Voi, ceilalţi, mergeţi la culcare.

— Dar... a încercat să spună ceva Æthelwyn.

— Plecaţi! a mârâit Æthelstan. Plecaţi toţi!

A aşteptat până ce au plecat ceilalţi, apoi a turnat vin în două pocale şi mi-a întins unul.

— L-ai întâlnit pe Anlaf, mi-a spus pe un ton categoric.

— Da.

— Ţi-a cerut să lupţi pentru el?

— Bineînţeles.

— De unde ştiu că nu i-ai spus că da?

— Pentru că am jurat să te apăr. Niciodată nu mi-am călcat jurământul.

Stăteam jos şi luam câte o înghiţitură de vin care mi se părea acru. În tot acest timp, Æthelstan păşea de colo colo pe covoarele

groase.

— Æthelwyn îmi spune să nu am încredere în tine.

Æthelwyn era unul dintre ealdormanii mai noi, un om pe care nu-l ştiam şi care nu se aflase niciodată alături de mine într-un zid de scuturi.

— La fel au procedat şi Ealdred şi Ingilmundr, i-am spus pe un ton dur.

A tresărit, dar a continuat să se mişte.

— Am vrut să fiu rege, a zis încet.

— Iar eu te-am făcut rege.

S-a prefăcut că nu a auzit.

— Am vrut să fiu un rege bun, aşa cum a fost bunicul meu. Ce l-a făcut pe el un rege bun?

— El s-a gândit la alţii înainte de a se gândi la el. Şi era un om deştept, aşa cum eşti şi tu.

S-a oprit şi s-a întors către mine.

— L-ai ucis pe Ealdred.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

Am ezitat un moment, apoi am hotărât că venise timpul să fiu sincer.

— Da, aşa este.

— De ce? m-a întrebat făcând o grimasă.

— Pentru a te apăra.

Nu a fost nevoie să adaug că îl apăram de sfaturi rele. Ştia şi el asta.

A rămas încruntat pe gânduri. Apoi mi-a spus:

— Deci tu ai provocat acest război. Presupun că tot tu l-ai omorât şi pe Guthfrith.

— Da, dar războiul ar fi venit chiar dacă Ealdred şi Guthfrith ar fi fost în viaţă.

A încuviinţat din cap.

— Cred că aşa este, a spus el încet, apoi s-a uitat la mine cu un aer acuzator. Acum ai Gheaţa.

— Gheaţa? l-am întrebat.

— Armăsarul pe care i-l dădusem lui Lord Ealdred.

— Un dar foarte generos, i-am spus. I-am dat numele Snawgebland. Îl vrei înapoi?

A scuturat din cap în semn că nu. Părea absolut impasibil în faţa mărturisirilor mele, dar presupun că bănuia că eu fusesem cel care-l omorâse pe Ealdred. În plus, acum avea probleme mult mai grele de înfruntat.

— Întotdeauna mi-a fost teamă că, dacă Guthfrith moare, o să vrei tronul Northumbriei.

— Eu! am exclamat izbucnind în râs. De ce mi-ar trebui mie aşa o belea?

Călca pe covoare, aruncând din când în când o privire spre bucata de pânză. Într-un târziu s-a oprit ca să se uite atent la ea.

— Mi-e teamă că Dumnezeu mă va pedepsi.

— Pentru ce?

— Pentru păcatele mele, mi-a răspuns cu un aer calm.

— Dumnezeu te-a lăsat să devii rege, i-am spus cu siguranţă în glas. Te-a lăsat să faci pace cu Hywel, te-a lăsat să invadezi Scoţia şi te lasă să termini ce a început să facă bunicul tău.

— Aproape am terminat. Dar pot pierde totul într-o zi. Oare asta ar fi pedeapsa lui Dumnezeu?

— De ce l-ar sprijini zeul tău pe Anlaf şi nu pe tine?

— Ca să mă pedepsească pentru trufie.

— Anlaf este la fel de mândru ca şi tine.

— El este creatura diavolului.

— În acest caz, zeul tău ar trebui să lupte împotriva lui şi să-l distrugă.

A început să se mişte din nou.

— Constantin este un bun creştin, a spus el.

— Atunci de ce s-a aliat cu un păgân?

S-a oprit şi mi-a aruncat un zâmbet ironic.

— Se pare că şi eu fac acelaşi lucru.

— Păgâni, da. Eu şi Egil Skallagrimmrson.

— Va lupta şi el pentru noi?

— Da.

— Asta îmi aduce puţină alinare, a spus încet Æthelstan.

— Câţi oameni ai? l-am întrebat.

— Ceva peste o mie de saxoni de vest şi o mie şase sute de oameni din Mercia. Oamenii tăi, fireşte, şi în fiecare zi vor mai veni şi alţii.

— Fyrd?

Fyrd era armata celor mobilizaţi în ţară, o armată formată din plugari, pădurari şi ţărani.

— Cam o mie, dar Dumnezeu ştie cât îmi vor fi de folos în lupta cu oamenii lui Anlaf.

— Chiar şi cu cei din fyrd, vei avea mai puţini oameni decât Anlaf şi totuşi, poţi birui.

— Cum? m-a întrebat pe un ton tăios. Pur şi simplu, luptând mai sălbatic decât o fac ei?

— Luptând mai inteligent decât o fac ei.

Am luat bucata de cărbune şi am mai desenat nişte linii pe bucata de pânză explicându-i în timp ce desenam.

— În acest fel putem câştiga, i-am spus când am terminat.

A rămas cu ochii aţintiţi la desenul de pe pânză.

— De ce nu le-ai arătat şi lui Æthelwyn şi celorlalţi?

— Pentru că, dacă doisprezece oameni ştiu înainte de bătălie ce avem de gând să facem, ei le vor spune altor doisprezece care vor spune mai departe şi altora. Cât va dura până ce va afla şi Anlaf?

A încuviinţat continuând să se uite la pânză.

— Şi dacă pierd? m-a întrebat pe un ton liniştit.

— Nu va mai exista Englaland.

Încă se uita la ce schimbasem pe hartă.

— Arhiepiscopul Wulfhelm îmi spune că a fost voia Domnului ca eu să fiu rege. Uit câteodată acest lucru.

— Ai încredere în zeul tău şi ai încredere în oamenii tăi. Ei luptă

pentru gospodăriile lor, pentru nevestele lor, pentru copiii lor.

— Chiar luptând în locul ales de Anlaf?

— Dacă-l învingi în locul pe care el l-a ales, îl umileşti şi demonstrezi că eşti ceea ce pretinzi că eşti, *Monarchus Totius Brittaniae.*

Mi-a zâmbit uşor.

— Îmi ispiteşti mândria, Lord Uhtred?

— Mândria este de folos pentru un luptător.

S-a uitat în sus la mine şi, pentru câteva clipe, am revăzut copilul pe care-l crescusem, un copil mereu speriat pentru viaţa lui, dar un copil plin de curaj.

— Crezi că, într-adevăr, putem câştiga? m-a întrebat el.

N-am îndrăznit să-l las să-mi ghicească îndoielile. Am atins harta cu palma.

— Fă ce te-am sfătuit, Maiestate, şi, până la sfârşitul lunii, vei fi monarhul întregii Britanii, iar pârâurile din Wirhealum vor curge la vale pline cu sângele duşmanilor tăi.

A dat din cap a încuviinţare.

— Pleacă spre Ceaster în zori, Lord Uhtred. Îţi voi spune ce am hotărât înainte să ne părăsiţi.

Am plecat spre întunericul de afară, dar, înainte de a lăsa clapa de la intrarea în cort să cadă în urma mea, m-am uitat înapoi şi l-am văzut cum se aşezase în genunchi şi se ruga.

Începuse să plouă.

A doua zi, am plecat. Steapa a venit cu noi. Părea îmbătrânit, dar era încă un bărbat voinic, cu o faţă înfricoşătoare şi aerul unui luptător care se înfurie la cea mai mică ofensă. Şi eu m-am speriat atunci când l-am întâlnit pentru prima dată, dar, cu timpul, mi-am dat seama că în spatele aspectului exterior groaznic se ascunde un suflet mare. Părul şi barba îi albiseră, faţa îi era plină de cute, dar sălta cu uşurinţă în şaua calului şi încă mai căra cu el spada uriaşă care-şi începuse existenţa cu măcelărirea duşmanilor lui Alfred.

— Ar fi trebuit să te omor şi pe tine, a mormăit el atunci când l-am salutat.

— Nu erai destul de bun. Erai prea încet. Te mişcai precum o căpiţă de fân.

— Îţi dădeam o şansă.

— Şi eu îţi dădeam ţie o şansă.

Ne luptaserăm cu mulţi ani în urmă pe când eram sub comanda lui Alfred. Lupta trebuia să stabilească dacă eu eram vinovat sau nu, dar a fost întreruptă de invazia forţelor lui Guthrum. Lupta nu s-a terminat niciodată, dar nu am uitat teama pe care o încercam atunci când mă întâlneam cu Steapa, chiar şi după ce deveniserăm prieteni.

— Poate ar trebui să terminăm lupta aceea, i-am sugerat eu. E mai uşor să te învinge acum. Eşti încet şi bătrân.

— Bătrân! Eu? Dar la tine te-ai uitat? Arăţi ca o scârboşenie molfăită de un câine şi scuipată afară.

Mergea cu noi pentru că Æthelstan fusese chinuit de îndoieli toată noaptea şi-l trimisese pe Steapa să vadă locul bătăliei pe care-l alesese Anlaf.

În zori, mi-a spus:

— Dacă Steapa este de acord cu tine, îi poţi spune lui Anlaf că ne vom întâlni acolo.

Nu l-am contrazis. În cele din urmă, decizia îi aparţinea lui Æthelstan. Eram, însă, surprins că-l alesese pe Steapa să meargă cu noi. Mă aşteptasem ca el să trimită un ealdorman mai tânăr, dar avea motive bine întemeiate să facă această alegere.

— A luptat în mai multe bătălii decât oricare dintre noi, în tot atâtea în câte ai luptat şi tu. Ştie cum trebuie folosit terenul şi nu-ţi va permite să-l convingi dacă nu va fi de acord cu tine.

— Şi dacă nu vei fi de acord? l-am întrebat pe Steapa în timp ce ne îndreptam spre miazănoapte.

— Îl vom bate pe nemernicul ăla în altă parte, dar mă bucur că nu fac parte dintre ei, a zis şi şi-a îndreptat capul încărunţit către

armata lui Æthelstan. Prea mulţi afurisiţi de preoţi şi de aşa-zişi lorzi care cred că se găinăţează lavandă, nu rahat.

Æthelstan urma să meargă şi el spre miazănoapte în spatele nostru, dar nu traversa râul Deep decât dacă Steapa îl asigura că locul bătăliei era o alegere potrivită. Dacă acestuia nu-i era pe plac terenul dintre cele două pârâuri din Wirhealum, atunci urma să distrugă podul peste râul Dee, să lase Ceasterul în voia sorţii şi să se îndrepte către răsărit pentru a alege un alt loc unde să-i înfrunte pe invadatori.

— Va fi o treabă sângeroasă oriunde ne-am lupta cu nemernicii ăia, a zis Steapa.

— Aşa este.

— Niciodată nu mi-a plăcut să mă lupt cu vikingii. Nişte netrebnici nebuni.

— Cred că nici lor nu le place să lupte cu tine, i-am spus.

— Şi mi s-a spus că vikingii din Irlanda folosesc săgeţi.

— Da, e adevărat, a zis Finan scurt.

— Şi noi facem asta, am intervenit.

— Dar Anlaf are mai mulţi arcaşi, a spus Finan. Folosesc din plin arcurile. Aşază arcaşii în spatele zidului de scuturi şi aceştia lansează o ploaie de săgeţi. Eşti obligat să laşi capul în jos şi să ridici scutul.

— Dumnezeule, a murmurat Steapa.

Ştiu la ce se gândea. Ca şi mine, nu mai voia să stea din nou într-un zid de scuturi. Toată viaţa ne luptaserăm: cu galezii, cu alţi saxoni, cu scoţienii, cu danezii, cu vikingii şi acum urma să ne luptăm cu o alianţă între scoţieni, danezi şi vikingi. Era groaznic.

Creştinii spun că trebuie să trăim în pace, să topim spadele ca să facem pluguri. Cu toate acestea, nu mi s-a întâmplat să întâlnesc un rege creştin care să poruncească aprinderea cuptoarelor pentru a se topi armele de luptă. Când ne vom lupta cu Anlaf, la Wirhealum sau undeva în Mercia, îi vom înfrunta pe oamenii lui Constantin şi luptătorii lui Owain din Strath Clota. Aproape toţi erau creştini.

Preoţii de ambele părţi se vor tângui în faţa zeului lor crucificat, rugându-l să-i ajute, cerându-i ca răzbunarea şi victoria să fie de partea lor. Pentru mine, lucrurile astea nu aveau niciun sens. Æthelstan va îngenunchea în faţa zeului său, dar la fel vor face şi Constantin şi Owain. Oare chiar îi păsa zeului lor crucificat cine va domni în Britania? Mă gândeam la toate astea în timp ce ne grăbeam să mergem spre nord pe drumul roman sub ploaia care ba cădea, ba se oprea, aducând cu ea frigul dinspre colinele galeze. Dar galezii? Eram sigur că Anlaf trimisese emisari la Hywel şi la ceilalţi regi mai puţin importanţi din Galia care aveau toate motivele să nu-l placă pe Æthelstan care-i obligase să îngenuncheze în faţa lui şi să-i plătească tribut. Mă aşteptam ca Hywel să nu facă nimic. Poate că nu-i plăceau saxonii, dar ştia ce nenorociri s-ar abate asupra ţării sale dacă Æthelstan îşi lăsa armata pe colinele lui. Hywel avea să-i lase pe vikingi şi pe scoţieni să lupte cu vechiul lui duşman şi, dacă aveau să câştige, el ar fi putut să ia orice pământ ar fi dorit, iar dacă avea să câştige Æthelstan, Hywel ar fi putut să râdă de dincolo de graniţă şi să-şi sporească în voie puterea.

— Ai căzut pe gânduri, stăpâne, mi-a zis Finan. Cunosc privirea asta.

— E mai bine să nu te gândeşti la nimic, a spus Steapa. Asta aduce necazuri.

— Mă întreb de ce ne luptăm.

— Pentru că nemernicii ăştia spurcaţi vor să ne ia ţara, a replicat Steapa. Trebuie să-i omorâm.

— Oare se luptau şi înainte ca noi, saxonii, să venim aici? am întrebat eu.

— Fireşte că da, mi-a răspuns Steapa. Idioţii s-au luptat între ei, apoi s-au luptat cu romanii şi, după ce aceştia au plecat, au început să se lupte cu noi. Şi, dacă ne vor bate, ceea ce nu se va întâmpla, se vor lupta iar între ei.

— Deci nu se va termina niciodată.

— Dumnezeule, dar sumbru mai eşti!

Mă gândeam la zidul de scuturi, acel joc al terorii. Când eram copil, ascultând cântecele care răsunau în salonul cel mare al palatului, voiam să cresc şi să devin luptător, să port zale şi coif, să am o spadă de care să se teamă toţi, să-mi pun cercuri groase pe braţe şi să aud barzii cântând despre faptele noastre de vitejie. Dar, în realitate, totul era doar oroare, sânge, excremente, ţipete de durere şi de groază, tânguire şi moarte. Cântecele nu vorbesc despre asta; în ele, totul pare glorios. Am fost în prea multe ziduri de scuturi. Iar acum, mă duceam să stabilesc dacă voi intra în unul, cel mai mare, şi, mă temeam, cel mai groaznic.

Wyrd bið ful ãræd.

Am ajuns la Ceaster a doua zi după-amiază târziu. Leof s-a simţit uşurat că ne vede, dar s-a înspăimântat când i-am spus că bătălia se va da la Wirhealum.

— Nu se poate! a spus el.

— De ce nu?

— Ce se va întâmpla dacă ei câştigă?

— Vom muri, i-am răspuns cu brutalitate în glas. Dar hotărârea nu a fost încă luată.

— Şi dacă regele alege ca bătălia să aibă loc în altă parte?

— Atunci va trebui să aperi Ceaster împotriva asediului până când ne vom întoarce.

— Dar... a început să spună ceva.

— Familia ta e aici? l-a întrebat Steapa scurt.

— O soţie şi trei copii.

— Vrei să fie răpiţi şi tăcuţi sclavi?

— Nu!

— Atunci apără oraşul!

A doua zi dimineaţă, tot pe o burniţă sâcâitoare, am plecat spre miazănoapte către locul bătăliei ales de Anlaf. Steapa era tot supărat pe Leof.

— Idiot pişăcios, mormăia el.

— Poate fi înlocuit.

— N-ar fi rău.

A mers în tăcere un timp, apoi mi-a spus cu un uşor surâs pe buze:

— M-am bucurat să o revăd pe Benedetta.

O întâlnise în salonul cel mare de la Ceaster.

— O mai ţineai minte?

— Sigur că da! Nu poţi uita o femeie ca ea. Întotdeauna mi-a părut rău pentru ea. N-ar fi trebuit să fie sclavă.

— Acum nu mai este.

— Dar nu te-ai însurat cu ea?

— Superstiţie italiană, i-am spus, iar el a izbucnit în râs.

— Atât timp cât împărţiţi patul, cui îi pasă?

— Dar tu? l-am întrebat.

Ştiam că soţia lui murise.

— Nu dorm singur, stăpâne, mi-a răspuns el.

Am tăcut amândoi un timp. La un moment dat, Steapa mi-a făcut semn către podul care traversa pârâul mai mare aproape de locul în care se unea cu pârâul mai mic.

— Ăsta-i pârâul? m-a întrebat.

— Dincolo de el poţi vedea nuielele de alun.

— Deci podul va fi în spatele nostru?

— Da.

S-a îndreptat în goana calului către pod. Acesta era făcut din trunchiuri decojite de stejar aşezate între două bancuri mai înalte, dar era mult prea îngust, doar cât să permită trecerea unor căruţe mici. Odată ajuns pe pod, şi-a înfrânat calul şi s-a uitat către pârâul mai mare. A văzut viroagele adânci şi stufărişul de pe fiecare mal. A mormăit ceva. Apoi, s-a întors tăcut şi s-a uitat către nuielele de alun înfipte la vreo sută de paşi distanţă spre miazănoapte dincolo de care terenul se ridica încet către creasta nu prea înaltă. La prima vedere, era un loc de bătălie neprietenos care-l avantaja pe duşman şi care ne atrăgea în capcană către terenul mlăştinos de lângă

pantele pârâurilor.

Steapa şi-a grăbit calul către nuielele de alun. Eram însoţiţi de Finan, Egil, Thorolf, Sihtric şi doisprezece luptători. Doi dintre aceştia aveau în mâini ramuri proaspete de copac de pe frunzele cărora se prelingeau picături de apă.

— Presupun că nenorociţii ăştia ne urmăresc, a zis Steapa dând din cap către copacii de pe culmea de apus.

— Ne-or fi urmărind.

— Dar aia ce e? a întrebat Steapa arătând către un gard părăginit aflat în vârful crestei colinei.

— Brynstsæþ, gospodăria unui fermier.

— Oamenii lui Anlaf se află acolo?

— Au fost, i-a răspuns Egil. Au plecat acum două zile.

— Probabil că deja au ajuns, a spus Steapa pe un ton amărât.

A continuat să călărească, lăsându-ne pe noi pe culmea mai joasă marcată cu nuiele de alun unde Anlaf spera să-şi facă zidul de scuturi.

— El crede că suntem atât de proşti încât să fim de acord cu acest loc pentru bătălie.

— El deja îl consideră pe Æthelstan un idiot frivol.

A pufnit şi a plecat călare spre apus, pe cel mai înalt punct al crestei colinei.

— Deci tu crezi că el va ataca venind în jos pe această pantă? m-a întrebat uitându-se înapoi la pod.

— Aşa aş zice.

— Şi eu cred la fel, a spus după ce s-a gândit puţin.

— Dar va ataca pe toată linia.

Steapa a încuviinţat din cap.

— Dar, exact aici, atacul va fi foarte greu pentru el.

— În jos pe pantă, am zis eu.

Steapa se uita în josul pantei mai uşoare.

— Eu aşa aş face, a spus.

S-a încruntat şi ştiam că se gândea la ce altceva ar putea face

Anlaf. De când văzusem pentru prima dată acest loc, nu-mi puteam imagina un alt plan. Atacul din partea dreaptă ar fi împins armata lui Æthelstan către pârâul mai adânc. Unii oameni ar putea scăpa prin mlaştină, dar, în panica creată, mulţi vor cădea, cei mai mulţi vor fi măcelăriţi, iar fugarii vor fi urmăriţi de către călăreţii lui Anlaf şi omorâţi. Cei mai mulţi dintre călăreţi vor fi oamenii lui Ingilmundr, aceiaşi pe care-i văzusem deplasându-se spre răsărit pentru a devasta Mercia dincolo de Ceaster. Mă îndoiam că Anlaf sau Constantin aduseseră mulţi cai, deoarece aceştia sunt greu de stăpânit pe corăbii, ceea ce însemna că doar caii aflaţi în Wirhealum vor fi folosiţi pentru urmărirea fugarilor. Dacă reuşeam să punem în practică planul pe care-l desenasem cu cărbune pe bucata de pânză, urmărirea s-ar putea desfăşura invers: Anlaf pus pe fugă şi urmărit de oamenii noştri.

— Să presupunem că atacul cel mai puternic va veni din partea lui stângă. În cazul ăsta, ne vor împinge către pârâul mai mic pe care-l putem trece uşor.

— În felul acesta, el îşi pierde avantajul pe care i l-ar oferi panta, a intervenit Finan.

Steapa s-a încruntat. Ştia ce-i propusesem lui Æthelstan, dar ştia şi că vrăjmaşul avea propriile idei.

— Cât de isteţ este Anlaf?

— Nu e prost.

— Se va gândi, poate, că suntem atât de proşti, încât să acceptăm.

— Să sperăm că asta va face. Să-l lăsăm să creadă că suntem aroganţi şi că suntem siguri că putem străpunge zidul lui de scuturi. Că-l luăm în zeflemea.

— E momentul s-o faceţi chiar acum, a murmurat Thorolf.

Ne-am întors şi am văzut vreo douăzeci de călăreţi venind dinspre miazănoapte. Ca şi noi, ei aveau în mâini ramuri prin care cereau armistiţiu.

— Aşteptaţi puţin, a zis Steapa.

A dat pinteni calului şi a coborât panta de pe care ne gândeam că

Anlaf va lansa cel mai brutal atac. A mers în galop până la terenul cel mai de jos unde flancul stâng al armatei lui Æthelstan urma să facă zidul de scuturi, apoi s-a întors pentru a merge pe malul pârâului. L-am văzut uitându-se la pârâul cel mic, apoi a venit în goana calului către noi. Atunci, mi-am dat seama că Anlaf se afla printre călăreţii care se apropiau. Constantin şi Ingilmundr erau împreună cu el. Am rămas în aşteptare.

— Nemernicul, a mormăit Steapa văzând călăreţii.

— Cine? Ingilmundr?

— Trădător nenorocit, a zis Steapa şi a scuipat.

— Ştie că Æthelstan nu e prost.

— Dar l-a prostit pe rege destul de mult timp, nu-i aşa?

Am rămas tăcuţi în timp ce călăreţii se apropiau. S-au oprit la vreo zece paşi distanţă. L-am văzut pe Anlaf rânjind.

— Lord Uhtred! Te-ai întors. Mi-ai adus răspunsul regelui?

— Am venit să-mi plimb calul şi să-i arăt locurile lui Lord Steapa.

— Lord Steapa! a repetat Anlaf numele. Probabil că auzise despre Steapa, dar doar ca un om din timpul bunicului său. Un alt bătrân?

— Spune că eşti un om bătrân, i-am spus lui Steapa.

— Spune-i că este un ticălos şi că-l voi spinteca de la boaşe până la beregată.

N-a fost nevoie să traduc. Ingilmundr o făcuse pentru Anlaf care a izbucnit în râs.

Mi-am mutat privirea la Constantin. Îl întâlnisem de multe ori şi îl respectam. Am plecat uşor capul în direcţia lui.

— Maiestate, îmi pare rău să vă văd aici.

— Nu voiam să fiu aici, dar ce face regele tău este intolerabil. Monarhul întregii Britanii!

— Este cel mai puternic rege din Britania, i-am spus.

— Pentru asta suntem aici, să decidem dacă este aşa, Lord Uhtred.

Avea o voce inflexibilă, dar am simţit o umbră de regret în ea. Şi el era bătrân, poate cu câţiva ani mai tânăr decât mine. Faţa lui

aspră, dar plăcută la vedere, era ridată şi încărunţise. Purta, ca de obicei, o mantie de culoare albastră.

— Dacă renunţaţi la pretenţiile asupra Cumbriei şi vă retrageţi oamenii în Alba, nu avem ce decide, i-am spus.

— Doar cine va cârmui în Northumbria, a spus Constantin.

— Şi vreţi ca un păgân să cârmuiască acolo? l-am întrebat făcând semn către Anlaf care asculta la ce-i traducea Ingilmundr în timp ce noi vorbeam.

— Mai bine un aliat păgân decât o javră arogantă care ne tratează ca pe nişte câini.

— El crede că sunteţi un bun creştin, Maiestate, şi că toţi creştinii din Britania trebuie să trăiască în pace.

— Sub stăpânirea lui?

— Sub protecţia lui.

— Nu am nevoie de protecţia saxonilor. Vreau să-i fac să înţeleagă că Scoţia nu poate fi umilită.

— Părăsiţi acest pământ, căci regele Æthelstan va veni cu armata lui, o armată de neînvins şi atunci, umilirea voastră va fi mult mai mare.

— Aduceţi-vă armata, a zis Ingilmundr în saxonă. Lăncile noastre sunt flămânde.

— Cât despre tine, rahat trădător ce eşti, să ştii că hoitul tău va fi hrană pentru porcii saxonilor.

— De ajuns! a intervenit Steapa. Vreţi să vă luptaţi cu regele meu aici?

— Da, dacă are curajul să vină, a tradus Ingilmundr spusele lui Anlaf.

— Atunci să păstrăm armistiţiul încă o săptămână, a zis Steapa.

A urmat un moment de linişte după ce Ingilmundr a tradus. Anlaf părea surprins şi bănuitor.

— Deci acceptaţi acest loc pentru bătălie? a întrebat el într-un târziu.

— Spune-i că acceptăm, a spus Steapa. Şi că-i vom învinge. Este

un loc la fel de bun ca oricare altul şi armata pe care o vom aduce este de neînvins!

— Şi aveţi nevoie de încă o săptămână? a întrebat Anlaf. Vreţi să aduceţi şi mai mulţi oameni care să fie măcelăriţi?

— Ne trebuie o săptămână ca să aducem toată armata aici, a zis Steapa.

Anlaf nici măcar nu s-a uitat la Constantin, ceea ce m-a surprins, şi a încuviinţat din cap.

— O săptămână începând de astăzi, a spus el.

— Şi, până atunci, voi rămâneţi la miazănoapte de nuielele de alun, iar noi la miazăzi de ele, a mai zis Steapa arătând către şirul de nuiele aflate la nord de pod.

— De acord, a spus Constantin grăbit, ca pentru a arăta că este egalul lui Anlaf.

— Atunci, ne vom întâlni iarăşi, a zis Steapa.

Apoi, şi-a întors calul şi a pornit către pod.

Ingilmundr l-a urmărit pe Steapa cum cobora pe panta uşoară.

— Æthelstan i-a dat lui dreptul de a lua o hotărâre? a întrebat.

— Da.

— Că doar îi spun „Steapa cel deştept”! a spus Ingilmundr zâmbind dispreţuitor, apoi i-a tradus lui Anlaf care a izbucnit în râs.

— „Steapa cel neghiob”! Ne întâlnim peste o săptămână, Lord Uhtred.

Nu am spus nimic. L-am întors pe Snawgebland şi i-am dat pinteni pentru a-l ajunge pe Steapa. L-am prins din urmă pe când se apropia de pod.

— Deci, eşti de acord cu mine? l-am întrebat.

— Dacă nu ne luptăm cu el aici, pierdem Ceaster şi el va mărşălui în nordul Merciei. Eventual, ne vom lupta cu el acolo, dar va alege o colină şi mai înaltă decât aceasta, cu o pantă şi mai abruptă şi atunci, lupta va fi de două ori mai grea. Acesta nu este cel mai bun loc pentru o bătălie, dar ai dreptate. Există o şansă să fim biruitori aici.

Copitele cailor noştri tropăiau pe pod acum.

— Are un avantaj, nu ne va fi uşor, a continuat Steapa.

— Niciodată nu-i uşor.

— Dacă Dumnezeu este de partea noastră putem câştiga, a mai zis el şi şi-a făcut semnul crucii.

A doua zi dimineaţă, am plecat spre miazăzi pentru a-l întâlni pe Æthelstan. Hotărârea era luată. Ne vom lupta la Wirhealum.

Steapa insistase pentru un armistiţiu de o săptămână pentru a-i da timp armatei lui Æthelstan să ajungă la Ceaster, deşi nu era nevoie decât de trei zile. În seara celei de-a treia zile, se ţinea o slujbă în biserica pe care o construise Æthelflaed, iar Æthelstan stăruise ca toţi comandanţii săi să participe şi să aducă oameni cu ei. Eu am luat cu mine cincizeci dintre creştinii mei. Preoţii au psalmodiat, oamenii s-au aplecat, au îngenuncheat şi s-au rugat, iar la sfârşit, fiul meu, episcopul, s-a ridicat şi a venit în faţa altarului ca să ţină o predică.

Nu voisem să particip la slujbă, dar Æthelstan mi-a cerut să fiu prezent, aşa că m-am dus şi eu. M-am aşezat în spate, în umbrele pe care lumânările înalte nu le puteau alunga, şi m-am pregătit pentru ce avea să spună fiul meu. El era cunoscut pentru ura pe care o nutrea faţă de păgâni şi mă aşteptam la o tiradă îndreptată împotriva lui Anlaf, dar, fără nicio îndoială, şi împotriva mea.

Spre surprinderea mea, el a făcut cu totul altceva. A vorbit despre pământul pe care-l apărăm, un pământ cu gospodării şi crânguri înfloritoare, cu ape şi păşuni bogate. A vorbit despre familii, despre soţii şi despre copii. A vorbit frumos şi calm, iar vorbele lui au ajuns la urechile şi mintea tuturor.

— Dumnezeu este cu noi! Pământul nostru a fost invadat. Cum ar putea Dumnezeu să nu fie de partea noastră?

Ascultam şi mă gândeam că episcopii lui Constantin spuseseră acelaşi lucru atunci când Æthelstan îi invadase ţara.

— Vrem pământul care, pe drept, ne aparţine, a continuat fiul

meu. Northumbria face parte din Englaland şi noi luptăm pentru Englaland. Ştiu că sunt mulţi păgâni în Northumbria. Dar şi în Englaland sunt mulţi păgâni. Episcopul Oda s-a născut păgân! Eu am fost crescut ca păgân în Northumbria! Acum, amândoi suntem ænglisc! Mi-am înăbuşit un suspin. Vocea lui se auzea din ce în ce mai tare. Amândoi suntem creştini! Amândoi suntem episcopi! Câţi dintre cei aflaţi aici, în biserică, au părinţi păgâni?

Întrebarea lui i-a luat pe toţi prin surprindere, dar, încet-încet, tot mai multe mâini s-au ridicat, inclusiv cea a fiului meu. Am fost mirat de cât de mulţi oameni au ridicat mâna, dar nu era de mirare, căci majoritatea trupelor lui Æthelstan veneau din Mercia, iar partea de nord a acestei ţări fusese cârmuită de danezi pentru foarte mult timp. Fiul meu a coborât mâna şi a continuat să vorbească cu voce tare:

— Acum, nu suntem danezi sau saxoni, nici păgâni sau creştini, ci ænglisc! Iar Dumnezeu va fi alături de noi!

Fusese o predică frumoasă. Eram toţi neliniştiţi. Toţi oamenii din armata lui Æthelstan ştiau că vor purta bătălia pe un teren pe care-l alesese inamicul şi, printre ei, circula deja zvonul că Æthelstan însuşi nu era de acord cu ceea ce acceptase Steapa.

— E absurd! mi-a spus Æthelstan pe un ton iritat. Nu este terenul perfect, dar, probabil, este la fel de bun pe cât ne-am fi putut aştepta.

Era a doua zi după predica fiului meu. Doisprezece dintre noi exploram colina împădurită care s-ar fi aflat în partea stângă a liniei de luptă a lui Æthelstan. Îi trimisesem pe Eadric şi Oswi să meargă în recunoaştere până la gardul năruit de la Brynstæþ şi ei mi-au dat asigurări că nu erau inamici printre copacii de dincolo de acea gospodărie. În acelaşi timp, cincizeci de călăreţi au mers pe locul de bătălie ales înaintând spre nord atât cât le permitea armistiţiul încheiat. Unul dintre ei purta mantia lui Æthelstan şi coiful lui pe care se afla diadema de aur. Poate că inamicii îi urmăreau, dar, până acum, nu am văzut oameni de-ai lui Anlaf mergând mai la sud

decât se căzuse de acord şi eram sigur că plimbarea lui Æthelstan pe colină nu era văzută de iscoadele inamice.

Æthelstan purta zale obişnuite şi un coif ponosit, aşa încât arăta ca orice soldat care urma să se afle în zidul de scuturi.

Era tăcut. Mai întâi, s-a uitat atent în jos la locul bătăliei, apoi s-a dus până la gardul de la Brynstæþ.

— Aici ce-a fost?

— O familie saxonă, i-am răspuns. Aproape tot pământul de aici era al lor. Se ocupau cu vânzarea lemnului şi creşterea oilor.

— Înţeleg, a spus el încruntându-se. Apoi, s-a întors ca să se uite din nou la valea prin care trecea drumul care ducea la marea aflată departe. Vikingii lui Egil vor lupta?

— Fireşte că vor lupta, Maiestate.

— Vă voi aşeza în partea dreaptă, spre acest pârâu. Era vorba despre pârâul mai adânc. Va trebui să împingeţi înapoi flancul lor stâng, să-i faceţi să creadă că acesta este planul nostru.

Am avut un sentiment de uşurare ştiind că nu eram pus în flancul stâng al armatei lui Æthelstan, acolo unde ne aşteptam să atace luptătorii cei mai cruzi ai lui Anlaf.

— Îi vom împinge, dar nu prea departe.

— Nu, nu prea departe, a fost el de acord. Poate chiar deloc. Va fi de ajuns dacă doar îi veţi ţine pe loc.

Urma să avem mai puţini oameni decât inamicul şi, dacă i-am fi împins prea mult, rândurile noastre s-ar fi subţiat în încercarea de a acoperi spaţiul dintre pârâuri care se mărea pe măsură ce ne-am fi îndepărtat de locul în care se întâlneau.

— Mai e ceva ce ai putea face pentru mine, Lord Uhtred.

— Spune, Maiestate.

— Va trebui să câştigăm această bătălie, după care va trebui să ocupăm Cumbria. Trebuie să-i lovim fără milă pentru că au îndrăznit să se răscoale!

Se referea la danezii şi vikingii care se stabiliseră în această regiune în care nu era niciodată linişte care se alăturaseră armatei

lui Constantin şi înaintaseră spre sud.

— Se poate, Maiestate, dar, pentru asta, vei avea nevoie de foarte mulţi oameni.

— Tu vei avea nevoie de foarte mulţi oameni, m-a corectat şi a făcut o pauză, continuând să se uite în jos spre vale. Ealdormanul Godric a murit şi nu a lăsat urmaşi.

Godric fusese cel pe care Æthelstan îl numise ealdorman al Cumbriei de Nord şi care murise în încercarea de a opri înaintarea trupelor lui Constantin. Fusese un bărbat tânăr, în plină vigoare şi, după câte se spunea, un om viteaz. A fost copleşit de atacul scoţienilor, zidul lui de scuturi a fost spart, iar el a fost omorât în timp ce încerca să-şi adune oamenii.

— Vreo două sute dintre oamenii lui au scăpat teferi din bătălie şi mai sunt şi alţii care se ascund pe coline, a spus Æthelstan.

— Sper să fie aşa.

— Vreau să iei pământul lui şi oamenii lui.

Nu am răspuns. Godric primise mult pământ în Cumbria de Nord şi, dacă deveneam proprietarul acestuia, teritoriul Bebbanburgului se va întinde între cele două mări de la un capăt la celălalt al Britaniei. Va trebui să pun garnizoane la Cair Ligualid şi în multe alte locuri. Voi fi scutul saxon în calea scoţienilor, ceea ce era foarte bine. Cu toate acestea, pentru moment, mă încerca un sentiment de confuzie.

— Cu mai puţin de trei luni în urmă, Maiestate, încercai să-mi iei Bebbanburgul. Acum îmi dublezi pământurile?

L-am văzut tresărind.

— Am nevoie de un om puternic la graniţa scoţiană.

— Un bătrân?

— Fiul tău te va moşteni.

— Da, Maiestate.

Am văzut cum un uliu şorecar se rotea pe deasupra locului de bătălie. Şi-a întins aripile în adierea uşoară a vântului, apoi s-a avântat în zbor către miazănoapte. Mi-am atins ciocănelul de la gât

şi i-am mulţumit lui Thor pentru semnul bun pe care mi l-a trimis.

— Mai e o problemă, a continuat Æthelstan.

— Nu-i de mirare, întotdeauna mai este ceva.

— Ealdormanul Godric nu a lăsat urmaşi, aşa că proprietara pământului este văduva lui, Eldrida. Dacă i-aş cere să renunţe la pământul ei, ar trebui, bineînţeles, s-o despăgubesc, dar nu prea mai am cu ce. Războiul îmi secătuieşte visteria.

— Da, asta este adevărat, i-am răspuns cu prudenţă în glas.

— Aşa că trebuie să te însori cu ea.

M-am uitat la el îngrozit.

— Am pe cineva!

— Da, dar nu eşti căsătorit.

— E ca şi cum aş fi, Maiestate.

— V-aţi căsătorit? V-aţi supus unui ceremonial păgân?

Am şovăit, dar m-am hotărât să-i spun adevărul.

— Nu, Maiestate.

— Atunci te însori cu Eldrida.

Nu ştiam ce să spun. Eldrida, oricine ar fi, trebuie că era destul de tânără încât ar putea să-mi fie fiică. Să mă însor cu ea?

— Eu... am început să spun, dar mi-am dat seama că nu am ce spune.

— Nu-ţi cer să te culci cu ea, mi-a spus Æthelstan pe un ton nervos. Doar o dată, pentru a pecetlui legătura, apoi o trimiţi undeva şi rămâi cu Benedetta ta.

— Dar eu vreau să fiu doar cu Benedetta, i-am zis pe un ton aspru.

— E doar o formalitate. Însoară-te cu fata asta, ia-i pământul şi averea şi apără nordul. Este un dar, Lord Uhtred.

— Nu şi pentru ea.

— Cui îi pasă? Este o femeie înţelegătoare, va face ceea i se cere.

— Şi dacă pierdem bătălia?

— Asta nu se va întâmpla, nu trebuie să se întâmple, mi-a răspuns sec. Dacă totuşi o vom pierde, fata asta va fi târâtă prin

paturile tuturor scoţienilor şi vikingilor. Şi asta vor păţi toate femeile din Englaland. Acceptă darul, Lord Uhtred.

Am încuviinţat din cap ca pentru a adeveri acceptarea propunerii lui, apoi m-am uitat spre valea unde, peste două zile, aveam să ducem bătălia.

Bătălia pentru Englaland.

Paisprezece

A doua zi, Æthelstan a pornit cu armata lui dinspre Ceaster spre terenul dintre coline. Ne-am instalat tabăra de o parte şi de alta a drumului la puţină distanţă de podul îngust care ne ducea spre locul bătăliei. Ealdormanii aveau corturi, dar cei mai mulţi dintre noi ne-am făcut adăposturi din crengi rupte din copacii de pe malul de răsărit. Oamenii care au venit pe jos au avut nevoie de aproape o zi întreagă să ajungă în tabără şi să taie lemne pentru adăposturi şi pentru focuri. Æthelstan a poruncit ca oamenii să se odihnească, dar mă îndoiesc că prea mulţi dintre ei au putut să doarmă. Au sosit şi căruţele cu hrană şi mănunchiuri întregi de alte suliţe. Singurii care nu ne-au însoţit au fost cei cinci sute de călăreţi saxoni care au plecat mai târziu din Ceaster şi şi-au instalat tabăra ceva mai departe în spatele restului armatei. Steapa era la comanda lor.

— Azi-noapte, am avut un vis, mi-a spus el înainte ca noi să părăsim Ceasterul.

— Sper că unul bun.

— L-am visat pe Alfred, mi-a zis şi a făcut o scurtă pauză. Nu l-am înţeles niciodată.

— Puţini dintre noi l-au înţeles.

— Încerca să-şi pună cămaşa de zale şi nu şi-o putea trece peste cap.

Steapa părea încurcat.

— Asta înseamnă că, mâine, vom câştiga bătălia, i-am spus pe un ton sigur.

— Aşa crezi?

— Da, nu avea nevoie de zale.

Speram să nu mă înşel.

— Nu m-am gândit la asta, mi-a spus Steapa ceva mai liniştit

acum.

L-am văzut şovăind. Eram gata să mă urc în şaua lui Snawgebland când l-am văzut păşind către mine. Am crezut că vrea să mă ajute să încalec armăsarul, dar el m-a îmbrăţişat cu sfială şi stângăcie.

— Dumnezeu să te ocrotească, stăpâne.

— Ne întâlnim mâine-seară la locul bătăliei care va fi plin de vrăjmaşi morţi.

— Mă voi ruga pentru asta.

Mi-am luat rămas-bun de la Benedetta şi m-am asigurat că va avea un cal bun şi o pungă mare plină cu bani.

— Dacă vom pierde, pleci din oraş, treci podul peste râul Dee şi te îndrepţi spre miazăzi.

— Nu veţi pierde, mi-a spus ea pe un ton năvalnic. Nu te pot pierde!

Voise să vină şi ea la locul bătăliei, dar i-am interzis cu desăvârşire şi, până la urmă, a cedat insistenţelor mele, dar, pentru asta, a trebuit să plătesc. Şi-a desfăcut crucea grea din aur de la gât şi mi-a pus-o în mână.

— Poart-o pentru mine, te rog, mi-a zis. Te va apăra.

Am ezitat puţin. Nu voiam să-i supăr pe zeii mei, dar ştiam că era o cruce valoroasă, un dar pe care i-l făcuse Benedettei regina Eadgifu.

— Poart-o! mi-a spus pe un ton tăios. Te va proteja, ştiu bine ce spun.

Mi-am atârnat crucea la gât alături de ciocănelul meu din argint.

— Să n-o dai jos! m-a avertizat.

— Nu o voi da. Îţi promit. Ne vedem după ce vom învinge.

— Fă în aşa fel încât asta să se întâmple.

L-am lăsat pe Eadric cu ea spunându-i că este prea bătrân ca să mai lupte şi că, dacă vom pierde bătălia, să o ia pe Benedetta şi să o ducă departe în sud. Am sărutat-o şi am plecat, lăsând-o cu ochii în lacrimi.

Nu-i spusesem că Æthelstan îmi oferise o nevastă. Oferta lui mă îngrozise şi ştiam că pe Benedetta ar fi înfuriat-o. În acea dimineaţă, am văzut-o pe Eldrida pe când se ducea la biserică însoţită de şase călugăriţe. Ea însăşi arăta ca o călugăriţă. Avea o mantie de culoare cenuşie şi o cruce mare la gât. Era o tânără mică de statură şi dolofană, a cărei figură îmi amintea de o purceluşă supărată, dar purceluşa asta avea avere.

Ne instalaserăm tabăra în partea de sud a podului gata să plecăm la locul bătăliei în zori. Aveam pâine, carne, brânză şi bere. După lăsarea întunericului, a început să plouă torenţial. În partea de nord, dincolo de colina joasă, se vedeau focurile inamicilor noştri. Veniseră spre sud de la Dingesmere, acolo unde corăbiile lor ancoraseră în port. Toţi ne uitam la strălucirea focurilor şi ne întrebam câţi oameni stăteau în jurul lor. Æthelstan adusese mai mult de trei mii de oameni, fără a-i socoti pe cei din fyrd care nu prea ne erau de folos în lupta cu luptătorii bine antrenaţi ai lui Anlaf. Æthelstan îi mai avea şi pe cei cinci sute de oameni ai lui Steapa care se aflau cam la două mile distanţă în spatele nostru, dar cred că Anlaf şi Constantin trebuie să fi avut aproape cinci mii de oameni. Unii spuneau că aveau chiar şase sau şapte mii, dar nimeni nu ştia cu adevărat care era realitatea.

Am mâncat împreună cu fiul meu, Finan, Egil şi Thorolf. Am vorbit puţin şi am mâncat şi mai puţin. Sihtric ni s-a alăturat, dar numai ca să bea bere.

— Când se termină armistiţiul? a întrebat el.

— La miezul nopţii.

— Dar ei nu vor începe lupta până ce nu se va lumina de ziuă, a spus Egil.

— Ceva mai târziu în cursul dimineţii, am zis eu.

Va lua ceva timp până când cele două armate se vor rândui şi încă ceva până ce nebunii din ambele tabere se vor înjura şi se vor invita la confruntare directă între liniile de luptă.

Ploaia răpăia pe pânzele întinse între beţele adăposturilor

improvizate.

— Pământul va fi jilav şi alunecos, a spus Finan posomorât.

Nimeni nu a spus nimic.

— Ar trebui să ne culcăm, am zis, deşi ştiam că ne va fi foarte greu să adormim.

Va fi greu şi pentru duşmani, tot aşa cum terenul va fi la fel de alunecos şi pentru ei, ca şi pentru noi. Ploaia s-a înteţit şi mă rugam ca ea să dureze toată ziua care urma. Vikingii irlandezi se foloseau de arcaşi, iar ploaia avea să le înmoaie corzile arcurilor.

M-am plimbat printre focurile oamenilor mei. Le-am spus ce le spuneam de obicei, le-am reamintit că sunt pregătiţi pentru luptă şi că orele, zilele şi lunile de pregătire îi vor ţine în viaţă ziua următoare, deşi ştiam că mulţi vor muri în ciuda îndemânării lor. Zidul de scuturi nu iartă. Un preot se ruga împreună cu unii dintre creştinii mei şi n-am vrut să-i deranjez; celorlalţi le-am spus să mănânce, să doarmă dacă pot şi să fie încrezători.

— Suntem lupii din Bebbanburg şi nu am fost niciodată învinşi, le-am mai spus.

Un ropot puternic de ploaie m-a făcut să mă îndrept către focul cel mare din mijlocul taberei. Nu mă aşteptam ca lupta să înceapă înainte de a doua zi dimineaţă, dar aveam pe mine cămaşa de zale pentru căldura pe care mi-o dădea căptuşeala ei de piele. În cortul împopoţonat al regelui se vedea lumină şi m-am îndreptat către el. Cei doi oameni de gardă de la intrare m-au recunoscut şi, pentru că nu aveam spadă sau pumnal la mine, m-au lăsat să trec.

— Dar să ştiţi că nu este aici, stăpâne, mi-a spus unul dintre ei.

Am intrat doar ca să mă adăpostesc de ploaie. În cort nu era decât un preot cu hainele lui brodate care stătea îngenuncheat pe o pernă în faţa unui altar improvizat pe care se afla un crucifix de argint. M-a auzit şi s-a întors. Am văzut că era fiul meu, episcopul. M-am oprit, tentat fiind să părăsesc cortul, dar fiul meu s-a ridicat în picioare. Era la fel de jenat ca şi mine.

— Tată, regele s-a dus să le vorbească oamenilor lui, mi-a spus el

cu voce şovăielnică.

— Şi eu am făcut acelaşi lucru.

Am decis că trebuie să rămân. Ploaia îl va aduce pe Æthelstan înapoi în cortul lui. Nu prea aveam ce să discut cu regele, în afară de a ne împărtăşi temerile şi speranţele pentru ziua care urma. M-am îndreptat către o masă pe care am văzut o carafă de porţelan plină cu vin care nu mirosea a oţet, aşa că mi-am turnat puţin într-un pocal.

— Cred că nu se va supăra că i-am furat puţin vin.

Am văzut că fiul meu observase crucea mare de aur care atârna la gâtul meu.

— Benedetta a insistat să o port, am zis ridicând din umeri. Ea spune că mă va apăra.

— Da, tată, te va apăra. Şi-a atins şovăitor propria cruce cu mâna dreaptă. Putem învinge?

M-am uitat la faţa lui palidă. Oamenii spuneau că îmi seamănă, dar eu nu-mi dădeam seama de asta. Părea neliniştit.

— Putem învinge, i-am răspuns în timp ce mă aşezam pe un scaun.

— Dar ei sunt mai mulţi decât noi!

— Am dus multe bătălii în care duşmanii erau mai numeroşi. Nu e vorba de număr, ci de încredere.

— Dumnezeu ne e alături, a spus, deşi era o urmă de îndoială în vocea lui.

— Asta nu-i rău. Fusesem ironic şi mi-a părut rău. Mi-a plăcut predica ta.

— Ştiam că eşti în biserică. M-a privit încruntat ca şi cum nu mai era sigur dacă fusese sincer în ceea ce spusese la predică. S-a aşezat pe o bancă. Dacă ei sunt victorioşi mâine...

— Va fi măcel, am continuat eu. Oamenii noştri vor fi prinşi în capcană înspre pârâuri. Unii vor scăpa trecând podul care, oricum, e foarte îngust, alţii se vor lupta printre smârcuri, dar cei mai mulţi vor muri.

— Atunci de ce ne luptăm aici?

— Pentru că Anlaf şi Constantin cred că noi nu-i putem învinge. Sunt foarte siguri pe ei. Ne folosim de această siguranţă a lor pentru a-i înfrânge. Dar nu va fi uşor.

— Nu eşti înspăimântat?

— Sunt îngrozit. Doar idioţii nu se tem înainte de o bătălie. I-am pregătit pe oameni, am supravieţuit altor bătălii şi ştim ce avem de făcut.

— Dar şi inamicul ştie.

— Fireşte că da.

Am luat o înghiţitură de vin. Era acru.

— Nu te născuseşi atunci când am fost în bătălia de la Ethandun. Bunicul lui Anlaf s-a luptat cu bunicul lui Æthelstan acolo. Eram mai puţini decât ei. Danezii erau încrezători, noi eram disperaţi.

— Dar Dumnezeu a câştigat bătălia pentru noi.

— La fel spunea şi Alfred. Cât despre mine, eu ştiam că, dacă pierdem bătălia, ne vom pierde căminele şi pământurile, aşa că ne-am luptat cu o sălbăticie feroce.

— Şi mâine va fi la fel? Mă rog pentru asta. Chiar era înspăimântat. Mă întrebam dacă nu era mai bine că se făcuse preot pentru că nu ar fi fost niciodată un bun luptător. Trebuie să avem încredere, a zis pe un ton tânguitor.

— Încredere în oamenii noştri!

Am auzit nişte cântece care veneau din tabără, ceea ce m-a surprins. Oamenii cu care stătusem de vorbă se gândeau la ce urma să se întâmple a doua zi. Erau prea îngrijoraţi ca să aibă chef de cântat. Nici dinspre tabăra inamică nu se auzeau cântece, dar, dintr-odată, câţiva bărbaţi au început să facă gălăgie.

— Sunt în toane bune, am zis eu.

— Presupun că din cauza berii.

A urmat un moment stânjenitor de linişte. Cântecul se auzea tot mai aproape, un câine începuse să latre, iar ploaia îşi continua răpăiala pe acoperişul cortului.

— N-am apucat să-ţi mulţumesc pentru că m-ai prevenit la Burgham. Dacă nu mi-ai fi spus, aş fi pierdut Bebbanburgul.

Mi s-a părut că, pentru câteva clipe, e tulburat neştiind ce să spună.

— E vorba despre Ealdred, şi-a regăsit el, într-un târziu, glasul. Voia să fie lord al nordului. Nu era un om bun.

— Şi eu sunt? l-am întrebat zâmbind.

Nu mi-a răspuns. Asculta cântecul care se auzea tot mai aproape şi şi-a făcut semnul crucii.

— Regele mi-a spus că i-ai împărtăşit o idee despre cum am putea câştiga bătălia.

Părea din nou neliniştit.

— I-am sugerat câte ceva.

— Ce anume?

— Ceva ce nu vom spune nimănui. Să presupunem că Anlaf trimite în noaptea asta nişte oameni ca să ia un ostatic. Şi dacă acest om ştie despre ce este vorba? Asta ar face mai grea misiunea zeului tău în caz că vrea să ne ajute să învingem.

— Ne va ajuta, a zis încercând să pară hotărât. Mâine, Domnul va face o minune pentru noi!

— Spune asta trupelor noastre, i-am spus în timp ce mă ridicam în picioare. Spune-le că zeul vostru este de partea noastră. Spune-le să facă tot ce ştiu mai bine şi fii sigur că atunci zeul lor îi va ajuta.

Am vărsat vinul pe covor. M-am gândit că Æthelstan îşi găsise adăpost în altă parte, aşa încât eu aveam să mă întorc la ai mei.

Fiul meu s-a ridicat şi el în picioare.

— Tată... a început pe un ton şovăitor, apoi s-a uitat la mine cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. Îmi pare rău că nu am fost fiul pe care ţi l-ai dorit.

Suferinţa care i se citea pe faţă m-a doborât, iar regretul care ne cuprinsese pe amândoi m-a făcut să sufăr şi mai mult.

— Dar eşti, fiule. Tu eşti un senior al bisericii! Sunt mândru de tine.

— Chiar eşti? m-a întrebat cuprins de uimire.

— Uhtred, şi mie îmi pare rău, i-am zis eu pe numele pe care i-l luasem într-un moment de furie.

Mi-am desfăcut braţele şi ne-am îmbrăţişat. Nu crezusem că-mi voi mai îmbrăţişa vreodată fiul cel mare şi l-am ţinut strâns în braţe, atât de strâns încât am zdrobit firele de aur şi de argint brodate pe îmbrăcămintea lui preoţească. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Să fii curajos, i-am spus încă ţinându-l în braţe. Şi, după ce vom învinge, vino să ne vezi la Bebbanburg. Vino şi vei putea ţine o slujbă în capela noastră.

— Mi-ar face o mare bucurie.

— Să ai curaj şi să ai încredere. Vom învinge.

L-am lăsat ştergându-mi lacrimile cu mâneca mantiei şi m-am îndepărtat de cortul puternic luminat. Am trecut pe lângă focurile lângă care oamenii stăteau ghemuiţi în ploaie. Auzeam vocile femeilor aflate în adăposturile bărbaţilor. Toate târfele din nordul Merciei, dar şi din Wessex, veniseră împreună cu cei din armată. Cântecul strident încă se auzea în spatele meu. „Nişte beţivi”, mi-am spus, dar nici nu am ajuns bine lângă focurile aprinse de oamenii mei când am auzit că nu mai era un cântat bezmetic: erau strigăte de furie. Un ţipăt a spart liniştea nopţii. Apoi, am auzit zăngănitul spadelor şi tot mai multe ţipete. Aveam doar un cuţitaş la mine, dar m-am întors şi am fugit către locul din care se auzeau. Şi alţi oameni alergau împreună cu mine. Am văzut flăcări rău prevestitoare. Cortul regelui ardea. Toţi ţipau în jurul meu. Oamenii aveau spadele scoase din teacă şi în ochi li se putea citi teama. Cei doi oameni de gardă care stăteau la intrarea în cort erau morţi. Corpurile lor erau luminate de flăcările care cuprinseseră cortul. Bărbaţii din garda lui Æthelstan, îmbrăcaţi în mantii stacojii, înconjuraseră cortul. Alţi oameni încercau să împrăştie pânzele arzânde.

— Au fugit! a ţipat unul dintre ei. Au fugit toţi!

Nişte oameni ai lui Anlaf se strecuraseră cumva în tabăra lui

Æthelstan. Erau cei care cântau dându-se drept băuţi. Speraseră să-l omoare pe Æthelstan şi, astfel, să doboare stâlpul armatei noastre în ajunul bătăliei. Dar Æthelstan nu era acolo, în locul lui, au găsit un episcop.

Æthelstan a venit şi el lângă resturile fumegânde ale cortului său.

— Unde erau oamenii de pază? îl întrebă mânios pe unul dintre însoţitorii lui. Apoi, m-a văzut. Lord Uhtred. Îmi pare nespus de rău.

Fiul meu cel mare era mort. Ciopârţit de spade. Frumoasele lui straie preoţeşti erau înroşite de sânge. Crucea de la piept îi fusese furată. Corpul îi fusese scos din cortul în flăcări, dar prea târziu. Am îngenuncheat lângă el şi i-am mângâiat faţa pe care stăruia o lumină de linişte şi pace.

— Îmi pare rău, a zis din nou Æthelstan.

Pentru o clipă, n-am putut spune nimic.

— Am făcut pace, Maiestate.

— Mâine vom face război, mi-a spus cu asprime în glas Æthelstan. Un război îngrozitor care să-i răzbune moartea.

Oare Dumnezeu va face o minune pentru noi mâine?

Fiul meu cel mare era mort.

M-am întors către alte flăcări, cele ale focurilor aprinse în noapte de către oamenii mei.

Şi au venit zorile zilei. Păsările cântau la ivirea lor. Ploaia se ostoise peste noapte, dar se pornise din nou atunci când am ieşit din adăpostul meu. Mă dureau toate încheieturile şi asta mi-a amintit că sunt bătrân. Immar Hergildson, tânărul danez pe care-l salvasem de la spânzurătoare, vomitase lângă cenuşa focului din ajun.

— Te-ai îmbătat ieri-seară? l-am întrebat şi am alungat un câine care se apropiase să mănânce vărsătura.

A negat din cap. Era palid şi înspăimântat.

— Ai mai stat într-un zid de scuturi, i-am spus. Ştii cum este.

— Da, stăpâne.

— Şi lor le e teamă, am zis făcând semn spre miazănoapte unde era aşezată tabăra duşmană dincolo de colina mai mică.

— Da, stăpâne, a spus cu voce nesigură.

— Trebuie doar să fii atent la loviturile joase ale lăncilor fără a lăsa scutul în jos.

Era dispus să ţină cont de ceea ce îi spusesem. Ştia la fel de bine ca şi mine că un bărbat din rândul al doilea al armatei vrăjmaşe aflate în faţa noastră putea să lovească cu lancea glezna sau fluierul piciorului. Reacţia firească a unui luptător aflat în zidul de scuturi, aşadar şi a lui Immar, era să coboare scutul pentru a se apăra, dar, în acest fel, pieptul şi gâtul rămâneau descoperite şi uşor de lovit de o spadă inamică.

— Nu-ţi fie teamă, totul va fi bine, i-am spus.

Aldwyn, slujitorul meu, mi-a adus o cană cu bere.

— Avem pâine şi şuncă, stăpâne. Mănâncă.

Nu-mi era foame.

Fiul meu, acum unicul meu fiu, a venit lângă mine. Şi el era palid.

— Ingilmundr a fost, mi-a spus.

Am înţeles că voia să spună că Ingilmundr era cel care se strecurase în tabăra noastră şi-l omorâse pe fiul meu cel mare.

— De unde ştii?

— A fost recunoscut, stăpâne.

Totul avea o noimă. Ingilmundr, arătosul viking care-i jurase credinţă lui Æthelstan, care se dăduse drept un bun creştin, care primise pământ în Wirhealum şi care se aliase în secret cu Anlaf, venise noaptea în tabăra noastră în fruntea unei cete de bărbaţi. Îi cunoştea pe oamenii din armata lui Æthelstan şi vorbea limba noastră. În seara ploioasă, venise să-l omoare pe rege pentru a ne lăsa fără conducător şi pentru a ne înfricoşa. Nu reuşise decât să-mi ucidă fiul, după care dispăruse în noaptea întunecată lăsând în urma lui confuzie şi haos.

— Ăsta-i un semn rău, am spus eu.

— Ba nu, tată. Este un semn bun.

— De ce?

— Dacă ar fi venit în cort cu câteva momente mai devreme, ne-ai fi părăsit pe noi toţi.

Noaptea trecută, mă culcasem cu acelaşi gând în minte.

— Fratele tău şi cu mine ne-am împăcat înainte ca el să moară. Mi-am amintit de îmbrăţişarea noastră şi de cum a vărsat lacrimi tăcute pe umărul meu. N-am fost un tată bun, am zis şoptit.

— Nu-i adevărat!

— Acum e prea târziu, am spus cu asprime în glas. Dar astăzi îl vom ucide pe Ingilmundr. Îl vom face să sufere.

Purtam jambiere şi tunică, iar Aldwyn mi-a adus cămaşa mea cea mai bună de zale frizone căptuşită cu piele. La gât şi la mâneci era tivită cu inele din aur şi argint. Mi-am pus brăţările bogate, trofee scânteietoare din victoriile trecute, care îi dovedeau inamicului că eram un senior al războiului. Mi-am tras cizmele grele cu pinteni din aur. Mi-am încheiat cingătoarea cea mică pe care erau prinse pătrate de argint şi de care atârna la şoldul drept pumnalul Acul-Viespii. Mi-am pus şi cingătoarea cea grea pe care se afla blazonul meu, capul de lup, turnat din aur şi de care atârna în stânga spada mea, Răsuflarea-Şarpelui. La gât, mi-am înfăşurat o eşarfă fină din mătase albă, un cadou pe care mi-l făcuse Benedetta, şi, peste ea, mi-am pus un lanţ gros de aur de care am atârnat ciocănelul de argint şi crucea de aur despre care Benedetta a jurat că mă va apăra. Peste umeri, mi-am prins o mantie neagră, apoi mi-am pus pe cap coiful de război cu creasta de argint în formă de lup. Am făcut câţiva paşi pentru ca armura grea să se aşeze bine. Aldwyn, orfanul din Lundene, se uita la mine cu ochii larg deschişi. Eram un senior al războiului, seniorul din Bebbanburg al războiului, seniorul din Britania al războiului. Aldwyn îmi admira gloria şi puterea, el neştiind de teama care îmi întorcea stomacul pe dos, care îşi râdea de mine şi făcea ca vocea mea să sune mai aspru ca de obicei.

— Snawgebland este înşeuat?

— Da, stăpâne.

— Adu-mi-l. Şi, Aldwyn!

— Da, stăpâne.

— Să stai în spatele zidului, mult în spatele lui. Peste noi vor curge săgeţi, aşa că stai departe. Dacă voi avea nevoie de tine, te voi chema. Acum, adu calul.

Noi eram primii dintre oamenii lui Æthelstan care traversam podul către locul bătăliei. Îmi ceruse să stau în flancul drept dinspre pârâul mai adânc. Ne aşteptam ca bătălia cea mai puternică să se dea pe flancul stâng, acolo unde Anlaf urma să dezlănţuie atacul cu sălbaticii luptători vikingi, dar şi flancul drept urma să fie lovit cu putere, căci toţi cei aflaţi în faţa noastră abia aşteptau să rupă zidul de scuturi şi să pătrundă în spatele liniei de luptă a lui Æthelstan.

I-am plasat pe Egil şi pe oamenii lui în apropierea pârâului, apoi am aranjat oamenii din Bebbanburg pe patru rânduri la stânga cărora Sihtric şi-a aşezat luptătorii lui. În spatele lor, pe linia centrală, Æthelstan i-a pus pe oamenii din Mercia. În fine, flancul stâng care urma să suporte atacul vikingilor lui Anlaf era încredinţat celor cinci sute de luptători saxoni.

O ploaie torenţială s-a abătut peste noi dinspre apus, a durat două sau trei minute, apoi s-a oprit. Am înaintat cu linia mea de luptă cincisprezece paşi în faţă. Inamicul nu se vedea încă. Cred că Anlaf îşi aranja armata dincolo de colina cea mică şi o pregătea pentru ceea ce avea să fie o înaintare de temut. În timp ce aşteptam, oamenii din rândul cel mai din spate săpau cu topoarele gropi şi tăiau brazde din iarba udă. Gropile erau late de două palme şi adânci de trei palme şi, odată săpate, au fost acoperite cu iarba tăiată. Poate că inamicii ne vedeau chiar dacă noi nu îi vedeam, dar, fără îndoială, nu înţelegeau ce făceam noi şi, chiar dacă înţelegeau, se uitau cu mai multă atenţie la scuturile şi spadele noastre. După ce au fost săpate gropile, ne-am retras cu cincisprezece paşi.

Eram în spatele liniei, călare pe Snawgebland. Egil şi Sihtric erau tot călare şi aşezaseră un rând de doisprezece oameni în spatele zidului de scuturi pentru a servi drept întărire. Finan avea şi el

douăzeci de oameni. Erau foarte puţini pentru a face faţă în cazul în care zidul de scuturi era spart, dar toată armata lui Æthelstan se întindea într-un şir lung şi subţire. Aveam ceva peste douăzeci de arcaşi înarmaţi cu arcuri de vânătoare. Ezitam să desfăşor mai mulţi. Săgeţile i-ar obliga pe duşmani să-şi plece capetele şi să-şi ridice scuturile, dar, atunci când cele două ziduri se ciocnesc, spadele sunt cele aducătoare de moarte.

Æthelstan mergea călare prin faţa liniei de luptă. Era însoţit de episcopul Oda şi de şase luptători, toţi călare. Æthelstan era falnic. Calul lui avea un valtrap de pânză fină de culoare stacojie, pintenii erau din aur, căpăstrul calului era împodobit cu coroane de aur. El însuşi purta o mantie stacojie aranjată peste zalele strălucitoare. La gât, îi atârna o cruce de aur, iar teaca spadei, un dar primit de către tatăl său de la Alfred, era toată făcută din aur. Le vorbea oamenilor. Mi-am amintit că bunicul lui făcuse la fel la Ethandum. Însă Alfred era mai agitat atunci când vorbea decât atunci când se lupta. Încă îl aveam în faţa ochilor, un bărbat suplu, având pe el o mantie albastră, vorbindu-le oamenilor cu vocea lui ascuţită şi găsindu-şi cu greu cuvintele. Æthelstan avea mai multă siguranţă de sine şi îşi găsea mult mai uşor cuvintele potrivite. M-am îndreptat către el atunci când a ajuns în dreptul trupelor mele, l-am condus cu atenţie pe Snawgebland pentru a evita găurile făcute în pământ şi mi-am înclinat uşor capul.

— Fii bine-venit, Maiestate.

Mi-a zâmbit larg.

— Văd că porţi o cruce, Lord Uhtred, a spus el cu voce tare făcând semn către podoaba pe care mi-o dăduse Benedetta. Dar şi fleacul acela păgân!

— Maiestate, acest fleac a văzut mai multe bătălii decât aş putea eu enumera, i-am răspuns la fel de tare. Şi pe toate le-am câştigat.

Oamenii mei au izbucnit în aclamaţii, iar Æthelstan a aşteptat până când uralele lor au încetat. Apoi, le-a spus că ei luptă pentru căminele lor, pentru femeile lor, pentru copiii lor.

— Şi, mai presus de toate, luptăm pentru liniştea noastră! Luptăm ca să-l alungăm pe Anlaf şi pe cotropitorii lui de pe pământul nostru şi ca să le dovedim scoţienilor că fărădelegile pe care ei le fac la noi în ţară nu le aduc nimic altceva în afară de propriile morminte.

Am băgat de seamă că nu s-a adresat creştinilor ştiind că aici, în flancul drept al armatei sale, erau vikingi şi danezi care luptau pentru el.

— Rugaţi-vă şi luptaţi cum ştiţi voi mai bine, iar cel la care vă veţi ruga va avea grijă de voi, vă va apăra şi vă va răsplăti. La fel voi face şi eu!

Oamenii l-au ovaţionat, iar Æthelstan mi-a aruncat o privire întrebătoare ca şi cum ar fi vrut să afle dacă a făcut bine. I-am zâmbit în semn de răspuns.

— Mulţumesc, Maiestate, i-am spus.

Mi-a făcut semn să ne îndepărtăm câţiva paşi.

— Vikingii tăi sunt oameni de încredere? m-a întrebat cu voce joasă.

— Te îngrijorează?

— Îi îngrijorează pe unii dintre oamenii mei. Şi, da, mă îngrijorează şi pe mine.

— Da, Maiestate, sunt oameni de încredere. Şi, dacă mă înşel, Bebbanburgul va fi al tău.

— Dacă te înşeli, vom fi morţi cu toţii.

— Ei nu ne vor înşela. Îţi jur.

— Şi crucea? m-a întrebat uitându-se la gâtul meu.

— Vrăjitorie de femeie, Maiestate. E a Benedettei.

— Mă rog ca această vrăjitorie să te apere. Pe tine şi pe noi toţi. Steapa este pregătit. Tot ce trebuie să facem este să ţinem piept duşmanilor.

— Şi să câştigăm, Maiestate.

— Într-adevăr, aşa este, a mai zis şi s-a întors pentru a se îndepărta.

Vrăjmaşii tocmai se îndreptau spre noi.

Întâi, i-am auzit.

Era ca o lovitură surdă de ciocan care făcea pământul să se înfioare. Era sunetul unei tobe, al unei tobe uriaşe de război. Se auzeau câte trei bătăi, cea de-a treia fiind semnalul pentru ca scuturile să fie lovite cu spadele. Toţi urlau, iar toba bătea ca inima unei bestii monstruoase nevăzute. Cei mai mulţi dintre oamenii mei, care stătuseră jos, se ridicaseră acum în picioare, îşi înălţaseră scuturile şi se uitau pe drumul care se pierdea dincolo de colină.

Zgomotul era îngrozitor, dar duşmanii încă nu se vedeau. Mai întâi, am văzut flamurile, un şir lung de steaguri pe care se puteau vedea vulturi, şoimi, lupi, topoare, corbi, spade şi cruci.

— Pe partea noastră sunt scoţienii, mi-a spus Finan.

Steagurile lor albastre se aflau pe flancul stâng al armatei inamice ceea ce însemna că oamenii lui Constantin vor ataca zidul nostru de scuturi. Şoimul zburător al lui Anlaf se afla în partea dreaptă şi acest lucru adeverea ceea ce bănuiam, şi anume că atacul principal va avea loc pe partea noastră stângă.

— Soarta ne e prielnică! le-am strigat oamenilor mei. Ni-i trimite pe scoţieni! De câte ori nu i-am biruit? Vor vedea că au de-a face cu lupii din Bebbanburg şi vor fi înspăimântaţi.

Înainte de fiecare bătălie, spunem tot felul de prostii, toate cât se poate de folositoare. Le spunem oamenilor ce vor ei să audă, dar zeii hotărăsc ce se va întâmpla.

— Mai puţini arcaşi? a murmurat Finan.

Scoţienii folosesc arcaşi, dar nu mulţi. M-am uitat sus, spre cer, şi am văzut că norii se adunau către apus. Oare avea să plouă din nou? O ploaie puternică ar slăbi ameninţarea arcaşilor.

— Şi eşti sigur că-l vrei pe fiul tău în prima linie? m-a întrebat Finan.

Îl aşezasem pe fiul meu, acum singurul meu fiu, mi-am reamintit cu durere în suflet, în centrul liniei oamenilor mei.

— Acolo trebuie să se afle, am zis.

Trebuia să fie acolo pentru că el va fi următorul senior al Bebbanburgului şi trebuia să se vadă că-şi asumă aceleaşi riscuri ca şi oamenii pe care-i va conduce. Pe vremuri, eu m-aş fi aflat acolo, în fruntea şi în centrul zidului de scuturi, dar vârsta şi raţiunea m-au ţinut în spatele liniei de luptă.

— Trebuie să fie acolo, am spus iarăşi. Dar am pus oameni de nădejde lângă el.

Apariţia inamicului la linia orizontului m-a făcut să uit pericolul în care se găsea fiul meu.

Mai întâi, au apărut călăreţii, un şir lung şi împrăştiat de cam o sută de oameni. Unii dintre ei purtau flamurile triunghiulare ale vikingilor, iar în spatele lor era zidul de scuturi.

Un zid imens care se revărsa spre vale cu scuturi de toate culorile, scuturile vopsite în negru din Strath Clota lângă cele ale scoţienilor lui Constantin, iar în spatele lui, o pădure de suliţe ale căror vârfuri sclipeau în soarele palid al zilei. Duşmanii noştri s-au oprit pe creasta colinei. Îşi loveau scuturile cu spadele şi aruncau sfidări înspre noi. Ştiam că toţi oamenii mei încercau să-şi dea seama câţi sunt cu adevărat, dar nu era simplu, căci erau înghesuiţi unul într-altul. Cred, însă, că vreo cinci mii de oameni se îndreptau către noi.

Cinci mii! Poate că teama noastră îi făcea să pară mai mulţi. Simţeam teamă în faţa acestei hoarde care-şi lovea scuturile şi arunca ocări. Mi-am amintit că Guthrum adusese tot aţâţi oameni la Ethandum şi că îi înfrânseserăm. Şi oamenii lui, asemenea celor al lui Owain din Strath Clota, purtau scuturi vopsite în negru. Era, oare, ăsta un semn? Mi-am adus aminte cum, după bătălie, sângele nu se vedea pe scuturile lor negre căzute.

— Par a fi şase rânduri, poate şapte, a zis Finan.

Noi aveam trei rânduri şi încă vreo câţiva oameni cu care puteam forma un al patrulea mai răsfirat. Şi numărul rândurilor inamice va tot creşte când linia de luptă va înainta şi se vor restrânge pe

măsură ce se vor apropia de confluenţa celor două pâraie. Niciodată nu era destul să distrugi primul rând al zidului de scuturi. Pentru a-l străpunge, trebuia să le spargem pe toate şase, şapte ori câte se vor îndrepta către noi. Gâtul mi se uscase, stomacul îmi tremura şi un muşchi din piciorul drept îmi zvâcnea. Mi-am atins ciocănelul de argint şi m-am uitat spre cer în speranţa că voi vedea un semn. Nu mi s-a arătat niciunul şi am apucat mânerul spadei Răsuflarea-Şarpelui.

Duşmanii îşi sprijineau de pământ marginea de jos a scuturilor. Scuturile sunt grele şi un braţ care ţine un scut oboseşte mai repede decât un braţ care ţine o spadă. Continuau să lovească scuturile cu spadele şi cu mânerele lăncilor.

— Nu se mişcă, a zis Finan.

Mi-am dat seama că vorbeşte pentru că era nervos. De altfel, toţi eram nervoşi.

— Oare se gândesc că îi vom ataca noi? a mai întrebat.

— Ei aşa speră, am mormăit.

Fără doar şi poate, ei sperau că noi îi vom ataca înaintând cu greu pe panta alunecoasă a colinei. Chiar dacă Anlaf îl socotise idiot pe Æthelstan pentru că acceptase ca bătălia să aibă loc pe terenul pe care-l alesese el, ar fi trebuit să ştie că noi vom rămâne în partea de jos a pantei. Îi vedeam pe comandanţii lor călărind de colo colo prin faţa scuturilor sprijinite de pământ, oprindu-se din când în când pentru a le vorbi oamenilor. Ştiam ce le spun. „Uitaţi-vă la duşmanii voştri! Vedeţi ce puţini sunt? Vedeţi ce slabi sunt? Vă daţi seama cât de uşor ne va fi să-i spulberăm? Gândiţi-vă la femeile lor, la sclavi, la bani, la vite, la pământul lor care va fi al nostru!" Auzeam explozia de urale care izbucnea din piepturile lor.

— Scoţienii au multe lănci, a spus Finan.

Nu i-am dat atenţie. Mă gândeam la Skuld, zeiţa care aşteaptă la poalele lui Yggdrasil, frasinul uriaş pe care se sprijină lumea noastră. Ştiam că foarfeca ei este foarte ascuţită. Ea o foloseşte pentru a tăia firele vieţilor noastre. Unii cred că, în timpul bătăliilor,

Skuld pleacă de lângă Yggdrasil, zboară pe deasupra celor care se luptă şi hotărăşte cine să trăiască şi cine să moară. M-am uitat în sus aşteptându-mă să văd o femeie cu păr fumuriu şi aripi uriaşe, având în mâini o foarfecă lucitoare ca soarele, dar n-am văzut nimic altceva în afara norilor cenuşii care se împrăştiau.

— Dumnezeule mare! a exclamat Finan.

M-am uitat în faţă şi am văzut nişte călăreţi care coborau în galop panta uşoară şi se îndreptau către noi.

— Nu le daţi atenţie! am strigat la oamenii mei.

Călăreţii care se apropiau erau nebunii care-şi doreau mult o luptă corp la corp. Veneau să ne batjocorească şi să capete, în acest fel, faimă.

— Nu le daţi atenţie! am strigat din nou. Lăsaţi scuturile sprijinite de pământ!

Ingilmundr se afla printre cei care veniseră să ne provoace. În mâna dreaptă, ţinea Cioplitorul-de-Oase, spada lui cu lama strălucind în lumina soarelui. M-a văzut şi s-a întors către oamenii mei.

— Ai venit să mori, Lord Uhtred? a strigat el.

Calul lui, un armăsar negru, s-a apropiat de gropile pe care le săpasem, dar s-a întors în ultimul moment pentru a merge prin faţa liniei de luptă a trupelor mele. Era plin de măreţie. Zalele erau lustruite. Avea pe el o mantie albă. Aurul de pe căpăstrul calului strălucea. În vârful coifului, avea o aripă de corb. Zâmbea. A arătat cu Cioplitorul-de-Oase către mine.

— Vino să ne luptăm, Lord Uhtred.

Am întors capul şi m-am uitat către pârâu, arătându-i, astfel, că-l ignor.

— Ţi-e frică? Aşa şi trebuie! A sosit ziua în care vei muri. Iar voi, ceilalţi? Sunteţi nişte oi gata să meargă la tăiere!

Ingilmundr a văzut flamura triunghiulară cu vultur pe ea a lui Egil.

— Şi voi, vikingilor? a continuat vorbind în limba lor. Credeţi că

zeii vor ţine cu voi azi? Aflaţi că vă vor răsplăti cu durere, agonie şi moarte!

Cineva din rândurile lui Egil a scos un pârţ zgomotos, ceea ce a provocat un hohot de râs. Apoi, oamenii au început să bată cu spadele în scuturile lor. Ingilmundr, nereuşind să îmboldească pe nimeni să vină să se lupte cu el, şi-a întors calul şi a plecat în galop către trupele celor din Mercia care se aflau la stânga noastră. Nici aceştia nu puteau fi ademeniţi. Stăteau toţi în picioare cu scuturile sprijinite pe pământ, uitându-se la duşmanul care-i ironiza. Un călăreţ cu scutul negru al oamenilor lui Owain s-a apropiat şi s-a uitat la noi. Nu a spus nimic, doar a scuipat şi s-a îndepărtat.

— Ne-a numărat, a zis Finan.

— Nu i-au trebuit prea multe degete, i-am răspuns.

Cât am stat aşa? Mi s-a părut o veşnicie şi, deşi mă străduiesc din greu, nu-mi amintesc dacă a durat câteva minute sau câteva ore. Niciunul dintre noi nu a acceptat provocările duşmanului. Æthelstan ne ordonase să nu le dăm atenţie. Tinerii aceia şi-au bătut joc de noi, şi-au plimbat cu mândrie caii, dar noi am stat pe loc aşteptând. Cerul s-a înnorat din nou şi o ploaie măruntă a fost adusă de vânt dinspre mare. Unii dintre oamenii mei erau aşezaţi pe jos şi-şi treceau din mână în mână căni cu bere. Un preot din Mercia a venit printre noi. Unii dintre oamenii mei au îngenuncheat în timp ce acesta le atingea frunţile şi murmura o rugăciune.

Era limpede că Anlaf sperase că vom înainta spre el, dar ar fi trebuit să ştie că nu suntem chiar atât de idioţi. În caz că l-am fi atacat, ar fi trebuit să ne extindem linia de atac pentru a umple distanţa în creştere dintre cele două pâraie şi asta ne-ar fi subţiat şi mai mult rândurile. În plus, ar fi trebuit să acţionăm urcând, ceea ce însemna că el ar fi început bătălia. Aştepta şi el în speranţa că noi vom fi tot mai impresionaţi şi tot mai înfricoşaţi de numărul mare al luptătorilor pe care-i adusese pe câmpul de bătaie.

— Nemernicii! a zis Finan. Se rearanjează.

I-am văzut pe scoţienii aflaţi în flancul stâng al liniei inamice cum

se mişcau. Unii dintre cei care erau în centru au fost mutaţi către capete, în timp ce alţii le luau locul.

— Sunt nerăbdători, aşa-i? am întrebat. M-am uitat la Egil şi i-am strigat: *Svinfylkjas,* Egil!

— Îi văd!

Un *Svinfylkjas* era ceea ce numeam noi „icuri de porc" pentru că semănau cu nişte colţi de mistreţ. În loc să lovească zidul nostru de scuturi cu zidul lor, inamicii îi aranjau pe cei mai puternici şi mai buni luptători ai lor în trei grupuri şi, pe măsură ce se apropiau de noi, acestea acţionau ca nişte pene de spart lemne, cu care încercau să pătrundă prin zidul nostru tot aşa precum colţii mistreţilor ar străpunge un gard de nuiele. Dacă le reuşea acest lucru, totul s-ar fi întâmplat cu rapiditate şi cu deosebită sălbăticie. Ar fi fost o străpungere sângeroasă a zidului nostru pe care scoţienii ar fi lărgit-o pentru a ajunge în spatele liniilor lui Æthelstan. Constantin ştia fără nicio îndoială că planul lui Anlaf consta în a sparge flancul nostru stâng, dar îşi dorea porţia lui de glorie, aşa încât îşi aranja cei mai buni luptători ca pe nişte „icuri de porc" care să-i zdrobească pe oamenii mei în speranţa că va distruge flancul drept înainte ca vikingii să facă praf flancul stâng.

— Cu Dumnezeu înainte! am auzit strigând o voce şi l-am văzut pe episcopul Oda venind călare dinspre oamenii din Mercia către oamenii mei. Dacă Dumnezeu ne este alături, nimeni nu ne va fi împotrivă!

— Jumătate dintre oamenii mei sunt păgâni, i-am spus atunci când a sosit mai aproape de noi.

— Şi Odin vă va apăra! a strigat din nou, de data asta în daneza lui maternă. Iar Thor va arunca un fulger care va distruge această gloată vrăjmaşă. Şi-a adus calul lângă al meu. E mai bine aşa, stăpâne? m-a întrebat zâmbind.

— Desigur, episcop slăvit.

— Îmi pare tare rău de fiul Domniei Voastre, mi-a şoptit el.

— Şi mie, i-am răspuns cu durere în glas.

— A fost un om curajos, stăpâne.

— Curajos? l-am întrebat amintindu-mi cât de teamă îi era.

— V-a înfruntat, stăpâne. Asta înseamnă curaj.

Nu voiam să vorbesc despre fiul meu.

— Atunci când va începe lupta, mărite episcop, rămâi în spate. Vikingilor le place să folosească săgeţi şi eşti o ţintă pe care ar prefera-o.

Avea pe el haina preoţească cu cruci brodate pe ea, dar mi-am dat seama că purta şi o cămaşă de zale.

— Atunci când va începe lupta, stăpâne, mă voi afla lângă rege.

— În acest caz, asigură-te că nu va sta în rândul din faţă.

— Nimic din ce-i voi spune nu-l va împiedica să o facă. A poruncit ca prinţul Edmund să stea în spate.

Edmund, fratele vitreg al lui Æthelstan, era moştenitorul lui.

— Edmund trebuie să ia parte la luptă. Æthelstan nu mai trebuie să dovedească nimic, dar Edmund ar trebui să facă asta.

— Edmund este un tânăr viteaz, a mai zis Oda.

M-am încruntat. Nu-mi plăcea foarte mult Edmund, dar, de fapt, îl cunoscusem atunci când era doar un copil veşnic bosumflat. Acum, oamenii îl vorbeau de bine.

— I-aţi văzut pe scoţieni rearanjându-se? a întrebat Oda.

— Æthelstan te-a trimis ca să mă întrebi asta?

— Da, aşa este, mi-a răspuns el zâmbind.

— Fac trei *svinfylkjas,* episcope, i-am răspuns fără a fi nevoie să traduc acest cuvânt unui danez. Suntem pregătiţi să-i măcelărim.

— Păreţi foarte încrezător, stăpâne.

Voia să-l încurajez.

— Mi-e teamă, episcope. Mereu mi-e teamă.

L-am văzut tresărind.

— Dar vom birui! a continuat fără prea multă convingere în glas. Fiul Domniei Voastre este în ceruri acum, stăpâne, şi chiar dacă Dumnezeu ştie care este miza acestei zile, fiul Domniei Voastre i-a spus mai multe. Nu putem pierde, stăpâne! Dumnezeu este alături

de noi.

— Crezi asta? l-am întrebat. Alţi preoţi nu le spun scoţienilor acelaşi lucru?

Nu mi-a răspuns la întrebări. Mâinile îi tremurau pe dârlogi.

— Ei de ce aşteaptă?

— Ca să ne lase destul timp să-i numărăm. Ca să ne înspăimânte.

— Da, aşa se pare, a zis cu voce joasă.

— Spune-i regelui că nu are a se teme pentru flancul drept al armatei sale, i-am spus atingând ciocănelul de la gât şi sperând să nu mă înşel. Cât despre celelalte? Roagă-te, părinte.

— O voi face fără încetare.

Mi-a întins mâna, iar eu i-am strâns-o cu putere.

— Dumnezeu să te aibă în paza Lui, stăpâne.

— Şi pe Domnia Ta, episcope.

S-a întors la Æthelstan care se afla călare în mijlocul liniei sale de luptă înconjurat de doisprezece dintre luptătorii lui de casă. Acesta se uita cu multă atenţie înainte. La un moment dat, l-am văzut smucind hăţurile. Calul s-a dat înapoi, iar Æthelstan i-a mângâiat grumazul. M-am întors să văd ce-l înfiorase.

Duşmanii îşi ridicaseră scuturile şi-şi lăsaseră în jos lăncile, în sfârşit, porniseră către noi.

Veneau încet, lovind scuturile cu spadele lor. Veneau încet pentru că voiau să menţină cât mai compact zidul lor de scuturi şi linia de luptă cât mai strânsă. Cu toate acestea, şi ei erau cuprinşi de nelinişte. Chiar dacă depăşeşti numărul inamicilor, eşti în avantaj faţă de ei şi ştii că poţi fi sigur de victorie, frica tot te cuprinde. Lovitura unei suliţe sau a unui topor şi tăietura făcută de o spadă pot omorî un luptător chiar în momentul triumfului asupra inamicului.

Oamenii mei s-au ridicat toţi în picioare şi s-au apropiat unul de altul. Scuturile au zăngănit când s-au atins unul de celălalt. Rândul din faţă era format din oameni care aveau fie o spadă, fie un topor

în mâini. Lăncile erau în cel de-al doilea rând. Oamenii din rândul al treilea erau pregătiţi să arunce lănci înainte de a ridica spada sau toporul. Cel de-al patrulea rând era mai rar; nu fuseseră destui oameni pentru a face un zid mai compact.

Am desfăcut legătura tecii căptuşite cu ţesătură de lână în care se afla Răsuflarea-Şarpelui, deşi, dacă aş fi coborât şi m-aş fi alăturat zidului de scuturi, aş fi folosit Acul-Viespii, pumnalul meu. L-am scos din teacă şi lumina s-a reflectat în lama lui care nu era mai lungă decât antebraţul meu. Vârful era foarte ascuţit, ca şi lama care putea fi folosită în loc de brici. Socoteam Răsuflarea-Şarpelui o armă nobilă, potrivită pentru un senior al războiului, în timp ce Acul-Viespii era ucigaşul viclean. Mi-am amintit satisfacţia pe care am încercat-o la Crepelgate în Lundene, când l-am înfipt în pântecele lui Waomund, cum a gâfâit acesta şi cum s-a opintit când sângele a ţâşnit pe lângă lama tăioasă. Acea victorie i-a oferit tronul lui Æthelstan. M-am uitat spre stânga şi l-am văzut pe rege călare pe calul lui în faţa trupelor din Mercia, o ţintă sigură pentru arcaşi şi lăncieri. Episcopul Oda era aproape de el, lângă purtătorul de flamură.

Aldwyn era purtătorul flamurii mele, cea cu cap de lup pe ea. O flutura dintr-o parte în alta pentru a-i face pe scoţienii care se apropiau să înţeleagă că vor avea de-a face cu luptătorii-lupi din Bebbanburg. Egil avea steagul lui cu vultur pe el. Thorolf, fratele lui, cel înalt şi cu barbă neagră, se afla în mijlocul primului rând şi avea un topor în mâna dreaptă. Inamicul era la trei sute de paşi de noi. Vedeam deja o flamură cu cruce albastră a lui Constantin pe ea şi pe cea a lui Domnall cu mâna roşie ţinând o altă cruce. La stânga lor, era flamura neagră a Owainului.

— Şase rânduri şi blestemaţii de arcaşi, a spus Finan.

— Să trimitem înapoi caii.

M-am întors şi i-am făcut semn lui Ræt, fratele mai mic al lui Aldwyn:

— Adu-mi scutul!

Departe, mult departe în spatele lui Ræt, dincolo de pod, vedem oamenii care veniseră din Ceaster pentru a urmări bătălia. „Nişte idioţi!" mi-am zis. Æthelstan le interzisese să vină, dar astfel de porunci nu erau luate în seamă. Oamenii de gardă de la porţile oraşului trebuiau să-i oprească, dar ei erau bătrâni sau răniţi şi, oricum, mult prea puţini în faţa mulţimii nerăbdătoare. Unele femei îşi aduseseră şi copiii. În caz că forţele noastre ar fi fost înfrânte şi dacă încercam să ne refugiem panicaţi, aceste femei şi copiii lor nu ar fi avut nicio şansă să se retragă în siguranţa oferită de oraş. Se aflau acolo şi preoţi care, cu mâinile ridicate către cer, îl implorau pe zeul răstignit.

Ræt se poticnea sub greutatea scutului. Am descălecat, am luat scutul din mâinile lui şi i-am dat hăţurile lui Snawgebland.

— Du-l înapoi la pod, i-am spus. Dar să fii atent când îţi voi face un semn! S-ar putea să am nevoie din nou de el.

— Da, stăpâne. Pot să-l încalec, stăpâne?

— Da, du-te!

S-a urcat cu greu în şa, mi-a zâmbit şi a rămas în aşteptare. Picioarele lui erau prea scurte şi nu ajungea la scăriţe. Am lovit cu palma crupa armăsarului şi acesta a plecat. La rândul meu, am intrat în cel de-al patrulea rând al zidului de scuturi.

Şi, din nou, am aşteptat. Îi auzeam pe vrăjmaşi ţipând, le vedeam feţele iţindu-se pe deasupra scuturilor şi lucirea spadelor pregătite să ne omoare. Nu se aranjaseră încă pentru icuri de porc. Voiau să ne ia prin surprindere. Am văzut că cel care comanda trupa aflată cel mai aproape de pârâu îi aşezase pe oamenii lui cei mai vânjoşi în mijlocul primului rând. Erau trei brute înalte, cu topoare în mâini, aflate chiar în centrul rândului şi care urmau să formeze vârful icului. Toţi trei aveau gurile căscate şi urlau, iar ochii li se vedeau sticloşi prin fantele coifurilor. Ei îi aveau să-i lovească pe oamenii lui Egil. Acum, se aflau la două sute de paşi distanţă.

M-am uitat la stânga mea şi am văzut că vikingii lui Anlaf completau şirul din primul rând. Voiau, oare, să ne convingă că vor

ataca în forţă din partea lor stângă? Pe măsură ce înaintau pe terenul dintre cele două pâraie, linia lor de luptă era tot mai mică, rândurile tot mai subţiri. Anlaf era călare în spatele oamenilor lui. Coiful lui de argint strălucea. Pe flamura lui neagră era desenat un vultur uriaş aflat în plin zbor. Ingilmundr se afla în mijloc. Avea un steag cu un corb pe el, tot cu aripile pregătite pentru zbor. Spadele loveau scuturile, strigătele se auzeau tot mai tare, toba mare de război bătea ritmul morţii. Dar ei nu se grăbeau. Voiau să ne înspăimânte, voiau ca noi să simţim că moartea ne dă târcoale, voiau pământul nostru, femeile noastre, comorile noastre.

Mai aveau o sută de paşi până la noi şi primele săgeţi au început să zboare din spatele liniei lor de luptă.

— Scuturile! am strigat.

Dar nu era nevoie, căci oamenii din primul rând se adăpostiseră deja în spatele scuturile lor, cei din rândul al doilea le protejaseră capetele cu scuturile, iar cei din cel de-al treilea rând completaseră zidul. Săgeţile vâjâiau prin aer şi cădeau peste noi. Foarte puţine au pătruns printre golurile dintre scuturi. Am auzit o înjurătură venită de la cineva care fusese atins de o săgeată, dar nimeni nu a căzut. Două săgeţi mi-au atins scutul şi o a treia a lovit marginea lui. Am ridicat scutul deasupra coifului şi, pe sub marginea de jos a lui, am văzut că duşmanul măreşte pasul. La dreapta mea, se forma un *svinfylkjas* şi oamenii din primul rând se grăbeau în înaintarea lor. Am văzut că un altul se forma în faţa mea şi se îndrepta spre fiul meu. O a patra săgeată a lovit partea de jos a scutului meu, a ricoşat şi a trecut foarte aproape de coif.

De când am devenit ealdorman, nu am stat niciodată în cel mai din spate rând, dar acum, oamenii se aşteptau să rămân în spatele lor. Eram un om în vârstă şi ei voiau să mă ştie în siguranţă, iar acest lucru mă neliniştea, căci mulţi dintre ei îşi întorceau privirile înapoi spre mine pentru a vedea dacă nu am fost atins de una dintre săgeţile care cădeau fără încetare de-a lungul întregii linii de luptă a lui Æthelstan. În mijlocul acesteia, acolo unde vikingii din insule

urmau să-i atace pe luptătorii Merciei, un cal s-a ridicat pe picioarele din spate; crupa lui, lovită de săgeţi, sângera.

În toată viaţa mea de luptător, cel mai mult am urât să fiu în spatele zidului. Mereu mi-am zis că menirea unui adevărat războinic este să fie în fruntea oamenilor lui. Şi, dintr-odată, ceva mi-a spus că Skuld, zeiţa care pluteşte pe deasupra câmpului de bătălie pentru a-i alege pe cei care trebuie jertfiţi, mă va pedepsi dacă rămân în spate.

Băgasem în teacă Acul-Viespii gândindu-mă că nu voi avea nevoie de el, dar l-am scos din nou.

— Daţi-vă la o parte din calea mea! am strigat.

Aş fi fost blestemat dacă i-aş fi lăsat pe oamenii mei să înfrunte singuri un *svinfylkjas.* Am trecut printre ei ţipând să-mi facă loc şi m-am aşezat între fiul meu şi Wilbrund, un frizon înalt cu un topor mare în mână. M-am ghemuit ţinând scutul în faţă şi mi-am pregătit Acul-Viespii.

— N-ar trebui să te afli aici, tată.

— Dacă aici îmi va fi sfârşitul, ai grijă de Benedetta, i-am spus.

— Aşa voi face.

Văzându-mă în primul rând, duşmanii au început să urle de bucurie. Omorârea unui senior al războiului le putea aduce faimă. M-am uitat la ei peste marginea de sus a scutului. Pe feţele lor acoperite de bărbi am citit furie, teamă şi hotărâre. Îşi doreau moartea mea. Îşi doreau reputaţie. Îşi doreau ca în saloanele scoţiene să răsune cântece despre moartea lui Lord Uhtred. Lăncile au început să zboare spre noi şi icurile de porc au lansat strigătele de luptă.

Şi aşa a început bătălia.

Cincisprezece

Lăncile erau aruncate din ultimele rânduri ale scoţienilor şi se loveau de scuturile noastre. Am avut noroc când o lance a lovit partea de sus a scutului meu; lovitura a fost atât de puternică, încât vârful lăncii ar fi putut trece prin scut, dar greutatea mânerului a tras-o în jos şi lancea a căzut la picioarele mele. Aşteptam atacul celor care formau icul de porc. Veneau spre noi în goană şi urlând, cu gurile căscate şi ochii larg deschişi, cu topoarele ridicate şi cu lănci grele pregătite pentru a fi aruncate. Au ajuns aproape de gropile pe care le săpaserăm.

În vârful icului era un sălbatic uriaş a cărui barbă flutura pe pieptul acoperit cu zale. Gura, în care se mai aflau doar câţiva dinţi, era schimonosită de un rânjet fioros. Se uita fix la mine. Pe coif avea o cruce, iar pe scut era pictată mâna roşie a lui Domnall. A ridicat toporul cu intenţia să-mi tragă scutul în jos şi să mă lase descoperit înainte de a mă lovi cu tăişul, dar, chiar în acel moment, a călcat cu piciorul drept într-una dintre gropi. S-a împleticit, a alunecat pe pământul ud, iar Wilbrund, aflat în dreapta mea, l-a lovit cu toporul lui greu ca plumbul şi i-a sfărâmat coiful şi ţeasta. Sângele a ţâşnit cu putere. Ceilalţi bărbaţi din icul de porc au fost cuprinşi de confuzie. Cel puţin trei au căzut şi alţii i-au călcat în picioare, s-au poticnit şi, în încercarea de a-şi menţine echilibrul, au scăpat scuturile din mâini. Oamenii mei au păşit înainte, au lovit în plin şi icul de porc s-a transformat într-o grămadă de cadavre sângerânde şi de oameni zdrobiţi. Rândurile din spate împingeau înainte, obligându-i pe cei din faţa lor să înainteze spre zona plină de confuzie şi tot mai mulţi erau călcaţi în picioare. Un tânăr cu faţa acoperită cu un puf roşiatic a reuşit să se ţină pe picioare, a venit în fugă şi s-a trezit lângă mine. A scos un urlet plin de turbare, s-a

uitat înspăimântat şi a lovit iute cu spada pe care o ţinea în mâna dreaptă. Am parat lovitura cu scutul. Se pare, însă, că uitase ceea ce învăţase la antrenamente, căci s-a întors brusc spre stânga cu scut cu tot, aşa încât nu mi-a fost greu să împlânt Acul-Viespii în măruntaiele lui. Cămaşa lui de zale era veche şi ruginită, iar rupturile erau legate cu sfoară. Cred că tatăl său renunţase la ea. L-am sprijinit cu scutul cât am tăiat adânc cu pumnalul, după care l-am împins în spate. A căzut la picioarele mele pe jumătate scâncind, pe jumătate gâfâind. Fiul meu l-a lovit cu toporul pentru a pune capăt acestui sunet.

Lama unui topor mi-a lovit atât de tare scutul încât marginea lui s-a spart. Am văzut prin fanta coifului că acea lamă, proaspăt ascuţită, se înţepenise acolo. Am tras scutul înapoi împreună cu omul care încă ţinea toporul în mână şi, din nou, Acul-Viespii şi-a făcut datoria înjunghiind de jos în sus. Nici nu a trebuit să mă gândesc prea mult. Am făcut-o mecanic. O viaţă de luptător şi antrenamentele permanente au fost completate de neglijenţa duşmanului. Omul şi-a smucit toporul ca şi cum ar fi vrut să scape de durerea pe care o resimţea în pântece. Am răsucit scutul, toporul s-a desprins din marginea lui şi l-am lovit puternic în faţă cu umflătura de metal din mijlocul scutului, după care i-am înfipt Acul-Viespii în vintre. Totul s-a petrecut în răstimpul a două-trei răsuflări. Atacatorii scoţieni erau complet dezorientaţi. Trupurile celor morţi sau răniţi se aflau în calea celor care încă nu căzuseră la pământ şi erau un obstacol oribil de care aceştia se împiedicau. Oamenii din spatele celor căzuţi îşi dăduseră seama că acolo se aflau nişte gropi umplute cu iarbă, au văzut grămada însângerată din faţa lor şi înaintau cu precauţie. Nu ne mai insultau. Încercau să treacă pe lângă cadavre. Scuturile lor nu mai formau un zid, ceea ce îi făcea şi mai precauţi. Prudenţa îi face pe oameni şi mai nervoşi.

Inamicul nostru pierduse avantajul pe care i-l ofereau un zid de scuturi şi un elan provocat de ură.

— Lănci! am strigat.

Voiam ca în primul rând să fie mai mulţi lăncieri. Acum, scoţienii nu ne mai puteau ataca. Treceau cu grijă pe lângă gropile umplute cu iarbă şi pe lângă camarazii lor morţi sau aflaţi pe moarte şi asta îi făcea vulnerabili în faţa lăncilor lansate de noi.

După prima aruncare de lănci, rândul din faţă al scoţienilor a fost serios lovit. Cei mai mulţi dintre cei care făcuseră parte din el erau, acum, un obstacol pentru cei din spatele lor. Aceştia nu se grăbeau să calce peste cei căzuţi şi să se îndrepte către zidul nostru rămas intact. Ne înjurau şi-şi loveau scuturile cu spadele, dar puţini dintre ei au încercat să dea asaltul asupra noastră şi aceştia s-au retras atunci când am aruncat lănci în direcţia lor. L-am văzut pe Domnall, înfuriat peste măsură, trăgând de oameni să formeze un nou rând de luptă.

Şi, deodată, o mână m-a apucat de gulerul cămăşii de zale şi m-a târât înapoi. Era Finan.

— Bătrân nebun ce eşti! a mârâit el în timp ce mă împingea spre ultimul rând. Vrei să mori?

— Sunt înfrânţi, am zis eu.

— Sunt scoţieni. Ei sunt înfrânţi doar atunci când sunt morţi. Vor reveni. Nemernicii ăştia se întorc întotdeauna. Lasă-i pe cei tineri să se ocupe de ei.

Mă trăsese în spatele zidului de scuturi, acolo unde mai cădeau încă săgeţi, dar fără prea mare rezultat, căci arcaşii din spatele zidului inamic trăgeau departe pentru a-şi proteja propriii oameni. M-am uitat în partea mea stângă pentru a vedea dacă zidul lui Æthelstan rezista încă, deşi flancul drept al forţelor lui Anlaf, acolo unde presupuneam că va avea loc atacul cel mai puternic, încă nu se apropia.

— Unde-i Æthelstan? am întrebat eu.

I-am văzut calul, cel cu valtrap distinct sub şa, dar nici urmă de rege.

— E la fel de nebun ca şi tine, mi-a răspuns Finan. Este în zidul de scuturi al celor din Mercia.

— Nu va păţi nimic. Are lângă el gărzi foarte bune.

M-am aplecat, am rupt o mână de iarbă şi mi-am şters cu ea de sânge pumnalul. L-am văzut pe unul dintre arcaşii mei cum îşi pregăteşte o săgeată, încordează arcul, se ridică în picioare şi trimite săgeata dincolo de zidul nostru de scuturi.

— Nu risipi săgeţile, i-am spus. Aşteaptă ca nemernicii ăia să atace din nou.

— Nu se prea grăbesc, nu-i aşa? mi-a spus Finan ca şi cum ar fi cârtit împotriva duşmanilor noştri.

Era adevărat ce spunea. Trupele scoţiene făcuseră un efort nemaiîntâlnit ca să spargă zidul nostru de scuturi, dar fuseseră împiedicaţi de gropile pe care le săpaserăm şi luaţi pe neaşteptate de propriile pierderi. Cei mai buni şi de temut luptători fuseseră puşi în icurile de porc şi acum, cei mai mulţi dintre ei erau hrană pentru viermi. Ceilalţi erau prudenţi şi se mulţumeau să ameninţe, dar nu se grăbeau să încerce spargerea zidului nostru. Oamenii mei, încurajaţi de succesul repurtat, făceau glume pe seama duşmanilor şi-i invitau să se apropie pentru a fi omorâţi. Îl vedeam pe Constantin cu mantia lui albastră urcat pe un cal sur. Se uita către noi, dar nu făcea nimic pentru a-şi împinge oamenii în faţă. Voise să zdrobească linia mea de luptă şi să-i dovedească lui Anlaf că poate câştiga bătălia fără ajutorul războinicilor vikingi sălbatici ai lui, dar nu reuşise şi oamenii lui pătimiseră îngrozitor.

Scoţienii nu erau singurii care se arătau precauţi. În restul liniei de luptă a lui Anlaf, se întâmpla acelaşi lucru. Duşmanii nu reuşiseră să-i împrăştie pe oamenii mei şi nici să pătrundă prin contingentul mult mai mare al trupelor din Mercia. Acum, stăteau la o distanţă mai mare decât cea la care ar fi putut fi atinşi de lăncile aruncate de noi. Strigau şi, din când în când, unii făceau câţiva paşi în faţă, dar se retrăgeau de îndată ce oamenii din trupele merciene îi obligau să o facă. Ploaia de săgeţi se mai liniştise şi doar câteva lănci au mai fost aruncate. Primul asalt fusese la fel de înverşunat pe cât mă aşteptasem, dar se părea că respingerea lui mai calmase furia

duşmanilor. Bătălia, abia începută, încetase pentru ambele ziduri de scuturi potrivnice. Prima ciocnire dintre cele două ziduri este, de regulă, cel mai aprig moment al bătăliei, de o cruzime inimaginabilă a urii când oamenii încearcă să rupă rândurile inamice şi să pătrundă în spatele lor. Această luptă de început este feroce, căci oamenii, pătrunşi de propria teamă, încearcă să o termine cât mai repede. Dacă prima ciocnire nu sparge zidul de scuturi, oamenii se retrag pentru a-şi recăpăta suflul şi pentru a plănui cum să lovească din nou. Apoi, revin. Dar acum, în această bătălie, duşmanii ne-au lovit, nu au reuşit să străpungă zidul şi s-au dat repede înapoi dincolo de locul unde ar fi putut ajunge lăncile noastre. Încă ne ameninţau şi ne insultau, dar nu se grăbeau să atace din nou. Atunci am văzut că oamenii din armata inamică se uitau în partea lor dreaptă spre panta lină unde înfricoşătorii vikingi ai lui Anlaf încă şovăiau.

— A făcut o greşeală, am spus.

— Cine, Constantin?

— Nu, Anlaf. Le-a spus care este planul lui, dar ei nu vor să moară.

— Cine ar vrea? a mai zis Finan sec.

Am făcut semn cu toporul către zidul de scuturi rămas pe loc şi am spus:

— Toţi aceşti oameni ştiu că planul lui Anlaf este de a câştiga bătălia la dreapta lor, cu vikingii lui. De ce să moară aşteptând atacul lor? Vor ca în timpul lui noi să intrăm în panică şi ei să ne zdrobească pentru ca, abia apoi, să pornească din nou la luptă. Voiau ca vikingii să câştige bătălia pentru ei.

Eram sigur că aşa este. Li se spusese că înfricoşătorii *úlfhéðnar* ai lui Anlaf, vikingii lui Dyflin care câştigaseră bătălie după bătălie, vor zdrobi flancul stâng al lui Æthelstan şi, astfel, vor distruge armata noastră. Acum, aşteptau să vadă ce se întâmplă, ezitând să meargă la moarte înainte ca oamenii lui Dyflin să le ofere o victorie sigură. Pe terenul de luptă, era un zgomot asurzitor. Mii de oameni

urlau, toba mare de război continua să bată, dar lipseau sunetele unei lupte adevărate: ţipetele şi loviturile spadelor. Æthelstan ne poruncise să nu atacăm, să ne apărăm, să rămânem pe loc şi să rezistăm până ce el va reuşi să spargă zidul de scuturi inamic şi, până acum, armata îi respectase porunca. Erau câteva ciocniri de-a lungul zidului de scuturi, acolo unde unii oameni avuseseră curajul să atace, şi se dădea câte o luptă scurtă, dar zidul lui Æthelstan rezista. Dacă urma să fie spart, oamenii lui Anlaf ar fi trebuit să facă acest lucru. Restul armatei aştepta atacul crâncen, dar vikingii sălbatici ai lui Anlaf se aflau la o sută de paşi de flancul stâng al lui Æthelstan. Probabil că Anlaf îi ţinea pe loc în speranţa că Æthelstan îşi va slăbi partea laterală a zidului pentru a întări centrul lui, dar acest lucru nu urma să se întâmple decât dacă s-ar fi produs un dezastru în rândul trupelor din Mercia. Mă gândeam că Anlaf îi va trimite în curând pe *úlfhéðnar* ai lui şi abia atunci va reîncepe lupta.

În acel moment, Thorolf a decis că el poate să câştige.

Egil, ca şi mine, se afla în spatele trupelor lui, lăsându-şi fratele să fie conducătorul celor din zidul de scuturi. Aceştia sfărâmaseră unul din icurile de porc, clădind un morman de cadavre sângerânde în faţa lor. Scoţienii care li se opuseseră se mulţumeau să ne insulte, nu doreau ca propriile trupuri să se alăture acelei grămezi de leşuri. Zidul lor de scuturi se micşorase nu doar pentru că muriseră mulţi în timpul primului atac, dar şi pentru că oamenii dintr-un zid de scuturi sunt tentaţi să se mişte către dreapta. Atunci când sunt în apropierea duşmanilor ale căror topoare, spade şi lănci încearcă să găsească orice spaţiu liber dintre scuturi, instinctiv, oamenii se mută spre dreapta pentru a fi protejaţi de scutul vecinului. Şi scoţienii făcuseră la fel, astfel încât se crease un spaţiu liber între scuturi şi viroaga pârâului. Nu era un spaţiu prea mare, doar doi sau trei paşi, dar pe Thorolf l-a tentat. Îi învinsese pe cei mai buni oameni ai lui Constantin şi acum vedea o ocazie pentru a slăbi flancul armatei inamice. Dacă îşi putea introduce oamenii prin acel spaţiu, putea să atace acel flanc şi să lărgească spaţiul, iar noi puteam ajunge în

spatele zidului de scuturi scoţian, să-i facem pe oameni să intre în panică şi să se descurajeze, ceea ce ar fi distrus linia de atac inamică.

Thorolf nu ne-a întrebat nici pe Egil, nici pe mine. A mutat spre dreapta pe unii dintre cei mai buni oameni ai lui, apoi a păşit cu aroganţă în faţa zidului de scuturi, a început să-i batjocorească pe scoţieni şi să-i provoace să vină să se lupte cu el. Nimeni nu a îndrăznit. Era un om care intimida, un om înalt, cu umeri laţi şi cu o frunte proeminentă sub coiful pe care se afla o aripă de vultur. Avea un scut pe care era pictat un vultur, blazonul familiei lui, iar în mâna dreaptă avea arma lui preferată, un topor greu cu coadă lungă pe care-l numise Băutorul-de-Sânge. La gât avea aur, braţele lui puternice erau pline de cercuri. Arăta a ceea ce era: un luptător viking renumit.

Şi, dintr-odată, în timp ce păşea în faţa zidului, s-a întors şi a alergat către spaţiul liber, strigând la oamenii lui să-l urmeze, ceea ce aceştia au şi făcut. Thorolf a doborât primul om retezându-l cu Băutorul-de-Sânge, cu o lovitură atât de puternică, încât lama toporului i-a doborât scutul, s-a înfipt în grumazul omului şi a coborât până mai jos de inimă. Thorolf striga încercând să meargă mai departe, dar toporul rămăsese prins în coastele sfârtecate ale primei sale victime. O lance l-a lovit într-o parte. A urlat de furie până ce vocea i s-a transformat în răget în vreme ce el a început să se poticnească. Au venit mai mulţi scoţieni. Erau cei pe care Constantin îi ţinea în rezervă şi pe care regele i-a trimis în grabă către locul atacului. Lănci şi spade l-au înjunghiat, iar Thorolf Skallagrimmrson şi-a găsit sfârşitul pe malul de sus al pârâului cu zalele ciopârţite şi sângele curgând printre tulpinile stufului de pe marginea apei învolburate. Scoţianul care-l împunsese primul pe Thorolf cu lancea a luat Băutorul-de-Sânge, s-a îndreptat către vikingul care-l însoţise pe acesta şi i-a lovit scutul atât de tare, încât omul a fost aruncat direct în albia pârâului. Scoţienii au aruncat lănci asupra lui şi el s-a rostogolit în apă, înroşind-o cu sângele lui în timp ce zalele grele îl duceau la fund.

Oamenii care-l urmaseră pe Thorolf s-au retras repede. Acum era rândul scoţienilor să ne insulte şi să ne ia în batjocură. Lăncierul care-l omorâse pe Thorolf mişca dintr-o parte în alta Băutorul-de-Sânge invitându-ne să venim mai aproape de ei pentru a ne omorî.

— Să mi-l lăsaţi mie pe acel om, a zis Egil.

Mă dusesem lângă el.

— Îmi pare rău, i-am spus.

— A fost un om bun.

Cu ochii în lacrimi şi-a scos spada, Vipera, şi a făcut semn cu ea spre scoţianul care avea în mâini toporul lui Thorolf.

— Să mi-l lăsaţi mie pe acel om, a repetat el.

Toba cea mare, aflată undeva în spatele oamenilor lui Anlaf, a început să bată într-un ritm nou şi mult mai rapid. S-au auzit strigăte şi vikingii lui Anlaf au început să coboare panta colinei.

Aceştia îşi strigau chemările la luptă şi veneau într-o goană necontrolată. Mulţi erau *úlfhéðnar* şi se credeau invincibili, fiind siguri că turbarea şi violenţa lor vor distruge luptătorii saxoni din flancul stâng al armatei lui Æthelstan. Nu ştiusem, dar Æthelstan se mutase acolo pentru a prelua comanda saxonilor lui şi, când a văzut că vikingii pornesc atacul, a ordonat retragerea.

Acesta era unul dintre cele mai grele lucruri pe care-l poate realiza un comandant al trupelor. Pentru a ţine un zid de scuturi bine legat e nevoie de multă disciplină, oamenii trebuie să-şi ţină scuturile lipite unul de altul în timp ce se deplasează în spate şi văzând cum o hoardă urlătoare aleargă către ei. Dar saxonii de vest erau printre cei mai buni luptători ai noştri. Se auzea o voce care comanda paşii în timp ce ei păşeau înapoi cu paşi fermi. Fiind într-un spaţiu din ce în ce mai strâmt, oamenii de lângă pârâul mai mic au format un nou rând în spatele celor trei care se deplasau înapoi dând liniei de luptă forma unui arc. După vreo douăzeci de paşi de mers înapoi, s-au oprit şi şi-au lipit bine scuturile unul de celălalt. În acel moment, vikingii au lovit. Atacul lor a fost unul dezordonat.

Primii care s-au repezit asupra saxonilor au fost cei mai curajoşi dintre ei şi aceştia s-au aruncat asupra scuturilor ca şi cum ar fi putut trece prin rândurile lui Æthelstan doar datorită vitezei pe care o aveau. Au fost întâmpinaţi de lănci, scuturile s-au lovit între ele, dar saxonii au rămas pe loc. Atacul vikingilor i-a deşteptat pe cei din linia de luptă a lui Anlaf care s-au repezit înainte. Bătălia începuse. Vacarmul produs de spadele lovite de scuturi şi de ţipetele de luptă s-a pornit din nou. Scuturile negre din Strath Clota se îndreptau către oamenii mei, iar scoţienii se străduiau să dea la o parte cadavrele pentru a-şi crea şi ei drum către noi. În fruntea lor se afla cel care avea în mână toporul lui Thorolf.

— Nenorocitul! a strigat Egil.

— Nu... am început eu să spun ceva, dar Egil plecase ţipând la oameni să se dea la o parte din calea lui.

Scoţianul l-a văzut venind şi, pe faţa lui, am observat o uşoară tresărire de îngrijorare, care s-a risipit repede. Apoi, a scos un muget ameninţător, şi-a ridicat scutul vopsit în albastru şi a început să mişte toporul chiar în momentul în care Egil a trecut dincolo de primul rând de oameni ai lui.

Scoţianul era un idiot. Se antrenase cu spada şi lancea. Toporul nu era o armă cu care să fi fost obişnuit. Îl rotea larg gândindu-se că, folosind propria forţă, va despica scutul lui Egil. Acesta s-a oprit din fugă şi s-a dat într-o parte. Scoţianul s-a răsucit neputând să controleze mişcarea toporului, iar Egil l-a împuns cu Vipera în pântece. Omul s-a încovoiat din cauza durerii. Egil l-a lovit cu scutul lui peste faţă, şi-a rotit puţin spada şi a înfipt-o din nou în pântecele scoţianului. Toporul a zburat în pârâu, şi omul a căzut la pământ. Egil a continuat să lovească cu spada. I-a tăiat scoţianului capul şi umerii şi nu s-a oprit decât atunci când unul dintre oamenii lui l-a tras înapoi, înainte ca scoţienii să vină să-l răzbune pe cel abia omorât.

— Mă simt ca şi cum n-aş fi de niciun folos, i-am spus lui Finan.

— Lasă totul în seama celor tineri, tu i-ai învăţat ce să facă, mi-a

răspuns Finan pe un ton răbdător.

— Dar trebuie să luptăm!

— Dacă vor avea nevoie de bătrâni, înseamnă că situaţia va fi disperată, mi-a zis Finan în timp ce s-a întors să se uite la saxonii lui Æthelstan. Dar văd că se descurcă.

Saxonii încă se retrăgeau, continuând să arcuiască linia de luptă şi trăgându-i şi pe cei din Mercia înapoi împreună cu ei. Cred că Anlaf socotea bătălia câştigată. Armata lui mai numeroasă nu spărsese zidul de scuturi al lui Æthelstan, dar îl împingea înapoi şi, curând, am fi fost prinşi în capcană lângă pârâul mai mare. Acum îl vedeam călare pe calul lui negru, strigând la oamenii lui să atace pe toată linia de luptă. Făcea semn cu spada înspre noi, şi faţa lui hidoasă era schimonosită de furie. Ştia că va câştiga bătălia şi că planul lui funcţiona, dar trebuia să ne rupă rândurile şi era nerăbdător să se întâmple asta. S-a apropiat de Constantin şi i-a strigat ceva. Nu am auzit ce i-a spus din cauza zgomotului asurzitor al bătăliei dezlănţuite, dar Constantin a dat pinteni calului şi a început să strige la oamenii lui.

Aceştia veneau din nou către noi. Acum, era vorba despre mândrie. Cine va sparge mai întâi zidul? Vikingii loveau la stânga şi în mijlocul zidului lui Æthelstan. Scoţienii se îndreptau spre noi pentru a dovedi că nu sunt mai prejos de luptătorii fioroşi ai lui Anlaf. L-am văzut pe Domnall croindu-şi drum către primul rând pentru a porni atacul împotriva lui Egil, în timp ce prinţul Cellach se îndrepta către noi. Oamenii lui scoteau strigăte de luptă. Unii dintre ei s-au împiedicat în gropile săpate de noi, cei din spate i-au împins şi au căzut peste cadavre, dar se apropiau cu lăncile şi topoarele pregătite. M-am uitat la coama dinspre apus, dar nu am văzut nimic. M-am dus lângă oamenii mei care erau împinşi înapoi de către scoţieni. Berg, care comanda flancul stâng, striga la oameni să rămână pe poziţie. Scoţienii aveau în ei o furie care-i făcea să pară înspăimântători. L-am văzut doborât pe Rolla, cu coiful despicat de un topor inamic. L-am văzut pe Cellach pătrunzând prin spaţiul

rămas liber şi omorându-l pe Eadric, care fusese odată slujitorul meu. Tot mai mulţi oameni veneau în urma lui Cellach. Spada lui era plină de sânge. Acum ajunsese în faţa lui Oswi care a parat o lovitură cu scutul şi a dat la rândul lui o lovitură cu toporul care a fost oprită de scutul lui Cellach. Acesta era şi el cuprins de furia bătăliei. L-a lovit pe Oswi cu scutul împingându-l înapoi şi a strigat la oamenii din cel de-al treilea rând să atace. Unul dintre oamenii mei a lovit cu toporul, dar lovitura a fost parată cu spada de către Cellach care, la rândul lui, l-a atacat pe Beornoth. Acesta s-a apărat cu toporul şi Cellach a lovit din nou cu scutul. Oswi avea piciorul drept rănit de o lance. Cellach şi-a pregătit spada pentru o nouă lovitură. Atacul lui furios era ca un ic de porc. Reuşise să străpungă primele mele două rânduri. Dacă ar fi trecut şi de Beornoth, ar fi străpuns linia noastră de luptă, urmat de o mulţime de oameni. Zidul nostru de scuturi ar fi fost spart şi bătălia ar fi fost pierdută. Cellach ştia asta.

— Veniţi aici! am strigat la oamenii lui Finan pe care-i ţinusem drept rezerve.

M-am dus către zidul de scuturi, acolo unde Cellach îşi clama victoria în timp ce-l lovea pe Beornoth cu scutul lui ghintuit cu fier. L-am împins deoparte pe Beornoth, mi-am împins în faţă scutul şi l-am lovit cu putere pe Cellach. Eram mai mare decât prinţul scoţian, mai înalt, mai masiv, dar la fel de sălbatic. Lovitura mea l-a împins cu doi paşi în spate. M-a recunoscut, mă ştia şi chiar îi plăcea de mine, dar trebuia să mă omoare. Copil fiind, fusese ostaticul meu. Începusem să-l educ, să-l învăţ meşteşugul mânuirii spadei şi a scutului şi-mi plăcea de el, dar acum trebuia să-l omor. Finan se afla lângă mine, oamenii lui erau în spatele nostru şi încercam toţi să umplem golul pe care-l deschisese Cellach. El se lupta cu spada lui lungă, eu aveam Acul-Viespii.

— Du-te înapoi, băiete, i-am zis.

Nu mai era un băiat. Era ditamai luptătorul, moştenitor al coroanei Scoţiei. Trebuia să câştige această bătălie pentru tatăl lui şi

pentru Anlaf, dar o spadă lungă cu două tăişuri nu este o armă potrivită în faţa unui zid de scuturi. M-a atacat cu ea, dar eu m-am apărat cu scutul pe care l-am împins înainte. Forţa cu care am împins spada l-a făcut pe Cellach să se răsucească, iar Finan, aflat acum în dreapta mea, a profitat de ocazie pentru a-l lovi cu pumnalul lui la brâu şi i-a străpuns cămaşa de zale. Instinctiv, Cellach a lăsat scutul în jos pentru a para lovitura, dar în felul ăsta a rămas la dispoziţia Acului-Viespii. S-a uitat la mine. Ştia că făcuse o greşeală. Am văzut pe faţa lui o expresie de rugă în timp ce eu îi tăiam gâtul pe deasupra cămăşii de zale. Sângele a ţâşnit şi m-a orbit, dar am simţit cum Cellach îmi trage pumnalul după el în cădere.

— Destul de bine pentru un bătrân, a spus Finan.

A continuat lupta lovind cu toporul un bărbat cu barbă neagră plină de sânge care voia să-l răzbune pe Cellach. I-a ridicat încheietura mâinii cu spadă cu tot şi l-a lovit peste obraz. Omul a căzut pe spate. Cineva a tras corpul lui Cellach în spatele zidului nostru de scuturi. Prinţul avea zale scumpe, teacă încrustată cu aur şi centură bătută cu argint, lanţ gros de aur la gât şi oamenii mei ştiau că eu împart cu ei prada luată în timpul unei bătălii.

Oamenii lui Finan refăcuseră zidul de scuturi, dar scoţienii erau înfuriaţi de moartea prinţului lor. Se retraseseră dincolo de cadavre, dar aveau să vină din nou. De data aceasta, îl vor avea pe Domnall în fruntea lor. Acesta venea din dreapta mea, strigând la oamenii lui să-l răzbune pe Cellach. Era un bărbat înalt, renumit ca o adevărată bestie în timpul luptei. Şi acum voia să lupte. Voia să-şi croiască drum prin zidul nostru şi voia să mă omoare drept preţ pentru moartea lui Cellach. A sărit peste cadavre ţipându-şi furia. Finan a ieşit în întâmpinarea lui.

Urma o luptă între un uriaş scoţian mânios cu o spadă lungă în mână şi un irlandez mai scund înarmat cu un pumnal, dar Finan era cel mai rapid luptător cu spada pe care-l văzusem în viaţa mea. Scoţienii începuseră să înainteze, dar s-au oprit pentru a-l urmări pe

Domnall. Acesta era căpetenia de război a regelui lor, un războinic neîmblânzit, cu renume. Acum însă, era furios şi furia te poate ajuta să câştigi o bătălie, dar poate să te şi orbească. A împins spada lui lungă spre Finan care a făcut un pas înapoi. Domnall a încercat să-l doboare împingându-l cu scutul, dar Finan a păşit într-o parte şi a lovit cu pumnalul încercând să străpungă cămaşa de zale chiar deasupra încheieturii mâinii în care avea Domnall spada. Acesta a împins în faţă cu putere scutul încercând să-l doboare pe Finan, dar el a păşit înapoi şi, cu viteza unui şarpe, s-a repezit spre dreapta şi a lovit cu putere. Pumnalul a pătruns prin scutul lui Domnall, prin cămaşa de zale, prin căptuşeala de piele şi a ajuns la coastele de sub încheietura braţului. Domnall s-a clătinat şi s-a dat înapoi. Era rănit, dar nu învins, iar în locul furiei s-a instalat o fermitate de nezdruncinat.

Scoţienii îl încurajau pe Domnall, tot aşa cum oamenii mei îl îmbărbătau pe Finan. Domnall era rănit, dar trupul lui uriaş putea să suporte multă durere şi să continue lupta. A văzut cât de iute este Finan, dar s-a gândit că îl poate contracara cu puterea pe care o avea. A atacat cu o lovitură care ar fi putut doborî un mistreţ. Finan a parat lovitura cu scutul lui, dar aceasta fusese atât de puternică încât l-a dezechilibrat. Domnall şi-a împins scutul în faţă şi l-a împins înapoi pe Finan, dar a avut un moment de ezitare când a văzut că acesta şi-a recăpătat repede echilibrul. Şi-a pus în faţă scutul găurit şi şi-a ridicat spada invitându-l pe Finan să atace. Voia să-l ţină la distanţă pe irlandez astfel încât să nu-şi mai poată folosi pumnalul.

— Vino, nenorocitule, a mârâit el.

Finan a acceptat. S-a mişcat spre dreapta, departe de spada lui Domnall, dar a călcat pe un cadavru, s-a dezechilibrat şi mâna în care ţinea pumnalul s-a mişcat necontrolat. Domnall a sesizat momentul şi a atacat cu spada. Finan s-a prefăcut că se poticneşte, dar s-a împins în piciorul drept, apoi s-a mişcat rapid înspre stânga lăsând în jos scutul pentru a-şi proteja corpul de loviturile de spadă.

S-a îndreptat spre Domnall cu o viteză incredibilă şi i-a tăiat gâtul cu pumnalul. Coiful strălucitor al lui Domnall avea o bordură metalică pentru a-i apăra gâtul, dar lovitura a fost atât de puternică, încât pumnalul a străpuns-o. Din gâtul lui Domnall a ţâşnit sângele. Finan şi-a tras înapoi pumnalul în timp ce Domnall cădea la pământ. Scoţienii au izbucnit în urlete de furie şi au sărit peste cadavre şi peste cei muribunzi în încercarea de a-şi răzbuna căpetenia. Finan s-a reîntors în zidul de scuturi. Am strigat la oamenii mei să înainteze cu zidul până la obstacolul făcut de cadavrele căzute. Scuturile s-au ciocnit. Cele două ziduri de scuturi se împingeau unul pe celălalt. Omul care îmi împingea scutul urla la mine împrăştiind picături de salivă peste marginile de sus ale scuturilor. Simţeam mirosul de bere în răsuflarea lui şi loviturile de pumnal cu care încerca să-mi străpungă măruntaiele. A reuşit să-mi mişte scutul cu umflătura de metal a scutului său şi am simţit cum pumnalul bărbatului trece pe lângă mijlocul meu, dar cel care-l mânuia a scos un strigăt înăbuşit. Vidarr Leifson îi zdrobise umărul cu toporul. Un topor venit din rândul al doilea al scoţienilor mi-a lovit scutul, a sfărâmat marginea de oţel a acestuia şi a pătruns prin el. L-am împins spre stânga pentru a-l vedea pe cel care m-a atacat, dar Immar Hergildson, cel care fusese atât de înspăimântat în zori, a aruncat lancea şi omul a căzut la pământ.

Reuşeam să le ţinem piept. Atacaseră cu o sălbăticie nemaiîntâlnită, dar izbuteam să ne apărăm. Este imposibil să menţii un zid de scuturi atunci când calci pe cadavre şi oameni răniţi, iar bravura scoţienilor nu era de ajuns. Zidul nostru era ferm, al lor era dezorganizat. S-au retras din nou nevrând să moară de spadele noastre. Vidarr Leifson a agăţat cu toporul cadavrul lui Domnall şi l-a tras în spatele rândurilor noastre. Scoţienii continuau să ne batjocorească, dar nu înaintau.

L-am lăsat pe fiul meu la comanda zidului de scuturi şi am mers în spate împreună cu Finan.

— Ziceam că eşti prea bătrân pentru a te lupta, i-am spus.

— Şi Domnall era bătrân. Ar fi trebuit s-o ştie şi el mai bine.

— Te-a rănit?

— Doar câteva vânătăi, nimic mai mult. Voi supravieţui. Dar ce s-a întâmplat cu cuţitul tău?

M-am uitat în jos şi am văzut că nu-l mai aveam. Teaca atârnată de una dintre cingătorile mele dispăruse, tăiată probabil de un scoţian. Era, cel mai posibil, stângaci şi, dacă pumnalul lui ar fi lovit ceva mai aproape, mi-ar fi tăiat şoldul.

— Era o tinichea, i-am răspuns. Îl foloseam doar ca să-mi tai mâncarea.

Dacă ăsta era lucrul cel mai rău care mi se putea întâmpla în această bătălie, eram cel mai norocos om din lume.

Am mers în spatele zidului, acolo unde se aflau răniţii noştri. Hauk, fiul lui Vidarr, se afla acolo. Îl bandaja un preot pe care nu-l cunoşteam. Asta fusese prima lui bătălie şi, după cât de sfârtecată era cămaşa lui de zale şi după sângele de la umărul stâng, avea să fie şi ultima. Roric aranja prada luată în timpul luptei. Printre altele, acolo se afla şi coiful lui Cellach încrustat cu aur şi împodobit cu pene de vultur. Dacă vom supravieţui bătăliei, se vor adăuga şi alte lucruri de valoare.

— Mergi la loc în linia de luptă, i-am spus lui Roric.

Moartea lui Cellach şi a lui Domnall adusese un moment de răgaz. Scoţienii atacaseră, aproape spărseseră zidul nostru de scuturi, dar noi rezistaserăm. Între noi, se aflau şi mai multe trupuri. Unii ţipau de durere, dar cei mai mulţi erau morţi. Peste tot plutea acel miros greu de sânge şi excremente pe care-l cunoşteam foarte bine. M-am uitat spre stânga şi am văzut că cei din Mercia rezistau, dar linia noastră nu mai avea aceeaşi lungime şi se subţiase primejdios de mult. Cei din Mercia nu mai aveau rezerve de oameni. În spatele zidului lor de scuturi, se aflau foarte mulţi răniţi întinşi la pământ. Anlaf se dusese înapoi la flancul lui drept care îi împinsese pe saxonii lui Æthelstan către drum, ceea ce însemna că partea de miazănoapte a podului era acum în mâinile vikingilor.

Drumul către Ceaster era liber, păzit fiind doar de un grup mic de saxoni care făcuseră un zid de scuturi la capătul dinspre miazăzi al podului, dar lui Anlaf nu-i păsa. Ceasterul putea să mai aştepte. Tot ce-şi dorea acum era să ne măcelărească lângă pârâu. Ţipa la oamenii lui să-i omoare pe saxonii de vest ai lui Æthelstan. Dintr-acolo, am văzut venind un călăreţ al cărui cal alerga în galop în spatele zidului nostru de scuturi. Era episcopul Oda.

— Pentru numele lui Dumnezeu, stăpâne, regele are nevoie de ajutorul Domniei Voastre.

Toţi aveam nevoie de ajutor. Inamicul simţea în aer mirosul victoriei şi presa cu putere în partea stângă şi în centrul liniei de luptă. Saxonii de vest încercaseră să recâştige capătul de nord al podului, dar nu reuşiseră şi, la fel ca mercienii, erau împinşi cu putere înapoi. Anlaf cerea întăriri pentru a le face faţă. El avea rezerve de oameni. Noi aproape nu aveam pe nimeni. Steapa şi călăreţii lui erau încă ascunşi.

— Măcar câţiva oameni, stăpâne! mi-a strigat Oda.

Am luat doisprezece oameni, dându-mi seama că nu mă pot lipsi de mai mulţi. Cei din Mercia erau aproape de Æthelstan, dar zidul lor de scuturi începuse să se subţieze. De când începuse bătălia, tot zidul nostru de scuturi se redusese la jumătate, dar lupta cea mai crâncenă se dădea acolo unde flutura flamura strălucitoare a lui Æthelstan. Oda mergea la trap pe lângă mine.

— Regele insistă să lupte! N-ar trebui să se afle în rândul din faţă!

— E rege! Trebuie să-şi conducă oamenii!

— Unde-i Steapa? m-a întrebat Oda cu o voce în care se distingea panica.

— Vine! am strigat sperând să nu mă înşel.

Am ajuns lângă oamenii răniţi traşi înapoi de saxonii lui Æthelstan. I-am aranjat pe oamenii mei în rândurile subţiate, împingându-i pe oameni şi strigând la ei să se dea la o parte. Folebald, frizonul uriaş, şi vărul lui, Wilbrund, erau cu mine. Au reuşit să-şi facă loc până lângă Æthelstan. Era magnific! Zalele lui

frumoase erau pline de sânge, scutul îi era spart în vreo trei locuri, iar spada îi era acoperită cu sânge până la mâner, dar continua să lupte şi-i invita pe duşmani să se apropie de spada lui. Aceştia erau obligaţi să sară peste cadavre şi chiar şi *úlfhéðnar* erau şovăitori. Îl voiau mort pe Æthelstan ştiind că măcelărirea lui ar fi însemnat începutul distrugerii totale a armatei sale, dar, pentru a-l omorî, trebuiau să vină spre spada pe care el o mânuia cu atâta agilitate. La stânga şi la dreapta regelui erau oameni îmbrăcaţi cu mantii de culoare stacojie care împingeau cu scuturile lor pe cele ale vikingilor. Scuturile se loveau, lăncile erau pregătite şi topoarele se abăteau asupra marginilor scuturilor, dar în jurul lui Æthelstan era un spaţiu liber. El era regele războinic, îi domina şi-i chema la luptă. Un viking înalt cu barbă neagră şi ochi albaştri care se vedeau de sub coiful plin de zgârieturi a păşit în acel spaţiu liber cu o secure de luptă în mână. Era Thorfinn Hausakljúfr, cârmuitorul Orkneyjarului. Părea pe jumătate nebun. Cred că-şi unsese pielea cu alifie de măselariţă. Nu mai era doar o căpetenie vikingă. Devenise *úlfhéðinn,* luptătorul-lup. Urla la Æthelstan şi-şi ridicase securea în aer.

— A sosit timpul să mori, băiat drăgălaş! a strigat el.

Nu cred că Æthelstan ştia limba vikingilor, dar a înţeles ce intenţie are Thorfinn. L-a lăsat pe uriaş să se apropie. Thorfinn nu avea scut, ci doar pe Hausakljúfr, Spintecătorul-de-Cranii, faimoasa lui secure. Ca şi Æthelstan, era plin de sânge. N-am văzut însă nici urmă de răni, ceea ce însemna că era sânge saxon, iar Spintecătorul-de-Cranii voia şi mai mult sânge.

A lovit cu securea. Æthelstan s-a apărat cu scutul. Lama securii a spart marginea scutului. Æthelstan l-a mişcat spre stânga sperând să tragă şi securea în aceeaşi direcţie pentru a-l lăsa descoperit pe Thorfinn, dar acesta s-a mişcat rapid. S-a tras înapoi, şi-a eliberat securea şi a lăsat-o repede în jos încercând să atingă braţul în care Æthelstan ţinea spada. Lovitura l-ar fi rănit grav pe rege, dar şi el a fost rapid. Şi-a tras spada înapoi şi lama securii uriaşe a lovit-o

foarte aproape de mâner. S-a auzit un trosnet prevestitor de rău şi, într-adevăr, spada lui Æthelstan s-a rupt. Acum, ţinea în mână o spadă mai scurtă decât mâna unui om. Thorfinn a ţipat triumfător şi a lovit cu securea. Æthelstan s-a apărat cu scutul şi a păşit înapoi. Loviturile lui Thorfinn s-au înteţit. Scutul era acum plin de găuri. Vikingul şi-a ridicat securea intenţionând să lovească în coiful cu inel de aur al lui Æthelstan.

Episcopul coborâse de pe cal şi se afla lângă mine. Ţipa în daneza lui maternă ca regele să se mişte repede. Oda mi-a smuls Răsuflarea-Şarpelui din teacă. Æthelstan şi-a ridicat scutul, lovitura aproape l-a despicat în două, iar Oda, strigându-l pe rege, i-a întins mânerul spadei Răsuflarea-Şarpelui.

Æthelstan aproape căzuse în genunchi din cauza loviturii puternice care îi sfărâmase în mare parte scutul, dar l-a auzit pe Oda, s-a întors, a luat spada şi l-a atacat pe Thorfinn cu intenţia de a-l lovi în coapsa stângă, s-a tras înapoi, s-a ridicat în picioare şi a împins scutul în figura lui Thorfinn. Uriaşul norvegian s-a dat înapoi pentru a-i putea da lui Æthelstan lovitura de moarte cu *Hausakljúfr.* Dar acesta, la fel de iute precum fulgerul de pe flamura lui, a împins Răsuflarea-Şarpelui înainte şi a înfipt-o în burta lui Thorfinn. A continuat să-l lovească cu spada în sus şi în jos, dintr-o parte în alta. Spintecătorul-de-Cranii a căzut la pământ cu Thorfinn cu tot. Cu cizma înroşită de sânge pe pieptul vrăjmaşului, Æthelstan a scos spada din el.

Şi, tocmai atunci, a venit Steapa.

La început, n-am ştiut că vine. Folcbald şi Wilbrund erau alături de mine. Ne luptam cu un val de vikingi furioşi care veniseră să răzbune moartea lui Thorfinn. Gerbruht, unul dintre cei mai credincioşi oameni ai mei, era în dreapta mea încercând să mă protejeze cu scutul lui, şi eu tot ţipam la el să-l dea deoparte ca să pot lovi cu Acul-Viespii. Împingeam cu scutul meu pe cel al unui viking care încerca să mă străpungă cu spada. L-am împins pe

Gerbruht cu umărul, l-am lăsat pe viking să-şi vâre spada printre scuturile noastre şi, atunci când a făcut-o, l-am întâmpinat cu tăişul Acului-Viespii care a tăiat lung şi adânc până ce durerea l-a făcut să-şi tragă mâna înapoi. Tendoanele şi carnea erau tăiate până la os. Nu mi-a fost greu să-i înfig pumnalul între coaste. Tot ce mai putea face era să mă împingă cu scutul. Braţul în care ţinuse spada nu-i mai era de niciun folos. Nici nu se putea da înapoi din cauza celor care-l împingeau din spate. L-am lăsat să mă împingă cu scutul până ce sângele a ţâşnit din încheietura mâinii lui. Şi atunci, dincolo de ţipete şi de zăngănitul spadelor, am auzit zgomotul copitelor de cai.

Steapa se ascunsese pe colina dinspre apus, printre copaci, chiar în spatele gardului năruit de la Brynstæþ. I se poruncise să aştepte până ce bătălia era în toi şi flancul stâng al armatei lui Æthelstan ar fi fost obligat să se retragă spre cele două pâraie, în timp ce inamicul era cu spatele la acea colină.

Şi, acum, venea împreună cu cei cinci sute de oameni ai lui, cu zale sclipitoare şi călare pe armăsarii lor puternici. Anlaf se gândise să folosească panta mai lină pentru a da asaltul asupra flancului stâng al lui Æthelstan. Steapa venea pe panta mai abruptă pentru a lansa un atac fulger în spatele lui Anlaf. Oamenii lui şi-au dat seama ce se întâmplă. Presiunea asupra liniei noastre de luptă a scăzut şi vikingii au început să atragă atenţia asupra atacului care venea din spatele lor, un atac care venea de pe pantă ca un şuvoi al morţii.

— Acum! a strigat Æthelstan. Înainte!

Oamenii care se socoteau mai devreme osândiţi au văzut scăparea şi toată linia de luptă saxonă a început să înainteze în mare viteză.

Călăreţii şi-au dus caii lângă pârâul mai mic. Mulţi au sărit peste el, unii l-au trecut uşor şi am văzut cel puţin doi cai căzând. Atacul începuse. Peste zgomotele copitelor auzeam strigătele călăreţilor. Aproape toţi oamenii lui Steapa aveau lănci ale căror vârfuri au fost coborâte pe măsură ce se apropiau de partea din spate a zidului de

scuturi al lui Anlaf.

Acolo se declanşase haosul. Zona din spatele unui zid de scuturi este locul în care sunt traşi răniţii, unde slujitorii au grijă de cai, unde arcaşii îşi ţin arcurile şi unde oamenii stau la adăpost dincolo de ultimul rând de luptători. Acum, acest rând se întorsese şi oamenii încercau cu disperare să facă un nou zid. Scuturile se atingeau între ele, dar oameni panicaţi le dădeau la o parte, strigând după ajutor. Şi călăreţii au lovit.

Cailor nu le plac zidurile de scuturi, dar oamenii care căutau un adăpost lăsaseră spaţii libere între scuturi şi caii nu s-au mai oprit. Călăreţii au lovit cu furia unor *úlfhéðnar,* au spart zidul acolo unde erau spaţii libere. Lăncile au străpuns zale şi coaste, caii s-au dat puţin înapoi, apoi au pocnit din copite şi s-au repezit la oamenii îngroziţi. Zidul de scuturi se spărsese. Peste tot, domnea teroarea. Oamenii alergau. Călăreţii saxoni au aruncat lănci şi şi-au scos spadele. L-am văzut pe Steapa, înspăimântător în furia lui, lovind cu spada pe care a înfipt-o în pieptul unui om. Acesta a fost târât de spadă în timp ce Steapa se întorsese către miazănoapte pentru a-i urmări pe duşmanii care o luaseră la fugă.

Am intrat şi noi în acest haos. Zidul de scuturi din faţa noastră, până acum o barieră de netrecut, se spărsese. Am început să ucidem cu înverşunare. Am luat spada unui viking, căci duşmanii se împrăştiau în fugă şi pumnalul scurt nu servea la nimic. Venise timpul măcelului. Inamicii care fugeau erau cu spatele la noi şi ei au fost omorâţi primii. Unii s-au întors să lupte, dar urmăritorii lor răzbunători erau mai numeroşi. Cei mai norocoşi dintre ei aveau cai şi au plecat în galop către miazănoapte. Cei mai mulţi s-au dus pe drumul roman către Dingesmere. Oamenii lui Steapa îi urmăreau. Æthelstan striga să i se aducă armăsarul. Oamenii din garda lui, toţi îmbrăcaţi în mantii de culoare stacojie, îşi încălecau caii. L-am văzut pe Æthelstan, cu Răsuflarea-Şarpelui în mână, cum se urcă în şa şi pleacă în galop în urmărirea fugarilor.

Scoţienii, fiind cel mai departe de locul în care călăreţii lui Steapa

spărseseră zidul de scuturi, erau ultimii care puteau fi loviţi. Le-au trebuit câteva momente pentru a-şi da seama de dezastru, dar, văzând că aliaţii lor păgâni rup rândurile, s-au întors şi au luat-o la fugă. Mă uitam după Ræt şi calul meu, dar mi-am dat seama că el trebuie să fi trecut podul înainte ca oamenii lui Æthelstan să-l traverseze. M-am uitat spre tabără şi l-am strigat, dar nu-l vedeam. Wilbrund mi-a adus un cal murg.

— Probabil că este calul unuia dintre oamenii din garda regelui, stăpâne, şi poate că omul este mort.

— Ajută-mă să mă urc.

Am plecat în galop către miazănoapte. L-am strigat pe Egil în timp ce mă apropiam de oamenii mei. S-a întors şi s-a uitat la mine.

— Nu pleci în urmărire! i-am strigat. Stai aici!

— De ce?

— Eşti viking. Crezi că oamenii lui Æthelstan vor face diferenţa între tine şi duşmanii noştri?

L-am chemat pe Berg, fratele mai mic al lui Egil, şi i-am spus să ia douăzeci de luptători creştini şi să păzească trupele lui Egil. Am plecat. Finan şi fiul meu voiau să vină cu mine, dar nu aveau cai.

Calul meu de împrumut şi-a croit drum cu greu printre grămezile de cadavre aflate acolo unde fuseseră zidurile de scuturi. Unii dintre morţi erau oameni de-ai mei. L-am văzut pe Roric cu grumazul sfâşiat şi faţa plină de sânge şi mi-am spus cu regret că eu îl trimisesem la moarte atunci când i-am poruncit să lase prada şi să se ducă la locul lui în rând. Beornoth, un luptător bun care întâlnise unul mai bun decât el, era întins pe spate cu o expresie de surpriză pe faţa pe care acum roiau muşte. Nu mi-am dat seama ce anume îl omorâse. Oswi, cu faţa lui palidă, zăcea. Piciorul lui sfârtecat era bandajat strâns. Prin bandaje ieşise sânge. A încercat să-mi zâmbească.

— O să te faci bine, i-am spus. Am văzut cazuri mult mai grave.

Vor fi şi alţii, poate prea mulţi, tot aşa cum vor fi văduve şi orfani în ţara lui Constantin. Odată ce am trecut de grămezile de leşuri

urât mirositoare, am dat pinteni calului.

Era după-amiază târziu şi umbrele începuseră să se alungească. Bătălia mi s-a părut scurtă, scurtă şi înfiorătoare. Şi totuşi, trebuie să fi durat mai mult decât mi se păruse mie. Norii se risipeau şi soarele îşi arunca razele peste cadavrele celor ucişi în timp ce încercau să fugă. Oamenii prădau cadavrele, scoteau cămăşile de zale de pe ele şi scotoceau după bani. Corbii vor veni în curând pentru a se bucura de festinul bătăliei. Terenul de luptă era plin de spade, lănci, suliţe, topoare, arcuri, coifuri şi scuturi fără număr, aruncate de către oamenii care căutaseră cu disperare o cale de a scăpa de urmărirea noastră. Vedeam în faţă călăreţii lui Steapa. Alergau tare pentru a-i prinde din urmă pe fugari pe care aveau să-i schilodească cu lăncile şi să-i ciopârţească cu spadele şi să-i lase acolo pentru a fi omorâţi de oamenii care veneau pe jos. Am văzut flamura lui Æthelstan, dragonul biruitor cu fulgerul în gheară, pe drumul roman şi am pornit în galop către el. Am ajuns la ridicătura de pământ unde se strânsese armata lui Anlaf şi am oprit calul. Ceea ce vedeam era de neînchipuit. Întreaga vale, pe toată lărgimea ei, era plină de oameni care fugeau. În urma lor şi printre ei, erau oamenii noştri, cruzi şi neîndurători. Erau lupi printre oi. Vedeam oameni care voiau să se predea, dar erau loviţi fără milă. Îmi dădeam seama că oamenii lui Æthelstan, eliberaţi de teama osândirii la o înfrângere inevitabilă, îşi revărsau despovărarea într-un dezmăţ al măcelului.

Am rămas pe terenul înalt uitându-mă cu încântare. Şi eu mă simţeam uşurat şi, în suflet, aveam un sentiment de detaşare ca şi cum nu fusese bătălia mea. A fost victoria lui Æthelstan. Mi-am atins pieptul şi am simţit amuleta-ciocănel pe care o ascunsesem sub zale temându-mă că aş fi putut fi socotit un duşman păgân. Nu mă aşteptasem să supravieţuiesc acestei bătălii, în ciuda vrăjitoriei cu crucea Benedettei. Atunci când apăruseră duşmanii, toată acea armată de scuturi şi spade, mă simţisem osândit. Acum, iată-mă aici uitându-mă la măcelul dezlănţuit de către noi. Un bărbat beat a trecut clătinându-se pe lângă mine. Avea pe cap un coif împodobit

cu pene, iar în mână ţinea teaca unei spade pline de ornamente din argint.

— Îi batem, stăpâne! mi-a strigat.

— Da, aşa este, am fost de acord cu el.

M-am gândit la Alfred. Visul lui devenea realitate. Visul unei ţări creştine, o ţară a tuturor saxonilor. Ştiam că Northumbria nu va mai exista. Acum era Englaland, o ţară născută din tumultul dezlănţuit aducător de moarte într-o vale însângerată.

— Dumnezeu ne-a dat un mare rege! am auzit pe cineva spunând alături de mine. M-am întors şi am văzut că era episcopul Oda care venise călare în spatele meu. Dumnezeu ne-a dat victoria! a mai spus, zâmbind.

Mi-a întins mâna şi eu i-am strâns-o cu mâna mea stângă pentru că în cea dreaptă aveam spada străină.

— Purtaţi o cruce, stăpâne! a zis plin de încântare.

— Benedetta mi-a dat-o.

— Ca să vă apere.

— Aşa mi-a spus şi ea.

— Şi asta a şi făcut! Haideţi să mergem, stăpâne.

A dat pinteni calului, şi eu l-am urmat, gândindu-mă cum vrăjitoriile femeilor m-au protejat de-a lungul anilor. Mai urma doar o ultimă bătălie până să se sfârşească această zi. Căpeteniile scoţiene şi cele ale vikingilor călăreau pe cai iuţi şi alergau în galop depărtându-se de urmăritori către corăbiile pe care puteau fi în siguranţă, dar unii oameni formaseră un zid de scuturi pentru a ne întârzia în fuga noastră. Printre ei l-am văzut pe Ingilmundr şi mi-am dat seama că aceştia erau cei care trăiau în Wirhealum. Li se dăduseră pământuri, pretindeau că sunt creştini, femeile şi copiii lor stăteau în gospodăriile din Wirhealum şi acum voiau să lupte pentru casele lor. Nu erau mai mult de trei sute de oameni aşezaţi pe două rânduri. Cu siguranţă, ştiau că aveau să moară sau, poate, sperau să fie iertaţi. Oamenii lui Æthelstan au venit către ei. Erau peste o mie de bărbaţi şi numărul lor creştea mereu. Şi oamenii lui

Steapa se aflau acolo, pe caii lor obosiţi. La fel şi cei din garda lui Æthelstan.

Ingilmundr a ieşit din zidul de scuturi şi a mers în faţa lui Æthelstan care avea încă Răsuflarea-Şarpelui în mâna sa dreaptă. L-am văzut că-i vorbeşte regelui, dar nu puteam auzi ce-i spune şi nici ce i-a răspuns Æthelstan. După câteva momente, Ingilmundr a îngenuncheat în semn de supunere.

A pus spada jos pe pământ, ceea ce însemna că Æthelstan îi cruţase viaţa. Niciun păgân nu poate muri fără să aibă spada în mână. Şi Oda gândea la fel.

— Regele nostru este prea iertător, a zis pe un ton dezaprobator.

Æthelstan s-a îndreptat călare către Ingilmundr. S-a aplecat din şa şi i-a spus ceva. L-am văzut pe Ingilmundr zâmbind şi încuviinţând din cap. Apoi, Æthelstan l-a lovit. Răsuflarea-Şarpelui i-a despicat gâtul cu o lovitură sălbatică, sângele a ţâşnit. Æthelstan a lovit din nou şi încă o dată, şi încă o dată. Oamenii lui l-au aclamat şi s-au îndreptat spre vikingi pentru a-i copleşi. Iar s-au ciocnit scuturile, iar au fost lovituri de spade, iar au izbucnit ţipete de luptă, dar totul s-a terminat repede. Urmărirea a continuat lăsând în urmă cadavre şi oameni pe moarte.

În amurg, am ajuns la Dingesmere. Ne uitam la corăbiile care plecau spre Mærse. Aproape toate plecaseră, dar cele mai multe dintre ele erau goale. Echipajele lăsate să le păzească le scoseseră în larg pentru a scăpa de urmăritori şi, astfel, au abandonat sute de oameni care au fost măcelăriţi în apele puţin adânci ale mlaştinilor. Unii dintre ei au cerut îndurare, dar oamenii lui Æthelstan nu le-au acordat-o. Apa din stufăriş s-a umplut de sânge.

Finan şi fiul meu m-au găsit şi se uitau, ca şi mine, la ce se întâmpla.

— S-a terminat, a spus Finan parcă neîncrezător.

— Da, s-a terminat, am fost de acord cu el. Putem merge acasă.

Tânjeam după Bebbanburg, după apa limpede a mării, după ţărmul liniştit şi după vântul care ne mângâia dinspre mare.

Æthelstan a venit lângă mine. Avea un aer serios. Zalele, mantia, calul şi valtrapul acestuia erau pline de sânge.

— A fost bine, Maiestate, i-am spus.

— Dumnezeu ne-a dat o victorie.

Era obosit şi nu era de mirare, căci nici un alt om nu luptase mai mult decât el astăzi. S-a uitat la Răsuflarea-Şarpelui şi mi-a zâmbit pieziş.

— Mi-a fost de folos.

— E o spadă minunată, Maiestate.

Mi-a întins-o cu mânerul spre mine.

— Să cinăm împreună, Lord Uhtred.

— După cum doreşti, Maiestate, am zis şi mi-am luat spada cu deplină recunoştinţă.

Nu puteam să o bag în teacă înainte de a fi curăţată. Am aruncat spada care nu-mi aparţinea şi mi-am reluat Răsuflarea-Şarpelui. Am plecat pe drum în timp ce se lăsa întunericul. Femeile îi căutau pe muribunzi pentru a-i termina şi a le prăda trupurile cu cuţitele lor lungi. Primele focuri se aprindeau în noaptea care se lăsa peste noi.

Se terminase.

Epilog

Sunt Uhtred, fiul lui Uhtred, care era fiul lui Uhtred al cărui tată se numea tot Uhtred. Toţi au fost lorzi ai Bebbanburgului. Şi eu sunt, deşi acum oamenii îmi spun „Lord al Nordului”. Pământurile mele se întind de la Marea Nordului bătută de vânturi până la ţărmurile din faţa Irlandei şi, deşi sunt bătrân, obligaţia mea este să-i opresc pe scoţieni să coboare în sud pe teritoriul pe care-l numim acum Englaland.

Am impus pacea în Cumbria şi am realizat acest lucru trimiţându-i pe Egil şi pe fiul meu să-i pedepsească pe cei care provocau tulburări. I-au spânzurat pe unii, au ars gospodării şi au dat pământ celor care luptaseră la Wirhealum. Cea mai mare parte a Cumbriei este încă ocupată de danezi şi vikingi, dar ei trăiesc în pace cu saxonii. Copiii lor au învăţat limba saxonă şi unii dintre ei se roagă zeului crucificat al creştinilor. Suntem mândri că trăim în Northumbria, deşi azi suntem toţi ænglisc, iar Æthelstan este numit rege al Englalandului. Spada lui sfărâmată este atârnată în marele salon din palatul din Wintanceaster. Nu am fost niciodată în sud şi n-am văzut-o. A fost foarte generos cu mine. Mi-a dat aur şi argint din ce luasem pe câmpul de bătălie de la Wirhealum, acolo unde am îngropat atât de mulţi oameni.

La trei zile după bătălie, a fost o mare petrecere. Æthelstan voise să o ţinem în noaptea de după ce se terminase bătălia, dar oamenii erau obosiţi, mulţi erau răniţi şi aveau nevoie de îngrijiri, aşa încât a trebuit să aştepte până ce i-a strâns pe toţi nobilii la Ceaster. A fost mai multă bere decât mâncare, iar mâncarea nu era bună. Am avut pâine, jambon şi o tocană care cred că era făcută cu carne de cal. O sută douăzeci de oameni s-au strâns în marele salon după ce episcopul Oda a ţinut o slujbă la biserică. Un bărbat cânta la harpă,

dar nu şi din gură, pentru că niciun cântec nu putea descrie măcelul pe care-l produseserăm. S-a spus că e o petrecere în cinstea victoriei repurtate şi cred că aşa a şi fost, deşi, după ce berea a dezlegat limbile celor prezenţi, s-a transformat într-un parastas. Æthelstan a ţinut o cuvântare în care a deplâns moartea a doi ealdormani, Æfine şi Æthelwyn, după care i-a lăudat pe cei care se aflau pe băncile din salon. L-a elogiat pe Steapa care se alesese cu o rană la braţul cu care ţinea scutul atunci când călăreţii lui atacaseră zidul de scuturi al lui Anlaf. A vorbit şi despre mine, numindu-mă seniorul războinic al Englalandului şi oamenii m-au aclamat.

Englaland! Mi-am adus aminte cât de ciudat mi s-a părut atunci când am auzit pentru prima oară acest nume. Regele Alfred visa la un Englaland. Eram cu el atunci când am mărşăluit spre Sumersæte pentru a ataca marea armată aflată sub conducerea bunicului lui Anlaf. „Puteam muri la Ethandun, dar Dumnezeu a fost de partea noastră, iar Englaland va exista pe vecie", mi-a spus el odată. Nu l-am crezut. Cu toate acestea, am luptat pentru visul lui, deşi nu întotdeauna cu dragă inimă. Acum, nepotul lui Alfred a biruit alianţa celor din nord, iar Englaland se întinde de la colinele scoţiene până la mările din sud. „Dumnezeu ne-a dat această ţară şi El ne va ajuta să avem grijă de ea", a declamat el în salonul de la Ceaster.

Cu toate acestea, Dumnezeul lui Æthelstan le-a îngăduit lui Anlaf şi Constantin să scape din măcelul de la Wirhealum. Anlaf este în Dyflin şi jură că se va reîntoarce. Poate că aşa va face pentru că este tânăr, ambiţios şi îndârjit. Mi s-a spus că regele Scoţiei a renunţat la tron şi trăieşte într-o mănăstire, iar regatul lui este cârmuit de Indulf, cel de-al doilea fiu al său. Încă mai sunt raiduri de dincolo de graniţa de miazănoapte pentru furturi de vite, dar mai puţine căci, atunci când îi prindem pe invadatori, îi omorâm şi le atârnăm capetele în copaci pentru a-i avertiza pe ceilalţi asupra a ce îi aşteaptă.

Dragonul şi steaua nu au minţit. Pericolul a venit din nord, iar

dragonul a murit la Wirhealum. Domnall şi Cellach au fost omorâţi acolo. La fel şi Anlaf Cenncairech căruia i se spunea „Chelbosul”. Era rege al Hlymrekrului în Irlanda şi a fost obligat să lupte la Wirhealum de către cel care-l învinsese şi care avea acelaşi nume. Căzuse şi Owain din Strath Clota, omorât de oamenii lui Sihtric în mijlocul scuturilor lui negre. Gibhleachán, regele insulelor Sudðreyjar, fusese ucis de o lance venită din spate în timp ce încerca să fugă. Barzii spun că şapte regi au murit şi poate că aşa a fost, deşi unii dintre ei erau mai degrabă simple căpetenii care-şi spuneau regi. Eu am mai multe pământuri decât unii regi, dar eu îmi spun senior al Bebbanburgului şi acesta este singurul titlu pe care mi l-am dorit toată viaţa. Aşa se vor numi şi fiul meu şi fiul fiului meu. Stau câteodată pe terasa de lângă salonul cel mare şi mă uit la bărbaţii şi femeile care mă servesc. Apoi, mă uit la marea fără margini, la norii de deasupra colinelor şi la zidurile pe care le-am înălţat şi le mulţumesc zeilor care au avut grijă de mine atât de mult timp.

Benedetta stă lângă mine cu capul sprijinit pe umărul meu şi, câteodată, se uită la salonul pe care l-am construit în partea de miazănoapte a fortăreţei şi zâmbeşte. Soţia mea locuieşte acolo. Æthelstan a insistat să mă căsătoresc cu ea, de multe ori mă gândesc că doar pentru a mă sfida, şi aşa purceluşa Eldrida a devenit soţia mea. Mă gândisem că Benedetta se va înfuria, dar ea, dimpotrivă, s-a amuzat. „Biata copilă!” a spus ea şi, de atunci, nu-i dă nicio atenţie. Eldridei îi este frică de mine, dar mult mai mult de Benedetta. Mi-a dat pământurile ei din Cumbria. Încerc să mă port frumos cu ea, dar tot ce-şi doreşte este să se roage. I-am construit o capelă şi ea şi-a adus doi preoţi la Bebbanburg. Aud rugile ei de fiecare dată când mă duc la Poarta Mării. Îmi spune că se roagă pentru mine şi poate că acesta este motivul pentru care încă sunt în viaţă.

Finan este şi el încă în viaţă, dar este mai lent în tot ce face. La fel sunt şi eu. Amândoi vom muri curând. Finan îşi doreşte ca trupul să-i fie dus în Irlanda ca să se odihnească alături de strămoşii lui.

Egil, vikingul cu o dorinţă nestrămutată de a călători pe mare, a promis că-i va îndeplini dorinţa. Singura mea dorinţă este să mor cu spada în mână. Benedetta şi cu mine dormim cu Răsuflarea-Şarpelui lângă noi în pat. „S-o îngropi alături de mine”, i-am spus fiului meu şi mi-a promis că spada va merge cu mine în Walhalla. În marele salon al zeilor, mă voi întâlni cu atât de mulţi oameni cu care m-am luptat în viaţă şi pe care i-am omorât. Împreună vom benchetui şi ne vom uita la Pământul de Mijloc de dedesubtul nostru, unde oamenii se vor lupta între ei aşa cum am făcut şi noi. Şi lumea va merge înainte până când haosul lui Ragnarok[21] ne va înghiţi pe toţi.

Dar, până în acea zi când voi ajunge în salonul zeilor, voi rămâne la Bebbanburg. Am luptat pentru Bebbanburg. Mi-a fost furat, l-am recâştigat şi l-am păstrat în faţa tuturor duşmanilor mei. De câte ori stau pe terasă, mă întreb dacă, peste o mie de ani, fortăreaţa va mai exista, tot necucerită şi tot măreaţă deasupra mării şi a pământului din jurul ei. Cred că aşa va rămâne până la Ragnarok, atunci când apele vor fierbe în clocot, pământul se va cutremura şi cerurile vor fi cuprinse de flăcări. Atunci, povestea va lua sfârşit.

Wyrd bið ful ãræd.

[21] În mitologia nordică, „ziua sfârşitului lumii.”

Niciodată pe această insulă nu a mai fost un asemenea măcel."

Cronica anglo-saxonă, 938 d.Hr.,
despre Bătălia de la Brunanburh

Notă istorică

Bătălia de la Brunanburh a avut loc în toamna anului 937 d.Hr. Æthelstan, monarh al regatelor Wessex, Mercia şi Anglia de Est, a învins armata condusă de Anlaf Guthfrithson, rege al Dyfinului, Irlanda, şi de regele Constantin al Scoţiei. Lor li se alăturaseră oameni din Strath Clota şi luptători vikingi din ceea ce, acum, este Orkneys şi Hebride şi din Northumbria. Aceştia au fost înfrânţi. *Cronica anglo-saxonă* celebrează în versuri această victorie notând că „niciodată pe această insulă nu a mai fost un asemenea măcel". Dar, peste ani, ea a rămas cunoscută drept „marea bătălie".

A fost, fără îndoială, o bătălie mare şi un măcel îngrozitor, dar, în acelaşi timp, una dintre cele mai importante bătălii care s-au desfăşurat pe pământul britanic. Michael Livingston, care este, cu siguranţă, cel mai mare expert în cercetarea Brunanburhului, spune în cartea sa, *The Battle of Brunanburh: A Casebook*[22], că „oamenii care au luptat şi au murit pe acel câmp de luptă au făurit harta politică a ceea ce avem noi astăzi făcând din bătălia de la Brunanburh una dintre cele mai importante bătălii din lunga istorie nu doar a Angliei, ci a tuturor insulelor britanice... Într-o singură zi, pe acel câmp s-a hotărât soarta unei naţiuni".

Acea naţiune era cea a Angliei şi Brunanburh marchează momentul fondării ei. Atunci când începe povestea lui Uhtred, existau patru regate saxone: Wessex, Mercia, Anglia de Est şi Northumbria. Regele Alfred şi-a dorit unirea lor. Pentru asta, trebuia să-i înfrunte pe danezii care invadaseră Northumbria, Anglia de Est şi partea de nord a Merciei. Fiul lui Alfred, Edward, şi fiica sa, Æthelflaed, au recucerit Anglia de Est şi Mercia, dar

[22] *Bătălia de la Brunanburh: un studiu de caz.*

Northumbria şi-a păstrat cu îndărătnicie independenţa, fiind cârmuită de vikingi. Scoţia, de la nord, şi regatul saxon al lui Æthelstan, de la sud, se preocupau de soarta ei. Æthelstan voia să înfăptuiască visul bunicului său, acela al unei Anglii unite. Constantin se temea de puterea crescândă a saxonilor care s-ar fi întărit şi mai mult dacă Northumbria era parte a Angliei.

Această putere sporită a fost dovedită în anul 927 d.Hr. la Eamont Bridge în Cumbria, unde Æthelstan a cerut ca toţi cârmuitorii din Northumbria şi Constantin să-i jure credinţă. Acelaşi lucru îi ceruse şi lui Hywel al Dyfedului. Æthelstan se autoproclama *Monarchus Totius Brittaniae,* deşi accepta să-l lase pe Guthfrith pe tronul Northumbriei. Moartea lui Guthfrith l-a făcut pe Anlaf al Dyflinului, vărul lui, să aibă pretenţii la tronul rămas liber şi să fie preocupat de influenţa exercitată de Constantin în Northumbria, în special în partea ei apuseană, Cumbria. Aceeaşi frământare l-a determinat pe Æthelstan să invadeze Scoţia în anul 934 d.Hr. Armata lui şi flota au ajuns în cea mai de nord parte a regatului lui Constantin, dar se pare că scoţienii au evitat înfruntările directe, lăsându-i pe oamenii lui Æthelstan să le jefuiască pământurile.

„Problema nordică" a fost împănată cu ură şi umilinţă. Constantin a fost umilit de două ori, prima dată la Eamont Bridge, a doua oară atunci când şi-a dovedit inabilitatea în a stăvili invazia lui Æthelstan. Intenţia lui era să distrugă sau, cel puţin, să ştirbească puterea crescândă a saxonilor. Pentru a realiza acest lucru, el s-a aliat cu Anlaf. Atunci când au invadat teritoriul lui Æthelstan în anul 937, amândoi îşi doreau să se răzbune pe saxoni şi Anlaf să urce pe tronul Northumbriei care, astfel, ar fi devenit un stat-tampon între Constantin şi inamicii lui cei mai periculoşi. Această încercare a eşuat la Brunanburh. Saxonii au anexat Northumbria la propria ţară şi, astfel, regii Wessexului au devenit regi ai Angliei. Trebuie spus că, înaintea bătăliei, Anglia nu exista. A luat naştere după ce umbrele înserării au căzut peste câmpul de bătaie

însângerat.

Din toate punctele de vedere, bătălia de la Brunanburh reprezintă un moment istoric deosebit de important, dar, în mod curios, acest lucru a fost uitat. Şi nu doar a fost uitat, dar, de secole întregi, nici măcar nu se cunoaşte exact locul în care a avut loc bătălia. În timp, au fost emise mai multe ipoteze, mergând de la sudul Scoţiei până la comitatul Yorkshire. Au apărut şi teorii ingenioase, cele mai multe dintre ele legate de numele locului sau de indiciile oferite de vechi cronici. Nimic din toate acestea nu a condus la concluzii demne de luat în seamă. Au existat două orientări diferite. Conform uneia dintre ele, bătălia trebuie să fi avut loc lângă râul Humber de pe coasta de răsărit a Angliei. Cealaltă susţine că ar fi vorba de peninsula Wirral de pe coasta de apus. În secolul al XII-lea, un călugăr pe nume John of Worcester a scris o cronică în care spunea că Anlaf şi Constantin au intrat cu o flotă mare de corăbii pe râul Humber, dar această afirmaţie a fost contrazisă chiar de la început. Anlaf a venit cu o flotă puternică din Irlanda, dar este greu de crezut că el ar fi navigat în jurul coastei britanice pentru a ajunge la râul Humber, în condiţiile în care traversarea directă de la Dublin la coasta de vest a Angliei se putea face mult mai repede şi drumul era mult mai scurt. Mult timp, au lipsit şi dovezile arheologice, dar, în ultimul timp, acestea au fost oferite de Muzeul Arheologic din Wirral, care a scos la lumină artefacte şi morminte, toate dovedind că bătălia de la Brunanburh a avut loc, cu siguranţă, la Wirral. Cea mai rapidă cale pentru a găsi locul bătăliei este să mergeţi cu autoturismul la nord pe M53; măcelul a avut loc la nord şi la vest de ieşirea 4.

Diferite relatări legate de bătălie, cele mai multe scrise mulţi ani sau chiar câteva secole după ce ea a avut loc, vorbesc despre moartea unui episcop în noaptea dinaintea marii încleştări armate. Moartea acelui episcop al cărui nume nu este cunoscut este atribuită lui Anlaf însuşi, care s-a infiltrat în tabăra lui Æthelstan în încercarea de a-l asasina, dar, în locul lui, a găsit un episcop. În anul

937, la Chester nu exista episcopat. Prin urmare, întâmplarea narată de mine este de domeniul ficţiunii, la fel ca şi episodul în care episcopul Oda smulge spada lui Uhtred în toiul bătăliei. Această poveste se regăseşte, totuşi, în cronici care pretind că un episcop a făcut o minune şi i-a dat lui Æthelstan o spadă atunci când propria spadă a fost ruptă în două. Episcopul Oda, fiul unor danezi invadatori, a devenit arhiepiscop de Canterbury.

A fost bătălia decisă dinainte şi locul ei a fost marcat cu nuiele de alun? Există un fragment al unui document numit *Egil's Saga*[23] în care Egil Skallagrimmrson (un viking care a luptat, se pare, de partea lui Æthelstan) descrie cum se marca terenul cu nuiele de alun şi cum se cădea de acord asupra locului unde urmau să se întâlnească armatele. Pare o idee neobişnuită, dar aşa era uzanţa în acele vremuri şi eu am adoptat-o în roman. Alte surse susţin că Æthelstan ar fi reacţionat târziu la invazie, ceea ce ne face să ne întrebăm de ce Constantin şi Anlaf nu au înaintat mai mult în interiorul ţării odată ce-şi concentraseră armatele în peninsula Wirral. Desfăşurarea bătăliei pe un teren convenit de ambele părţi ar putea furniza o explicaţie.

Bătălia de la Brunanburh a fost evenimentul care a fondat Anglia, dar vikingii nu au renunţat la ambiţiile lor. Æthelstan a murit în anul 940, la trei ani după marea sa victorie. Anlaf s-a întors în Anglia pentru a pune mâna pe tronul Northumbriei şi atunci a ocupat o fâşie de pământ din nordul Merciei. Succesorul lui Æthelstan, regele Edmund, a reuşit să-l izgonească de acolo, restabilind, astfel, regatul Angliei pe care-l câştigase Æthelstan la Brunanburh.

Istoria creării Angliei nu este prea bine cunoscută şi acest lucru mi se pare de neînţeles. Eu am primit o bună educaţie, dar ea a trecut uşor peste perioada anglo-saxonă, cu excepţia regelui Alfred. O perioadă în care apar relatări mai detaliate începe în anul 1066.

[23] *Saga lui Egil.*

William Cuceritorul, el însuşi nepot al unui invadator viking, a cucerit o ţară care, la moartea lui Alfred, nici măcar nu exista. Fără doar şi poate, visul lui Alfred a fost de a crea o ţară, însă doar fiul său, fiica sa şi nepotul lui au transformat visul în realitate. În anul 899, anul morţii lui Alfred, danezii încă mai cârmuiau în Northumbria, Anglia de Est şi nordul Merciei. Existau patru regate şi a fost un miracol faptul că Wessexul a supravieţuit atacurilor violente ale inamicilor. În anul 878, Alfred a fost nevoit să se refugieze în zona mlăştinoasă din Somerset şi se părea că Wessexul va cădea în mâinile danezilor, dar, în bătălia de la Ethandum, Alfred l-a învins pe Guthrum şi a început expansiunea teritoriului ţării sale care, cincizeci şi nouă de ani mai târziu, va cunoaşte măcelul de la Brunanburh şi unificarea celor patru regate. Ce poveste extraordinară!

Nota autorului

Îi sunt nespus de îndatorat lui Howard Mortimer de la Muzeul de Arheologie din Wirral, care mi-a arătat o serie întreagă de artefacte descoperite la locul bătăliei şi, cu generozitate, m-a însoţit într-un tur al Wirralului. Colegul său, Dave Capener, mi-a pus la dispoziţie un document scris de el în care redă detaliile bătăliei. Am preluat mare parte dintre ideile lui în această carte de ficţiune. Dr. Cat Jarman, arheolog la Universitatea din Bristol, mi-a fost de mare folos în căutările mele. Ea a fost cea care a descoperit un cuţit la locul bătăliei, cuţit pe care Muzeul de Arheologie din Wirral mi l-a dăruit cu nespusă generozitate. Sunt recunoscător tuturor celor de la Muzeul de Arheologie din Wirral care m-au ajutat şi m-au îndrumat şi îi rog să mă ierte că am simplificat într-o oarecare măsură descrierea bătăliei pentru a fi mai uşor de înţeles. Îi sunt, de asemenea, recunoscător lui Michael Livingston care mi-a împărtăşit gândurile lui şi, în mod special, pentru că mi-a amintit de perioada de glorie a lui Beowulf atunci când a omorât dragonul.

Dedic această carte lui Alexander Dreymon, actorul care l-a întruchipat pe Uhtred în serialul de televiziune şi tuturor celor care, prin talentul lor, au dat viaţă personajelor din romanele mele: actori, producători, regizori, scenarişti, tehnicieni. Mulţumesc oamenilor minunaţi de la Editura HarperCollins care m-au sprijinit, ca şi agentului meu, Anthony Goff.

Mai presus de toate, datorez mulţumiri soţiei mele, Judy, care a fost nevoită să suporte paisprezece ani de măceluri şi ziduri de scuturi cu graţia şi răbdarea obişnuite.

Tuturor, mii de mulţumiri!

LOIALITĂȚI ÎMPĂRȚITE, IUBIRI IMPOSIBILE, EROISM DINCOLO DE LIMITE

SENIORUL RĂZBOINIC este al treisprezecelea roman din seria de succes *Ultimul regat* scrisă de Bernard Cornwell, o cronică a istoriei Angliei de la începuturile sale, „la fel de captivantă ca *Urzeala tronurilor*, dar inspirată din evenimente reale" (*The Observer*), serie care a stat la baza unui excepțional serial de televiziune realizat de BBC.

DUPĂ O VIAȚĂ DE LUPTE, marele războinic Uhtred este gata să-și agațe sabia în cui. Dar atât timp cât regatul rămâne divizat, pacea este fragilă, iar Uhtred nu va fi niciodată în siguranță în fortăreața sa din Northumbria. Pe măsură ce regii din nord și sud devin tot mai însetați de putere, istoria se îndreaptă inexorabil spre război. Iar Uhtred nu are de ales decât să se arunce în luptă. În cea mai teribilă bătălie pe care a trăit-o vreodată Anglia, cu viitorul regatului pe muchie de cuțit, Uhtred ia poziție de o parte a zidului de scuturi. Doar soarta va decide rezultatul...

BERNARD CORNWELL scrie un roman istoric și de aventuri excepțional, un roman despre curaj, trădare, datorie, devotament, dragoste și luptă, așa cum se văd prin ochii unui războinic a cărui loialitate este împărțită între două lumi.

„Nimeni nu scrie mai bine decât Bernard Cornwell."
Lee Child

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-8653-4
9 786063 386534
virtual project
voxa